V HLAVNÍ ROLI DIRK PITT®

CLIVE CUSSLER

A DIRK CUSSLER

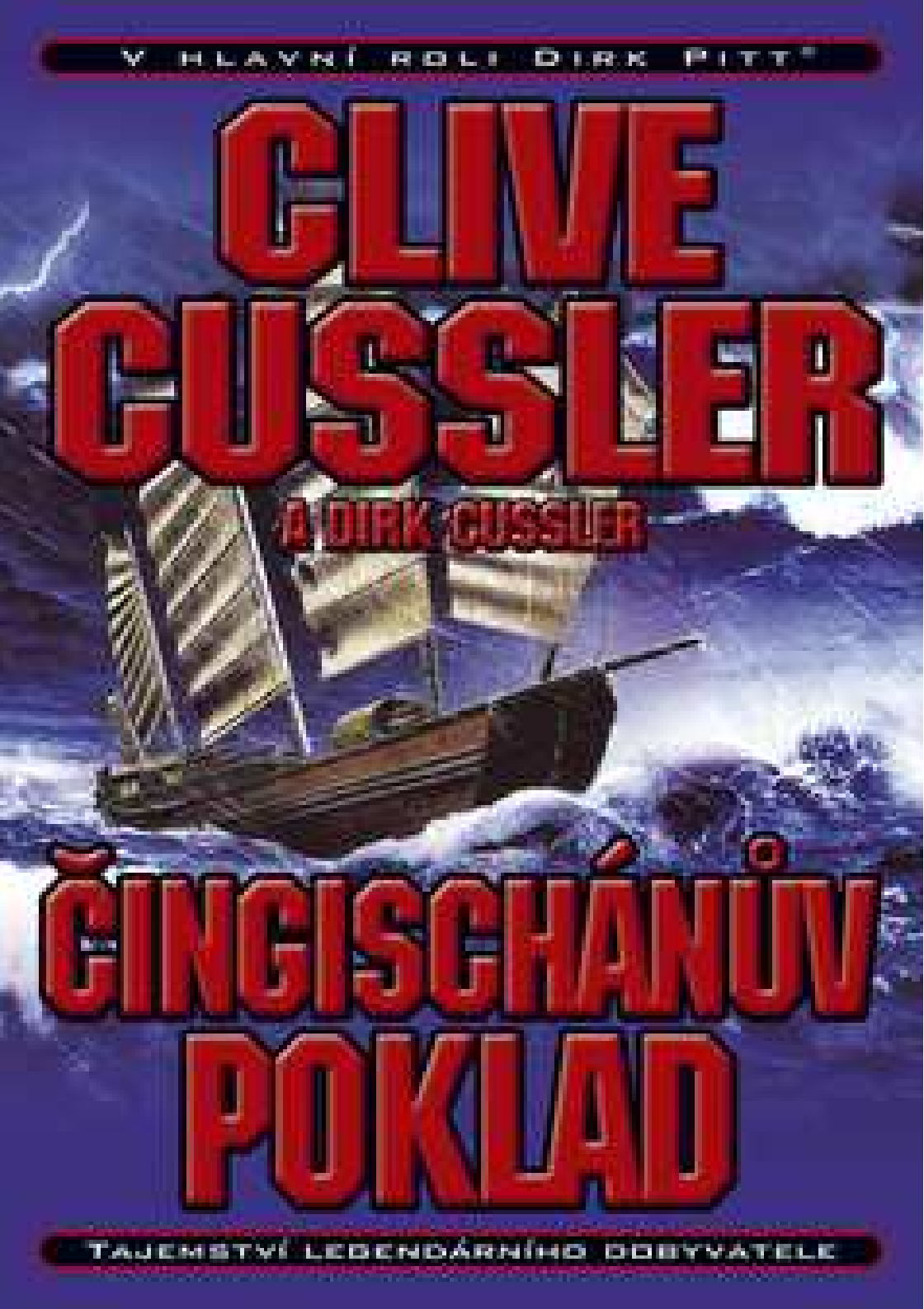

ČINGISCHÁNŮV POKLAD

TAJEMSTVÍ LEGENDÁRNÍHO DOBYVATELE

CLIVE CUSSLER

A DIRK CUSSLER

ČINGISCHÁNŮV POKLAD

Přeložil Karel Šmejkal

10. SRPNA, L. P. 1281
ZÁLIV HAKATA, JAPONSKO

ARIK TEMUR UPÍRAL OČI do temnoty a nakláněl hlavu směrem k postrannímu zábradlí, vstříc postupně sílícímu zvuku vesel nořených do vody. Když se zdroj *tohoto* hluku přiblížil na několik metrů, stáhl se Temur do stínu, celý se nahrbil a ještě víc sehnul hlavu. Tentokrát budou útočníci přivítáni na palubě opravdu vřele, pomyslel si s ponurým očekáváním.

Plácání vesel o hladinu ustalo, ale klepnutí dřeva o dřevo mu napovědělo, že malý člun právě přirazil k zádi většího plavidla. Z půlnočního měsíce zbýval jen tenký srpek, avšak krystalicky čistý vzduch jako by zesiloval světlo hvězd, jež halilo loď do měkké záře připomínající vatu. Temur si rychle klekl, jakmile zahlédl první temnou postavu přelézající zábradlí na zádi. Po ní následovala další a další, až jich na palubě stál téměř tucet. Útočníci měli pod několikavrstevným koženým brněním na sobě barevné hedvábné oblečení, jež při každém pohybu vydávalo šustivý zvuk. Jeho zrak však přivábil lesk jednostranných soubojových mečů zvaných katany, ostrých jako břitva.

Jakmile si byl jistý, že nastražená návnada přilákala kořist, mongolský velitel se obrátil k chlapci po svém boku a kývl. Ten okamžitě začal tlouct na těžký bronzový zvon, který zatím choval v náručí. Kovové údery roztříštily doposud tichý noční vzduch. Útočníci ztuhli na svých místech, nečekaným poplachem upřímně vyděšeni. Pak se náhle a bezhlesně z temných koutů paluby vynořilo třicet ozbrojených vojáků. V rukou třímali oštěpy s železnými hroty, s nimiž se v tichosti, o to ale zuřivěji, vrhli na vetřelce. Polovina nájezdníků padla v prvních okamžicích, zasažena četnými oštěpy,

snadno pronikajícími brněním. Zbývající část nepřátel tasila meče a pokusila se o obranu, ale byla brzy přemožena mnohem četnějšími vojáky. V několika vteřinách leželi všichni útočníci na palubě buď mrtví, nebo umírající. Všichni, kromě jediného osamělého, nicméně stále vzpřímeného derviše.

Byl oděný do vyšívané blůzy z červeného hedvábí a pytlovitých kalhot s nohavicemi zastrkanými do bot z medvědí kůže. Evidentně to nebyl žádný obyčejný balík z venkova. S ohromující rychlostí a přesností překvapil atakující obránce lodě tím, že se prudce otočil a vrhl se směrem k nim. Rychlými mávnutími meče odrazil špičky oštěpů, jež na něj mířily. V okamžení se ocitl mezi třemi vojáky a se zablýsknutím ostří je všechny poslal k zemi. Prvního z nich jediným seknutím zbraně téměř přepůlil.

Když Temur viděl, jak tahle smršť pustoší jeho jednotku, vyskočil na nohy, vytáhl meč z pochvy a pak se vrhl kupředu. Divoký neznámý nájezdník zaregistroval Temurův výpad a hbitě odrazil stranou útok oštěpem. Pak se rychle otočil a se zkrvaveným mečem se postavil válečníkovi do cesty. Mongolský velitel za svůj život zabil více než dvacet protivníků, takže nyní velice snadno uhnul před svištící čepelí. Špička meče minula jeho hrudník jen o milimetry, načež Temur pozvedl svůj meč a bodnutím zasáhl útočníkův bok. Když mu čepel pronikla do hrudníku a prakticky mu rozsekla srdce na dvě poloviny, útočník znehybněl. Pak se Mongolovi jakoby lehce uklonil, obrátil oči v sloup a svalil se mrtvý na zem.

Z hrdel obránců vyrazil vítězný výkřik, který se nesl přes celý přístav a oznamoval shromážděné mongolské invazní flotile, že partyzánský útok této noci neuspěl.

„Bojovali jste statečně," lichotil Temur svým vojákům, povětšině Číňanům, kteří se kolem něj shromáždili. „Naházejte těla Japonců do vody a pak smyjeme jejich krev z palub lodí. Dnes můžeme klidně spát s pocitem dobře vykonané práce." Uprostřed dalšího oslavného zvolání Temur poklekl k tělu samuraje a z mrtvé ruky mu uvolnil zkrvavený meč. V kalném světle lodních svítilen si tuto japonskou zbraň pečlivě prohlížel a obdivoval dokonalou japonskou řemeslnost

i břit ostrý jako břitva. Pak si meč zastrčil do pochvy u pasu a spokojeně kývl.

Když byly mrtvoly naprosto neobřadně svrženy přes palubu, přistoupil k Temurovi kapitán, přísný Korejec jménem Yon.

„Pěkná bitka," pronesl Yon odtažitě, bez sebemenší známky citu, „ale kolik útoků na mou loď budu muset ještě vydržet?"

„Pozemní ofenziva se rozběhne, jakmile dorazí flotila Jižní Jang-c'. Pak bude nepřítel brzy rozdrcen a útoky na lodě přestanou. Ta naše dnešní výhra bude snad pro ně dostatečně odstrašujícím příkladem."

Yon nevěřícně zamručel. „Moje loď i posádka měly být touhle dobou v Pusanu. Takhle se plány na invazi dokonale zhroutí."

„I když příjezd dvou flotil měl být lépe koordinovaný, o konečném výsledku nemůže být pochyb. Vítězství bude zaručeně naše," pronesl podrážděně Temur.

Když se kapitán s vrtěním hlavy otočil k odchodu, Temur potichu zaklel. Byl odkázaný na tuto korejskou loď, její posádku a armádu čínských pěšáků, s nimiž jít do bitvy bylo podobné jako mít ruce svázané za zády. Dobře věděl, že kdyby se vylodila divize mongolské kavalerie, byl by celý ostrovní národ během jediného týdne na kolenou.

Samotné zbožné přání však samozřejmě nestačilo, takže chtě nechtě musel zvážit kapitánova slova. Invaze skutečně od samého začátku stála na vratkých nohou, a kdyby byl pověrčivý, klidně by se mohl domnívat, že nad nimi visí nějaká kletba. Když Kublaj, čínský císař a chán všech chánů mongolské říše, vznesl vůči Japonsku požadavek na zaplacení daně a byl odmítnut, následovala logicky jediná odpověď. Byla vyslána invazní flotila, aby ztrestala japonskou drzost. Avšak flotila vyslaná v roce 1274 se ukázala naneštěstí příliš malá. Navíc ještě předtím, než mohlo být zbudováno dostatečně silné předmostí, udeřila na mongolskou skupinu lodí silná bouře, jež zdevastovala válečná plavidla vyčkávající na moři.

Nyní, o sedm let později, se stejná chyba opakovat nebude. Kublajchán sestavil mohutnou invazní sílu. Zkombinoval totiž jednotky z korejské Východní flotily s hlavní bojovou skupinou z Číny, s flotilou Jižní Jang-c'. Více než sto padesát tisíc čínských a

mongolských vojáků se soustředí na jižní japonský ostrov Kjúšú, aby zde smetli skupinu poněkud operetních válečníků bránících toto území. Nicméně invazní síly musely být nejprve konzo-lidovány. Východní flotila připlouvající z Koreje dorazila jako první. V touze po slávě se její vojáci pokusili přistát a vylodit severně od zálivu Hakata, ale brzy od svého záměru upustili. Tváří v tvář rázné japonské obraně se museli stáhnout a počkat, než na místo dorazí druhá flotila.

Mezitím však japonští obránci se stále rostoucí jistotou vyvolávali bojové střety s příslušníky mongolské flotily. Drzé přepadové oddíly v noci proklouzávaly na malých člunech do přístavu, kde přepadávaly kotvící mongolské lodě. Hrůzné nálezy bezhlavých těl pak ráno svědčily o dalším útoku samurajských bojovníků, kteří si odnášeli uťaté hlavy mrtvých obětí jako válečné trofeje. Po několika podobných partyzánských úderech začaly invazní síly kvůli větší bezpečnosti svazovat na noc lodě k sobě. Temurova léčka, kdy zakotvil samostatně na okraji zálivu, tedy fungovala přesně podle předpokladu a vedla ke smrti japonského přepadového oddílu.

I když noční útoky nezpůsobovaly výraznější strategické škody, zchlazovaly již tak upadající morálku příslušníků invazních sil. Vojáci totiž dleli na palubách přeplněných korejských lodí již od odjezdu z Pusanu před téměř třemi měsíci. Zásoby byly skrovné, lodě trouchnivěly a navíc příslušníky flotily kosily opakované vlny dyzentérie. Temur však věděl, že situace se radikálně změní okamžikem příjezdu lodí flotily Jižní Jang-c'. Jakmile se ve větším množství vylodí zkušené a disciplinované posádky z Číny, slabě organizované skupiny samurajských bojovníků zaručeně snadno porazí. Jen kdyby už připluly.

Následující den se probudil do jasného a slunečného rána, s čerstvou jižní brízou. Ze zádi pomocné lodi *mugun* přehlížel kapitán Yon hustě zaplněný, poněkud těsný záliv Hakata. Flotila korejských lodí představovala sama o sobě působivý obraz. Napříč zálivem tu kotvilo na devět set plavidel nejrůznějšího druhu a velikosti. Většina z nich byly široké robustní lodě, některé jen sedm metrů dlouhé, jiné, jako třeba Yonovo vlastní plavidlo, dosahovaly více než pětadvaceti

metrů délky. Téměř všechny byly postaveny pro účely a požadavky invaze. Avšak celá Východní flotila, jak se všeobecně vědělo, bude ve srovnání s blížícími se silami pouhým trpaslíkem.

O půl čtvrté odpoledne se ozval výkřik hlídky, následovaný vzrušeným pokřikem a rámusem, rozléhajícím se po celém zálivu. Na horizontu se totiž objevily první tečky jižních invazních sil, blížících se k japonskému pobřeží. Každou další hodinu se tečky zvětšovaly a jejich počet rostl, až se zdálo, jako by celé moře pokrývaly jen samé tmavé dřevěné trupy lodí s krvavě rudými plachtami. Z Korejské úžiny se vyhrnulo více než tři tisíce plavidel, přivážejících dalších sto tisíc vojáků. Co do velikosti neměla tato námořní síla obdoby až do invaze spojenců do Normandie téměř o nějakých sedm set let později.

Přes celý horizont plápolaly rudé hedvábné válečné plachty, připomínající karmínovou bouři. Během noci a následujícího dne se čínské džunky přibližovaly k pobřeží a řadily se v zálivu Hakata a jeho okolí způsobem určeným vojenskými veliteli podle požadavků budoucího pozemního útoku. Pak na vlajkové lodi vyletěly vysoko na stožár signální vlajky ve chvíli, kterou mongolští a čínští generálové určili za zahájení nové invaze.

Ze stínu ochranných kamenných zdí hleděli Japonci s hrůzou na obrovskou flotilu před sebou. Ohromující přesila spíš jako by odhodlání některých obránců posilovala. Jiní však propadali zoufalství a usilovně se modlili k bohům o pomoc nějakým zásahem nebes. Dokonce i ti nejodvážnější samurajové si připouštěli, že jejich naděje na přežití je opravdu velice slabá.

Avšak asi tisíc mil na jih působila jiná síla, ještě mocnější než Kublajchánova invazní flotila. Rodila se zde bublající směs větru, moře a deště, jež se spájela ve velice ošklivé nakupení energie. Bouře se formovala, jako většina tajfunů, v oblasti teplého moře západního Pacifiku poblíž Filípín. Prvopočáteční impuls poskytla běžná bouře, jež narušila sousední frontu vysokého tlaku tím, že přinutila teplý vzduch smísit se se vzduchem chladným. Vířící vzdušné proudy smetly vrstvu teplého vzduchu, nacházejícího se nad hladinou, a postupně přerostly v bouřlivý vítr. Proud vzduchu ničím nerušený se nad hladinou stále zrychloval, až dosáhl ničivé síly. Původně

přízemní větry stoupaly do větších výšek, až konečně dosáhly rychlosti nad dvě stě osmdesát kilometrů v hodině. Tento „supertajfun“, jak by byl dnes nazýván, se začal přesunovat nejprve přímo na sever, aby posléze z nevysvětlitelných důvodů zamířil na severovýchod. Přímo v jeho trase se ocitly jižní ostrovy Japonska a celá mongolská flotila.

Shromážděné invazní síly kotvící před Kjúšú žily jen jedinou myšlenkou – vítězným dobytím ostrova. Ani velitelé si nebyli vědomi blížící se bouře, takže zformovali lodě obou flotil k provedení invaze.

„Máme rozkaz zúčastnit se výsadku na jihu,“ hlásil kapitán Yon Temurovi, poté co si s velitelem své skupiny vyměnili vlajkové signály. „Předsunuté síly se již vylodily a zajistily přístav pro možnost vysazení vojenských jednotek. Máme následovat členy flotily Jang-c’ ven ze zálivu Hakata a být připraveni k vysazení svých vojáků jako případné posily.“

„To bude docela úlevné, až moji vojáci vystoupí opět na pevnou zem,“ pravil Temur. Jako všichni Mongolové byl i on v podstatě suchozemským bojovníkem, zvyklým válčit z koňského sedla. Útoky z moře představovaly pro Mongoly nový prvek, přijatý císařem pouze jako nezbytný prostředek k porobení Korey a Jižní Číny.

„Už brzo budete mít příležitost se vylodit a pustit se do řádné bitvy,“ odpověděl Yon, dohlížející na vyzvednutí metrákové kamenné kotvy.

Když se plavil za hlavními silami flotily ven ze zálivu Hakata a podél pobřeží ostrova na jih, pozoroval kapitán Yon znepokojeně oblohu, která od horizontu začínala černat. Původně ojedinělý mrak se neustále rozšiřoval, až zastínil celou oblohu. Setmělo se, vítr s mořem nepokojně vřely a do boků lodě prudce narážel větrem bičovaný déšť. Řada korejských kapitánů rozpoznala včas nebezpečí blížící se bouře a přesunula své lodě dál od břehu. Čínští námořníci však v oceánské plavbě nebyli příliš zkušení a nerozumně zůstávali v blízkosti břehů.

Jelikož Temur nedokázal na poněkud příliš rozdivočelé palandě usnout, vyšplhal se na palubu, aby zde nalezl osm ze svých mužů zaklesnutých do zábradlí, kde evidentně zažívali útrapy mořské

nemoci způsobené mocným kolébáním lodě. Ze tmy se do černočerné noci zapichovaly tucty drobných světel tančících nad hladinou, malé lucerny se svíčkami, informující o poloze ostatních plavidel flotily. Rada lodí byla stále ještě svázána dohromady a Temur pozoroval, jak drobné hrozny blikajících svíček střídavě stoupají a klesají na vlnách.

„Nebudu schopen vysadit vaše vojáky na břeh," zakřičel Yon přes jekot větru směrem k Temurovi. „Bouře stále sílí. Musíme odjet na volné moře, aby nás to nezahnalo na skály."

Temur se ani nepokusil protestovat, takže jen přikývl. I když si nepřál nic jiného než dostat své muže i sebe pryč z poskakující lodě, dobře si uvědomoval, že jakýkoliv takový pokus by byl čirým bláznovstvím. Ať byla ta vyhlídka sebechmurnější, nic jiného než utéct bouři na volné moře vlastně nezbývalo.

Na Yonův rozkaz napjala posádka plachtu na předním stěžni a pak loď manévrováním zamířila přídí na západ. Houževnaté plavidlo poskakovalo pod silnými nárazy rostoucích vln, ale postupně se vydalo na cestu pryč od zrádných útesů.

Kolem Yonovy lodi zavládl ve zbytku flotily zmatek. Několik čínských plavidel se pokusilo i přes divoce vzedmuté vlny vysadit vojáky na břeh, většina však zůstala stát na kotvě poblíž břehu. Jen hrstka lodí, povětšinou z Východní flotily, následovala Yonova příkladu a začala se přesunovat dál od pobřeží. Pouze pár kapitánů věřilo, že se může opakovat obrovský tajfun, který by zničil flotilu jako v roce 1274. Avšak pochybovači měli být již brzy vyvedeni z omylu.

Supertajfun mezitím nabíral na síle a blížil se k ostrovům. Přinášel s sebou silný vítr a přívaly deště. Brzy po setmění celá obloha zčernala a bouře se rozběsnila naplno. Vítr hnal záplavy lijáku prakticky vodorovně, přičemž kapky měly takovou sílu, že dokázaly trhat plachty zmítajících se lodí. Vlny narážely na břeh s hromovým rachotem, bylo ho slyšet na míle daleko. S ječícím větrem, jehož rychlost překonávala sílu hurikánu čtvrtého stupně, bouře konečně udeřila na ostrov Kjúšú.

Na obránce na pobřeží ostrova dorážely třímetrové vlny bouřlivého příboje, které bušily do břehu, zaplavovaly domy i celé

vesnice, stejně jako obranné valy. Utonuly přitom stovky lidí. Pustošivý vítr vyvracel staleté stromy a hnal před sebou různé trosky, jež poletovaly vzduchem jako nějaké projektily. Neustávající zátopové deště vychrlily během hodiny třicet centimetrů vody, zaplavily údolíčka a potoky i řeky se vylily z koryt. Bleskové záplavy a sesuvy bahna zabíjely v ještě větším měřítku, během několika vteřin se pod blátivým nánosem totiž ocitla celá města a vesnice.

Avšak všechny tyto události na pevnině byly jen slabým odvarem hrůz, jež prožívala mongolská flotila na moři. K pronikajícímu větru a prudkým náporům deště se navíc připojily gigantické vlny, jimiž jako by si bouře vylévala svůj vztek. Celou invazní flotilu vroubily valící se hory vody, řadu plavidel obracely dnem vzhůru, zatímco jiné drtily na třísky. Lodě kotvící v blízkosti břehu byly brzy zahnány na skalnaté mělčiny, kde je vlny rozemlely na kousky. Pod tlakem rozbouřených vod se bortily dřevěné boky a praskala ráhna, takže některé lodě se prostě rozpadly a zmizely ve vírech. Do skupiny plavidel, která byla uvnitř zálivu Hakata stále svázaná dohromady, bušil nemilosrdně příboj, a jakmile se jedno z nich potopilo, ostatní je následovala jako kostky domina. Vojáci i posádky uvězněné uvnitř lodí umírali rychle. Ti, kteří z potápějících se lodí unikli, utonuli v rozbouřených vlnách většinou jen o chvíli později, protože málokdo z nich uměl plavat.

Na palubě korejského *mugunu* se Temur a jeho lidé křečovitě drželi každé pevné součásti paluby, která pod nimi poskakovala jako korková zátka v pračce. Yon vedl plavidlo zkušenou rukou přímo čelem proti vyceněným zubům bouře. Jeho hlavní snahou bylo udržet příď kolmo proti vlnám. Přesto se loď několikrát naklonila natolik, že se Yon obával převrácení. Navzdory tomu však stál v celé své výšce neohroženě u kormidla, při každém narovnání lodě rozhodnou grimasu ve tváři. Svůj boj s přírodními živly prožíval a vnímal téměř příjemně. Teprve ve chvíli, kdy se před nimi ze tmy zjevila monstrózní, asi třináctimetrová vlna, kapitán zbledl.

Obrovitá vodní hora se na ně zřítila s hromovým třeskem. Vlna s pěnovým vrcholem zavalila plavidlo jako lavina a pohřbila je v záplavě mořské tříště a pěny. Korejská loď na několik vteřin zcela

zmizela pod rozzuřeným mořem. Muži, kteří se nacházeli v podpalubí, pocítili náhlou tíhu v žaludku, když se loď prudce ponořila. V okamžiku, kdy všechno zčernalo, úplně ustal vítr. Podle očekávání se měla dřevěná loď pod náporem vlny rozpadnout na kusy. Avšak tato pevná lodička nějakým zázrakem vydržela vcelku. Když se pak obří vlna převalila dál, loď se vynořila jako nějaký přízrak z hlubin a znovu zaujala své místo na rozzuřené mořské hladině.

Obrovská síla vrhla Temura na opačnou stranu paluby, kde se ještě stačil zachytit jedné příčky žebříku. Na ní zůstal viset až do chvíle, kdy se loď znovu vynořila. Tou dobou již lapal po dechu, přičemž si povšiml, že lodní stěžně zmizely. Za ním zazněl z vody za zádí pronikavý výkřik. Bleskově se rozhlédl po palubě, aby s hrůzou zjistil, že kapitána Yona a pět korejských námořníků spolu s několika jeho vlastními muži spláchlo moře přes palubu. Vzduch rozřízl sbor vyděšených hlasů, ten však vzápětí přehlušilo skučení větru. Temur na okamžik zahlédl kapitána a jeho muže, bojující ve vodě nedaleko zádi. Poté mohl však jen s lítostí pozorovat, jak je další velká vlna unáší z dohledu.

Bez stěžňů a bez posádky byla loď zcela vystavena na milost a nemilost zuřící bouři. Chabě se ve vodě kolébala a převalovala, střídavě do ní narážely nebo ji zaplavovaly obří vlny, takže lodní vrak měl tisíce možností definitivně se potopit. Avšak jednoduchá, ale přitom odolná konstrukce se držela stále na hladině, zatímco všude kolem čínské lodě jedna po druhé mizely v hlubinách.

Po několika vyčerpávajících hodinách se bičující vítr najednou zmírnil. Dokonce vysvitlo slunce a Temur se už domníval, že bouře skončila. Bylo to však jen oko tajfunu, které nad nimi přecházelo a dopřávalo jim alespoň chvilkový odpočinek před dalším náporem. V podpalubí Temur nalezl dva členy původní posádky, které přinutil, aby pomohli při obsluze lodi. Když se znovu zvedl vítr a spustil liják, sám se s námořníky přivázal ke kormidelnímu kolu, aby mohl dále bojovat se smrtícími vlnami.

Aniž by tušili, kde přesně se nalézají, nebo kam vlastně plují, snažili se stateční muži udržet svou zuboženou loď na hladině. Netušili, že nyní na ně doráží vítr, otáčející se proti směru

hodinových ručiček, od severu, takže se rychle pohybovali nechráněnými vodami přímo k jihu. Největší nápor energie tajfunu ve chvílích, kdy dorazil na Kjúšú, již pominul, takže jeho tlak byl o poznání mírnější. Na loď však stále každou chvíli útočily nárazy větru o rychlosti přes sto šedesát kilometrů v hodině a hrubě ji popoháněly zdivočelým mořem. Útočící déšť Temura téměř oslepoval, ale ten stejně nevěděl, podle čeho by se měl při vedení lodě řídit. Několikrát se přiblížili k pobřeží a jen těsně minuli ostrůvky, skaliska i mělčiny, jež ve tmě nebyly vůbec vidět. Jako zázrakem se však loď pokaždé hrozícímu nebezpečí vyhnula, aniž by si mužové na její palubě uvědomili, jak blízko zkáze a smrti se vlastně ocitli.

Tajfun řádil ještě celý den a noc, než začal postupně slábnout a než déšť s větrem přešly jen do mírné vichřice. Korejský *mugun*, celý omlácený a nabírající vodu, se stále bezpečně a odhodlaně držel na hladině. I když přišel o kapitána a většinu posádky a sám spíš připomínal pomlácený chlívek, přežil vše, co proti nim ta zabijáčka bouře mohla vrhnout. Jak se moře zvolna začalo zklidňovat, na palubě tedy převládl pocit štěstí a vděku za milosrdný osud.

Žádné takové štěstí však nepřálo zbytku mongolských invazních sil, jež byly zabijáckým tajfunem brutálně zdecimovány. Zničena byla prakticky celá flotila Jang-c'; lodě byly bud romlácené na kusy o pobřežní skaliska, nebo pohlceny rozbouřeným mořem. Břeh byl poset změtí polámaných trámů z velkých čínských džunek, korejských válečných lodí i bárek poháněných vesly. Z vody se již dávno rovněž neozýval křik umírajících, který dříve přehlušil i skučení větru. Mnoho vojáků, oblečených do těžkého koženého brnění, se okamžitě po namočení potopilo ke dnu. Rada dalších zoufale bojovala, aby se udržela na hladině, ale i ty dobily údery nekonečných vln příboje. Těch několik šťastných, kteří se doškrábali na břeh, okamžitě pobily loupeživé bandy uzabijeských samurajů, pročesávající břeh. Po této bouři lemovala pobřeží mrtvá těla jako sáhy dřeva. Na horizontu před Kjúšú čněly z vody napůl potopené vraky tak hustě, že se zdálo možné přejít přes celý záliv Imari, aniž by si člověk namočil nohy.

Zbytky invazní flotily odkulhaly zpět do Koreje a Číny. Přivezly s sebou neuvěřitelnou zprávu, že mongolské dobyvačné plány opět pokazila matka Příroda. Pro Kublajchána to byla krutá prohra. Výsledek tažení představoval nejhorší mongolskou ztrátu od dob panování Čingischána a navíc ukazoval celému světu, že vojenské síly obrovské říše nejsou zdaleka neporazitelné.

Pro Japonsko nepředstavoval tajfun nic menšího než zázrak. I přes škody napáchané na Kjúšú byl ostrov ušetřen okupace a invazní jednotky byly rozdrceny. Většina lidí věřila tomu, že šlo o výsledek jedenáctihodinových modliteb k bohyni Slunce v kapli Ise. Ve všeobecném mínění převážila myšlenka boží intervence, jež byla považována za důkaz nadpozemské ochrany Japonska před cizími nájezdníky. Tato víra v Kami-Kaze neboli „božský vítr“ byla natolik silná, že prostupovala japonskou historií po celá staletí a po dlouhé době se dokonce objevila znovu při náboru sebevražedných pilotů za druhé světové války.

# # #

NA PALUBĚ KOREJSKÉ TRANSPORTNÍ LODI neměl Temur a zbytek posádky zatím o zničení invazní flotily nejmenší potuchy. Vítr je zahnal daleko na moře, avšak předpokládali, že hlavní invazní síly se po zklidnění bouře znovu zformují a budou pokračovat v plnění úkolu.

„Musíme se připojit k flotile,“ rozhodl Temur. „Císař očekává vítězství a my musíme splnit svou povinnost.“

Byl tu pouze jeden problém. Po třech dnech a nocích nepříznivého počasí, poté co si s lodí bez stěžňů a plachet pohrávalo moře, nebyl nikdo schopen ani odhadnout, kde se nalézají. Ani když se vyčasilo, nebyla v okolí vidět jediná další loď. Navíc, k Temurově smůle, neměl na palubě nikoho, kdo by byl schopen navigovat loď na volném moři. Dva korejští námořníci, kteří bouři přežili, byli kuchař a postarší lodní tesař, z nichž ani jeden navigační umění neovládal.

Japonská země musí být od nás na východ,“ radil se Temur s korejským tesařem. „Udělejte nový stěžeň a na něj plachty a pak za pomoci slunce a hvězd zamíříme k východu, dokud nenarazíme na japonské břehy a nenalezneme naši invazní flotilu.“

Starý tesař namítl, že loď není ve stavu, ve kterém by se s ní dalo plout po otevřeném moři. Je celá pomlácená a nabírá vodu. „Abychom se zachránili, musíme se dát na severozápad, do Koreje," vykřikoval.

Avšak Temur o tom nechtěl ani slyšet. Neprodleně postavili provizorní stěžeň, na kterém vztyčili nouzové oplachtění. Pak se mongolský voják, přeměněný náhle v námořníka, s novou rozhodností vydal na provizorním plavidle směrem k východnímu horizontu, celý nedočkavý, aby se co nejdříve vylodil a zapojil se znovu do bitvy.

# # #

UPLYNULY DVA DNY A JEDINÉ, CO Temur se svými muži viděl, byla modrá voda. Japonské břehy se nikdy neobjevily. Myšlenky na změnu kurzu se rozptýlily, když se loď dostala do další bouře od jihozápadu. Přestože nebyla zdaleka tak silná jako předcházející tajfun, tato tropická bouře postihovala značně velkou oblast a pohybovala se jen pomalu. Loď celých pět dnů vzdorovala ve smrtelném zápasu s hustým lijákem a vichřicí, jež s ní divoce pohazovala. Zdálo se, že potlučené plavidlo dosáhlo hranice svých možností. V bouři provizorní stěžeň i s plachtami opět zmizely přes palubu, zatímco netěsnosti v trupu udržovaly tesaře v neustálé činnosti. Ještě znepokojivější byla skutečnost, že se lodi odlomilo celé kormidlo, jež s sebou navíc vzalo ještě dva Temurovy vojáky, kteří se ho zoufale drželi.

Když už se zdálo, že loď již další nápor nevydrží, druhá bouře rychle skončila. Čím více se však počasí zlepšovalo, tím větší úzkost se vkrádala mezi muže na palubě. Již více než týden neviděli žádnou pevninu a zásoby potravin začínaly docházet. Muži otevřeně prosili Temura, aby zamířil s lodí k Číně, ale převládající větry a mořské proudy, navíc při chybějícím kormidlu, toto směřování dokonale znemožňovaly. Osamělá loď tak bezmocně a bezcílně splouvala oceánem, bez navigačních pomůcek a jen s nemnoha možnostmi, jak ovlivnit směr plavby.

Temur ztratil pojem o čase, hodiny se sčítaly ve dny, dny v týdny. S úbytkem zásob se zesláblí členové posádky uchýlili k

chytání ryb a zachycování dešťové vody. Šedivé bouřkové mraky postupně vystřídala azurová obloha a slunečné počasí. Ustal dokonce i vítr, pročež teplota stoupala. Zdálo se, že se loď přestala pohybovat, stejně tak její posádka. Plavidlo občas poháněl po klidné hladině jen vrtkavý mírný závan. Brzy se nad lodí začal vznášet mrak smrti. Každé svítání odhalilo další mrtvoly strádajících lodníků, kteří v noci zemřeli hladem. Temur přehlížel své vyhublé vojáky s pocitem hanby. Než aby padli v bitvě, bylo jim souzeno zemřít hlady uprostřed oceánu, daleko od domova.

Zatímco muži kolem něho v poledním slunci podřimovali, z paluby na levoboku se náhle ozval nějaký křik.

„To je pták!“ vykřikl kdosi. „Pokuste se ho zabít!“

Temur se postavil, aby zahlédl trojici mužů, kteří se pokoušeli obklíčit velkého mořského racka s tmavým zobákem. Pták poněkud křečovitě poskakoval po palubě a vrhal podezíravé pohledy na hladové muže. Jeden z nich popadl sukovitou opálenou rukou dřevěnou palici a prudce ji hodil po opeřenci ve snaze ho buď omráčit, nebo zabít. Racek se letící palici hbitě vyhnul, vydal hlasitý rozhořčený skřek, zamával křídly a líně se vznesl k obloze. Zatímco muži, celí rozladění, hlasitě kleli, Temur se tiše díval na racka, pečlivě si ho prohlížel a pak očima sledoval tohoto bílého ptáka, jak míří k jihu a nakonec se ztrácí v dálce. Přimhouřenýma očima pak sklouzl k modré čáře horizontu, kde se setkávala modrá obloha s mořem. Náhle nakrčil obočí, usilovně zamrkal a znovu zaostřil zrak. Když zaregistroval drobnou zelenou nerovnost na obzoru, celé tělo se mu napjalo. Pak se k fantazírování přidal i jeho nos. Temur náhle cítil ve vzduchu jakýsi rozdíl. Vlhký slaný vzduch, na který si jeho plíce již zvykly, měl úplně jiné aroma. K nosu se mu nyní linula sladká, skoro květinová vůně. Zhluboka se nadechl, odkašlal si a k mužům na palubě zabručel.

„Před námi je země,“ pronesl vyprahlým hlasem a ukázal tam, kam odletěl racek. „Ať nám všichni schopní muži pomůžou se tam dostat.“

Na tato slova se vyčerpaní a vyzáblí členové posádky klopýtavě probudili k životu. Nejdříve všichni napínali zrak k drobné nepravidelnosti na vzdáleném horizontu, pak vzali rozum do hrsti a

pustili se do práce. Uřízli velký trám podpírající palubu a namáhavě ho dostali přes záď, kde ho lany upevnili tak, aby fungoval jako provizorní kormidlo. Zatímco tři muži zápasili s tímto neobratným kormidelním zařízením, ostatní se vrhli do veslování. Smetáky, prkna a dokonce i meče nahradily chybějící vesla, jak se zoufalí trosečníci snažili dovést potápějící se vrak k pevnině.

Vzdálený bod se pomalu blížil, zvětšoval se, až se přeměnil ve třpytivý smaragdový ostrov, na němž se zvedala vysoká hora. Když se konečně přiblížili k pobřeží, uviděli, jak se těžké příbojové vlny tříští o skalnatý břeh, kolmo se zvedající od hladiny do výšky. V jedné chvíli plné paniky zachytil lodní trosku boční proud, jenž je zahnal do zálivu obklopeného ostrými skalisky.

„Před námi jsou pod vodou skály!“ vykřikl starý lodní tesař, sledující vodu pod vybíhající lodní přídí.

„Všichni muži na levobok!“ zavelel Temur, když loď nasedla na temné skalisko pod hladinou. Půl tuctu mužů stojících na zábradlí na pravoboku se rychle přesunulo na opačnou stranu paluby a horečně se začalo opírat do provizorních vesel. Na poslední chvíli se jim podařilo odklonit špici od skaliska. Muži se zatajeným dechem sledovali, jak se kýl na levoboku s hlasitým skřípěním otírá o podmořský útes. Zvuky nakonec utichly a všichni si ulehčené uvědomili ten zázrak, že jejich dřevěná loď stále ještě drží pohromadě.

„Tady se nedá vylodit,“ křičel tesař. „Musíme se otočit a vrátit se na moře.“

Temur upřeně hleděl na kolmý útes, strmící nad pobřežím. Před nimi se zvedala šedočerná pórovitá skála, tvořící vysokou rozeklanou stěnu, jejíž plochu narušoval pouze oválný otvor vchodu do jeskyně, nacházející se na úrovni hladiny nalevo před přídí.

„Otočte příď. Začněte znovu veslovat, chlapi, hezky pravidelně.“

Vyčerpaní muži znovu zabrali primitivními vesly a přemístili loď z podmořské lavice do pobřežního proudu. Unášeni podél pobřeží si povšimli, že mohutná skalní hradba se postupně snižuje a stává se přístupnější. Konečně lodní tesař vyřkl slova, na která hrstka mužů shromážděná kolem něho netrpělivě čekala.

„Tady můžeme přistát," pravil a ukázal na velký oblouk zátoky, zařezávající se do linie pobřeží.

Temur souhlasně přikývl a jeho muži tam s lodí zamířili, vydávajíce ze sebe poslední zbytky sil. Vyčerpaní vojáci vedli plavidlo k písčité pláži, dokud se dno obrostlé vilejši několik metrů od břehu nezabořilo do písku.

Vyčerpaní muži byli natolik unavení, že nemohli téměř ani vylézt na břeh. Také Temur popadl meč, bolestně vyklopýtal z lodi a s pěti muži se vydal hledat nějaké jídlo a sladkou vodu.

Sledovali zvuk tekoucí vody, prodírali se houštím vysokého kapradí a stanuli u sladko vodní laguny. Vodu sem přiváděl vodopád, spadající z jakési kamenné lavice. Temur a jeho vojáci se s hlasitým jásotem vrhli do laguny a šťastně plnými doušky polykali chladnou čerstvou vodu.

Jejich radost však měla jen krátkého trvání. Vzduch se totiž zachvěl několika hlubokými údery. Byl to signál válečným bubnem z korejské lodi, obvykle vybízející k boji. Temur jediným pohybem vyskočil na nohy a rychle svolal své lidi.

„Zpátky k lodi. Okamžitě!"

Dokonce ani nečekal, až se jeho muži zformují, a sám vyrazil směrem, odkud přišli. Ať cítil předtím v nohou bolesti a únavu, to vše zmizelo díky doplnění chladné vody a záplavě adrenalinu, který mu proudil do krve. Při úprku džunglí se mu v uších stále ozývaly decibely, a jak se blížil, zvuky ještě sílily. Konečně pronikl mezi posledními palmami na písčitou pláž.

Oči starého veterána rychle přejely po blízkých vodách a okamžitě odhalily příčinu poplachu. Asi uprostřed zátoky mířila k jejich lodi uvízlé na mělčině štíhlá kánoe. V ní sedělo šest polonahých mužů, kteří rytmicky zabírali pádly připomínajícími tvarem rýče, takže kánoe se rychle blížila. Temur si povšiml, že neznámí muži mají temně bronzovou pokožku a většinou kudrnaté vlasy ostříhané nakrátko, dokonce ještě víc než on sám. Několik z nich mělo kolem krku náhrdelník s kostí ve tvaru háku, visící jim na prsou.

„Vaše rozkazy, pane?" otázal se ho hubený voják, který předtím tloukl na buben a teď s vyhlašováním poplachu konečně přestal.

Temur nejprve na chvíli zaváhal. Uvědomoval si, že jeho vychrtlé vojáky by v jejich současném stavu dokázal přemoci i harém starých panen.

„Ozbrojte se oštěpy," přikázal nakonec klidným hlasem. „Utvořte obrannou linii na pláži za mnou."

Celý dosud přežívající zbytek jeho oddílu se vypotácel z lodě i z džungle a seřadil se za Temurem, v rukou těch několik oštěpů, které ještě na palubě zbyly. Skupinka rozedraných vojáků byla velice slabá, ale Temur si byl jistý, že by za něj v případě nutnosti položili i život. Dotkl se jílce samurajského meče, který teď měl za pasem, a v duchu se ptal, jestli zemře s touto zbraní v ruce.

Kánoe mířila přímo k místu, kde stála skupinka na pláži. Cizinci veslovali stále mlčky. Když příď člunu zaskřípala na písku pláže, veslaři rychle vyskočili, vytáhli kánoi vysoko na břeh a pak zaujali slavnostní postavení vedle svého plavidla.

Několik vteřin se obě skupiny měřily podezíravými pohledy. Nakonec jeden z mužů z kánoe udělal několik vstřícných kroků a stanul před Temurem. Měl nevelkou postavu, vysokou sotva sto padesát centimetrů, a byl znatelně starší než ostatní. Dlouhé bílé vlasy měl sčesané do ohonu a ovázané lýkem. Kolem krku nosil šňůru žralocích zubů a v ruce držel jakousi pokřivenou berlu, pocházející evidentně z naplaveného dřeva. Hnědé oči mu žádostivě jiskřily, a když se na Mongola zeširoka usmál, ukázal poněkud křivou řadu bělostných zubů. Pak jakýmsi melodickým jazykem pronesl rychle několik slov, pravděpodobně ve smyslu přátelského přivítání. Temur nato prostě jen lehce kývl hlavou, ale nepřestával pozorně sledovat ani chování mužů, stojících kolem kánoe. Stařec několik minut cosi brebentil, pak se náhle vrátil ke kánoi a sáhl dovnitř.

Temur ještě pevněji sevřel japonský meč a svým mužům pokynul, aby byli obezřetní. Napětí povolilo, když stařec z kánoe vytáhl tlustého, asi patnáctikilového žlutoploutvého tuňáka. Také ostatní domorodci teď sahali do lodice a vytahovali odtud další ryby a korýše v rákosových košících, jež pak pokládali k nohám Temurových mužů. Vyhladovělí vojáci touženě čekali na souhlas svého mongolského vůdce, pak se žádostivě vrhli na jídlo a vděčně

se usmívali na své hostitele. Stařec přistoupil k Temurovi a nabídl mu svůj vak z vepřovice s vodou.

Když k sobě pocítili vzájemnou důvěru, začali domorodci gestikulovat a ukazovali směrem do džungle, aby je námořníci následovali. Temur se svými muži poněkud váhavě opustili lodní vrak a spolu s domorodci vklouzli mezi stromy. Jejich skupina pochodovala asi dva až tři kilometry, než dorazila na nevelkou mýtinu. Zde stálo několik desítek chatrčí s doškovými střechami a uprostřed mezi nimi ohrada, v níž si hrály děti se stádečkem prasat. Na protější straně paseky byla největší chatrč s vysokou střechou, domov náčelníka vesnice. Tím se k Temurovu překvapení ukázal být právě onen starý bělovlasý muž.

Obyvatelé vesnice si zprvu nově příchozí zvědavě prohlíželi, ale brzy spěšně připravili dokonalou slavnost, kterou byli asijští bojovníci s velkými poctami přivítáni do jejich komunity. Loď Mongolů, oblečení i zbraně byly v očích místního obyvatelstva důkazem o jejich znalostech a schopnostech. Cizinci proto byli tajně považováni za potencionální spojence v případném boji s nepřáteli domorodého kmene. Čínští a korejští trosečníci však byli vděční už jen za to, že přežili, a upřímně vítali nabídky jídla, přístřeší i ženské společnosti, které jim domorodci štědře předestírali. Pouze Temur přijímal projevy pohostinnosti s určitou zdrženlivostí. Když spolu s náčelníkem družně žvýkal plátek pečeného masa a muži kolem něho se poprvé za několik posledních týdnů nevázaně veselili, tiše přemítal, zda ještě někdy uvidí Mongolsko.

# # #

BÝVALÍ ČLENOVÉ mongolských invazních sil se v následujících několika týdnech pohodlně usadili v domorodé vesnici a postupně splynuli s místní komunitou. Temur se zpočátku zdráhal ubytovat ve vsi a noc co noc přespával na pomalu dějícím lodním vraku. Teprve když další bouře uvolnila trámy zpustošené lodi a její potlučené trosky klesly ke dnu zátoky, přestěhoval se zdráhavě do vesnice.

V mysli mu stále tanuly vzpomínky na manželku a čtyři děti, avšak teď, když byla jejich loď definitivně zničená, začínal se i

Temur smiřovat s myšlenkou, že se nikdy domů nevrátí. Členové posádky vcelku ochotně přijali nový život v tropickém ztraceném ráji, jelikož tento způsob existence jim připadal daleko příjemnější než bezútěšná služba mongolskému vládci Číny. Takovýto přístup však Temur nikdy nepřijal. Tento prostý mongolský velitel byl loajálním služebníkem chána a dobře věděl, že je nutné vrátit se při první příležitosti ke svým povinnostem. Avšak s lodí na dně mořském, rozloženou na kusy, zde neexistoval jediný proveditelný způsob, jak to udělat. Proto Temur zvolna a s hořkým zdráháním rezignoval a zvykl si na život trosečníka na velkém ostrově.

# # #

LÉTA UTÍKALA a postupně nahlodávala i odhodlání starého válečníka. Během času se Temur a jeho muži naučili zpěvný jazyk ostrovní komunity a bývalý mongolský velitel si pak rád vyměňoval různé dobrodružné historky s bělovlasým náčelníkem. Mahu, tak se jmenoval, rozverně vyprávěl, jak se jeho předkové před několika generacemi zúčastnili impozantní zámořské výpravy v gigantických plachetnicích. Tento ostrov je oslovil hřměním a oblaky kouře vycházejícími z vrcholku hory, nepochybnou to známkou božího přivítání a příslibu příznivých vyhlídek. Od té doby se na ně bohové nepřestávali usmívat a poskytovat jim zem s mírným podnebím a s dostatkem potravy i vody. Temur se při tomto líčení trochu usmíval. Nechápal, jak by primitivní domorodci, kteří sotva uměli doplout v kánoích k nejbližším ostrovům, dokázali překonat oceán.

„Rád bych takovou obrovskou plachetnici někdy viděl," dráždil starého muže.

„K jedné takové tě zavedu," odvětil rozhořčeně Mahu. „Uvidíš ji na vlastní oči."

Temur si pobaveně uvědomil, že starý náčelník to myslí vážně, a jeho nabídku tedy přijal. Po dvoudenním pochodu přes ostrov začínal pomalu litovat své zvědavosti, když tu náhle neudržovaná stezka džunglí, po které kráčeli, vyústila na nevelkou písčitou pláž. Když Temur vkročil na písek, zastavil se. Starý muž beze slova ukázal směrem ke vzdálenému konci pláže.

Temur ten předmět zprvu nezaznamenal. Jak hleděl přes záliv na protější břeh, viděl nejprve jen dvojici mohutných kmenů, ležících kolmo k pláži. Zbytek břehu mu připadal prázdný. Když se však pohledem vrátil k oněm dvěma padlým stromům, uvědomil si náhle, že má před sebou něco víc než jenom mrtvé dřevo. Došlo mu, že se dívá na podpůrný rám velkého prámu, zčásti pochovaného v písku.

Mongolský válečník se rozběhl k místu nálezu. Stále ještě nemohl uvěřit svým očím. S každým krokem byl víc a víc fascinován. I když tento předmět ležel na pláži už celou řadu let, možná i desetiletí, starobylá plachetnice byla stále v podstatě netknutá rozkladem. Teď bylo jasně patrné, že plavidlo má dvojitý trup, uprostřed s jedinou plochou palubou, podpíranou dvěma velkými trámy. Loď byla více než dvacet metrů dlouhá, vybavená jen jedním stěžněm. Ten nicméně už stačil ztrouchnivět. I když dřevěnou palubu potkal stejný osud, její masivní podpůrné trámy vypadaly stejně pevné jako nové. Temur ani v nejmenším nepochyboval, že se dívá na transoceánské plavidlo. Takže ty Mahuovy podivné příběhy byly nakonec pravdivé. Temur teď vzrušeně hleděl na zbytky lodě, která pro něj představovala reálnou šanci jak uniknout z ostrova.

„Ty mě navrátíš domů a k mému císaři," zamumlal toužebně směrem k hromadě dřeva.

Brzy se Temur s pomocí domorodého pracovního týmu pod vedením korejského lodního tesaře pustil do obnovy staré plachetnice. Prkna na novou palubu získali z blízkých stromů z tvrdého dřeva. Vlákna z obalů kokosových ořechů byla spředena v pevné pletivo, kterým připevnili fošny tvořící trup a příslušné podpěry. Z rákosu byly utkány velké plachty, jež pak upevnili na novém stěžni, vyrobeném z nedalekého mladého stromu.

Během několika krátkých týdnů byl téměř zapomenutý mořeplavec vysvobozen z písku a připraven na novou cestu po mořských vlnách.

K obsluze lodi mohl Temur navelet svou bývalou posádku, ale věděl, že většina z nich se obává znovu riskovat životy na troufalé cestě po moři. Mnozí z nich teď měli dokonce na ostrově manželky a děti. Když požádal o dobrovolníky, vystoupili pouze tři z nich, mezi nimi i starý Mahu. Víc toho Temur čekat nemohl. Bylo jich sotva

dost na obsluhu onoho starého plavidla, ale mongolský velitel bez námitek přijal rozhodnutí těch, kteří chtěli zůstat.

Na palubu nanosili zásoby a pak už jen čekali, až Mahu ohlásí vhodný čas k vyplutí.

„Bohyně Hina nám nyní nabízí bezpečnou plavbu na západ," oznámil konečně Temurovi za týden, když se změnil vítr. „Vyrazíme."

„Ohlásím císaři, že má na tomto vzdáleném ostrově novou kolonii," zakřičel Temur na muže shromážděné na břehu. Dvojitý trup katamaránu proplul pobřežním příbojem, odkud je lehká bríza vanoucí od pevniny vynesla na volné moře. Loď byla naložena pitnou vodou, sušenými rybami a ovocem z místních zdrojů, takže mohla být na cestě klidně i několik týdnů.

Když svěží zelený ostrov zmizel za zádí ve vlnách, muže na palubě katamaránu přepadla nejistota a pocit pošetilosti. Začal se jim znovu vybavovat jejich zápas o život s tímto mořem před více než deseti lety a všichni si kladli otázku, zdali jim síly přírody dovolí přežít i tentokrát.

Temur byl však prese všechno plný důvěry. Věřil ve starce Mahua. I když tento domorodý náčelník neměl žádnou zkušenost s plavbou, dokázal se orientovat v noci podle hvězd a ve dne sledovat pouť slunce. Současně velice pečlivě pozoroval pohyb mraků a mořských vln. Mahu kupříkladu věděl, že větry jižně od ostrova se na podzim stáčejí k západu. Takový vítr se plně opře do jejich plachet a zanese je k domovu. Mahu dále věděl, jak chytit tuňáka na lanku s háčkem z kostí a s návnadou létající ryby. Takovýto úlovek dokáže za dlouhé plavby zpestřit jejich stravu.

Poté co jim země definitivně zmizela z dohledu, plachtění probíhalo s přihlédnutím k nezkušenosti posádky překvapivě snadno. Celých čtrnáct dní, kdy pluli po větru, čekala posádku každý den jasná obloha a klidné moře. Pouze občas je přepadl liják, který jim však zase umožňoval nachytat čerstvou pitnou vodu. Mahu každou chvíli vydával rozkaz o změně směru podle pohybu hvězd a slunce. O několik dní později si dlouze prohlížel oblaka na horizontu, když si všiml jakéhosi chumáče na jihozápadě.

„Země na jih od nás. Dva dny plavby daleko," prohlásil konečně.

Posádku zachvátil pocit úlevy a vzrušení z blízkosti země. Avšak nikdo nevěděl, kde vlastně jsou a k jaké pevnině se vlastně blíží.

Následujícího dne se na obzoru objevila jakási tečka, která se hodinu po hodině zřetelně zvětšovala. Nebyla to země, ale jiná plachetnice, jež jim křížila cestu. Když se cizí loď přiblížila, povšiml si Temur její nízké zádě a nastavení trojúhelníkovitých plachet tak, aby zachycovaly co nejvíc větru. Čínská loď to nebyla, v úvahu přicházelo spíš nějaké arabské obchodní plavidlo. Jakmile přirazila k jejich katamaránu a spustila plachty, od zábradlí na ně zahalekal na pozdrav hubený snědý muž v pestrobarevném oblečení. Temur si ho chvíli prohlížel, ale nakonec se rozhodl, že z této strany žádné nebezpečí nehrozí. Vyšplhal se tedy na palubu této malé plachetnice.

Obchodní loď pocházela ze Zanzibaru a jejím kapitánem byl žoviální muslimský obchodník s rozsáhlými zkušenostmi z obchodu s královským dvorem Velkého chána. Tentokrát mířil do Šanghaje s nákladem slonoviny, zlata a koření, jež hodlal směnit za čínský porcelán a hedvábí. Uvítal na palubě celou skromnou Temurovu posádku, která poněkud smutně sledovala, jak jsou přeříznuta poutači lana jejich mohutného katamaránu a plavidlo, jež je dovezlo až sem, se zvolna vzdaluje do nekonečných plání Pacifiku.

Muslimský kapitán vychytrale usoudil, že záchrana života mongolského velitele by mu mohla zaručit poněkud výhodnější obchodní podmínky, a nebyl zklamán. Jakmile dopluli do přístavu města Šanghaj, zvedl se řádný poprask. Novina o příjezdu vojáků třináct let po nepodařené invazi do Japonska se rozšířila po celém městě jako stepní požár. Temura a jeho muže přijali zástupci vlády a odvezli je pak do Císařského města v Tatu k rozhovoru s císařem. Cestou se Temur vyptával členů své eskorty na válečné a politické události, k nimž došlo za jeho nepřítomnosti.

Spousta zpráv byla deprimujících. Dozvěděl se, že invaze do Japonska se ukázala být naprostou katastrofou. Tajfun tehdy smetl z hladiny přes dva tisíce lodí a téměř sto tisíc mužů. Temur posmutněl, když se dozvěděl, že jeho nadřízený velitel a spousta kamarádů se se zbytky flotily nevrátili. Stejně depresivní byla i zpráva, že japonské ostrovy jsou stále ještě nedobyté. I když si Kublajchán přál vyslat do

Japonska invazní síly potřetí, jeho rádci ho od tohoto záměru moudře odradili.

Za posledních deset dvanáct let byla totiž nadvláda celé říše poněkud otřesena. Po porážce u Japonska neuspěla ani expedice na potlačení nepokojů ve Vietnamu. Navíc výdaje na dostavbu Velkého kanálu do Čung-tu málem způsobily kolaps celé ekonomiky. Nejasnosti ohledně císařova zdraví vyvolávaly dohady o jeho následovníkovi. V lidech doutnala už tak určitá rozmrzelost, že říši Juan vládne Mongol. To se však zdálo být mimo diskusi. Od vítězství nad dynastií Sung v roce 1279 a po sjednocení Číny pod jednoho vládce začínala nicméně Kublajchánova říše postupně upadat.

Když Temur se svými muži dorazili do hlavního města Ta-tu, byl uveden do Císařského města a zde do soukromých komnat císařových. Ačkoliv Temur v dřívějších dobách Kublajchána mnohokrát viděl, byl nyní doslova šokován pohledem na muže před sebou. Na čalouněné pohovce zahalen v metrech hedvábí tu ležel vyčerpaný tlusťoch, vzhlížející mrzutýma černýma očima. V celkové skleslosti z nedávné smrti oblíbené manželky a ztráty svého druhého syna začal Kublaj hledat útěchu v jídle a pití, jimž se věnoval skutečně nestřídmě. I když již dosáhl pokročilého věku osmdesáti let, jeho stravovací výstřelky vyvolávaly pohromu ve zdravotním stavu uctívaného vůdce. Temur si povšiml, že obézní chán má na polštáři položenou nohu oteklou díky dně, zatímco kolem něho na dosah ruky stojí džbány se zkvašeným kobylím mlékem – kumysem.

„Takže ses, veliteli Temure, po dlouhé době vrátil, aby ses znovu ujal svých povinností," pronesl chán skřípavým hlasem.

„Podle rozkazu císaře," odpověděl Temur s hlubokou úklonou.

„Vyprávěj o své cestě, Temure, a o té záhadné zemi, kde jsi ztroskotal."

Pro Temura a jeho muže přinesli vyřezávaná křesla a pak mongolský velitel začal popisovat smrtící tajfun, který odvál jeho loď od japonských ostrovů, a následné martyrium na moři. Když všichni přítomní obdrželi skleničky s alkoholem, dal se do vyprávění o štěstí, s jakým nakonec přistáli u bujného ostrova, kde je domorodci uvítali. Představil Mahua a zmínil se o přínosu starce ke

zdárné plavbě katamaránu až do chvíle, kdy se posléze setkali s muslimským obchodníkem.

„Pozoruhodná cesta," pochválil jeho vyprávění Kublajchán. „Ta zem, na kterou jste vstoupili, byla úrodná?"

„Velice úrodná. Půda je tam žírná, podnebí mírné se spoustou srážek, takže se tam daří velkému množství divokých i kulturních rostlin."

„Blahopřeji, můj císaři," ozval se muž se svraštělou tváří a dlouhým bílým vousem, stojící vedle chána. Konfuciánského poradce zjevně celé to vypravování ani skupinka mořeplavců neohromily. „Opět jsi rozšířil svou říši o další území."

„Je to pravda, že jsi na ostrově zanechal posádku?" otázal se Kublaj. „Takže ta země je nyní pod mongolskou vládou?"

Temur tiše proklel záměr konfuciánského poradce za každou cenu zvětšit císařovu slávu. Dobře věděl, že muži, které zanechal na ostrově, již dávno vyměnili meče za domácký život. Jejich loajalita k chánovi byla totiž poněkud pochybná, dokonce i ještě před ztroskotáním.

„Ano," rozhodl se Temur lhát. „V současnosti vládne území tvým jménem nevelký kontingent vojáků." S těmito slovy pohlédl zahanbeně na starého vesnického náčelníka Mahua, ten však jenom přikývl na znamení, že chápe politikaření u císařského dvora.

Kublaj přenesl pohled za sedící muže, přes rozlehlý sál a daleko mimo stěny císařského paláce. Temura napadlo, jestli mongolský vládce není z toho nápoje opilý.

„Moc rád bych to krásné místo viděl. Je to část mé říše, na kterou každý den svítí slunce jako první," zašeptal nakonec zasněně Kublaj.

„Jistě, je to téměř pozemský ráj. Půvabný kraj, jako každá jiná oblast pod tvou vládou."

„Ty znáš cestu zpátky, Temure?"

„Já neovládám umění námořní navigace, ale tady Mahu umí číst hvězdy a slunce. Věřím, že na odolné lodi by dokázal najít cestu domů."

„Dobře jsi sloužil naší zemi, Temure. Tvá loajalita říši bude bohatě odměněna." Vtom se Kublaj zakuckal a z pusy mu na hedvábnou blůzu vystříkla nějaká tekutina.

„Děkuji ti, můj pane," odpověděl Temur a znovu se hluboce uklonil. Náhle se objevila dvojice palácových stráží a vyprovodila návštěvníky z chánových komnat.

Když vyšli z paláce, cítil Temur výčitky svědomí. Velký Kublajchán byl jenom starou a unavenou skořápkou bývalého dobyvatele, který vládl jedné z největších říší celé lidské historie. Kublaj přitom zdaleka nepanoval pomocí krvežíznivých metod dobyvatele typu svého děda, ale choval se osvíceně do takové míry, jakou dosud ještě nikdo nezažil. Ve svém státě vítal obchodníky a badatele ze vzdálených zemí, prosazoval zákony přinášející náboženskou toleranci a podporoval vědecký výzkum v geografii, astronomii i medicíně. Nyní se nacházel v blízkosti smrti, takže se celá říše bez jeho vizionářského vedení nutně stane méně osvícenou.

Když Temur vyšel z paláce, povšiml si náhle, že Mahu po jeho boku chybí. S překvapením si uvědomil, že starý vesnický náčelník zůstal ve vladařových komnatách. Temur čekal, jestli se neobjeví, ale po několika hodinách se vzdal a zamířil ven z hlavního města, do rodné vsi a k rodině. Toho starce, jenž ho zavedl domů, již nikdy neviděl. Často však přemítal, jaký osud jeho cizokrajného přítele potkal.

O pouhé dva měsíce později byla rozhlášena smutná novina o smrti velkého císaře. Kublajchán konečně podlehl pustošivému vlivu věku a alkoholu. Okázalá smuteční ceremonie k oslavě císařova života byla připravena v Ta-tu, tedy místě, jež si panovník zvolil jako první metropoli. Jižně od města, které stojí dodnes a známe ho pod jménem Peking, bude později na jeho počest vystavěn oltář. Po bohoslužbách opustil smuteční průvod město. Rakev s tělem Velkého chána vezl vyzdobený kočár. Následováno tisícovkou koní a vojáků pokračovalo procesí zvolna na sever do Mongolská, do Kublajova domova. Na tajném místě v horách Chentiji byla vybudována Kublajchánova hrobka, v níž spočinul spolu se zvířaty, konkubínami a největšími cennostmi z celé obrovské říše. K zajištění klidného posmrtného života byla celá oblast kolem hrobky zdupána koňskými kopyty, aby se zamaskovalo její přesné umístění. Stavební dělníci, kteří dostali za úkol císařskou hrobku vybudovat, byli hned poté popraveni, velitelé smutečního procesí zavázáni pod hrozbou trestu

smrti k věčné mlčenlivosti. V několika krátkých letech bylo místo posledního odpočinku mongolského vůdce zasunuto do historie a vzpomínky na Kublajchána odhozeny do větru, jenž se dodnes neúnavně prohání po zalesněných svazích této hornaté krajiny.

# # #

JEDEN A PŮL TISÍCE KILOMETRŮ na jih vyklouzla velká čínská džunka ze svého doku v přístavu města Šanghaj a pak potichu vyplula na Žlutou řeku, po níž zamířila směrem k Tichému oceánu. Loď byla jedním z řady zaoceánských nákladních plavidel císařské flotily, měřila téměř sedmdesát metrů na délku a na čtyřech vysokých stěžních nesla celkem dvanáct plachet. Jelikož říše Juan stále ještě držela smutek za zesnulého císaře, nezdobila ji obvyklá záplava praporů. Nevystavovala vlastně ani žádnou vlajku, jež by vypovídala o její příslušnosti.

Několik lidí na břehu se podivovalo časnému odplutí tak velké lodi, jelikož vztyčování plachet bylo obvykle provázeno hlučnými fanfárami. Pouze pár diváků zaregistrovalo, že na palubě je zhruba jen polovina obvyklé posádky. A ještě méně si jich povšimlo zvláštního výjevu na stanovišti kormidelníka. U kormidla, po boku kapitána, totiž stál stařec tmavé pleti s hladkými bílými vlasy, který právě ukazoval na vycházející slunce a oblaka na nebi. Pokyny v jakémsi neznámém jazyce vedl majestátní loď na cestě z civilizace do rozlehlých modrých vod oceánu, ke vzdálenému, na mapě dosud nezaznamenanému cíli.

4. SRPNA 1937
ŠANG-TU, ČÍNA

TLUMENÉ ÚDERY V DÁLCE připomínaly zvuk válečného bubnu. Nejprve se ve vzduchu ozvalo tiché třesknutí a pak po několika vteřinách mohutná rána. Protáhlá odmlka mezi jednotlivými výbuchy dávala vždy falešnou naději, že tato akustická baráž konečně skončila. Pak však pokaždé vzduchem zazvonilo další třesknutí, jež ochromilo všechny, kteří byli v doslechu a jen trpně čekali na dopad granátu.

Leigh Hunt se narovnal v čerstvě vykopané jámě v měkké hlíně a protáhl si paže k nebi, než opatrně odložil zednickou lžíci na vršek zdi z nepálených cihel. Tento terénní archeolog Britského muzea, absolvent Oxfordu, byl oblečen naprosto příhodně. Měl dlouhé kalhoty barvy khaki a odpovídající košili s dvojitými kapsami. Celého jej pokrývala jemná vrstvička prachu smíšeného s potem. Namísto klasické tropické helmy mu hlavu před paprsky letního slunce chránil pomačkaný plstěný klobouk. Unavenýma oříškově hnědýma očima hleděl širokým údolím směrem ke zdroji hromového hluku. Nyní byly vůbec poprvé v ranním slunci vidět přes tetelící se horký vzduch na horizontu malé obláčky kouře.

„Cendyne, zdá se, že se artilerie přibližuje," pronesl nenucené směrem k výkopu.

Nevysoký muž v tenké vlněné košili a s rudou šerpou uvázanou kolem pasu se tiše vysoukal z jámy. Ve výkopu za ním se družstvo čínských dělníků nepřestávalo ohánět těžkými rýči a lopatami v suché hlíně. Na rozdíl od nich měl onen menší muž se širokými rameny poněkud kulaté oči vsazené do obličeje barvy tmavé kůže.

To byly rysy, jež každý místní Číňan neomylně přisuzoval Mongolům.

„Peking každou chvíli padne. Lidé už odtamtud utíkají," poznamenal a ukázal na úzkou polní cestu asi půldruhého kilometru vzdálenou. Po ní se s oblaky prachu v patách sunulo asi šest kár tažených oslíky, na nichž byl vždy naložen celý majetek čínské rodiny, ubírající se na západ. „Budeme muset opustit naše vykopávky dřív, než nás zajmou Japonci, pane."

Hunt se instinktivně dotkl automatického revolveru Webley Fosbery kalibr.455, který měl zastrčený v pouzdře na boku. Předminulou noc s ním postřílel nevelký gang loupeživých banditů, kteří se pokusili ukrást bednu s archeologickými nálezy. V prostředí kolabující čínské infrastruktury bylo nyní možné potkat bandy zlodějů na každém kroku, i když většina z nich byla bezelstná a neozbrojená. Nicméně probít se kolem Japonské císařské armády bylo něco úplně jiného.

Čína se pod tlakem japonských ozbrojených sil rychle bortila. Od chvíle, kdy si odpadlická Japonská kwantungská armáda podrobila v roce 1931 Mandžusko, japonští vojenští představitelé zaměřili svou pozornost na možnost kolonizovat po vzoru Koreje i Čínu. Šest let útoků a jejich odrážení a vyprovokovaných incidentů konečně v létě roku 1937 vyústilo v otevřený konflikt, při němž Japonská císařská armáda okupovala severní Čínu, jelikož se jim zdálo, že Čankajškova národní armáda začíná být nějak moc silná.

Ačkoliv Číňané počtem vojáků Japonce značně převyšovali, pro lépe vybavené, vycvičené a dokonale disciplinované Japonce nebyli žádným soupeřem. Čankajšek se snažil co nejdokonaleji využívat své zdroje, takže ve dne většinou postupoval vpřed, aby v noci dobytá území opět ztrácel. Tímto způsobem se pokoušel zpomalit japonský postup v této opotřebovací válce.

Hunt ještě chvíli naslouchal praskání blížící se japonské artilerie, předznamenávající ztrátu Pekingu, a uvědomoval si, že Číňané mají problém. Brzy bude následovat hlavní město Nanking, což nevyhnutelně povede k dalšímu ústupu Čankajškovy armády na západ. Hunt si uvědomoval možnost vlastní porážky, otřásl se, pohlédl na hodinky a pravil k Čendynovi: „Ať kuliové v poledne

ukončí veškeré výkopové práce. Dnes odpoledne zajistíme nalezené artefakty a dokončíme finální dokumentaci tohoto místa. Pak se připojíme k té stále mohutnější karavaně mířící na západ.“ Při pohledu na evakuační cestu si povšiml, že se na ní objevují i skupiny chátry – členové Lidové armády Číny.

„Vy zítra odletíte do Nankingu?“ chtěl vědět Čendyn.

„Za předpokladu, že se tu letadlo vůbec ukáže. Nicméně letět do Nankingu nemá za stávající situace smysl. Hodlám ty nejcennější nálezy převézt přímo na sever do Ulánbátaru. Obávám se, že o zbývající drobnosti, jako vybavení a zásoby, se budeš muset postarat sám. V Ulánbátaru bys mě měl do několika týdnů dohonit. Počkám tam na tebe a teprve pak chytíme transsibiřský vlak směrem na západ.“

„To je rozumný nápad. Je jasně vidět, že místní odpor ochabuje.“

„Vnitřní Mongolsko představuje pro Japonsko jen nevýznamný strategický zisk. Nejspíš jen z Pekingu vyženou zbytky obránců,“ prohodil a mávl rukou směrem k místům vzdáleného dělostřeleckého útoku. „Počítám, že se brzy zase stáhnou a budou si užívat pár dní nebo dokonce týdnů drancování města, než znovu obnoví ofenzívu. Máme tedy spoustu času, abychom se mohli v klidu vydat na cestu.“

„Je smůla, že musíme právě teď odjet. Téměř se nám podařilo dokončit vykopávky Pavilonu Velké harmonie,“ pronesl lítostivě Čendyn, když se rozhlížel po bludišti vykopaných jam, rozesetých všude kolem nich a připomínajících vojenské zákopy z první světové války.

„Je to zatracená škoda,“ pravil Hunt a hněvivě potřásl hlavou, „přestože jsme se přesvědčili, že tohle místo bylo už v minulosti vypleněno.“

Hunt kopl do hromádky úlomků mramoru a kamenů, nakupených v dosahu jeho nohou, a pozoroval, jak se usazuje prach na pozůstatcích něčeho, co kdysi bývalo impozantní císařskou stavbou. Zatímco mnozí z jeho archeologických současníků v Číně pátrali po prehistorických pohřebních hrobkách plných bronzových artefaktů, Huntova pozornost se upírala na pozdější dynastii Juan. Toto bylo již třetí léto strávené archeologickým průzkumem na Sang-tu, v místech, kde stával císařský letní palác, vybudovaný v roce

1260. Teď, když hleděl na holý kopec, posetý hromadami čerstvě vykopané hlíny, bylo obtížné představit si dřívější nádheru paláce a nádvoří, jak by se před ním bývaly tyčily před téměř osmi sty lety.

Ačkoli zachované čínské historické záznamy poskytují jen pár skromných detailů, Marco Pólo, benátský dobrodruh, jenž ve své knize *Cesty* velice živě zdokumentoval Čínu třináctého století a Hedvábnou stezku, zanechal rovněž podivuhodně barvitý popis Sang-tu v době jeho největšího rozkvětu. Na velké mohyle uprostřed opevněného města stál původní palác, obklopený pásem uměle vsazených stromů, s cestičkami dlážděnými lazuritem, který dodával celému areálu tajemný modrý odstín. Rada nádherných zahrad a fontán se vinula mezi vládními budovami a rezidencemi, jež obklopovaly Ta-an Ko, neboli „Pavilon Velké harmonie“, představující císařský palác. Byl postaven ze zeleného mramoru a kamenů, celý pozlacený, obložený glazovanými dlaždicemi a ozdobený úžasnými malbami a sochami od předních čínských umělců. Na počátku byl využíván jako letní sídlo císaře, sem se utíkal před vedrem z Pekingu. Sang-tu se však poměrně rychle stal vědeckým a kulturním střediskem. Vzniklo zde centrum lékařství i astronomická observatoř a město se stalo domovem vědců domácích i zahraničních. Císaře s jeho hosty celé léto ochlazovala příjemná bríza vanoucí přes vrcholek kopce, odkud panovník vládl říši sahající od Středozemního moře až po Koreu.

Byla to však císařská honitba, nacházející se v těsném sousedství, která propůjčovala letnímu paláci největší věhlas. Jednalo se o ohromný uzavřený park se stromy, potoky a hustou trávou o rozloze více než čtyřicet čtverečných kilometrů. V oboře bylo plno jelenů, kanců a jiné zvěře pro lovecké potěšení císaře i jeho hostů. Park křižovaly vyvýšené chodníčky, takže lovci se mohli po lese pohybovat, aniž by si namočili nohy. Tapiserie, jež se z těch dob zachovaly, ukazují císaře při lovu na jeho oblíbeném koni, s vycvičeným loveckým gepardem po boku.

Na dnešním stavu se podepsala staletí opuštěnosti, zanedbávání a drancování, takže z paláce zůstaly jen řídce roztroušené kupy suti. Hunt si byl sotva schopen představit *ty* bujné zahrady, fontány a vodní prameny obklopené stromy, jaké zde existovaly před několika

staletími. Dnes byla krajina pustá. Otevřená travnatá planina se bez známek života táhla ke vzdáleným hnědým pahorkům. Zašlá sláva města byla již jen ševelením větru, který se prohánět vysokou trávou. Xanadu, romantické pojmenování Sang-tu, proslavené díky básni Samuela Taylora Coleridge, existovalo již jen v jeho představách.

Na základě povolení státních orgánů tu začal Hunt před třemi lety s výkopovými pracemi. Postupně, lopatu po lopatě, odhalil hranice Pavilonu Velké harmonie, identifikoval umístění dvorany, kuchyně a jídelny. Rada bronzových a porcelánových předmětů, vykopaných ze země, vyprávěla o každodenním životě v paláci. K Huntově lítosti však mezi nimi nebyl žádný mimořádný artefakt, žádný bojovník z terakoty nebo váza z údobí Ming, jež by ho proslavily. Výkopové práce byly téměř u konce, zbývala jen poslední část královské ložnice. Touto dobou již většina jeho kolegů opustila východní oblast Číny, aby se vyhnula případné občanské válce i hrozící invazi. Zdálo se, jako by si Hunt jaksi perverzně užíval ten zmatek a nebezpečí hrozící z oblasti severozápadní Číny, nedaleko Mandžuska. Se svou láskou k antice a dramatu si totiž uvědomoval, že se nachází uprostřed rodící se historie.

Hunt rovněž věděl, že Britské muzeum by bylo vděčné za jakýkoliv artefakt, který by jim případně dodal pro plánovanou expozici o Xanadu. Chaos i nebezpečí vyvolané japonskou invazí byly vlastně v tomto smyslu určitou výhodou. Vojenská situace nejenže ještě více sváděla k převozu vykopávek na západ, ale dokonce ho usnadňovala. Z okolních vesnic většina místních notáblů již utekla a úředníky, kteří měli na starosti péči o starožitnosti, nebylo vidět už celé týdny. Odvézt cenné artefakty ze země bylo tedy docela snadné. Za předpokladu, že se odsud dostane on sám.

„Myslím, že jsem tě dost dlouho odváděl od rodiny, Cendyne. Pochybuju, že by Rusové dovolili Japoncům rejdit po Mongolsku, takže z tohoto pohledu bys měl být v bezpečí.“

„Manželka můj návrat domů jenom uvítá.“ Mongol se usmál a ukázal přitom své špičaté zuby.

Jejich konverzaci přerušilo slabé hučení blízkého letounu. Jižně od nich začala na obloze růst drobná skvrnka. Po chvíli odbočila směrem k východu.

„Japonské průzkumné letadlo,“ zamumlal Hunt. „To pro Národní armádu nevypadá moc dobře, jestli Japonci ovládají nebe.“ Nato archeolog vytáhl balíček cigaret Red Lion a zapálil si jednu bez filtru. Cendyn zatím nervózně sledoval pomalu se vzdalující letoun.

„Myslím, že čím dřív budeme pryč, tím líp,“ řekl nahlas.

Ve výkopu za nimi náhle vypuklo pozdvižení. Jeden z čínských dělníků pozvedl hlavu nad okraj jámy a špinavými čelistmi cosi rychle zadrmolil.

„Co se děje?“ otázal se Hunt a odložil šálek čaje.

„Říká, že našel nějaké lakované dřevo,“ odpověděl Čendyn a pokročil k výkopu.

Oba muži přistoupili blíž a pohlédli na dno jámy. Brebentící dělník ukazoval rozčileně lopatou na jedno místo, zatímco ostatní se shlukli kolem něho. U jeho nohou špínou lehce prosvítal plochý žlutý hranatý předmět podobný servírovacímu podnosu.

„Cendyne, postarej se o výkop,“ vyštěkl Hunt a mávnutím odehnal ostatní. Mongol seskočil do výkopu a lopatou a štětcem začal opatrně čistit předmět od hlíny. Hunt mezitím vytáhl zápisník a tužku. Nalistoval orientační nákres oblasti a umístění dotyčného výkopu a úhledně do něj zakreslil polohu nejnovějšího artefaktu. Pak našel prázdnou stránku a načrtl na ni objevený předmět, zatímco Cendyn ho postupně opatrně obrýval kolem.

Když z něho opadala špína a hlína, ukázalo se, že jde o žlutě lakovanou dřevěnou bedničku. Každý čtverečný centimetr jejího povrchu byl pokryt jemnými obrázky zvířat a stromů, vše s propracovanými detaily, ozdobené navíc perleťovými intarziemi. Hunt si s překvapením povšiml, že na víčku je vyveden slon. Cendyn z předmětu opatrně smetl zbytky hlíny, bedničku jemně zvedl ze dna jámy a položil ji na plochý kámen na okraji výkopu.

Všichni čínští dělníci přestali pracovat a shromáždili se kolem zdobené bedničky. Většinu dosavadních nálezů představovalo totiž jen zřídka něco jiného než rozbité porcelánové střepy nebo občas nějaká ozdoba vyřezaná z nefritu. Tady se jednalo bezpečně o nejúžasnější artefakt objevený za celé tři roky kopání.

Hunt si krabičku pečlivě prohlédl, než ji vzal do ruky a zvedl ze země. Uvnitř bylo něco těžkého, co se při manipulaci pohnulo. Pod

palci cítil uprostřed nízkých postranních stěn spáru, takže se jemně pokusil odklopit víčko. Krabice, jež byla prakticky osm století zavřená, zprvu protestovala, ale pak pomalu povolila. Hunt položil bedničku na zem a skoro bázlivě objel prsty celý obvod. Pak zapáčil za víko, až zapraskalo. Cendyn i ostatní dělníci se zvědavě předklonili, jako fotbaloví útočníci před zahájením hry, aby viděli, co se nalézá uvnitř.

V krabici byly dva předměty. Hunt je oba vytáhl, aby je ostatní viděli. Skvrnitá zvířecí kůže, zbarvená černě a žlutě v kamufláži typické pro leoparda nebo geparda, byla stočená do ruličky a na okrajích svázaná koženými řemínky. Druhý předmět byl bronzový tubus pokrytý patinou, na jednom konci uzavřený a na druhém opatřený víčkem. Čínští kopáči se při pohledu na obsah bedničky rozpačitě ušklíbali a pochechtávali. Nevěděli sice, jakou vzácnost mají před sebou, ale oprávněně tušili, že jde o důležitý nález.

Hunt odložil gepardi kůži a zaměřil se na těžký bronzový tubus. Ten měl tmavozelenou patinu, která jen zvýrazňovala pečlivě propracovanou kresbu draka, pokrývající celou délku kovového válce. Ocas tohoto imaginárního stvoření se ovíjel kolem víčka jako smyčka lana.

„Do toho, otevřete to," pobízel ho se vzrušenou netrpělivostí Cendyn.

Hunt poměrně snadno odklopil víčko, pozvedl pouzdro k očím a nahlédl dovnitř. Pak zamířil otevřeným koncem k zemi a jemně s tubusem zatřásl. Levou dlaní zachytil jeho obsah.

Byl to stočený svitek hedvábí, obarvený na světle modro. Cendyn vyklepal jednu deku a rozložil ji na zem u Huntových nohou. Archeolog počkal, dokud se neusadí prach, pak si klekl na pokrývku a opatrně hedvábný svitek rozbalil. Ukázalo se, že je téměř půldruhého metru dlouhý.

Cendyn si všiml, že se normálně pevné archeologovy ruce při uhlazování záhybů látky mírně chvějí.

Na hedvábí byla namalována jakási pitoreskní krajina zachycující vrcholek hory, hluboká údolí, strže a potoky, to vše vyvedené do nejmenších detailů. Tento kus hedvábí však znamenal zaručeně něco víc než jen propracovaný umělecký předmět. Poměrně

podstatný prostor podél levého okraje byl věnován textu, který Hunt identifikoval jako ujgurštinu, starý mongolský psaný jazyk, převzatý od raných tureckých osadníků na asijských stepích. Na pravém okraji pak byly drobné obrázky znázorňující ženský harém, stáda koní, velbloudů a dalších zvířat a konečně oddíl vojáků seskupených kolem několika dřevěných beden. Část malby zobrazující krajinu byla bez života, až na osamělou postavu v samém středu látky. Na nevelkém horském vrcholu stál osedlaný baktrijský dvouhrbý velbloud, opatřený popiskem ze dvou slov. Velbloud plakal a jeho extrémně velké slzy skrápěly zem.

Když tak Hunt studoval malby na hedvábí, na čele mu vyrazil pot. Náhle cítil, že se mu srdce hlasitě rozběhlo, a musel se přinutit zhluboka se nadechnout. To přece není možné, pomyslel si.

„Cendyne… Cendyne…," zamumlal, téměř v obavách. „Je to písmo ujgurské. Dokážeš přečíst, co tam je napsáno?"

Oči mongolského asistenta se zvětšily do velikosti stříbrného dolaru, protože i on náhle pochopil význam malby. Zakoktal se a klopýtl, ale začal Huntovi překládat.

„Ten text nalevo je fyzický popis hornaté krajiny. ‚Doma, na vrcholku hory Burchan Chaldun, uprostřed Chentijských hor, spí náš císař. Reka Onon, protékající údolími mrtvých, hasí jeho žízeň'."

„Co ten nápis u velblouda?" zašeptal Hunt a třesoucím se prstem ukázal doprostřed výjevu.

„Temudžin chagan," odpověděl Cendyn hlasem tlumeným úctou.

„Temudžin." Hunt to slovo opakoval jakoby v transu. I když čínští kopáči nebyli schopni porozumět, co se tu děje, Hunt s Cendynem si celí šokovaní uvědomovali, že právě učinili objev ohromujících rozměrů. Když Hunt strávil obludnost příběhu, o němž vypovídala malba na hedvábí, zalila ho vlna emocí. Jakkoliv se snažil o nálezu uvažovat rozumově, síla sdělení byla přece jen zdrcující. Plačící velbloud, oběti uvedené po straně malby, místní popis. Pak tu bylo jméno na velbloudím hřbetu. Temudžin. To bylo rodné jméno jednoho domorodého chlapce, z něhož vyrostl největší dobyvatel lidských dějin. Historie ho nicméně bude připomínat pod jeho přezdívkou Čingischán.

Když si Hunt naplno uvědomil význam posledního nálezu, klesl na kolena. Čingischánův hrob představoval nejhledanější archeologický poklad. V jakoby pohádkově úžasném příběhu sjednotil mongolské kmeny z asijských stepí a začal rozšiřovat svou říši dobyvatelskými výboji, jaké dosud neměly ve světě obdoby. Mezi lety 1206 a 1223 on a jeho nomádské hordy obsadili území až k hranicím Egypta na západě a až k Litvě na severu. Čingischán zemřel v roce 1227 na vrcholu svých životních sil. Bylo známo, že ho pochovali tajně v Chentijských horách v Mongolsku, nedaleko jeho rodiště. Podle mongolských tradic byl pohřben ve vší tichosti, se čtyřiceti konkubínami a s nepředstavitelným bohatstvím. Místo, kde byl pochován, bylo jeho věrnými po pohřbu pečlivě zamaskováno.

Obyčejní vojáci, kteří doprovázeli pohřební průvod, byli popraveni, jejich velitelé zavázáni přísahou mlčení pod hrozbou stejného osudu.

Jakýkoliv náznak toho, kde je velký chán pohřben, naprosto zmizel, jakmile aktivní účastníci obřadu zemřeli, jelikož všichni až do své smrti dodrželi slavnostní slib mlčenlivosti. Pouze jeden velbloud, alespoň podle pověsti, naznačil to pravé místo. Baktrijskou nákladní velbloudici, považovanou za matku oblíbeného zvířete velkého vůdce, našli plačící na jednom místě v v Chentijských horách. Majitel velbloudice si uvědomil, že vlastně prolévá slzy pro své mládě, pochované v těchto místech, tedy ve stejné oblasti, kde musí být i hrob Čingischánův. Tady však báje končí, jelikož ono tajemství skončilo u pastevce, takže Čingischánovo místo posledního odpočinku v jeho rodných horách zůstalo netknuto.

Díky malbě na hedvábí vyvstala nyní celá legenda Huntovi před očima.

„To je přímo posvátný nález," zašeptal Cendyn. „Zavede nás to k Čingischánově hrobce." Cendyn hovořil s úctou hraničící se strachem.

„Jistě," zajíkal se Hunt, který si představoval tu slávu, jíž bude ověnčen, jestli se octne v čele pátračů po hrobce velkého chána.

Náhle ho přepadla obava, že dal příliš najevo důležitost tohoto kusu hedvábí před čínskými dělníky. Někdo z nich mohl mít přece klidně v rodině lačného banditu. Proto Hunt spěšně kus látky zabalil,

strčil do tubusu a spolu s gepardi kůží uložil zpět do lakované bedničky. Tu pak zahalil kusem látky a dal do většího koženého vaku, který po celý zbytek dne nepustil z levé ruky.

Když pečlivě prosáli místo, kde prve nalezli krabičku, a nic dalšího zde nenalezli, Hunt váhavě a nerad nařídil konec výkopových prací. Dělníci tiše složili lopaty, krumpáče a kartáče na dřevěnou kárku a postavili se do řady na výplatu skrovné mzdy. I když dostávali za den práce jen pár drobných, mnozí z mužů se dokázali i porvat o fyzicky náročnou dřinu. Šlo totiž o příležitost výdělku, jakých v této chudé čínské provincii mnoho nebylo.

Když byly vykopané artefakty i nářadí bezpečně složeny na třech kárkách a čínští kopáči vyplaceni a propuštěni, Hunt se po večeři s Cendynem odebral do svého stanu sbalit si věci. Dnes poprvé pocítil úzkost, když do osobního deníku zaznamenával události dne. Když na poslední chvíli objevil cennou vykopávku, náhle si začal daleko intenzivněji uvědomovat nebezpečí, které ho obklopovalo. Bylo mu známo, že banditi a lupiči vyrabovali nejedno archeologické naleziště v provincii Sánxi. Jednoho jeho kolegu zloději dokonce zmlátili a zranili pistolí, když u něj hledali tři tisíce let starý bronzový artefakt. Pak tu byla japonská armáda. I když by vládní vojáci britskému občanovi zřejmě neublížili, snadno by si mohli přisvojit jeho práci i její výsledky. A kdo ví? Nebyl by objev Čingischánovy hrobky nakonec pro něj stejným prokletím, jaké přineslo odhalení Tutanchámonovy hrobky lordu Carnarvonovi a jeho týmu?

S koženým vakem, obsahujícím dřevěnou krabici, bezpečně uschovaným na zemi pod lůžkem, spal jen neklidně a přerušovaně, jelikož se mu hlavou honily miliony myšlenek, jež na sebe neustále hlasitě narážely. Noc vypadala ještě zlověstněji díky skučení větru, který se až do rána opíral do stěn stanu. Za úsvitu Hunt vrávoravě vstal a s potěšením se ujistil, že kožený vak je stále bezpečně pod lůžkem a venku není pořád ani známka po japonských vojácích. Cendyn na něj již nedaleko stanu čekal a na otevřeném ohni s pomocí dvou osiřelých čínských chlapců připravoval nějaké kozí maso.

„Dobré jitro, pane. Horký čaj je hotov.“ Cendyn se usmál a podal Huntovi kouřící misku. „Veškeré vybavení je sbaleno, muly jsou zapraženy do kárek. Můžeme vyrazit, jakmile řeknete.“

„Skvělé. Sbal můj stan, prosím, a dej pozor na ten vak pod postelí,“ řekl, posadil se na jednu bednu, vychutnával čaj a pozoroval východ slunce.

První vzdálená dělostřelba se ozvala o hodinu později. To už se zbytky archeologického týmu na celkem třech vozících tažených mulami stahovaly z Sang-tu. Asi půldruhého kilometru odsud stála uprostřed holé, větrem neustále bičované planiny malá vesnice jménem Lanqui. Jejich karavana pokračovala podél tohoto zaprášeného místa, kde se připojila k zástupu místních obyvatel prchajících na západ. Kolem poledne muly doklopýtaly do starého města Tuolunu, kde se výprava zastavila na oběd u jakési boudy při cestě. Spolykali vývar s miskou nudlí, které sice neměly žádnou chuť, ale zato na nich leželo několik mrtvých brouků. Poté se přesunuli na rozlehlou louku na okraji města. Hunt seděl na jedné kárce a se zvednutou hlavou pozoroval částečně zataženou oblohu. Přesně jak hodinky proťalo vzduch slabé bzučení a archeolog sledoval, jak drobný stříbrný flíček na pozadí mraků roste a blíží se k místu provizorního letiště. Když se letadlo ještě více přiblížilo, Hunt sáhl do kapsy pro kapesník, uvázal ho na delší hůl, a tu zabodl do země jako primitivní větrný pytel, aby si pilot udělal představu o směru větru.

Pilot po jemné korekci letu opsal kovovým letounem široký oblouk nízko nad loukou a poté rychle a hlučně přistál. Hunt s potěšením konstatoval, že se jedná o trojmotorový Fokker F. Vllb, bezpečný a výkonný stroj, schopný přeletět i vzdálené kouty pusté krajiny. S překvapením si povšiml, že pod okénkem pilota je na boku letadla vyveden nápis *Požehnaná Betty*.

Sotva motory se zabubláním zhasly, rozletěla se dvířka v trupu a na zem vyskočili dva muži v kožených bundách.

„Hunt? Já jsem Randy Schodt,“ pozdravil pilot, vysoký muž se zbrázděným, leč přesto přátelským obličejem, hovořící se silným americkým přízvukem. „Tady můj bratr Dave a já vás máme odvézt

do Nankingu, jak aspoň říká tahle smlouva," dodal a poklepal dlaní na složený papír v kapse bundy.

„Co tady dělá dvojice Yankeeů?" přemítal nahlas Hunt.

„Je to lepší než pracovat v docích v Ericu v Pensylvánii," ušklíbl se Dave Schodt, podobně jako jeho bratr přátelský typ člověka, který nejde daleko pro vtip.

„Létali jsme pro čínské ministerstvo železnic jako letecké zajištění při dostavbě trasy Peking – Šanghaj. Nicméně to najednou skončilo díky nějakým nepříjemnostem ze strany Japonců," vysvětloval s mírným úsměvem Randy Schodt.

„Mám pro vás malou změnu cíle letu," vyhnul se žertování Hunt. „Potřebuju, abyste mě dovezli do Ulánbátaru."

„Do Mongolská?" otázal se Schodt a podrbal se na hlavě. „No, pokud nás to zavede dál od japonské armády, tak mi to je jedno."

„Jdu to spočítat, jestli máme vůbec takový dolet," ozval se Dave a zamířil k letadlu. „Doufejme, že tam budou mít benzinovou stanici, až tam dorazíme," zasmál se.

Se Schodtovou pomocí dohlížel Hunt na nakládání cennějších artefaktů a nářadí do letadla. Když dřevěné bedny téměř zaplnily prostor v trupu, Hunt vzal koženou tašku s lakovanou krabicí a opatrněji položil na sedadlo pasažéra vpředu.

„Bude to o tři sta dvacet kilometrů méně, než by byl let do Nankingu. Musíme ale počítat i kilometry na zpáteční cestu, což dohromady přesahuje cenu, kterou potvrdili vaši lidé z Britského muzea," vysvětloval Schodt a před narovnané bedny roztáhl mapu dané oblasti. Ulánbátar, hlavní město Mongolská, byl označen hvězdičkou a nacházel se v severní části centrálního Mongolská, něco přes šest set padesát kilometrů od čínských hranic.

„Máte můj souhlas," odpověděl Hunt a podal pilotovi rukou napsaný požadavek na změnu cíle. „Můžu vás ujistit, že muzeum veškeré další výdaje uhradí."

„To jistě. Určitě by si nepřáli, aby vaše vykopávky skončily někde v japonském muzeu," zasmál se Schodt. Strčil papír do kapsy a dodal: „Dave zanesl do mapy náš let do Ulánbátaru. Zdá se, že to dokážeme zvládnout na jeden zátah. Poletíme přes poušť Gobi, takže

máte kliku, že *Požehnaná Betty* má přídatné nádrže. Jakmile budete připravený, můžeme vyrazit.“

Hunt přistoupil ke dvěma zbývajícím vozíkům, na nichž stále ještě ležely některé bedny s artefakty a nějaké nářadí. Cendyn stál poblíž, držel opratě první muly a drbal ji za ušima.

„Cendyne, prožili jsme trochu obtížné, ale plodné léto. Byl jsi pro úspěch expedice nenahraditelným pomocníkem.“

„Bylo mi ctí. Vy jste vykonal obrovský kus práce pro mou vlast a její tradice. Mí dědicové vám budou nesmírně vděční.“

„Zbývající vykopávky i nářadí zavez do S’-ťia-čuangu, odkud budeš moct chytit vlak do Nankingu. Tam na tebe bude čekat představitel Britského muzea a zařídí odeslání nákladu lodí do Londýna. Já na tebe počkám v Ulánbátaru, kde se pořádně podíváme na ten náš poslední objev.“

„Už se velice těším na příští průzkum,“ odpověděl Cendyn a potřásl archeologovi rukou.

„Sbohem, můj příteli.“

Hunt hbitě vyšplhal na palubu naloženého fokkeru a tři radiální motory Wright Whirlwind, každý o 220 koňských silách, se probudily k životu. Cendyn pozoroval, jak Schodt obrací letoun proti větru a pak naplno přidává plyn. S ohlušujícím řevem si stroj razil cestu po louce, několikrát poskočil, až se nakonec pomalu s hromovým hřmotem vznesl do vzduchu. Pár metrů nad loukou provedl Schodt elegantní obrat, načež zamířil k severozápadu, směrem k hranicím s Mongolském, přičemž pozvolna nabíral výšku.

Cendyn stál na louce a pozoroval, jak se letadlo na horizontu neustále zmenšuje a hluk jeho motorů utichá. Teprve když drobná tečka na obloze úplně zmizela z dohledu, sáhl do kapsy pláště, aby se ujistil. Štůček hedvábí tam opravdu stále byl, a to již od časných nočních hodin předešlého dne.

# # #

MĚLI ZA SEBOU JIŽ DVĚ HODINY LETU, když Hunt sáhl po kožené brašně a vytáhl z ní lakovanou bedničku. Nuda sezení na jednom místě spolu se stále ještě přetrvávajícím vzrušením ze vzácného nálezu znamenaly příliš silné lákadlo. Zatoužil dotknout se

znovu prsty onoho záhadného kusu hedvábí. Když vzal krabici do rukou, ucítil, jak se uvnitř teď již důvěrně známá váha bronzového tubusu uklidňujícím způsobem převaluje. Přesto se mu něco jaksi nezdálo. Odklopil tedy víko a v bedničce nalezl sbalenou gepardi kůži, stejně jako dřív. Vedle ní ležel bronzový tubus, bezpečně uzavřený. Když jej však vzal do ruky, uvědomil si, že je rozhodně těžší než předtím. Třesoucí se rukou rychle sundal víčko a do klína se mu vysypal písek. Když zmizelo i poslední zrnko, podíval se dovnitř a zjistil, že hedvábný svitek zmizel.

Vyvalil oči, jakmile si naplno uvědomil, že byl podveden, a zalapal po dechu. Sok z překvapení se rychle změnil v hněv, takže ve chvíli, kdy se mu vrátil hlas, začal ječet na piloty.

„Otočte to! Ihned otočte letadlo! Musíme se okamžitě vrátit," křičel.

Jeho prosby však dopadaly na neslyšící uši. Oba piloti v kokpitu měli totiž před sebou něco daleko hrozivějšího, s čím se museli vyrovnat.

# # #

BOMBARDÉR MICUBIŠI G3M, na západě známý pod kódovým jménem Nell, tentokrát nebyl na žádném náletu spojeném s bombardováním. Tento dvoumotorový stroj letěl volně sám ve výšce tří tisíc metrů a plnil průzkumný úkol, jehož účelem bylo vyhledávání ruských leteckých objektů, které se podle některých zpráv měly objevit v Mongolsku.

Po snadném ovládnutí Mandžuska a úspěšném postupu do severní Číny soustředili Japonci svou pozornost na důležité sibiřské přístavy a uhelné doly na severu. Jelikož si Rusové uvědomovali japonské záměry, zesílili své obranné síly na Sibiři a nedávno dokonce podepsali obranný pakt s Mongolském, který jim umožňoval umístit v téměř opuštěné krajině své jednotky i letadla. Japonci tedy nyní pilně shromažďovali informace, testovali a zkoušeli kvalitu obranných linií, to vše v přípravě na otevřenou invazi na sever, která bude zahájena z Mandžuska v polovině roku 1939.

Nell se z výpadu do východního Mandžuska vracel s prázdnou. Nenalezl žádnou známku rozmístění vojenských jednotek nebo výstavby rozjezdových ploch pro ruská letadla. Piloti došli k závěru, že je-li v Mongolsku nějaká ruská vojenská aktivita, pak probíhá daleko na severu. Pod nimi nebylo nic jiného než jen občas nějaký nomádský kmen, putující nekonečnou prázdnotou pouště Gobi, doprovázen jen stádem velbloudů.

„Není tam nic než jen samý písek," prohlásil se zívnutím druhý pilot, mladý poručík jménem Mijabe. „Nevím, proč našeho velitele letky tolik zajímá právě tahle oblast."

„Asi v ní spatřuje nárazník před daleko cennější severní zónou," odpověděl kapitán Nobudži Negiši. „Já jenom doufám, že nás přeloží dál na frontu, až začne ta severní invaze. V Šanghaji a Pekingu přicházíme o veškerou legraci."

Mijabe právě zíral na plochou pustou krajinu pod sebou, když koutkem oka zaregistroval náhlé zablesknutí jasného slunečního odlesku. Přelétl očima po horizontu, až narazil na zdroj světelného úkazu a překvapením zašilhal.

„Pane, před a lehce pod námi je nějaké letadlo," pravil a rukou v rukavici ukázal příslušným směrem.

Negiši sledoval jeho prst a vzápětí ono cizí letadlo také uviděl. Byl to stříbrný trojmotorový fokker, letící severozápadním směrem k Ulánbátaru.

„Křižuje náš kurz," poznamenal japonský pilot zvýšeným hlasem. „Konečně tedy příležitost k boji."

„Ale, pane, tohle přece není bitevní letoun. Myslím, že to dokonce není ani čínský stroj," oponoval Mijabe s pohledem upřeným na značení fok-keru. „Podle rozkazu se máme pouštět do boje jenom s čínskými vojenskými letadly."

„Tento stroj pro nás představuje riziko," vysvětloval Negiši. „Kromě toho to bude vhodný cvičný cíl, poručíku." Dobře věděl, že ještě nikdo z japonské armády nebyl pokárán za přílišnou agresivitu na čínském válčišti. Jako pilotovi bombardéru mu nebude dopřáno příliš příležitostí k sestřelení nepřátelského letadla. Tohle byla skvělá šance na snadnou výhru a on se jí nehodlal vzdát.

„Střelci na svá stanoviště,“ vyštěkl do interkomu. „Připravte se na útok na vzdušný cíl.“

Pětičlenná posádka stíhacího bombardéru se v momentě organizovaně rozmístila na svá stanoviště. Namísto aby hráli roli oběti pro nějakou menší a rychlejší stíhačku, najednou se sami stali lovci. Kapitán Negiši v duchu provedl hrubý odhad trasy troj motorového fokkeru, pak poněkud stáhl plyn a naklonil bombardér na pomalý široký obrat vpravo. Fokker pod nimi proklouzl, načež Negiši opět svůj letoun srovnal do původního směru, takže se ocitli za stříbrným třímotorákem.

Negiši posunul páky plynu znovu kupředu a vyrazil za fokkerem, který se rýsoval před nimi. S nejvyšší rychlostí kolem dvou set šestnácti uzlů bylo micubiši téměř dvakrát rychlejší než fokker, takže mezeru mezi nimi rychle smazalo.

„Připravit u předních kanónů,“ rozkázal Negiši, když neozbrojené letadlo v jeho mířidlech dostatečně vyrostlo.

Avšak třímotorák nehodlal trpně čekat jako nějaká kachna na rybníce. Randy Schodt totiž bombardér zahlédl jako první a sledoval ho po celou dobu jeho manévrů, kdy se jim dostával za ocas. Naděje, že Japonec provádí pouze neškodné manévry při průletu, se brzy vypařily. Stalo se tak v okamžiku, kdy micubiši zaujalo polohu přímo za jejich letadlem a pověsilo se jim na ocas, namísto aby je bezpečně minulo. Protože Randy nebyl schopen vojenskému letounu uletět, rozhodl se pro druhou nejlepší věc.

Japonský střelec z přední věže právě z kulometu ráže 7,7 mm vypálil první dávku, když tří motorové letadlo ostře zahnulo doleva a jako by se ve vzduchu zastavilo. Kulky se neškodně rozprskly po obloze a bombardér rychle fokkera minul.

Negišiho tento náhlý manévr dokonale překvapil. S kletbou na rtech se snažil srovnat letoun tak, aby se opět dostal za menšího soupeře. Trupem se rozlehlo další kulometné staccato, to jak boční střelec zareagoval na fok-kerův trik a vyslal jeho směrem dlouhou dávku.

Uvnitř fokkeru Hunt hlasitě zaklel na adresu pilotů, protože bedny s výsledky archeologického průzkumu najednou začaly putovat po nákladovém prostoru. Hlasité křápnutí mu prozradilo, že

při divokých pohybech narazila i bedna s porcelánovými miskami. Teprve až když fokker uhnul ostře doleva a Hunt bočním okénkem zahlédl japonský bombardér, uvědomil si, co se vlastně děje.

Zatím Schodt v kokpitu zkoušel každičký trik, aby nepřátelské micubiši setřásl. Tak trochu doufal, že bombardér útok ukončí. Avšak japonský pilot byl rozzlobený svým předchozím fiaskem a rozhodl se tedy fokker nelítostně pronásledovat.

Schodt co chvíli zbrzdil letoun a téměř ho nechal vznášet na místě, jen aby setřásl bombardér, který se mu lepil na ocas, čímž pokaždé přinutil japonský letoun k pracnému kroužení, aby vzdorovitého soupeře opět dostal na dostřel. Lovec se však nevzdával, takže Schodt pokaždé zakrátko zjistil, že má nepřítele opět v zádech. Nakonec samozřejmě jeden ze střelců zasáhl cíl.

První dávku dostal fokkerův zadní stabilizátor, který roztříštila salva olova. Negiši si olízl rty. Uvědomil si, že letadlo bez stabilizátoru nemůže zatáčet do stran. S krutým úsměvem se s bombardérem přiblížil, aby fok-keru uštědřil poslední ránu. Když však jeho střelec znovu vypálil, šokované sledoval, že pronásledované letadlo zatáčí vpravo a pak opět prudce brzdí v letu.

Schodt se ještě nevzdával. Za pomoci Davea, který si hrál s ovládáním obou motorů na křídlech, byl Randy stále schopen kličkovat a uhýbat před dotírajícím micubiši. Trup sice zasáhla další dávka z kulometu, ale žádnou velikou strukturální škodu nenatropila. Hunt jen slyšel, jak zarachotila další bedna s vykopanými památkami. Bezmocně se ušklíbl.

Poučen soupeřovou taktikou Negiši konečně otočil bombardér v širokém oblouku a na fokker nalétl z boku. Tentokrát nebylo úniku a fokkerovo pravé křídlo se pod zásahem střel také prakticky rozpadlo. Z motoru se vyvalil oblak kouře, ale Schodt stačil zavřít přívod paliva dřív, než motor vzplanul. Pak manipulací s oběma zbývajícími motory a díky svým bohatým zkušenostem dokázal pokračovat ještě chvíli v letu, i když jeho čas se neodvratně naplňoval. Umístěná rána horního střelce z micubiši roztříštila kontrolní páku elevátoru a let *Požehnané Betty* tak definitivně ukončila.

Bez schopnosti kontrolovat výšku letu zahájil zmrzačený třímotorový letoun pozvolné klesání. Schodt bezmocně přihlížel, jak

se jeho stroj s roztaženými křídly blíží k prašné zemi. Letadlo kupodivu stále zachovávalo rovnovážný stav a klouzalo vzduchem s nosem skloněným dolů jen několik stupňů. Těsně před dopadem ještě pilot stačil vypnout zbývající motory, ale pak špicí křídla zavadil o zem a letoun provedl několik těžkopádných přemetů.

Posádka japonského bombardéru pozorovala představení poněkud zklamaně, jelikož se nedočkali ani výbuchu, ani vzplanutí. Namísto toho se stříbrný třímotorák jenom dvakrát překulil a pak po zádech sklouzl do jakési písečné strže.

I přes všechny potíže, jež provázely jejich snahu o sestřelení civilního letadla, rozezněl se na palubě micubiši vítězný pokřik.

„Dobrá práce, chlapi, ale příště to musí být ještě lepší," zasmál se Negiši a pak obrátil stroj zpět na základnu v Mandžusku.

Na palubě fokkeru přišli Schodt i jeho bratr při dopadu okamžitě o život. Kokpit dostal plný zásah již při prvním přemetu na zemi. Hunt havárii přežil, ale se zlomenou páteří a s téměř utrženou levou nohou. Celé dva následující dny se za neustálých bolestí křečovitě držel života, než konečně v rozmláceném trupu havarovaného letadla zemřel. S posledním zbytkem sil si přitiskl lakovanou bedničku na prsa a proklel smůlu, jež jej tak náhle potkala. Ani ve chvíli, kdy vydechl naposledy, netušil, že v náručí drží klíč k nejúžasnějšímu pokladu, jaký kdy lidstvo vidělo.

ČÁST PRVNÍ

STOJATÉ VLNĚNÍ

1

JEZERO BAJKAL, SIBIŘ
2. ČERVNA 2007

Z KLIDNÝCH VOD nejhlubšího jezera na světě vyzařuje průsvitná tmavá modř vyleštěného safíru. Jelikož do něj ústí odvěké ledové přítoky, v nichž není kal ani usazeniny, je jezero Bajkal známé svou neuvěřitelně čistou vodou. Navíc zde žije drobný korýš *Epishura baicalensis*, jenž požírá řasy a plankton, zamořující většinu sladkovodních nádrží. Kombinací těchto faktorů je dosaženo takové průzračnosti vody, že je za bezvětrného dne možno vidět stříbrnou minci až v hloubce třiceti metrů.

Tuto „Modrou perlu Sibiře“ obklopují ze severu rozeklané hory se sněhovými čepicemi a z jihu tajga, tvořená břízami, modříny a borovicemi. Jezero je vlastně takovým majákem krásy v jinak nehostinné krajině. Nachází se přesně uprostřed jižní části Sibiře, je šest set padesát kilometrů dlouhé a těsně nad hranicí s Mongolském probíhá severojižním směrem. Obsahuje obrovské množství vody. Je místy až půldruhého kilometru hluboké a zadržuje celou jednu pětinu veškeré sladké vody na naší planetě. Dokonce ani všechna severoamerická Velká jezera dohromady neobsahují tolik vody. Na břehu jezera je roztroušeno jen pár malých rybářských vesniček, jinak je obrovská hladina téměř prázdná jako moře klidu. Pouze na svém jižním konci se vodní plocha blíží k obydleným oblastem. Irkutsk, relativně moderní město s půl milionem sibiřských obyvatel, se nachází nějakých sedmdesát kilometrů na západ, zatímco historické město Ulan Ude leží nedaleko východního břehu jezera.

Tereza Hollemaová vzhlédla od přenosného počítače a vrhla krátký obdivný pohled na purpurové hory nad jezerem, ověnčené nadýchaným oblakem korunujícím horské štíty. Holandská

geofyzička se těšila z jasné modré oblohy, kterou mohla tak málokdy zažít doma na předměstí Amsterdamu. Zhluboka se nadechla svěžího vzduchu. Podvědomě se snažila vstřebat onu půvabnou scenerii všemi smysly.

„Není to překrásný den na jezeře?“ ozvala se Taťána Borjinová. Hovořila hlubokým hlasem bez sebemenšího emocionálního zabarvení, tedy způsobem typickým pro ruskou angličtinu. Přesto však drsný tón ani zvýrazněný neosobní přístup jejímu zjevu neodpovídaly. I když připomínala místní etnické Burjaty, byla ve skutečnosti Mongolka. S dlouhými černými vlasy, bronzově zbarvenou kůží a mandlovýma očima měla v sobě i jakousi přírodní robustní krásu. V jejích tmavých očích seděl hluboký výraz, svědčící o tom, že všechno v životě bere s naprostou vážností.

„Netušila jsem, že Sibiř je takhle krásná,“ přitakala Tereza. „To jezero je úžasné. Tak klidné a pokojné.“

„Právě teď vypadá jako nějaký klidný drahokam, ale v okamžiku se dovede změnit v zuřivou bestii. Sarma, náhlý prudký vítr od severozápadu, dokáže udeřit silou hurikánu. Místní hřbitovy jsou plné rybářů, kteří nerespektovali bajkalské vrtochy.“

Tereze přeběhl mráz po zádech. Místní obyvatelé neustále hovořili o duchu jezera. Bajkalská křišťálově čistá voda představovala pro Sibiřany kulturní hodnotu, na kterou byli hrdí, takže snaha o ochranu jezera před průmyslovým znečištěním dala dokonce vzniknout ekologickému hnutí, které postupně dosáhlo globálních rozměrů. Dokonce i ruská vláda byla překvapená masivními protesty, když se před nějakými padesáti lety poprvé pokusila otevřít na jižním břehu jezera celulózku. Tereza pouze doufala, že flotila gumových člunů Greenpeace nezapříčiní útok na jejich přítomnost na jezeře.

Moje angažování je navíc relativně neškodné, přesvědčovala sama sebe. Její zaměstnavatel, Royal Dutch Shell, měl na zakázku zkontrolovat část jezera, kde byl hlášen únik nafty. Nikdo nezmínil žádné zkusmé vrty nebo průzkumné věže a Tereza si byla jistá, že na tomto jezeře k něčemu podobnému ani nemůže dojít. Její společnost se podle ní prostě jenom snažila udělat si dobré oko u majitelů

sibiřských naftových polí v naději, že si tak zajistí další, důležitější zakázku.

Než Tereza přijela na Sibiř, o ropném konzorciu Avarga neslyšela, ale věděla, že na ruském trhu figuruje řada různých těžebních společností.

Několik státem podporovaných společností jako Jukos či Gazprom vlastnilo ty nejdůležitější lokality, ale jako všude ve světě existovala vedle těchto gigantů ještě řada průbojných malých podniků, jimž patřily kousky společného koláče. Podle toho, co dosud viděla, ropná společnost Avarga z něho nevlastnila ani drobeček.

„Své výnosy zjevně neukládají do výzkumu a rozvoje," prohodila žertem ke dvěma technikům od Shella, kteří ji doprovázeli, když se společně šplhali na palubu člunu určeného k průzkumu.

„To bylo chytré, upravit tuhle kocábku jako nějakou starou rybářskou loď," utrousil Jim Wofford, vysoký přátelský geofyzik z Arkansasu, který byl známý svým knírem a věčným úsměvem na tváři.

Černý rybářský člun s vysokou přídí vypadal, jako by se měl potopit již před lety. Zevní barva se na mnoha místech loupala a celé plavidlo páchlo po hnilobě a po rybách. Od doby, kdy se naposledy leštilo mosazné kování, uplynulo zaručeně několik desetiletí a palubu omýval jen občasný déšť. Navíc si Tereza s nepříjemným pocitem uvědomila, že nepřetržitě běží vodní pumpa, čerpající vodu z podpalubí.

„Vlastní námořní lodě nemáme," oznámila bez náznaku omluvy Taťána. Coby zástupkyně společnosti Avarga Oil představovala jediné pojítko s průzkumným týmem firmy Shell.

„To je v pořádku, protože co postrádá na prostoru, to nahradí nepohodlím," usmál se Wofford.

„To je pravda, ale vsadil bych se, že někde na palubě je schovaný nějaký kaviár," ozval se Dave Roy, Woffordův partner a seizmický inženýr, který mluvil s měkkým bostonským přízvukem. Jak Roy věděl, Bajkalské jezero je domovem obrovských jeseterů, z nichž každý může v sobě mít až deset kilogramů kaviáru.

Tereza pomáhala, když Roy a Wofford přetahovali na palubu seizmické monitory, kabely, tažné zařízení a pak to vše na těsném prostoru zadní paluby devítimetrového rybářského člunu rovnali.

„Kaviár? S tou tvojí zálibou v pivu?“ škádlila ho Tereza.

„Popravdě řečeno, ty dvě chutě se báječně doplňují,“ odvětil s hranou vážností Roy. „Sodík obsažený v kaviáru vyvolá žízeň, kterou dokonale uhasí sladový nápoj.“

„Jinými slovy, kaviár představuje dobrou záminku k pití ještě většího množství piva.“

„Kdopak potřebuje nějakou záminku k pití piva?“ otázal se rozhořčeně Wofford.

„Vzdávám se,“ oznámila se smíchem Tereza. „Ani mě nenapadne hádat se s alkoholikem. Nebo dokonce se dvěma.“

Taťána přihlížela rozhovoru bez známek pobavení. Když byla veškerá výbava na palubě, kývla na kapitána. Kapitán byl muž s nápadně neupřímným obličejem, s čepicí z žakárového tvídu na hlavě. Přehlédnout se rozhodně nedal široký bambulovitý nos zbarvený do červena od nepřetržitého popíjení vodky. Nyní se naklonil do malé kormidelny a nastartoval malý, ale mohutně kouřící dieselový motor, načež uvolnil poutači lana. Pak se z kotviště u malé rybářské a turistické vesnice Listyjanky, krčící se na jihozápadním břehu, vydali po klidné hladině na jezero.

Taťána rozložila mapu jezera a ukázala na místo asi pětašedesát kilometrů severně od města.

„Tady budeme pátrat, v zálivu Pešanaja,“ oznámila geologům. „Z této oblasti hlásili rybáři četné olejové skvrny, svědčící nejspíš o úniku uhlovodíků.“

„Nehodláš nás ale zavést na hlubokou vodu, abychom v ní čenichali, Taťáno?“ ujišťoval se Wofford.

„Ne. Jsem si vědoma technického omezení zařízení, které máme k dispozici. I když uprostřed jezera existuje řada potencionálních úniků znečištění, chápu, že je tam příliš hluboko, než abychom v těch místech mohli provádět průzkum. Cílem našeho pátrání budou čtyři místa na jihu Bajkalu. Jsou blízko břehu, takže tam doufejme bude dost mělko.“

„To snadno zjistíme,“ odvětil Roy a zapojil vodotěsný kabel do zásuvky asi metr dlouhého vlečného zařízení ve tvaru žlutého torpéda. Kromě akusticky získaného profilu dna tento postranní sonar při tažení za lodí vypočítá i hloubku.

„Jsou všechna ta místa na západním břehu?“ otázala se Tereza.

„Jenom záliv Pešanaja. K ostatním třem cílům musíme přeplout jezero na opačnou stranu. Ty jsou u východního břehu.“

Starý rybářský člun proplul kolem přístaviště Listyjanky, před kterým minul křídlový člun, vracející se z cesty do Port Bajkalu, ležícího na protějším břehu řeky Angary, ústící do jezera. Úhledný krytý osobní trajekt vypadal mezi starými dřevěnými rybářskými lodičkami, kotvícími ve vodách Listyjanky, poněkud nemístně. Jakmile vypluli z nevelkého přístavu, zamířili k severu a kradli se těsně podél rozeklaného břehu chladného jezera. Hluboké a bohaté lesy tajgy se přibližovaly k samému břehu a střídaly se se zvlněnými porosty husté trávy. Vzhledem k sytým barvám pevniny v sousedství krystalicky modrého jezera si Tereza mohla jen obtížně představit krutost této překrásné přírody uprostřed zimy, kdy jezero pokrývá metr a čtvrt silná vrstva ledu. Při této představě se otřásla a uvědomila si, jak je ráda, že je tu v období nejdelších dnů v roce.

Upřímně řečeno, takováto zkušenost by Tereze zase až tolik nevadila. Cestování bylo opravdovou láskou této inženýrky chemie specializované na ropu a kvůli nové zkušenosti by ochotně navštívila jezero třeba i v lednu. Přestože byla bystrá a schopná analytického myšlení, vybrala si studijní obor ani ne tak pro jeho intelektuální náročnost jako spíše proto, že jí nabízel možnosti zavítat i do vzdálených koutů planety. Dlouhé mise v Indonésii, Venezuele a na Baltu byly přerušované takovýmito mimořádnými čtrnáctidenními úkoly, při nichž měla posuzovat neobvyklá perspektivní naftová pole. Práce v ryze mužském světě pro ni nepředstavovala žádný handicap, jelikož její živá povaha a optimistický pohled na svět snadno bouraly bariéry těch mužů, které dosud neokouzlila svou sportovní postavou, tmavými vlasy a oříškovýma očima.

Pětašedesát kilometrů severně od Listyjanky se do západního břehu zařezávala mělká zátoka zvaná Pešanaja, lemovaná úzkou

písečnou pláží. Když sem kapitán zamířil přídí, Taťána se obrátila k Tereze a oznámila: „Začneme tady.“

S motorem klapajícím na neutrál a splouvajícím člunem Roy s Woffordem spustili přes zábradlí na zádi do vody postranní sonar, zatímco Tereza na boční zábradlí přimontovala anténu GPS a zapojila ji do počítače. Taťána pohlédla na hloubkoměr instalovaný v kormidelně a křikla: „Třicet metrů.“

„To není moc hluboko, prima,“ libovala si Tereza a člun se znovu pohnul kupředu, se senzorem taženým třicet metrů za zádí. Na barevném monitoru se odvíjel digitální obraz dna, získaný odrazem zvukových vln vysílaných senzorem.

„Věrné výsledky můžeme dostat z hloubky až padesáti metrů,“ vysvětloval Wofford. „Pro větší hloubku bychom potřebovali delší kabel a větší loď.“

„A víc kaviáru,“ dodal Roy s hladovým výrazem.

Rybářský člun křižoval pomalu napříč zátokou. Kapitán lehce otáčel kormidlem, zatímco čtyři pasažéři se na zádi skláněli nad monitorem. Byly zaznamenány neobvyklé geologické formace, do mapy zanesena jejich poloha, avšak výzkumníci pátrali po charakteristických změnách dna, jež by svědčily pro potencionální průsak uhlovodíků. K potvrzení tohoto úniku bude nezbytné provést vyšetření vzorků dna a geochemický rozbor vody, ale boční sonar jim umožňoval soustředit se na podezřelé geologické útvary.

Když dosáhli severního konce zátoky, Tereza se narovnala. Kapitán obrátil loď a zahájil poslední křížový přejezd. Směrem ke středu jezera si povšimla velkého špinavě šedého plavidla mířícího k severu. Zdálo se, že jde o nějakou vědeckou loď s poněkud staromódní helikoptérou, zajištěnou na záďové palubě. Listy jejího rotoru opisovaly oblouk, jako by se stroj chystal vznést. Jakmile se Tereza zaměřila na oblast nad můstkem, překvapeně si uvědomila, že na stěžni vlají ruská a americká vlajka. Nejspíš jde o nějakou společnou vědeckou misi, pomyslela si. Když si četla o jezeru Bajkal, překvapilo ji, že západní vědce zajímá jak samotné pitoreskní jezero, tak i jeho flóra a fauna. Geofyzici, mikrobiologové a vědci zabývající se životním prostředím se sem sjížděli z celého světa, aby studovali jezero i jeho křišťálově čistou vodu.

„Jsme zpátky na startovní čáře,“ rozlehl se nad palubou Royův hlas. O dvacet minut později dosáhli jižního konce zátoky, čímž dokončili mřížkovitý vzor průzkumných plaveb. Tereza ze záznamů v počítači určila, že sonar objevil na dně tři struktury, jež budou vyžadovat bližší prozkoumání.

„Tím jsme tedy zakončili úvodní dějství prvního dne,“ pravil Wofford. „Kam teď?“

„Přejedeme na opačnou stranu jezera na tohle místo,“ pronesla Taťána a poklepala štíhlým ukazovákem najeden úsek mapy. „Pětatřicet kilometrů jihovýchodně od naší nynější polohy.“

„To ani nemusíme vytahovat sonar z vody. Myslím, že tahle loď stejně nedokáže plout rychleji, než jaká je naše pracovní rychlost, a hloubku si budeme během přesunu kontrolovat,“ řekla Tereza.

„V pořádku,“ prohlásil Wofford, posadil se na palubu a dlouhé nohy opřel o boční zábradlí.

Poněkud lhostejně sledoval monitor sonaru, když se mu na tváři náhle objevil zmatený výraz. „To je zvláštní,“ zamumlal.

Roy se k němu naklonil a také se zadíval na monitor. Poněkud nehmotný obraz dna se náhle rozsypal a na jeho místě se objevily špičaté čáry, přebíhající po obrazovce tam a zpět.

„To sonar naráží na dno?“ otázal se.

„V žádném případě,“ odpověděl Wofford, který zkontroloval hloubkoměr. „Pohybuje se asi čtyřicet metrů nad ním.“

Rušení pokračovalo ještě několik vteřin a pak ustalo stejně rychle, jako se objevilo. Na monitoru se opět začal odvíjet zřetelný obraz dna.

„Třeba si jeden z těch obřích jeseterů chtěl pochutnat na našem sonaru,“ zažertoval Wofford, který byl nakonec rád, že zařízení už zase řádně pracuje. Po jeho slovech však náhle zaznělo hluboké zahřmění, které se nad hladinou ještě několikrát vrátilo.

Zvuk byl hlubší a mnohem delší než hrom a podivně tlumený. Zvláštní zvukový efekt se vracel znovu a znovu a trval celkem asi půl minuty. Oči všech pasažérů na palubě rybářského člunu se upíraly k severu, odkud zvuk zřejmě přicházel, ale žádný zdroj nebyl vidět.

„Nějaká stavba?“ otázala se Tereza, hledající vysvětlení.

„Možná,“ připustil Roy. „I když to je hodně daleko odsud.“

Pohledem na monitor se přesvědčil, že krátký příval hluku na okamžik narušil obraz, ten se však záhy upravil a znovu se objevil jasný obrys jezerního dna.

„Ať je to cokoliv,“ ušklíbl se Wofford, „hlavně ať nám to přestane dělat binec s naší technikou.“

2

O ŠESTNÁCT KILOMETRŮ DÁLE na sever vyšel Rudi Gunn na křídlo můstku ruské výzkumné lodi s šedivým trupem jménem *Vereščagin*, zaklonil hlavu a pohlédl na azurovou oblohu. Sundal silné brýle s rohovinovými obroučkami, opatrně vyleštil skla a znovu pohlédl vzhůru. Zavrtěl hlavou a vrátil se do prostoru můstku. „Zní to jako hromobití, ale na nebi není ani mráček," bručel.

Po těchto jeho slovech následoval srdečný smích, vycházející z hrdla tělnatého muže s hustými černými vlasy a bradkou stejné barvy. Doktor Alexandr Sargov připomínal cirkusového medvěda, i když celkový dojem poněkud zmírňovalo jeho žoviální chování a teplé oči barvy ebenu, jež šelmovsky živě mrkaly. Tento geofyzik z Limnologického ústavu Akademie věd se opravdu rád srdečně zasmál, zvláště když to bylo na vrub jeho nových amerických přátel.

„Vy západáci jste strašně zábavní," pochechtával se. Mluvil s těžkým ruským přízvukem.

„Milý Alexandře, to budeš muset Rudiho omluvit," odpověděl vřelý hluboký hlas z opačného kouta můstku. „On totiž nikdy nežil v oblasti zemětřesení."

Opálově zelené oči Dirka Pitta radostně jiskřily, když se připojil k popichování svého zástupce. Nejvyšší šéf Národní podmořské a oceánské agentury NUMA Pitt se zvedl od řady monitorů, protáhl svých sto osmaosmdesát centimetrů a dlaněmi se opřel o strop. I když více než dvě desetiletí podmořských dobrodružství si nutně vybralo svou daň i na jeho mohutném těle, stále si uchovával štíhlou a pružnou postavu. O neustálém boji se stářím svědčila jenom rostoucí síť vrásek kolem očí a stále výraznější šedivé vlasy na skráních.

„Zemětřesení?“ podivil se Gunn. Tento nesmírně inteligentní zástupce ředitele agentury NUMA, absolvent Annapolis a bývalý velitel amerického námořnictva, zůstal udiveně zírat z okna můstku.

„Zažil jsem jenom jedno nebo dvě, a ta byla pouze cítit, ne slyšet.“

„Ta drobná jenom zatřesou nádobím, kdežto ta velká mohou rachotit jako zástup projíždějících lokomotiv,“ ujistil ho Pitt.

„Pod jezerem Bajkal je spousta tektonické aktivity,“ připojil se Sargov. „V téhle oblasti se zemětřesení objevují docela často.“

„Já osobně se obejdu bez nich,“ pronesl nesměle Gunn a znovu se šel posadit na své místo před řadu monitorů, „jenom doufám, že nám nenaruší soubory dat o jezerních proudech.“

Loď *Vereščagin* hostila členy společného rusko-amerického vědeckého průzkumu nezmapovaných vodních proudů v jezeře Bajkal. Jelikož Pitt nebyl z těch, kteří by vydrželi sedět v kanceláři ředitelství NUMA ve Washingtonu, raději osobně vedl nevelký tým z vládní výzkumné agentury, která zde spolupracovala s místními vědci z Limnologického ústavu v Irkutsku. Rusové poskytli loď s posádkou, zatímco Američani přivezli technicky dokonalé sonarové bóje a monitorovací zařízení, které je schopné pořídit trojrozměrný obraz jezera a jeho vodních proudů. Vědělo se, že obrovská hloubka Bajkalu podmiňuje unikátní vzory proudění, jež se mnohdy dokáže chovat nepředvídatelně. Zkazky o vodních vírech a rybářských lodích stažených pod hladinu za své sítě se mezi lidmi žijícími na březích jezera vyprávěly často a barvitě.

Vědecký tým zahájil průzkum v nejsevernějším cípu jezera, kde vypustil desítky drobných senzorů zabalených v oranžových pouzdrech a vyvážených tak, aby se ve vodě vznášely v různé hloubce. Tyto přístroje průběžně měřily teplotu, tlak a polohu a získané údaje okamžitě předávaly do řady podvodních transpondérů, umístěných v určených lokalizacích. Počítače na palubě *Vereščagina* přejímaly data z transpondérů a zobrazovaly výsledky v trojrozměrném režimu grafického znázornění. Gunn přejel pohledem po řadě obrazovek před sebou, pak se soustředil na jednu z nich, která zachycovala střední úsek zkoumané části jezera. Obraz připomínal oranžové kuličky plovoucí v míse modré zmrzliny.

Náhle, téměř v jednom okamžiku, všechny kuličky umístěné svisle nad sebou poskočily k hornímu okraji monitoru.

„Ouha! Buď jeden z našich transpondérů chytil pořádný náklon, nebo na dně došlo k výraznému neklidu," vyhrkl.

Pitt se Sargovem se otočili, rovněž se zahleděli na monitor a pozorovali, jak záplava oranžových teček míří spěšně k hladině.

„Dostaly se do silného stoupavého proudu, dramaticky silného," konstatoval Sargov s tázavě zvednutým obočím. „Jenom těžko dokážu uvěřit tomu, že to zemětřesení bylo natolik silné, aby mělo podobný účinek."

„Třeba to nezpůsobilo jenom zemětřesení," namítal Pitt, „ale možná to mají na svědomí jeho vedlejší účinky. V důsledku i menšího zemětřesení mohlo dojít k podvodnímu sesuvu dna a to vyvolalo silné stoupavé proudění."

Dvě stě kilometrů severně od *Vereščagina* a sedm set metrů pod povrchem došlo k události, která dávala Pittovi za pravdu. Hřmění, které se prve přehnalo nad hladinou jezera, způsobily vlny významného zemětřesení o síle 6,7 Richterovy stupnice. Ačkoliv seizmologové později lokalizovali epicentrum zemětřesení v blízkosti severního břehu jezera, nejvíce ničivý účinek se projevil přibližně uprostřed západního břehu, nedaleko ostrova Olchon. Tato obrovitá, suchá, holá masa kamene seděla zhruba uprostřed jezera. Bezprostředně před východním břehem ostrova spadalo dno ostře dolů a dosahovalo největších hlubin jezera.

Seizmické studie zde prokázaly desítky zlomů, probíhajících pod vlastním dnem. Jedna taková trhlina se táhla dokonce i přímo přes ostrov Olchon. Kdyby podvodní seizmologové prozkoumali zlom před a po zemětřesení, zjistili by posun o necelé tři milimetry. Přesto tyto tři milimetry byly dostačující, aby způsobily „prasklinu zlomu", jak to seizmologové nazývali, s vertikálním výtlakem vody a podvodním sesuvem dna. Neviditelný účinek zemětřesení posunul horu aluviálního sedimentu až dvacet metrů silného.

Pohybující se masa uvolněného sedimentu sklouzla do rokle pod úrovní dna jako lavina, přičemž cestou nabírala na objemu i na kinetické energii. Masa kamenů, nánosu a bahna se svezla skoro tři čtvrtě kilometru, postupně uhladila veškeré nerovnosti a výčnělky,

jež jí ležely v cestě, a nakonec v hloubce patnácti set metrů narazila na dno.

Během vteřin tam dopadly v oblacích kalu miliony kubických metrů sedimentu. Tlumený rachot masivního sesuvu půdy rychle utichl, jenže se uvolnilo množství nespoutané energie. Klouzající sediment vymístil značný objem vody. Nejprve ji tlačil před sebou na cestě ke dnu, až ji nakonec nasměroval vzhůru k hladině. Výsledkem byl stejný efekt, jako když člověk ve vaně mávne pod vodou rukou sevřenou do misky. Nápor milionů litrů vytlačené vody musel někam směřovat a projevit se.

Podvodní sesuv dna se odehrál jižně od ostrova Olchon a to byl také směr, kam se hnula stále narůstající vlna. Severně od sesuvu bylo jezero docela klidné, zatímco jižním směrem se valila mohutná vlna s obrovským ničivým potenciálem. Kdyby k tomuto úkazu došlo na moři, pak by se taková vodní stěna nazývala tsunami, avšak zde, ve stísněných prostorách sladkovodního jezera, se jí říkalo „stojaté vlnění“, jehož vznik se odvozuje od kolísání hladiny jezera.

Vzestupné proudění vody vytvořilo na hladině třímetrovou valící se vlnu, jež se přesunovala jižním směrem. Jakmile se vlna dostala na mělčinu, voda se musela tlačit stále výš, čímž hladinová vlna dále rostla a zrychlovala. Pro každého, kdo se jí ocitl v cestě, představovala tekutou stěnu smrti.

Na palubě *Vereščagina* pozorovali Pitt s Gunnem vznik a postupné zvětšování zabijácké vlny s rostoucím vzrušením. Trojrozměrná mapa úseku jezera jižně od ostrova Olchon ukázala rej oranžových teček, rychle poskakujících na hranici šířící se vlny.

„Vylaď se pouze na hladinové schránky, Rudi. Podíváme se, co přesně se děje na povrchu,“ požádal Pitt.

Gunn naťukal do počítače krátký příkaz a na monitoru se náhle objevil dvojrozměrný obraz, ilustrující celé pole oranžových senzorů, poskakujících na osmikilometrové frontě. Všechny oči na palubě se soustředily na obrazovku, kde jedna oranžová bójka po druhé vyskakovaly nad hladinu v linii vlnění, pomalu se přesunující od severu k jihu.

„Je to skutečně válcovitá vlna. Ty senzory vyskakují z vody do výše dobrých pěti metrů, jakmile k nim ta vlna dorazí,“ hlásil Gunn.

Znovu zkontroloval své výpočty a pak tiše, s chmurným výrazem ve tváři, kývl na Pitta a Sargova.

„Sesuv půdy samozřejmě může vyvolat takovýto efekt," pronesl Sargov při pohledu na elektronický obraz. Pak Rus ukázal na mapu jezera pověšenou na stěně. „Jakmile vlna postoupí dále na jih, bude přecházet mělkou deltou řeky Selenga. To ji snad poněkud utlumí."

Pitt však zavrtěl hlavou. „Jakmile se vlna dostane do mělčích vod, bude to mít nejspíš právě opačný efekt a její síla se zvětší," oponoval. „Jak rychle se pohybuje, Rudi?"

Gunn popojel myší a nakreslil spojnici mezi dvěma oranžovými pouzdry, aby změřil jejich vzdálenost. „Podle vrcholů křivek ze senzorů se zdá, že ta vlna cestuje rychlostí asi dvou set kilometrů v hodině."

„Což znamená, že u nás bude za necelých padesát minut," vypočítal Pitt. Jeho myšlenky se rozběhly tryskem. Věděl, že *Vereščagin* je stabilní a zdatné plavidlo, které má dobrou naději proplout obří vlnou jen s minimálním poškozením. Větší škodu zřejmě utrpí lodě pravidelné dopravy, malé rybářské čluny a transportní lodě, jež nebyly stavěné na nápor pětimetrových vln. Pak tu byli obyvatelé pobřeží, kterým v nižších oblastech v okolí jezera hrozila neočekávaná záplava.

„Doktore Sargove, navrhuji, abyste přiměl kapitána okamžitě vydat varování všem lodím. Až někdo tu vlnu uvidí, bude příliš pozdě, než aby před ní dokázal uniknout. Musíme se spojit s úřady na břehu, aby z ohrožených oblastí evakuovali všechny obyvatele. Nesmíme ztrácet čas."

Sargov pospíšil do radiokabiny a sám vyhlásil poplach. Rádio hučelo tisícovkou dotazů, žádajících potvrzení vydané zprávy. I když Pitt rusky nehovořil, dokázal podle skeptického tónu tazatelů usoudit, že alespoň někteří z volajících jsou přesvědčeni, že ten Sargov je buď opilý, nebo blázen. Pitt se jen usmál, když viděl, jak normálně žoviální vědec zrudl a do mikrofonu vychrlil zřejmě pár peprných oplzlostí.

„Ti idioti rybáři! Považují mě za blázna!" zaklel.

Varování získalo na vážnosti až ve chvíli, kdy jeden rybářský člun, kotvící v chráněné zátoce Aya, málem nepřežil, poté, co ho

zasáhl okraj postupující vlny, a když o této události jeho kapitán hystericky referoval vysílačkou. Pitt dalekohledem přejel po horizontu a přesvědčil se, že půl tuctu černých rybářských lodí nyní spěchá do bezpečí Listyjanky. Spolu s nimi sem směřovala i malá nákladní loď a jedna křídlová loď.

„Počítám, že teď už ti věří, Alexi," poznamenal Pitt.

„To ano," odpověděl s patrnou úlevou Sargov. „Policie Listyjanky vyhlásila pohotovost všem služebnám v okolí celého jezera a teď chodí po domech a evakuuje lidi z rizikových oblastí. Udělali jsme, co jsme mohli."

„Možná bys mohl vyzvat kapitána, aby i on co nejdříve vyrazil plnou rychlostí směrem k Listyjance a k západnímu břehu jezera," dodal Pitt a usmál se, když viděl, jak Sargov zapomíná na vlastní bezpečí.

Vereščagin se již nasměroval k Listyjance a zvyšoval rychlost, když Gunn pohlédl na mapu Bajkalu a prstem přejel po dolním cípu jezera směřujícím k západu.

„Jestli ta vlna bude pořád směřovat na jih, měli bychom být chránění před jejím primárním účinkem," poznamenal.

„Na to také sázím," přitakal Pitt.

„Jsme necelých třicet kilometrů od Listyjanky," poznamenal Sargov s pohledem upřeným skrz okno můstku směrem k západnímu břehu jezera. „Jak říkáš, stihneme to jen tak tak."

V Listyjance se rozeznělo staré zařízení, kterým se za války vyhlašoval letecký poplach. Zpanikaření obyvatelé vytahovali loďky na břeh, zatímco větší plavidla pevně přivazovali na kotvištích. Školní děti byly poslány domů, kde měly za úkol vyřídit svým rodičům příslušná varování, přístavní obchody se kvapem zavíraly. Obyvatelé bezprostředního okolí jezera se masivně stěhovali do vyšších poloh, kde hodlali přečkat, než pomine záplavová vlna.

„Tamhleto připomíná irské Derby," poznamenal Sargov, vyhlížející oknem můstku, neveselý úsměv na tváři. Na obzoru před nimi se pohybovalo téměř tucet plavidel, spěchajících k Listyjance, jako by je přitahoval magnet. Kapitán *Vereščagina*, tichý a klidný muž jménem Jan Charitonov, pevně uchopil kormidelní kolo a zdálo se, že pohání loď k většímu spěchu i silou vůle. Podobně jako ostatní

lidé na můstku i on se co chvíli otáčel k severní části jezera ve snaze zahlédnout první známky blížící se obří vlny.

Když Pitt kontroloval radarovou obrazovku, všiml si prakticky nehybného objektu ležícího asi patnáct kilometrů jihovýchodně od nich.

„Zdá se, že někdo stále ještě neslyšel to varování," poznamenal k Sargovovi a ukázal na radarový cíl.

„Ten blázen má nejspíš vypnuté rádio," zamumlal Sargov, chopil se dalekohledu a zahleděl se k obzoru na levoboku. V dálce však rozeznal pouze nejasnou skvrnu, pomalu se pohybující po jezerní hladině k východu.

„Míří přímo doprostřed toho blázince," konstatoval Sargov a popadl znovu mikrofon vysílačky. Několikrát osamělou loď oslovil, avšak pokaždé mu odpovědělo jen ticho.

„To jejich ignorování je zabije," pronesl zvolna. Zavrtěl hlavou a zavěsil mikrofon. Jeho pocit úzkosti přerušil blížící se hlasitý rachot, který roztřásl skleněná okna na můstku.

Těsně nad vodou se přímo k nim blížila malá helikoptéra. Náhle se zvedla a v blízkosti křídla můstku na pravoboku zůstala viset ve vzduchu. Byl to typ Kamov Ka-26, starý sovětský civilní stroj, který zažil svůj okamžik slávy někdy v roce 1960, kdy byl představen veřejnosti jako lehký univerzální nákladní vrtulník. Trup byl natřen zašlou stříbrnou barvou a ozdoben nápadně umístěným znakem Limnologického ústavu. Pětatřicet let starý vrtulník pomalu klesl blíže k plavidlu, takže bylo dobře vidět jeho pilota žvýkajícího doutník a přátelsky mávajícího mužům na můstku.

„Všechna pouzdra se senzory vypuštěna. Žádám o povolení přistát, abychom stihli stroj pořádně připoutat, dřív než udeří ta vlna," ozval se z rádia mezi praskáním statické elektřiny hluboký hlas Ala Giordina.

Sargov se na můstku postavil a s hrůzou v očích sledoval pohyb nedaleké helikoptéry.

„Tohle je docela drahý majetek ústavu," řekl chraplavým hlasem Pittovi.

„Neměj obavy, Alexandře,“ opáčil Pitt, který musel potlačit úsměv. „Al dokáže proletět skrz díru v koblize třeba se sedmsetsedmačtyřicítkou.“

„Nejlepší by bylo, kdyby přistál na břehu, než abychom riskovali, že voda smete vrtulník z paluby do jezera,“ poznamenal Gunn.

„Ano… samozřejmě,“ vykoktal Sargov. Bylo vidět, jak moc si přeje, aby se helikoptéra vzdálila od můstku.

„Jestli vám to nebude vadit, tak bych se nejdřív rád zaletěl podívat na ten tvrdohlavý rybářský člun a pokusil se ho varovat,“ oznámil Pitt.

Sargov pohlédl do přesvědčivě klidných Pittových očí a pak souhlasně přikývl. Pitt se natáhl pro mikrofon vysílačky.

„Ale, jak jsi na tom s palivem?“ zeptal se.

„Právě jsem natankoval na letišti v Port Bajkalu. Měl bych mít benzin ještě tak na tři a půl hodiny letu, když nebudu závodit. Musím ale poznamenat, že tohle pilotní sedadlo nepochází zrovna z dílny nějaké renomované firmy.“ Po téměř celém odpoledni stráveném rozmisťováním senzorů po jezeře se Giordino cítil poněkud utahaný. Řízení tohoto stroje bylo docela fyzicky náročné.

„Jen pokračuj a posaď ji na přistávací plochu, ale nevypínej motor. Čeká nás naléhavá návštěva.“

„Rozumím,“ zaskuhralo rádio. Helikoptéra se vzápětí zvedla a přesunula se nad zádovou část lodi, kde se něžně snesla na poněkud vratkou plošinu, vybudovanou nad úrovní záďové paluby.

„Rudi, informuj nás průběžně vysílačkou ohledně postupu té velké vlny. Jakmile správně nasměrujeme tu rybářskou loď, odletíme na pevninu,“ dodal Pitt.

„Provedu,“ odpověděl Gunn a Pitt vyrazil z můstku. Sprintem utíkal na záď, zmizel v podpalubí, aby se o pár vteřin později vynořil s červeným vakem přes rameno. Vyběhl po schodech do centrální chodby a nakonec se objevil na otevřené záďové palubě, kde se protáhl podél bachraté bílé dekompresní komory. Helikoptéra s hlasitým dusáním seděla přímo nad ním, a když šplhal po několika úzkých schůdcích na přistávací platformu a dál spěchal ke dveřím

pro druhého pilota, opíral se do něj silný proud vzduchu od otáčejících se rotorů.

Ta trochu zvláštní malá helikoptéra Pittovi připomínala vážku. Na první pohled nebylo z tohoto deset metrů dlouhého vrtulníku vidět nic než rámová konstrukce. Zdálo se, že je malý kokpit za zdvojeným řízením jakoby přepůlený, což bylo výsledkem oddělitelné kabiny cestujících, která byla nyní odstraněna. Tato archaická helikoptéra byla vyvinuta hlavně s požadavkem univerzálnosti, takže prázdný prostor mohla zaplnit kupříkladu nádrž s postřikem zemědělských plodin, ambulance, kabina pro cestující nebo jen, jako konečně v tomto případě, otevřená nákladní plošina. K ní byl připevněn velký stojan s četnými trubkami, obsahujícími pouzdra se senzory na měření mořských proudů. Nad stojanem byly na trupu umístěny dva hvězdicovité pístové motory, jež poháněly dvě vrtule, uložené v ose nad sebou a pohybující se proti sobě. Dvojitý ocas parabolického tvaru vedl k velkému stabilizátoru a klapkám elevátoru. Chyběl tu však samostatný záďový rotor. Tento Ka-26, pro který má NATO kódové označení Hoodlum, byl zkonstruován jako praktické víceúčelové zdvihací zařízení. Při použití v námořní oblasti byl ideální pro manipulaci na menších lodních rampách.

Jak Pitt utíkal k pravému boku trupu, otevřely se dveře kabiny a z nich seskočil na palubu mladý ruský technik s baseballovou čepičkou s nápisem ZZ Top. Kývl na Pitta, aby se posadil na jeho místo, a podal mu leteckou přilbu se sluchátky a mikrofonem. Pak urychleně přistávací plošinu opustil. Pitt zastrčil vak do prostoru pro nohy a vyšplhal se nahoru. Když zabouchl dveře, ohlédl se na svého starého přítele na sedadle pilota.

Albert Giordino sotva odpovídal představě uhlazeného vzduchoplavce. Podsaditý Ital s pažemi jako pneumatická kladiva měřil téměř o třicet centimetrů míň než Pitt. Kolem hlavy se mu vlnily kadeře nepoddajných černých vlasů a z pevně sevřených úst mu věčně trčel doutník. Jeho tvář neviděla holicí strojek zaručeně několik dní. Mahagonově hnědé oči odrážely inteligenci i stopu cynického smyslu pro humor, který ho neopouštěl ani v nejnáročnějších životních chvílích. Pittův celoživotní přítel a ředitel NUMA pro podmořskou technologii by rozhodně radši řídil ponorku,

ale časem si osvojil dokonale citlivý přístup rovněž k pilotování většiny vzdušných dopravních prostředků.

„Slyšel jsem tísňové varování. Chceš se podívat, jak ta vlna udeří na Listyjanku?“ otázal se Giordino ve sluchátkách.

„Nejdřív vykonáme jednu společenskou návštěvu. Zvedni nás, namiř si to na jihovýchod a já ti mezitím povím podrobnosti.“

Giordino rázně odstartoval s kamovem z pohybující se lodi, vyšplhal do výše sedmdesáti metrů a pak zamířil přes jezero k východu. Když vrtulník zrychlil na sto třicet kilometrů v hodině, Pitt seznámil svého přítele s obří vlnou a pověděl mu o rybářském člunu, který nemá o blížícím se nebezpečí ani potuchy. Jeho černý trup se zakrátko objevil na horizontu, takže Giordino mohl upravit směr letu. Pitt mezitím zavolal rádiem na *Vereščagina.*

„Rudi, co dělá naše vlna?“

„Každou chvílí získává na síle, Dirku,“ ozval se v odpověď Gunnův střízlivý hlas. „Ta vlna uprostřed teď dosahuje výšky deseti metrů, a jak se prohnala kolem delty Selengy, zvýšila i svou rychlost.“

„Kolik máme času, než nás dohoní?“

Gunn se na okamžik odmlčel, to když vyťukával na klávesnici příkaz do počítače. „Předpokládaný čas, kdy k nám dorazí, je zhruba třicet sedm minut. Tou dobou budeme ještě pořád asi osm kilometrů od Listyjanky.“

„Díky, Rudi. Zavřete všechny palubní průlezy. My se na to podíváme seshora, jen co upozorníme ty rybáře.“

„Rozumím,“ odpověděl Gunn a náhle ho napadlo, jak rád by si s Pittem vyměnil místo.

Obří vlna byla stále ještě pětašedesát kilometrů daleko a hory nad Listyjankou se daly z paluby *Vereščagina* jasně rozpoznat. Až sem to boží dopuštění dorazí, loď by měla být mimo hlavní nápor, avšak jakákoliv ochrana pobřeží bude chybět. Gunn odpočítával minuty, hleděl z okna můstku a tiše přemítal, jak bude asi malebná pobřežní obec vypadat za hodinu.

3

„VYPADÁ TO, ŽE BUDEME MÍT SPOLEČNOST,“ poznamenal Wofford a ukázal přes záď rybářského člunu k obzoru.

I když Tereza letadlo zpozorovala mnohem dřív, na Woffordova slova se všichni na palubě zarazili a pohlédli naznačeným směrem. Neobvykle krátká stříbrná helikoptéra se blížila od západu a nebylo pochyb, že míří přímo k nim.

Rybářský člun plul směrem k východnímu břehu a měřicí zařízení táhl za sebou, aniž výzkumná posádka věděla o blížícím se nebezpečí. Nikdo na palubě nezaregistroval, že ostatní hladinová plavidla náhle zmizela. Nepřítomnost lodí na obrovské ploše jezera však nebylo nic tak neobvyklého. Všechny oči hleděly k obloze, když se neohrabaná helikoptéra přiřítila až nad ně, opsala kruh a nakonec zůstala zavěšená ve vzduchu po levoboku. Průzkumný tým vzhlížel k postavě s vlasy barvy ebenu, která seděla na místě druhého pilota, mávala v okénku mikrofonem a prstem ukazovala na komunikační přilbu.

„Pokouší se nás volat rádiem,“ pochopil Wofford. „Máte nasazená sluchátka, kapitáne?“

Taťána přeložila otázku rozladěnému kapitánovi, který v odpověď zavrtěl hlavou a pronesl k Rusce několik rozhořčených vět. Pak popadl mikrofon vysílačky, pozvedl ho směrem k helikoptéře a volnou rukou naznačil podříznutí krku.

„Kapitán říká, že jeho rádio už více než dva roky nefunguje,“ přeložila Taťána celkem jasnou kapitánovu reakci. „Říká, že ho ani nepotřebuje. Dokáže plout i bez něho.“

„Pročpak mě to ani nepřekvapuje?“ poznamenal Roy a obrátil oči v sloup.

„Zřejmě nebyl u skautů,“ dodal Wofford.

„Zdá se, že chtějí, abychom se obrátili zpátky,“ pokračovala Tereza v objasňování gestikulace druhého pilota. „Myslím, že si přejí vrátit nás do Listyjanky.“

„Ta helikoptéra patří Limnologickému ústavu,“ povšimla si Taťána. „Ti nemají právo nás k něčemu takovému nutit. Můžeme je ignorovat.“

„Myslím, že se nás snaží varovat,“ protestovala Tereza, když helikoptéra několikrát po sobě ztlumila motory, zatímco ten člověk v jejím kokpitu neustával v gestikulaci.

„Nejspíš jim překážíme v nějakém jejich nevýznamném experimentu,“ uzavřela debatu Taťána. Rukama zamávala proti vrtulníku a několikrát vykřikla: „*Otbyť*, *otbyť*.… zmiz.“

# # #

GIORDINO VYKUKOVAL oknem kokpitu a pobaveně se uškliboval. Popudlivý kapitán rybářského člunu podle všeho pokřikoval na helikoptéru různé oplzlosti, zatímco Taťána se ho snažila tišit.

„Zjevně se jim nelíbí, k čemu se je snažíme přemluvit,“ poznamenal Giordino.

„Myslím, že ten jejich kapitán je buď blbec, nebo už moc dlouho pije samohonku,“ odvětil Pitt a zoufale zavrtěl hlavou.

„Vypadá jak zavšivená imitace Marcela Marceaua.“

„Podívej se na vodolinku toho škopku.“

Giordino pohlédl na levý bok rybářského člunu, na němž bylo vidět, jak hluboko je loď ponořená.

„Vypadá, jako by se už potápěla,“ poznamenal.

„Proti desetimetrové vlně moc velkou šanci mít nebude,“ poznamenal Pitt. „Takže mě musíš vysadit k nim na palubu.“

Giordino se ani nenamáhal zpochybňovat moudrost takového rozhodnutí nebo poukazovat Pittovi na hrozící nebezpečí. Věděl, že by obojí bylo marné. Pitt připomínal přerostlého skauta, který se nikdy nesmíří s odmítavou odpovědí, jakmile si usmyslí převést stařenku přes ulici. Vždycky řadil vlastní bezpečí až za potřebu pomoct druhým, bez ohledu na stupeň rizika. Giordino tedy s jistou

rukou na kontrolních pákách opsal s vrtulníkem těsný kruh kolem člunu. Cestou pátral po místě, kde by mohl Pitta vysadit. Stará loď však nehodlala spolupracovat. Vysoký dřevěný stěžeň dosahoval několik metrů nad střechu kormidelny a ochraňoval loď jako nějaké kopí. S rotory o průměru třinácti metrů nebylo na celém člunu místo, na kterém by mohl vrtulník přistát, aniž by narazil do stožáru.

„Nemůžu se dostat dost blízko kvůli tomu stěžni. Budeš tam muset buď doplavat, nebo riskovat, že si při skoku ze sedmi metrů zlomíš nohu," oznámil Giordino.

Pitt pohlédl na zchátralý černý člun s davem pasažérů na palubě, stále ještě zmateně vzhlížejících. „Na plavání nejsem dost připravený," odpověděl s vědomím, jak mrazivá je voda v jezeře. „Jestli mě ale vysadíš na tom stěžni, předvedu prvotřídní imitaci hasiče."

Giordino si pomyslel, že to sice vypadá jako bláznivý nápad, ale že má Dirk vlastně pravdu. Jestli se mu podaří vmanévrovat s helikoptérou těsně ke stěžni, pak by se ho Pitt mohl chytit a sjet po něm na palubu. I nad zemí by se jednalo o obtížný manévr, avšak pokus nad ujíždějící a kolébající se lodí by mohl skončit i smetením stroje z oblohy, když nebude dost opatrný.

Giordino pozvedl kamova kousek výš, takže se kola podvozku ocitla asi tři metry nad stěžněm. Pak se po centimetrech posouval s helikoptérou kupředu, až se dvířka ocitla těsně nad vrcholkem stožáru. Lehkými doteky plynové páky upravil rychlost tak, že přesně odpovídala rychlosti člunu pod ním. Jakmile byl spokojen, začal pomalu klesat, dokud se neocitl přesně metr nad stěžněm.

„Když se loď takhle houpe, budu se muset přiblížit ke stěžni jen na velice krátkou dobu," ozval se ve sluchátkách Giordino. „Jseš si jistý, že se pak dokážeš vyšplhat nahoru, abych tě mohl naložit?"

„Já návrat neplánuju," odpověděl věcně Pitt. „Ted moment počkej a já tě navedu."

Pitt se zbavil komunikační helmy, naklonil se kupředu a vytáhl svůj rudý vak. Pak otevřel dvířka, přičemž do kokpitu vtrhl proud vzduchu od vrtulí rotoru, nedbalým pohybem vyhodil vak ven a pozoroval, jak dopadá na střechu kormidelny. Pak vystrčil nohy ze dveří a rukou naznačil Giordinovi, aby držel vrtulník na místě. Díky

kolébání člunu se stěžeň neustále pohyboval sem a tam, ale Pitt se brzy sžil s jeho rytmem. Když se tento pohyb mezi vlnami na moment zklidnil, ukázal dlaní dolů. Pilot okamžitě se strojem o metr klesl a Pitt vzápětí ze dveří zmizel. Giordino nechtěl ani vidět, jestli se jeho přítel dokázal chytit stěžně, a okamžitě s helikoptérou povyskočil do výšky a pryč od rybářského člunu. Teprve pak ke své značné úlevě spatřil bočním okénkem kokpitu, že Pitt svírá vrcholek stožáru a pomalu z něj klouže dolů k palubě.

„*Vereščagin* letecké jednotce, přepínám," zaburácel Rudi Gunn v Giordinových sluchátkách.

„Co se děje, Rudi?"

„Jenom jsem tě chtěl informovat o stavu vlny. Pohybuje se nyní rychlostí dvě stě patnáct kilometrů v hodině a dosahuje výšky přes jedenáct metrů. Minula již deltu řeky Selenga, takže neočekáváme její další zrychlení až do chvíle, kdy udeří na jižní břeh."

„Připadá mi, že to považuješ za dobrou zprávu. Kdy předpokládáš, že se ta vlna objeví?"

„K tobě to činí osmnáct minut. *Vereščagin* se srovná proti vlně za deset minut. Navrhuju, abyste byli připraveni k případné naléhavé pomoci."

„Rudi, prosím tě, zopakuj to ještě jednou. Říkal jsi skutečně osmnáct minut do setkání s vlnou?"

„Potvrzuji."

Osmnáct minut. Samozřejmě to zdaleka nestačilo k tomu, aby zchátralý rybářský člun dosáhl bezpečného přístavu. Když tak Giordino hleděl na jeho černý trup, jak se hluboko ponořen prodírá vodou, uvědomil si, že tato stará rybářská loď nemá šanci přežít. Spolu s hryzavými obavami ho napadlo, že když svého přítele vysadil na palubu člunu, jako by mu právě podepsal rozsudek smrti.

# # #

PITT ZŮSTAL CHVÍLI přitisknutý k příčnému nosníku stěžně a zblízka hleděl na dvojici antén GPS a rádia, jež jako by pučely ze stožáru jen několik centimetrů před jeho očima. Jakmile se Giordino s helikoptérou vzdálil a na Dirka přestal dorážet proud vzduchu od

rotorů, opatrně sjel po stěžni dolů a přitom brzdil nohama. Popadl svůj vak, několika kroky se přesunul k zadnímu okraji střechy kormidelny a po krátkém žebříku sestoupil na zadní palubu. Tam se ocitl tváří v tvář skupince šokovaných lidí, kteří na něj zírali s otevřenou pusou. „*Privjet.*“ Svým úsměvem je odzbrojil. „Mluví tu někdo anglicky?“

„My všichni, s výjimkou kapitána,“ odpověděla Tereza, stejně jako ostatní překvapená, že Pitt není Rus.

„Co má tenhle vpád znamenat?“ zeptala se střízlivým hlasem Taťána. Tmavýma očima si nedůvěřivě Pitta prohlížela. Za ní stál ve dveřích do kormidelny kapitán, který spustil pohrdlivou tirádu v rodném jazyce.

„Milá soudružko, povězte kapitánovi, že jestli si chce ještě někdy přihnout vodky, pak ať rychle obrátí tuhle bečku na Listyjanku. Teď hned a plnou rychlostí,“ odpověděl Pitt rozkazovacím tónem.

„Co je tu za problém?“ vmísila se Tereza ve snaze trochu uvolnit napětí.

„Podvodní sesuv dna vyvolal obrovskou vlnu, která vznikla v blízkosti ostrova Olchon. Právě teď se na nás valí desetimetrová vodní stěna. Po celém jezeře bylo rádiem vyhlášeno naléhavé varování před nebezpečím, což ale váš dobrý kapitán nebyl schopen zaznamenat.“

Taťána ve tváři zpopelavěla, když rychle, tlumeným hlasem promluvila ke kapitánovi. Ten nakonec beze slova přikývl a zmizel v kormidelně. O vteřinu později starý lodní motor zakvílel v protestu, jakmile se zvýšila rychlost na maximum a příď člunu zamířila k Listyjance. Roy s Woffordem tou dobou už vytahovali průzkumné zařízení z vody na zadní palubu. Člun pomalu nabíral rychlost.

Pitt vzhlédl k obloze. Poněkud znejistěl, když shledal, že Giordino opustil rybářskou loď a teď se stříbrným vrtulníkem uhání k obzoru. Jestliže člun nedokáže před vlnou uniknout do bezpečí, což bylo celkem jisté, přál si mít Giordina nad sebou. V duchu si vynadal, že ho nenapadlo přinést přenosnou vysílačku.

„Díky, že jste nás přiletěl varovat,“ řekla Tereza, která s nervózním úsměvem přistoupila k Pittovi a podávala mu ruku. „To bylo ale hodně nebezpečné, takhle se spustit na naši palubu.“ Sálala z

ní jakási vřelá upřímnost, jež Pittovi připomněla jeho ženu Loren. Okamžitě se rozhodl, že se mu ta Holanďanka líbí.

„Ano, jsme vám vděčni za varování," připojila se Taťána v poněkud vřelejším tónu s omluvou za předchozí výslech. Rychle přítomné představila a pak se Pitta zeptala: „Vy jste z té výzkumné lodi Limnologického ústavu, že?"

„Ano, jsem. Ta loď teď spolu se všemi ostatními v této oblasti míří do Listyjanky. Vy jste byli jediní, které jsme nemohli rádiem varovat."

„Říkal jsem ti, že s tím člunem není něco v pořádku," zašeptal Wofford Royovi.

„A taky s kapitánem," odpověděl rovněž šeptem Roy a zavrtěl hlavou.

„Pane Pitte, vypadá to, že budeme proplouvat tou vlnou společně. Kolik máme času, než nás dostihne?"

Pitt pohlédl na velké oranžové potápěčské hodinky značky Doxa. „Necelých patnáct minut, alespoň podle rychlosti, jakou se hnala v době, když jsem opouštěl *Vereščagina."*

„To do Listyjanky nikdy nemůžeme stihnout," konstatovala tichým hlasem Taťána.

„Jezero se na jižním konci rozšiřuje, což poněkud rozptýlí vlnu západním směrem. Čím blíž k Listyjance se dostaneme, tím menší vlně budeme muset vzdorovat."

Když tak ale stál na palubě děravé rybářské lodi, měl Pitt vážné pochybnosti, že by byli schopni plout třeba jen i po takové louži. Zdálo se, že se starý člun čím dál víc potápí. Jeho motor neustále skytal a kašlal, takže mohl každou chvíli vypovědět. Všude bylo vidět rozpadající se dřevo, a to byla pohledům přístupná pouze část nad úrovní paluby. Pitt si mohl jen představovat, v jak ubohém stavu jsou prkna a trámky pod palubou.

„Radši bychom se měli připravit na divokou jízdu. Všichni si oblékněte záchranné vesty. Všechno, co nechcete ztratit, by mělo být připevněno k palubě nebo k postrannímu zábradlí."

Roy s Woffordovou a Terezinou pomocí začali rychle přivazovat průzkumné zařízení. Taťána mezitím chvíli smýčila v kormidelně,

odkud poté na palubu přinesla náruč postarších záchranných prostředků.

„Na palubě jsou jenom čtyři záchranné vesty," oznámila. „Kapitán si ji odmítá obléct, takže nám schází už jenom jedna," upřela tázavý pohled na Pitta, jako by měl právě on vypadnout z kola.

„Žádný strach, přinesl jsem si svou," odpověděl Pitt. Zatímco si členové průzkumného týmu navlékali a upevňovali vesty, Pitt vyklouzl z bot a svrchního oblečení a bez nejmenšího studu si navlékl suchý neoprenový potápěčský oblek, který vytáhl z cestovní torby.

„Co je to za hluk?" otázala se Tereza.

Celou dobu se téměř nepozorovaně ozývalo vzdálené dunění, jež se neslo nad hladinou. Pittovi to připadalo, jako když nákladní vlak překonává nějaké vzdálené hory. Dunění neustávalo a časem naopak mírně zesilovalo.

Aniž by se musel ohlížet, Pitt věděl, že chvíle jejich oddechu skončila. Vlna musela na cestě k nim zrychlit a současně nabrat na síle, takže je dohonila ještě dřív, než Rudi počítal.

„Tamhle je!" vykřikl Roy s prstem nataženým nad jezero.

Je obrovská," vydechla Tereza, šokovaná tím pohledem.

Vlna nevypadala jako obyčejná příbojová vlna s bílým hřebínkem, jakou milují surfaři, ale jako podivně hladký válec tekutiny, který se pohyboval po celé šíři jezera a připomínal obří váleček na nudle. Dokonce i ze vzdálenosti pětatřiceti kilometrů viděli muži a ženy na palubě rybářského člunu, jak je ten přírodní úkaz masivní a že dosahuje výšky asi třinácti metrů. Surrealistický pohled na pohybující se vodní stěnu, doprovázený neustávajícím rachotem, zmrazil každého na rybářské lodi a vyvolal na jejich obličejích výraz hrůzy. U všech, s výjimkou Pitta.

„Taťáno, povězte kapitánovi, ať najede do vlny kolmo přídí," rozkázal. Nerudný kapitán, oči jako talíře, rychle zatočil kormidelním kolem. Pitt si uvědomoval, že se všechno spiklo proti jejich prosáklému plavidlu. Pokud ale existovala nějaká naděje, byl rozhodnut udělat cokoliv, aby všichni přežili.

Prvním úkolem bylo udržet všechny na lodi. Pitt pohledem přejel po palubě a zarazil se na staré rybářské síti, jež ležela stočená u zábradlí na pravoboku.

„Jime, pomozte mi s tou sítí," požádal Wofforda.

Spolu pak přetáhli síť přes palubu a natlačili ji k zadní přepážce kormidelny. Wofford obalil jeden její konec kolem zábradlí na pravoboku, zatímco Pitt provedl to samé kolem sloupku zábradlí na levoboku.

„K čemu to je?" chtěla vědět Tereza.

„Až se přiblíží vlna, všichni si lehnou na palubu a budou se pevně držet sítě. Ta bude fungovat jako tlumící polštář a snad zabrání vaší nedobrovolné koupeli v jezeře."

Zatímco kapitán obracel loď přídí proti blížící se vlně, tři muži a dvě ženy zaujali pozici před upevněnou sítí. Roy se poněkud stranou ostatních přiblížil k Pittovi a zašeptal mu do ucha.

„Je to marná snaha, pane Pitte. Oba přece víme, že tenhle starý krám to nezvládne."

„Nikdy se nevzdávejte," zašeptal Pitt v odpověď se zvláštním výrazem důvěry v očích.

Dunivé hřmění pohybující se vodní masy sílilo, jak se vlna přiblížila na osm kilometrů. Zbývalo jen několik minut, než vlna na nebohý člun udeří. Cestující se připravovali na nejhorší, někteří v modlitbách, jiní hleděli smrti vstříc se střízlivou rozhodností. Na pozadí burácení vodního živlu nikdo nezaslechl vrčení motorů blížící se helikoptéry. Kamov byl sotva sto metrů od levoboku plavidla, když Wofford vzhlédl a vyhrkl: „Co má tohle znamenat?"

Oči všech nyní přeskakovaly z blížící se vlny na vrtulník a opět zpátky. Pod helikoptérou na asi sedm metrů dlouhém laně visel bílý válcovitý předmět, kývající se jen několik metrů nad hladinou. Tento předmět zjevně helikoptéru přetěžoval a omezoval její schopnost vzlétnout do větší výšky. Všem kromě Pitta to připadalo, že pilot zešílel. Proč by měl v tomto děsivém okamžiku vozit na rybářský člun nějaké strojní zařízení?

Po Pittově tváři se rozlil široký úsměv, jakmile poznal onen objemný předmět kývající se pod helikoptérou. Málem o něj klopýtl, když před nedávném opouštěl *Vereščagina*. Byla to dekompresní

komora výzkumné lodi, jež byla na palubě pro případ nějaké nehody při potápění. Giordino si stačil uvědomit, že by pro posádku rybářské lodi mohla sloužit jako ponorka, v níž by se skryli před běsněním živlů. Pitt vyskočil na nohy a zamával na Giordina, aby složil svůj náklad na zadní palubu.

Jelikož se obří vlna rychle přibližovala, Giordino neztrácel čas. Musel znehybnit vrtulník nad zádí plavidla, dokud se komora zavěšená na laně nepřestane kývat. Pak nechal stroj poklesnout a jednotunová komora sestoupila z nebe a se zapraskáním narazila na palubu. Čtyřmístná hyperbarická komora zaujímala nyní celý prostor zadní paluby a o několik centimetrů ponořila záď hlouběji do vody.

Pitt rychle odepnul háky nosných lan, vyskočil na zábradlí a zvednutým palcem dal Giordinovi znamení, že může odletět. Giordino okamžitě s helikoptérou vystoupal do výšky a poodlétl kousek stranou. Tam se ve vzduchu zastavil, aby mohl pozorovat náraz obří vlny.

„Proč to sem přivezl?“ zeptala se Taťána.

„Tahle veliká ohavná věc je vaším lístkem do bezpečí,“ odpověděl Pitt. „Všichni dovnitř, není času nazbyt.“

Když Pitt pohlédl přes příď lodi, spatřil, že vlna je necelé dva kilometry daleko. Rychle odemkl a odklopil kulatá dvířka. První se dovnitř vydala Tereza, po ní následoval Wofford a Roy. Taťána zaváhala, a než následovala Roye, popadla kožený sáček.

„Pospěšte si,“ pobízel ji Pitt. „Na kontrolu zavazadel teď není čas.“

Dokonce i drzý kapitán, jatý hrůzou z hrozícího vodního monstra, opustil kormidlo a škrábal se za ostatními.

„Vy s námi nepůjdete?“ zeptala se Taťána, když Pitt začal zavírat dvířka.

„Budete tam mít dost těsno už s pěti lidmi. Kromě toho musí někdo zaklapnout zámek,“ dodal s mrknutím. „V zadní části kabiny jsou pokrývky a polštáře. Použijte je na ochranu hlav i těl před nárazy. Držte se, už to začne.“

Dvířka se s kovovým cvaknutím zaklapla a Pitt otočil zámkovým mechanismem na ZAVŘENO. Obyvatele kabiny náhle obklopilo překvapivé ticho. To však netrvalo ani minutu. Pak vlna udeřila.

Tereza seděla proti okénku s tlustým sklem a hleděla jím ven na onoho záhadného muže, který se zjevil zdánlivě odnikud, jen aby je zachránil. Viděla, jak Pitt sáhl do svého vaku a vytáhl odtud potápěčskou masku a dýchací přístroj s malou bombou. Rychle si tuto výstroj připevnil na záda, vystoupil na boční okraj nik – a pak už okénko zalila vlna.

Tou dobou byl rybářský člun stále ještě přes pětadvacet kilometrů od Listyjanky a západního břehu jezera, ale monstrózní vlna právě udeřila. Přítomní na palubě netušili, že do nich narazil předvoj valící se vlny, jejíž vrchol dosahoval výšky třípatrového domu.

Ze své sedmdesát metrů vysoké pozorovatelny Giordino bezmocně hleděl na rybářskou loď, kterou zavalila vodní masa. Člun stále ujížděl na plný plyn, takže zpočátku jevil statečnou snahu vyšplhat se po kolmé stěně vzhůru. Valící se masa však brzy přemohla nahnilé dřevo trupu a stará rybářská loď zmizela pod vysokou vlnou, jako by se najednou celá ve vodě rozpustila.

Giordino zoufale pátral na hladině po sebemenší stopě po Pittovi nebo dekompresní komoře. Když se však hladina po chvíli opět zklidnila, jedinou viditelnou připomínkou rybářské lodi byla její příďová sekce, kterou síla vlny oddělila od zbytku člunu a jež jako jediná přežila drsný útok vody. Záďová část, spolu s dekompresní komorou, zmizela. Černý vrak přídě se s kymácejícím se hlavním stěžněm pohupoval chvíli na hladině, ale zanedlouho i on v záplavě bublin zamířil ke dnu mrazivého jezera.

4

„DRŽTE SE!“ VYKŘIKLA TEREZA, aby ji bylo slyšet přes náhlé hřmění vodní *záplavy*.

Tato slova se rozlehla v komoře, jejíž obyvatelé poletovali sem a tam a naráželi na sebe i na stěny. Celá komora nejprve vyrazila vzhůru, to když vlna nadzvedla záď rybářského člunu. Tři muži a dvě ženy se křečovitě drželi přivařeného zábradlí dvojlůžek ve snaze nepoletovat po kabině jako neřízené střely. Zdálo se, jako by se zastavil čas, když člun zůstal viset v prostoru ve snaze vyšplhat po přední stěně vlny. Pak se odněkud zdola ozvalo hlasité praskání, jak se rybářský člun rozlomil na dvě části. Zadní, těžší než příď, sklouzla kolmo zpět do údolu vlny, přesně ve chvíli, kdy se hlavní nápor vody přesouval dál.

Tereze se ten náraz promítl jako zpomalený film. Počáteční pocit, že se potápějí, postupně ustoupil zmateným pohybům po nárazech vlny, které komoru převrátily. Uvnitř se míhaly ruce, nohy i trupy, jak se kabina převalovala. To vše doprovázel sbor výkřiků a vzdechů. I ta trocha světla, které sem vnikalo okénkem, se nyní rychle utlumila a nakonec úplně pohasla, takže celý interiér se zahalil do strašidelné temnoty.

Aniž by to samozřejmě oběti věděly, vlna převrátila celou záď rybářské lodi a přitom pod ni přitiskla dekompresní komoru. Zaplavená strojovna spolu s váhou motoru a převodového systému tlačily komoru ke dnu. I když hlavní nápor vlny nad nimi už pominul, lodní vrak i s kabinou pokračovaly nadále v sestupu. Namísto záchranného prostředku se komora stala rakví, jež stahovala své oběti do ledových hlubin sibiřského jezera.

Těžká ocelová dekompresní komora byla konstruována na přetlak třiceti atmosfér, neboli na tlak v hloubce tří set metrů pod

hladinou. Avšak v místech, kde se potopil rybářský člun, dosahovala hloubka jezera jednoho tisíce metrů. Znamenalo to, že celá komora se zbortí ještě dřív, než dopadne na dno. Kdyby ji netlačilo nic dolů, zaručeně by se sama vynořila a i se zátěží pěti lidí by se pokojně vznášela na hladině. Avšak uvězněná pod těžkou záďovou sekcí člunu směřovala nezadržitelně ke dnu.

Jak mizelo světlo z průhledu, Tereza si uvědomila, že se potápějí čím dál hlouběji. Vzpomněla si na poslední Pittova slova o tom, že kabina je schopna plavat. V kabině nebylo patrné žádné prosakování vody, takže ke dnu je musí tlačit nějaký jiný faktor.

„Pojďte všichni na tenhle konec, pokud můžete," vyzvala ostatní, poté co se sama po hmatu přesunula na druhou stranu. „Musíme přemístit těžiště."

Její obluzení a omlácení společníci se vydali směrem k Tereze, potichu se choulili k sobě a snažili se i ve tmě jeden druhému pomoct s ošetřováním utrpěných ran. Samotný přesun pěti set kilogramů by jim k vysvobození asi nepomohl, ale Tereza správně odhadla situaci a přiměla všechny přesunout se do míst, kde komora naléhala na hranu zádě. Nad hlavami měli nyní lodní motor, nejtěžší část záďové sekce. Jejich společná váha se ale soustředila těsně vedle těžiště, takže bylo dosaženo úhlové nerovnováhy potápějícího se vraku.

Člun se nořil hlouběji a okolní tlak vzrůstal. Kabinou se začaly rozléhat praskavé zvuky, jak se jednotlivé svařené švy konstrukce blížily limitům pevnosti. Přesun těžiště však způsobil postupnou změnu úhlu potápění, přičemž se záďová sekce vraku pohybovala stále přiměji. Uvnitř komory samozřejmě nikdo změnu úhlu klesání nezpozoroval, ale zato všichni slyšeli škrábavé zvuky, jak kabina klouzala po nakloněné palubě. Tento pohyb ještě zvýrazňoval nerovnováhu a vyvolával zřetelné posuny komory vzhůru. Náklon postupně dosáhl čtyřiceti stupňů, když komora konečně zarachotila přes okraj paluby a uvolnila se ze zajetí potápějící se zádi rybářského člunu.

Když kabina vystřelila k hladině, lidem uvnitř to připadalo jako jízda na horské dráze naruby. Giordinovi, který stále ještě s kamovem hlídkoval a kontroloval hladinu jezera, to připadalo jako start rakety Trident z nukleární ponorky třídy Ohio. Poté, co viděl,

jak se pod ním prohnala gigantická vlna a potopila se příďová sekce rybářské lodi, objevil se shluk velkých bublin. Odhadoval, že z hloubky dobrých pětadvaceti metrů se směrem k hladině pohnula bílá dekompresní komora. Jelikož se z hlubin uvolnila ve značném náklonu, pronikla také hladinou nosem napřed, celá se vynořila z vody a pak s hlasitým plácnutím dopadla zpět na hladinu. Giordino se s helikoptérou poněkud přiblížil, aby se přesvědčil, že kapsle je na první pohled nadále vodotěsná a lehce se kolébá na mírně zvlněné hladině.

I přes řadu těžkých zhmožděnin pocítila Tereza úlevu, jakmile okénkem ve stěně komory znovu zahlédla modrou oblohu. Když vyhlédla ven, věděla, že plují bezpečně na hladině. Nad hlavou se mihl nějaký stín, v němž náhle poznala stříbrný vrtulník známé instituce. V novém světle dopadajícím sem okénkem spatřila poprvé změť lidských těl kolem sebe.

Divoká jízda k hladině poznamenala každého nějakou tou oděrkou a boulí, avšak k žádnému vážnějšímu zranění nedošlo. Kapitán rybářské lodi krvácel z hluboké rány na čele, zatímco Woffordova bolestivá grimasa svědčila o jeho bolavých zádech. Roy a obě ženy unikli vážnějším poraněním docela. Terezu napadlo, kolik asi pohmožděnin a zlomených kostí by byli utrpěli, kdyby se těsně před nárazem obří vlny neobalili pokrývkami a matracemi. Jakmile se naplno probrala, zalétly její myšlenky k Pittovi, člověku, který je zachránil. Ráda by věděla, zda i on tu vodní smršť přežil.

Námořní veterán, šéf agentury NUMA, došel k přesvědčení, že nejlépe se obrovské přírodní síle postaví na volné vodě. Jako zkušený surfař – celé své dětství strávil na Newport Beach – Pitt věděl, že nejlepší je přicházející vlnu podplavat, jelikož ta se pak nad člověkem převalí jen s minimálním účinkem. Když zajistil výzkumný tým uvnitř dekompresní kabiny, rychle si navlékl masku připojenou na Dragerův uzavřený dýchací okruh a sklouzl z boku člunu do vody. Jakmile se dotkl hladiny, začal se kopáním rychle vzdalovat od lodi a současně se potápět pod přicházející vlnu. Bohužel se však o několik vteřin opozdil.

Mohutná vlna se nad ním zlomila právě ve chvíli, kdy se nořil pod hladinu. Takže než aby vodní hradbu podplaval, díky příliš

mělké vodě se ho zmocnila mohutná síla a táhla ho po přední stěně vlny vzhůru. Měl přitom dojem, že se ocitl v rychle stoupajícím výtahu, včetně nepříjemného pocitu v žaludku. Na rozdíl od rybářského člunu, který se až do svého rozpadu pohyboval po zevním povrchu vlny, Pitta valící se vlna vtáhla do sebe, takže se stal přímo její součástí.

V uších mu zvonil obří příval, zatímco víření vody snížilo viditelnost na nulu. S uzavřeným potápěčským systémem na zádech mohl volně dýchat přes obličejovou masku a to i při té vřavě kolem sebe. Na okamžik měl pocit, jako by se vznášel v ovzduší, a do určité míry se mu ten pocit dokonce i líbil, i když vědomí, že může být kdykoliv masou vody rozdrcen, samozřejmě dráždilo jeho smysly. Nyní byl uvězněn v proudu směřujícím vzhůru. Uvědomil si, že nemá smysl snažit se odolávat nesmírné síle pohybující se vody, takže se celý uvolnil. Žádný pohyb dopředu nevnímal, i když ve skutečnosti urazil již několik set metrů od místa, kde vstoupil do vody.

Když po chvíli zamířil vzhůru, náhle ucítil, jak se jednou nohou ocitá nad hladinou, a vzápětí mu masku zaplavilo sluneční světlo. To se mu nad hladinu vyhoupla i hlava. Jak změnil těžiště, proud začal táhnout jeho tělo kupředu. Okamžitě si uvědomil, že se dostal na samý vrchol vlny, hrozilo mu, že sklouzne přes její přední hranu. Vrchol byl teď jen několik centimetrů vzdálený a od něj spadala dolů k hladině asi desetimetrová kolmá vodní stěna. Kolem něj vířila bílá pěna a vlna začala jevit první známky zalamování. Pitt si byl vědom nebezpečí, které mu hrozilo, kdyby přepadl přes hřeben a vlna se na něj složila. Masa padající vody by ho mohla doslova rozdrtit.

Energickými pohyby se pootočil tělem kolmo na hřeben vlny a pak vší silou začal dělat tempa rukama a kopat nohama, aby se dostal před vrchol vlny. Cítil, jak ho proud strhává zpět, a přinutil nohy k ještě většímu výkonu. Se zuřivostí závodního plavce se vrhl přes hřeben, přičemž se mu ruce i nohy míhaly fantastickou rychlostí. Valící se voda jej stále strhávala, jako by se ho snažila nasát do bezedné bažiny, ale on se zoufalou silou vůle snažil vytrvat.

Náhle se sevření uvolnilo a vlna pod ním podklouzla. Ucítil, jak padá hlavou napřed, což znamenalo, že se dostal na zadní svah vlny.

Výtah směřoval nyní dolů, ale kontrolovaným volným pádem. Podvědomě napjal celé tělo v očekávání nárazu, ten však ani nepocítil. Překotné proudění vody se nejprve zmírnilo a pak zcela zmizelo. Pitt se ocitl v bohaté pěně a plavání pod vodou bylo náhle docela snadné. Když zmlklo i burácení vzdalující se vlny, zkontroloval ciferník hloubkoměru připevněného k výstroji a zjistil, že se nachází sedm metrů pod hladinou.

Nejprve se ve vodě zorientoval, pohlédl na blýskající se odlesky slunce na hladině nad sebou a pak se docela lenivě několika tempy vynořil. Ohlédl se na stále ještě dunící obří vlnu, která nyní mířila k ničivému závěru u jižního břehu jezera. Hřmění postupně utichalo a nad ním zaznamenalo Pittovo ucho dusavý zvuk rotoru vrtulníku. Obrátil se ve vodě a uviděl helikoptéru kamov, která v nízkém letu mířila přímo k němu. Když se však rozhlédl po jezeře, nikde nespatřil ani stopu po rybářském člunu.

Giordino naletěl s kamovem těsně vedle Pitta a poklesl natolik, že se kola podvozku ocitala co chvíli pod vodou. Pitt doplaval ke kokpitu, kde na něj již čekala otevřená dvířka. Vyšplhal se po přistávacích ližinách a odtud se vyšvihl na sedadlo v kabině. Než si stačil sejmout potápěčskou masku, Giordino už začal s helikoptérou stoupat.

„Někteří chlápci udělají všechno, jen aby si užili dobrodružství," ušklíbl se Giordino, evidentně rád, že nalezl svého přítele vcelku.

„Ukázalo se, že to je jenom taková pomalá linka." Pitt byl vyčerpaný a sotva popadal dech. „Co ten rybářský člun?"

Giordino zavrtěl hlavou. „Ten to nepřežil. Rozlomil se na dva kusy jako suchá větev. Už jsem myslel, že jsme přišli i o dekompresní komoru, ale ta nakonec přece jen vyplula na hladinu. Někdo je tam v okénku a mává, takže doufejme, že jsou všichni v té plechovce od sodovky v pořádku. Spojil jsem se rádiem s *Vereščaginem,* který je už na cestě sem, aby je vylovil."

„To byl skvělý nápad, přivézt na poslední chvíli tu komoru. Posádka rybářského člunu by jinak nepřežila."

„Mrzí mě, že jsem tě nestihl vytáhnout dřív, než ta vlna udeřila."

„Abys pokazil tu krásnou jízdu?“ Pitt v duchu poděkoval osudu za to, že dokázal přežít, a pak si vzpomněl na *Vereščagina*. „Jak to absolvovala loď Ústavu?“

„Když vlna dorazila do Listyjanky, měla jen necelých pět metrů. *Vereščagin* jí proplul bez větších potíží. Rudi povídal, že to jenom rozházelo pár palubních křesel, ale jinak že jsou v pořádku. Myslí si, že nějaké škody utrpěla vesnice.“

Pitt pohlédl pod sebe na modrou hladinu jezera, ale dekompresní komoru nikde neviděl.

„Jak daleko jsem odcestoval?“ otázal se, když konečně popadl dech. Pomalu si začínal vybavovat jednotlivé fáze drsné jízdy a po těle se mu ozýval dobrý tucet bolavých míst.

„Zhruba pět kilometrů,“ odpověděl Giordino.

„A přitom v čase hodném zlaté olympijské medaile, řekl bych,“ pronesl a z obočí si vytřel kapky vody.

Giordino už poněkud zrychlil a zamířil na sever těsně nad nyní zklidněnou hladinou. Před nimi se náhle objevil bílý předmět, a jak se k němu Giordino blížil, postupně zpomaloval.

„Vsadil bych se, že vzduch uvnitř začíná být poněkud zkažený,“ poznamenal.

„Zbývá jim ale ještě pár hodin, než budou ohroženi otravou kysličníkem uhličitým,“ odpověděl Pitt. „Jak dlouho potrvá, než sem *Vereščagin* dorazí?“

„Zhruba devadesát minut. Obávám se však, že my tu do té doby nebudeme moct zůstat a dělat jim společnost,“ dodal Giordino a poklepal na ukazatel paliva, který hlásil jen minimální rezervu.

„Dobře, jestli se laskavě vrátíš na palubu, já jim dám vědět, že nejsou opuštění.“

„Ty se prostě nemůžeš nabažit studené vody v jezeře, viď?“ Sklopil však helikoptéru a klesl s ní na několik desítek centimetrů nad hladinu.

„Je to něco podobného jako tvůj vztah k pramenité vodě ze Skalistých hor,“ opáčil Pitt. „Jenom dej pozor, aby nás Alexandr nepřejel,“ řekl a stáhl si potápěčskou masku zpátky na obličej.

Krátce mávl, pak opustil kokpit a s plácnutím dopadl do vody, pouze pár metrů od plovoucí komory. Když Giordino zamířil k

blížící se výzkumné lodi, vydal se Pitt několika tempy k bílé schránce. Chytil se okraje průzoru, vytáhl se k němu a nahlédl dovnitř.

Tereza překvapeně zalapala po dechu, když se jeho obličej v potápěčské masce přitiskl na sklo.

„Takže je stále naživu," promluvila překvapeně, když poznala ty zvláštní zelené oči.

Také ostatní se shromáždili kolem průzoru a začali na Pitta mávat. Ani netušili, že ho vlna odnesla pět kilometrů daleko a zpátky že ho přivezl až vrtulník.

Pitt ukázal rukou v rukavici na cestující v kabině a ukazovákem a palcem utvořil kolečko.

„Ptá se, jestli jsme v pořádku," rozluštil gesto Roy.

Taťána, sedící k průzoru nejblíž, souhlasně přikývla a potvrdila to stejným gestem. Pitt pak ukázal na hodinky a zvedl ukazovák.

Taťána opět pochopila a přikývla. „Jednu hodinu," pronesla k ostatním. „Pomoc je na cestě."

„Myslím, že bychom se mohli na tu dobu trochu líp zařídit," pronesl Wofford a pak spolu s Royem rozmístili matrace na nerovném dně tak, aby se všichni pohodlně posadili. Venku Pitt zatím obeplul kabinu a pátral po nějakém poškození či netěsnosti. Uspokojen zjištěním, že se kabina nepotopí, na ni vyšplhal, usadil se na části čnící nad hladinu a čekal. V průzračném odpoledním vzduchu uviděl již na značnou vzdálenost, jak k nim vytrvale míří výzkumná loď *Vereščagin.*

Když za víc než hodinu zarazila loď vedle plovoucí dekompresní komory,

Giordino už měl obří jeřáb vykloněný přes palubní zábradlí. Původní poutači lana byla stále ještě na úvaznících komory, takže Pitt je musel pouze přitáhnout a navléct na hák jeřábu. Při cestě komory vzduchem seděl Pitt na jejím vršku jako na hřbetě obrovského bílého hřebce. Nakonec náklad dosedl na záďovou palubu *Vereščagina.* Když se ližiny dotkly paluby, Pitt seskočil a odemkl závoru vchodových dvířek. Vtom přiběhl i Gunn, strčil hlavu dovnitř a začal pomáhat cestujícím ze stísněného prostoru. Nejprve vytáhl Terezu a Taťánu, po nich následovali zbývající tři muži.

„Člověče, to je tedy něco,“ prohlásil Wofford, když nasál první doušky čerstvého vzduchu.

Ruský rybář se vysoukal jako poslední, ale hned se klopýtavě přesunul k zábradlí, odkud se začal rozhlížet a pátrat po svém starém člunu.

„Povězte mu, že jeho loď skončila na dně, protože ji rozdrtil nápor obří vlny,“ pravil Pitt Taťáně.

Kapitán vrtěl hlavou a rozvzlykal se, když mu Taťána překládala tuto informaci.

„Nemohli jsme uvěřit vlastním očím, když jste se nakonec objevil,“ obdivovala Tereza Pitta. „Jak jste vůbec dokázal přežít?“

„Občas mám prostě štěstí,“ ušklíbl se a pak otevřel vak a ukázal jí potápěčské vybavení.

„Ještě jednou děkujeme,“ pravila Tereza, doprovázená sborem díků od ostatních průzkumníků.

„Mně neděkujte,“ zarazil je Pitt. „Poděkujte tady Giordinovi a jeho létající dekompresní komoře.“

Giordino sestoupil z jeřábu a v hraném díku za uznání se hluboce uklonil. „Jenom doufám, že vaše putování v té plechovce nebylo příliš drsné,“ dodal.

„Zachránil jste nám život, pane Giordino,“ pronesla vděčně Tereza a potřásala mu celou věčnost rukou.

„Prosím, říkejte mi Ale,“ pravil málomluvný Ital, jenž pod pohledem půvabné Holanďanky přímo tál.

„Teď konečně vím, jak se asi cítí ocelová kulička v hracím automatu,“ zamumlal Roy.

„Hele, tady asi žádnou vodku nemají?“ zanaříkal Wofford, který si masíroval bolavá záda.

„Co myslíte, prší v Seattlu?“ kontroval Gunn, který otázku zaslechl. „Račte tudy, dámy a pánové. Prohlédne vás lodní lékař a pak si můžete odpočinout a buď relaxovat v kajutě, nebo si dát skleničku v jídelně. Listyjanka je vzhůru nohama, takže si nejsme jistí, jestli vás budeme moct vyložit už dnes nebo až zítra ráno.“

„Ale, co kdybys doprovodil naše hosty na lodní ošetřovnu? Rád bych si nejdřív promluvil s Rudim,“ požádal ho Pitt.

„Velice rád,“ zareagoval Giordino, který uchopil Terezu za paži a vedl ji i ostatní chodbou na levoboku do nevelké lodní ordinace.

Rudi přistoupil k Pittovi a poklepal mu na rameno. „Al nám vyprávěl o tom tvém dobrodružství ve vodě. Kdybych tušil, že chceš takhle splynout s tou vlnou, byl bych ti dal na záda přístroje na měření proudů,“ ušklíbl se.

„Rád se s tebou podělím o své zkušenosti s dynamikou tekutin nad sklenicí tequily,“ odpověděl Pitt. Jaký je rozsah škod na pobřeží?“

„Podle toho, co z dálky můžeme vidět, přežila Listyjanka ten nápor vcelku bez větší úhony. Jenom doky jsou trochu pocuchané a na hlavní třídě sedí dva čluny, ale zbytek škod se týká pouze pár obchodů na nábřeží. V rádiu jsme neslyšeli nic o obětech, takže předběžné varování zřejmě udělalo své.“

„Musíme se ale ještě připravit na možné následné otřesy,“ upozornil Pitt.

„Máme otevřenou linku na Národní informační centrum pro zemětřesení v Goldenu v Coloradu. Jakmile by zaregistrovali sebemenší následný otřes, dají nám hned vědět.“

Když se nad jezero snesl soumrak, *Vereščagin* vplul do přístavu Listyjanka. Na přídi výzkumné lodi se kolem zábradlí shromáždili členové posádky, aby zhlédli následky katastrofy. Vlna udeřila jako obří kladivo, vyvrátila mladé stromy a rozbořila menší stavby na nábřeží. Avšak většina města i přístavu vyvázla bez větších škod. Výzkumná loď spustila kotvu asi půldruhého kilometru před poničenými přístavními doky, jež se blyštily v sérii světel, provizorně rozmístěných po pobřeží. Přes vodu se neslo brumlání starého traktoru značky Belarus, svědčící o tom, že místní lidé byli ochotni začít pracovat i pozdě v noci, jen aby co nejrychleji odklidili stopy po ničivé záplavě.

V lodní kuchyni se sešli Roy, Wofford a kapitán rybářského člunu. Seděli v koutě a pilně si přiťukávali s ruským členem lodní posádky, který s nimi velkoryse sdílel láhev vodky Altaj. Pitt, Giordino a Sargov seděli na protější straně místnosti a společně s Terezou a Taťánou dojídali pečeného jesetera. Když byly po večeři

odklizeny prázdné talíře, vytáhl Sargov láhev bez viněty a nalil spolustolovníkům sklenku na dobrou noc.

„Na vaše zdraví," připil Giordino oběma ženám a ťuknul si s Terezou.

„Které je na tom díky vám dobře," odpověděla Tereza se smíchem. Usrkla ze sklenice a vzápětí jí z obličeje zmizel úsměv a vypoulila oči.

„Co to je za pití?" zachroptěla. „Chutná to jako odbarvovač na vlasy."

Sargov se zasmál svým dunivým basem: „To je samohonka. Dostal jsem ji od jednoho starého přítele ve vesnici. Myslím, že je to podobné tomu, co v Americe znáte jako Měsíční svit." Ostatní u stolu se zasmáli a Tereza odstrčila napůl plnou skleničku. „Myslím, že zůstanu u vodky," prohlásila. Nyní se ušklibovala už i ona.

Pitt dopil sklenici a zeptal se: „Povězte mi, jak se stalo, že dvě tak rozkošné dámy pátrají na velkém zlém jezeře Bajkal po naftě?"

„Naftová společnost Avarga vlastní těžební práva pro oblasti východně od jezera," odpověděla Taťána.

„Jezero Bajkal představuje kulturní bohatství. Má status Světového dědictví Spojených národů a pro zelené na celém světě je doslova modlou," namítal Sargov, zjevně zhnusený představou, že by se v panensky čistých vodách jezera mohla objevit vrtná věž. „Jak můžete vůbec uvažovat o tom, že by se na jezeře mělo těžit?"

Taťána přikývla. „Máte pravdu. Považujeme Bajkal za posvátné vody a nikdy bychom na jezeře naftovou věž nepostavili. Jestli se prokáže, že tu ložiska skutečně jsou a nacházejí se v dosahu, pak začneme vrtat na východním břehu a budeme pokračovat hodně šikmo pod dno jezera."

„To dává smysl," připustil Giordino. „Tyhle šikmé vrty používají v Mexickém zálivu prakticky neustále. Někde dokonce vrtají horizontálně. To ale stále ještě nevysvětluje přítomnost tohoto půvabného anděla z Rotterdamu," dodal a zeširoka se na Terezu usmál.

Tereza byla polichocena natolik, že rozpaky zrudla. Teprve pak se ozvala. „Amsterdamu. Pocházím vlastně z Amsterdamu. Mí přiopilí američtí kolegové i já pracujeme pro Shell Oil." Palcem

ukázala ke vzdálenému koutu, kde si mírně podroušení Roy a Wofford hlasitě vyměňovali přisprostlé vtipy se svým ruským společníkem.

„Jsme tady na přání Avarga Oil," pokračovala. „Ti ale nejsou celkem pochopitelně vybavení na mořský výzkum. Moje společnost naopak prováděla průzkum na Baltu, stejně jako v okolí Samotloru na západní Sibiři. Nyní zkoumáme možnosti společné regionální zakázky s Avarga Oil na těžbu slibných ložisek. Proto bylo naprosto přirozené, že jsme sem přijeli a provádíme průzkum jezera."

„Podařilo se vám potvrdit přítomnost nějakých ložisek předtím, než udeřila ta vlna?" chtěl vědět Pitt.

„Pátrali jsme pouze po strukturálních indikátorech průsaku uhlovodíku, ale neměli jsme žádné zařízení na průkaz vlastních ložisek. Do chvíle, než jsme přišli o loď, jsme nenašli jedinou charakteristickou známku obvykle spojenou s průsakem nafty z nějakého ložiska."

„Průsakem nafty?" ujišťoval se Sargov.

„Ano, je to běžná, i když trochu primitivní metoda průkazu ložisek ropy. V případě mořského prostředí se únik nafty projevuje jako pramínek, dosahující ode dna až k hladině. V letech před érou vrtných vozů a dalších seizmických zařízení, jež proměří tloušťku sedimentu a vytvoří vizuální geologický obraz dna, byl naftový únik jediným a základním způsobem, jak ložiska uhlovodíku lokalizovat."

„Od místních rybářů jsme měli nějaké zprávy, že se objevují olejové skvrny v místech, kde neexistuje žádný hladinový provoz," vysvětlovala Taťána. „Samozřejmě si uvědomujeme, že mohou pocházet z nevýznamných ložisek, které by se nevyplatilo těžit."

„To je potencionálně hazardní podnik, když člověk pomyslí na hloubku jezera," dodal Pitt.

„Jestliže mluvíme o hazardních podnicích, pane Pitte, co vy a vaše posádka NUMA děláte na palubě ruské výzkumné lodi?" otázala se Taťána.

„Jsme hosty Alexandra a Limnologického ústavu," odvětil Pitt a natáhl skleničku od samohonky směrem k Sargovovi. „Jde o společný projekt průzkumu vodních proudů v jezeře a jejich vlivu na endemickou faunu a floru."

„Ale jak je to možné, že jste věděli o té vlně ještě dřív, než se tu objevila?“

„To díky našim senzorům. Vypustili jsme jich do jezera několik set. Měří teplotu vody, tlak a podobně. Al je shazoval z helikoptéry, jako by drobil chleba. Náhodou jsme zkoumali oblast jezera v blízkosti ostrova Olchon, a proto jsme tam měli senzorů trochu víc. Rudi okamžitě zaregistroval příznaky podvodního sesuvu dna a vznik takzvané stojaté vlny.“

„To bylo naše veliké štěstí, stejně jako řada dalších událostí,“ poznamenala Tereza.

„Al má prostě nos na katastrofy,“ ušklíbl se Pitt.

„Skutečná katastrofa byla přijet na Sibiř bez jediné lahve Jacka Danielse,“ poznamenal Giordino a usrkl si ze sklenice samohonky, v obličeji značně kyselý výraz.

„Škoda že soubor našich posledních údajů narušila tahle nečekaná událost,“ poznamenal Sargov, jenž začal zvažovat vědecký dopad epizody, „ale zato budeme mít unikátní data o vzniku vlny a jejím pohybu.“

„Dokáží ty senzory ukázat, kde zemětřesení začalo?“ chtěla vědět Taťána.

„Došlo k němu pode dnem jezera,“ odvětil Pitt.

„Rudi slíbil, že zítra pořádně promasíruje počítače a zjistí, jestli z údajů senzorů nedokáže lokalizovat úplně přesné místo vzniku. Seizmologové, se kterými hovořil, určili za epicentrum oblast někde blízko severozápadního koutu jezera,“ dodal Giordino. Rozhlédl se po jídelně, a když nikde Gunna neviděl, dodal: Je nejspíš už teď na můstku a snaží se domluvit s počítačem.“

Taťána dopila skleničku samohonky, pak pohlédla na hodinky. „Byl to těžký den. Dneska večer už musím na kutě.“

„Já udělám totéž,“ přidal se Pitt, jenž jenom stěží potlačil zívnutí. „Můžu vás doprovodit do kajuty?“ zeptal se nevinně.

„To by bylo fajn,“ zněla odpověď.

Když vstávali, připojil se k nim i Sargov, který hlučně popřál všem dobrou noc.

„Počítám, že vy dva si počkáte, než přinesou čerstvě pečený piškotový dort,“ usmál se Pitt na Giordina s Terezou.

„Moje uši prahnou po vyprávění o Holandsku,“ ušklíbl se Giordino na Terezu.

„Výměnou za anekdoty z hlubin?“ zasmála se v odpověď.

„Tady kolem jsou skutečně nějaké hlubiny,“ pravil s úsměvem Pitt a popřál jim dobrou noc.

Pitt zdvořile doprovodil Taťánu do kajuty blízko zádi a pak se vrátil do vlastní kabiny uprostřed lodi. Nároky namáhavého dne strávily značnou část jeho energie, takže byl rád, když si mohl natáhnout unavené nohy na kavalec. I když byl fyzicky vyčerpaný, usínal s obtížemi. Jeho mysl si úporně opakovala události dne, znovu a znovu, až se na něj konečně snesl milosrdný černý závoj spánku.

5

PITT SPAL SOTVA ČTYŘI HODINY, když se náhle prudce probudil a posadil se na kavalci. Ačkoliv bylo všude ticho, šestý smysl mu napovídal, že něco není v pořádku. Rozsvítil lampičku na čtení, švihem se postavil, zvedl se, ale přitom málem spadl na zem. Promnul si oči a zjistil, že loď je nakloněná k zádi v úhlu téměř deseti stupňů.

Rychle se oblékl, vyšplhal po schůdcích na hlavní palubu a tam se vydal zevním průchodem k přídi. Jak tento průchod, tak i paluba před ním byly zcela opuštěné, celá loď byla nezvykle tichá, když kráčel vzhůru směrem k přídi. Teprve po chvíli mu došlo proč – lodní motory byly vypnuté a jenom vzdálené rytmické hučení pomocného generátoru ve strojovně rušilo absolutní klid pozdní noci.

Vyšplhal po dalších schůdcích na můstek, vešel do dveří a rozhlédl se. Ke svému smutnému překvapení zjistil, že můstek je opuštěný. Napadlo ho, že je snad jediný muž na palubě. Pak přejel pohledem po ovládacím panelu, až našel červený kloubový spínač s označením TREVOGA. Zapnul ho a celou lodí se rozezněl ryk poplašných zvonků, které roztříštily noční klid. Za pár vteřin vtrhl ze své kabiny na můstek, jako nějaký rozhněvaný býk do arény, šlachovitý kapitán *Vereščagina.*

„Co se to tu děje?“ zajíkal se ve snaze vybavit si uprostřed noci anglická slovíčka. „Kde je hlídka, Anatolij?“

„Loď se potápí,“ odpověděl klidně Pitt. „Když jsem sem před minutou přišel, na můstku žádná hlídka nebyla.“

Na kapitánově obličeji se objevilo velké překvapení. Poprvé si všiml náklonu lodi.

„Potřebujeme proud!“ vykřikl a natáhl se pro telefon do strojovny. Avšak ve chvíli, kdy se dotkl sluchátka, můstek se

najednou ponořil do tmy. Stěžňové osvětlení, kajutová světla, osvětlení řídicího pultu, prostě všechno na celé lodi náhle potemnělo, jako by v jediném okamžiku zmizela veškerá elektřina. Dokonce i poplachové zvonky začaly s bolestným bučením umlkat.

Kapitán ve tmě klel a přitom šátral rukou po řídicím panelu, až konečně našel vypínač nouzového bateriového osvětlení, které zalilo prostory můstku slabou září. Ve chvíli, kdy se s blikáním rozsvítilo, se na můstku objevil těžce oddechující šéf strojovny *Vereščagina*. Statný muž s úhledně zastřiženou bradkou hleděl na svět nebesky modrýma očima, v nichž se nyní zračila panika.

„Kapitáne, poklopy průlezů do strojovny jsou zavřené a opatřené řetězem. Není možné se dostat dovnitř. Obávám se, že teď už může být napůl zaplavená."

„Někdo zamkl poklopy? Co se stalo…? Jak to, že se potápíme, když stojíme na kotvě?" ptal se bezradně kapitán a vrtěním hlavy se ji snažil zbavit pavučin spánku a nalézt odpovědi na své otázky.

„Zdá se, že podpalubí je celé zaplavené a dolní paluba na zádi rychle nabírá vodu," hlásil strojník, který konečně začínal dýchat normálně.

„Raději byste se měli připravit na opuštění lodi," radil Pitt neutrálním tónem.

Přesto ta slova bodla kapitána jako dýka. Pro kapitána je rozkaz k opuštění lodi stejný, jako kdyby měl dobrovolně obětovat vlastní dítě. Neexistuje bolestivější rozkaz. Vyrovnat se s problémem odpovědnosti k vlastníkům lodi, pojišťovací společnosti a námořní vyšetřovací komisi je už tak dost obtížné. Ale to pořád není nic ve srovnání s pohledem na posádku, jak se ve strachu dere z lodi, a se zážitkem, při němž náhle bezduchá masa oceli a dřeva doslova mizí před očima. Podobně jako oblíbené rodinné auto i loď pro kapitána a posádku představuje člena rodiny se všemi nuancemi, způsoby a typickými rysy, charakteristickými právě pro tuto jedinou loď. Nejeden kapitán byl obviňován z milostného poměru s lodí, jíž velel. Jako třeba i kapitán Charitonov.

Unavený kapitán pochopil pravdu, ale stále ještě nebyl schopen pořádně promluvit. S pochmurným výrazem jen kývl na strojníka, aby ten rozkaz předal.

Pitt byl tou dobou již téměř ve dveřích a v hlavě se mu honily nápady, jak zabránit potopení lodě. Nejdřív ho napadlo vyzvednout potápěčské vybavení a pokusit se dostat do strojovny. Cestou by však musel zdolat uzavírající se poklop, a co pak? Jestliže byl průnik vody způsoben nějakou trhlinou pod strojovnou, pak by jen sotva proud vody zastavil.

Řešení ho napadlo ve chvíli, kdy na náhle rušné střední palubě narazil na Giordina s Gunnem.

„Vypadá to, že se namočíme," poznamenal Giordino bez známek paniky.

„Strojovna je zamčená a teče do ní voda. Loď už moc dlouho nad hladinou nevydrží," dodal Pitt a pak pohlédl na stále se zvětšující náklon zadní paluby. „Za jak dlouho dokážeš zahřát tu svou helikoptéru?"

„Jako by se stalo," odvětil Giordino, a aniž by čekal na Pittovu odpověď, vyrazil tryskem dozadu.

„Rudi, dohlédni, aby ten průzkumný tým, který jsme vyzvedli z jezera, byl bezpečně na palubě a v blízkosti záchranných člunů. Potom se pokus přesvědčit kapitána, aby uvolnil kotevní lano," požádal Pitt Gunna, který se třásl v tenké bundě.

„Co to máš schovaného v rukávě?"

„Doufám, že eso," pravil Pitt zamyšleně a potom zmizel směrem k zádi plavidla.

# # #

KAMOV VYRAZIL DO NOČNÍ OBLOHY a na chvíli se zůstal vznášet nad poškozenou výzkumnou lodí.

„Nezapomínáme na zásadu ‚ženy a děti nejdřív'?" ozval se z pilotního sedadla Giordino. „Poslal jsem Rudiho, aby sehnal dohromady ten průzkumný tým," ujistil ho Pitt, jemuž bylo jasné, že se Giordinovi jedná zejména o Terezu. „Kromě toho, my budeme zpátky dřív, než si někdo z nich namočí nohy."

Při pohledu z kokpitu viděli obrysy lodi, osvětlené spíše pobřežními lucernami než palubním nouzovým osvětlením. Pitt jen tiše doufal, že bude mít pravdu. Výzkumná loď šla viditelně ke dnu zádí napřed a potápěla se dost rychle. Vodní hladina již omývala

spodní palubu a zakrátko dosáhne i na otevřenou zadní palubu. Giordino instinktivně zamířil k Listyjance, zatímco Pittův pohled zabloudil od hroutícího se *Verešcagina* k roztroušené flotile rybářských lodí, zakotvených před vesnicí.

„Hledáš něco speciálního?“ *otázal* se Giordino.

„Nejlépe nějaký silný trauler,“ odpověděl Pitt, i když věděl, že nic takového na celém jezeře neexistuje. Lodičky, které pod nimi ubíhaly, byly vesměs nevelké rybářské čluny, podobné tomu, jaký si pronajal průzkumný tým. Několik z nich bylo dnem vzhůru nebo se díky vlně ocitly na břehu.

„Co támhleten macek?“ otázal se Giordino a ukázal ke koncentraci světel v zátoce asi tři kilometry daleko.

„Když jsme sem včera večer dorazili, tak tu nebyl. Možná že právě přijel. Pojďme se podívat.“

Giordino naklonil vrtulník ke shluku světel, který se rychle zformoval do obrysu lodi. Když se přiblížili, Pitt rozeznal, že jde o nákladní plavidlo, zhruba sedmdesát metrů dlouhé. Trup mělo natřené černou barvou, jen místy prokvétala hnědá rez, která se táhla až k vodolince. Uprostřed lodi se zvedal komín natřený zašlou modrou barvou, na němž se skvělo logo zlatého meče. Tato stará loď brázdila vlny jezera zřejmě již několik desítek let a vozila uhlí a dřevo z Listyjanky do odlehlých vesnic na severním břehu Bajkalu. Jak Giordino vedl vrtulník podle jejího pravoboku, Pitt si povšiml velkého černého jeřábu, tyčícího se ze zadní paluby. Pohledem se vrátil ke komínu a pak zavrtěl hlavou.

„To není dobré. Kotví tady a nevidím žádný kouř. To znamená, že má nejspíše kotle studené. Trvalo by moc dlouho, než by se dala uvést do provozu.“ Pitt zaklonil hlavu a ukázal zpět k vesnici. „Počítám, že budeme muset dát přednost rychlosti před silou.“

„Rychlosti?“ opáčil Giordino, mířící ve směru Pittova gesta k Listyjance.

„Rychlosti,“ potvrdil Pitt a ukázal na trs jasně barevných světel, jež poskakovala v dálce nad hladinou.

# # #

NA PALUBĚ *VEREŠČAGINA* již probíhala spořádaná evakuace. Zhruba polovina posádky obsadila dva záchranné čluny, které byly nyní spouštěny na vodu. Gunn se prodíral zbývajícím zástupem vědců a členů posádky směrem ke kajutám na zádi, pak sestoupil o jednu palubu níž. Přibývající voda na vzdáleném konci chodby stoupla nad úroveň stropu, ale v místech, kde stál Gunn, dosahovala sotva ke kotníkům. Kajuty pro hosty měl blíž k sobě, s úlevou si uvědomil, že by voda musela stoupnout ještě o pořádný kus výš. Gunn pokrčil rameny, když přistoupil ke dveřím první kajuty, kterou obývala Tereza s Taťánou. Ledová voda mu šplouchala na lýtka. Hlasitě volal a tloukl na dveře, pak otočil klikou a opřel se do dveří. Kajuta byla prázdná. Nebyly tu žádné osobní věci, což bylo však docela pochopitelné, jelikož obě ženy přišly na palubu v podstatě jen s tím, co měly na sobě. Pouze zmuchlané přikrývky na palandě svědčily o jejich přítomnosti.

Zavřel dveře a rychle se přesunul k sousední kajutě. Ledová voda mu tentokrát už omývala stehna, na což zareagoval kyselou grimasou. I zde volal a tloukl na dveře dříve, než je vzhledem k odporu vody poměrně namáhavě otevřel. Když vstupoval dovnitř, uvědomil si, že tuto místnost sdíleli Wofford s Rayem. V tlumeném nouzovém světle však poznal, že i tato kajuta je prázdná. I tady se však v obou postelích zřejmě spalo.

Protože ledová voda bodala do nohou jako tisíce špendlíků, Gunn bez dalšího otálení přesvědčil sám sebe, že všichni hosté zřejmě tuto palubu již opustili. Nezkontroloval pouze kajutu kapitána rybářské lodi, tam ale bylo vody již po prsa. Ve snaze předejít podchlazení se Gunn bez meškání otočil a zamířil zpět na hlavní palubu, kde se právě spouštěl na vodu třetí záchranný člun. Přehlédl již jen hrstku zbývajících členů posádky na palubě, ale nikoho z průzkumného týmu nezahlédl. Zbývá jediný logický závěr, pomyslel si s ulehčením. Museli odplout v jednom z prvních dvou člunů.

# # #

IVAN POPOVIČ SPAL, celý zahrabaný v pokrývkách na svém kavalci, a snil, že kdesi na řece Leně právě muškaří. Ze sna ho probudil hluboký temný úder. Červenolící pilot listyjanského křídlového člunu *Voschod* vklouzl do tlustého kožichu a pak, ještě v polospánku, vyklopýtal z miniaturní kajuty a vyšplhal se na záďovou palubu trajektu.

Tam ho okamžitě do očí udeřil pár reflektorů, palčivě oslepujících, a současně ucítil závan studeného vzduchu doprovázený klapavými zvuky, vycházejícími ze stejného místa jako světlo. Reflektory se pomalu vznesly nad úroveň paluby, otočily se a pak náhle zmizely. Jak ozvěna motorů helikoptéry rychle utichala, Popovič si protřel oči, aby je zbavil poskakujících jiskřiček na sítnici. Když je znovu otevřel, stál před ním jakýsi neznámý muž. Vysoký, tmavovlasý, v přátelském úsměvu se mu blýskaly bílé zuby. Cizinec klidným hlasem pronesl: „Dobrý večer. Nevadilo by vám, kdybych si vypůjčil váš člun?“

# # #

SMĚREM K VÝZKUMNÉ LODI se přes záliv s ječením hnala vysokorychlostní křídlová loď, opřená o přední dvojici křídel. Popovič mířil plavidlem přímo na příď potápějící se lodi, nakonec však obratně stočil člun do protisměru a stáhl plyn, takže se zastavil jen několik metrů od přídě *Vereščagina.* Pitt stál u zábradlí na zádi rychlého člunu a hleděl vzhůru na šedivý lodní trup. Celé plavidlo se poněkud groteskně naklánělo na záď, takže příď v asi dvacetistupňovém úhlu čněla k nebi. Zaplavená loď byla v prekérní situaci, mohla každou chvíli vklouznout pod hladinu nebo se převrátit.

Náhle se ozvalo kovové řinčení, jak se průvlačnicí na přídi hnal kotevní řetěz. Deset metrů těžkého řetězu zarachotilo nejprve po palubě a pak po lodním boku, následováno kotevním lanem, opatřeným kotevní bojí v místech, kde bylo lano přerušeno. Když zmizel pod hladinou i poslední článek, Pitt jasně viděl, jak se příď o

několik desítek centimetrů nadzvedla díky zmenšenému tahu i váze vypuštěného kotevního lana a řetězu.

„Vypustit tažné lano," ozvalo se odněkud seshora.

Když Pitt pohlédl vzhůru, nabídl se mu uklidňující pohled na Giordina a Gunna, kteří stáli u zábradlí na přídi. Vzápětí už vytahovali těžké lano přes bok lodi.

Popovič okamžitě pochopil. Tento zkušený kapitán bez vyzvání couvl se svou lodí k těžkému lanu, dokud se Pittovi nepodařilo dostat hrubou silou tažné lano opatřené smyčkou na palubu. Pitt rychle navlékl lano na pachole, vyskočil a zvednutým palcem dal Popovičovi znamení.

„Tažné lano zajištěno. Vezmi nás odsud, Ivane," zakřičel.

Popovič zařadil rychlost a jemně popojel kupředu, až se tažné lano napjalo. Pak přidal plyn. Jakmile lodní šrouby začaly prudce vířit vodu, Popovič neztrácel čas a plynulým pohybem posunul plynové páky až na plný chod.

Pitt, který stál na zádi, uslyšel zavytí obou dieselových motorů, jak se rozběhly do nejvyšších otáček. Zvířená voda pod zádí začala pěnit, ale přitom nebylo cítit žádný pohyb kupředu. Bylo to stejné, jako kdyby se komár pokoušel utáhnout slona. Pitt si to uvědomoval, ale současně věděl, že tenhle komár umí nepříjemně bodnout. Křídlová loď sama se dokázala pohybovat rychlostí dvaatřiceti uzlů a dvojice jejích motorů o výkonu 1000 koňských sil byla schopna vyvinout obrovský kroutící moment.

I když nikdo necítil okamžité zrychlení, *Vereščagin* se nejprve centimetr po centimetru, pak metr po metru začal plížit kupředu. Giordino s Gunnem pozorovali na můstku se zatajeným dechem spolu s kapitánem a hrstkou posádky, jak se pomalu blíží k vesnici. Popovič neztrácel čas a zamířil ke břehu nejkratší cestou, jež vedla přímo do srdce Listyjanky.

Obě plavidla překonala plouživým tempem skoro kilometr, když se z útrob *Vereščagina* začalo ozývat praskání a skřípání. Souboj zatopené zadní části lodi a stále plovoucí přídě o získání převahy nad lodním vrakem byl bojem, jenž dokonale prověřoval pevnost konstrukce postarší lodi. Pitt postával nervózně vedle tažného lana a pozoroval, jak se celé šedivé plavidlo otřásá. Věděl, že by musel

velice rychle zareagovat a přeseknout tažné lano v okamžiku, kdy by se *Vereščagin* ponořil do vln, protože jinak by nepoměrně menší trajekt stáhl do hlubin.

Minuty se táhly jako celé hodiny, když se *Vereščagin* pracně blížil k pobřeží, záď potopenou každou chvíli hlouběji. Z útrob lodi se ozvalo další kovové zaúpění a celé plavidlo se otřáslo. Loď se s mučivou pomalostí po kouskách blížila ke břehu, odkud na ni dopadala žlutavá záře světel vesnice. Jelikož měl minimální ponor, Popovič vedl svůj trajekt přímo na nevelkou kamenitou pláž, nalézající se v sousedství poničeného jachetního přístavu. Přihlížejícím to mohlo připadat, jako by hodlal s křídlovou lodí vyjet až na břeh, přitom ho všichni přitahovali alespoň pohledem. Řev motorů se odrážel od budov na břehu, ale Popovič umíněně pokračoval až do chvíle, kdy mu několik metrů od kraje jezera tlumené drhnutí napůl potopeného *Vereščagina* o kameny potvrdilo, že vrak se dotýká dna.

V kajutě křídlové lodi Popovič drhnutí výzkumné lodi o dno spíš cítil, než slyšel. Okamžitě však stáhl páky plynu a vypnul přehřívající se motory. Obě plavidla obklopilo mrtvolné ticho. Pak se rozlehlo volání slávy, nejprve od členů posádky, které vylodil záchranný člun nedaleko odsud, dále od hustých davů vesničanů, vyčkávajících na pobřeží, a konečně od zbývajících mužů na palubě *Vereščagina*, kteří upřímně aplaudovali výkonu Pitta a Popoviče. Ten v odpověď dvakrát stiskl lodní píšťalu a přemístil se na záď trajektu, odkud zamával mužům na můstku *Vereščagina*.

„Blahopřeju, kapitáne. Vaše kormidelní zručnost dosahuje stejné umělecké kvality jako Rachmaninova klavírní virtuozita," pravil Pitt.

„Nemohl jsem snést pomyšlení, že by moje stará loď šla ke dnu," odvětil Popovič s nostalgickým pohledem na *Vereščagina*. „Když jsem začínal, tak jsem na téhle babušce drhnul palubu." Ušklíbl se. „Navíc kapitán Charitonov je můj starý přítel. Nechtěl bych, aby měl nějaké problémy se státem."

„Díky vám bude *Vereščagin* znovu plout po jezeře. A věřím tomu, že jejím velitelem bude znovu kapitán Charitonov."

„To si taky přeju. Sdělil mi vysílačkou, že šlo o sabotáž. Možná to má na svědomí někdo z té skupiny ochránců životního prostředí. Chovají se, jako by byl Bajkal jejich.“

Nad tím se Pitt poprvé zamyslel. Jako sabotáž to skutečně vypadalo, ale kdo ji provedl? A proč? Třeba bude znát odpověď Sargov.

V Listyjance se v tuto pozdní noční hodinu zvedl doslova příval aktivity. Místní obyvatelé dobrovolně nabízeli svou pomoc při napravování následků této skorotragédie. Několik rybářských člunů pendlovalo mezi vrakem a břehem, převáželo oběma směry členy lodní posádky, zatímco jiná skupina lodí asistovala při bezpečném uvazování plavidla, které najelo na břeh. Byla otevřena sousední provozovna na zpracování ryb, s podlahou stále ještě mokrou po nedávné potopě, ale přesto fungovala jako místo oddechu pro posádku i vědce. Manželky místních rybářů horlivě nabízely kávu i vodku a k tomu uzený *omul* pro ty, kterým tak pozdě v noci vytrávilo.

Jakmile Pitt s Popovičem vešli dovnitř, uvítal je potlesk a pozdravné výkřiky. Kapitán Charitonov oběma mužům ze srdce poděkoval a pak, s projevem nevšedních emocí, popadl svého starého přítele Popoviče do medvědího objetí.

„Zachránil jsi *Vereščagin.* Jsem ti moc zavázán, kamaráde.“

Jsem rád, že jsem mohl nějak pomoct. Byl to ale tady pan Pitt, kterého napadlo, jak využít mého trajektu.“

„Jenom doufám, že příště tě nebudu muset tahat z postele uprostřed noci, Ivane,“ usmál se Pitt a pohledem sklouzl na trepky, které měl Popovič stále ještě na nohou. Poté se otočil ke kapitánu Charitonovovi s dotazem: „Je posádka kompletní?“

V kapitánově obličeji se objevil nespokojený výraz. „Nikdo neviděl Anatolije, muže který měl na můstku hlídku. Také doktor Sargov tu není. Já doufal, že by mohl být s vámi.“

„Alexandr? Ne, ten s námi nebyl. Neviděl jsem ho od chvíle, kdy jsme se po večeři rozešli.“

„Nebyl ani na palubě žádného záchranného člunu,“ dodal Charitonov.

K Pittovi přistoupili se svěšenými hlavami Giordino a Gunn.

„Alexandr není jediný, kdo tu chybí,“ poznamenal Giordino, který pozorně naslouchal předchozí konverzaci. „Zmizel celý ten výzkumný tým, který jsme zachránili. Nikdo z nich se nedostavil k záchrannému člunu a jejich kajuty byly prázdné.“

„Zkontroloval jsem je všechny, až na kabinu toho rybáře,“ přikývl Gunn.

„Neviděl je někdo odcházet?“ obrátil se Pitt na ostatní.

„Ne,“ odpověděl Giordino a nevěřícně kroutil hlavou. „Zmizeli beze stop. Jako by nikdy ani neexistovali.“

6

KDYŽ SE O NĚKOLIK HODIN POZDĚJI slunce vyšplhalo nad jihovýchodní obzor, ve světle rozbřesku byl jasně patrný neutěšený stav *Vereščagina.* Strojovna, zadní nákladový prostor a dolní kajuty byly kompletně pod vodou. Voda šplouchala i nad zhruba třetinou hlavní paluby. Kolik minut by loď zůstala na hladině, kdyby nebyla odtažena na břeh, se dalo jen těžko odhadnout, ale všem bylo jasné, že by to nebylo příliš dlouho.

Nedaleko pozůstatků kiosku pro turisty, který zbořila gigantická vlna, stáli Pitt a kapitán Charitonov a obhlíželi výzkumnou loď uvázlou na mělčině. Pitt pozoroval, jak se vedle zádě vynořil pár černých lesklých zvířátek, která pak přeplula nad záďovým zábradlím. Malá tuleňátka s laními očima, která žila v jezeře, se pár vteřin líně vlnila nad záďovou palubou, aby po chvíli zmizela pod hladinou v honbě za potravou. Jak Pitt čekal, až se zvířata znovu objeví, spočinul pohledem na vodolince, kde si uprostřed lodi povšiml malé skvrny červené barvy, která se sem dostala snad otěrem z přístavního mola nebo z nějakého malého člunu.

„Opravárenská četa z Irkutska se sem nedostane dřív než zítra," oznámil Charitonov s ponurým výrazem ve tváři. „Řeknu posádce, aby spustila přenosná čerpadla, i když si myslím že nám moc nepomůžou, dokud neurčíme přesnou povahu poškození."

„Zmizení Alexandra a průzkumného týmu je naléhavější," poznamenal Pitt. „Jelikož je nikdo nenašel na břehu, lze předpokládat, že se z toho nedostali živí. Musíme prohledat zaplavenou část lodi a pátrat po jejich pozůstatcích."

Kapitán s váhavým souhlasem přikývl. „Ano, musíme rozhodně najít mého přítele Alexandra. Obávám se ale, že odpověď nám dá až policejní potápěčský tým."

„Myslím, že nebudete muset čekat tak dlouho, kapitáne,“ poznamenal Pitt a kývl hlavou k blížící se postavě.

Asi padesát metrů od nich pochodoval po nábřeží směrem k nim Al Giordino, přes rameno kloubové kleště s červenými rukojeťmi.

„Objevil jsem je v prodejně partiového zboží ve městě,“ vysvětlil Giordino a shodil kleště z ramene. Jejich dlouhé rukojeti mu dosahovaly od země až do pasu.

„Ty by nám měly umožnit přístup i do zakázaných částí lodě,“ prohlásil Pitt.

„Vám? Vy se dáte do zkoumání škod?“ otázal se Charitonov, překvapený Američanovou iniciativou.

„Musíme přece zjistit, jestli Alexandr a jeho parta nejsou stále ještě na lodi,“ řekl Giordino a zatvářil se vážně.

„Ať už se pokusil potopit loď kdokoliv, mohl mít také zájem na znemožnění vašeho výzkumného projektu,“ dodal Pitt. „Jestli to tak bylo, rád bych zjistil proč. Naše potápěčské vybavení je uskladněno v předním nákladovém prostoru, takže k němu máme přístup.“

„Nemusí to ale být úplně bezpečné,“ varoval je Charitonov.

Jediná obtížná část bude přesvědčit Ala, abychom se potápěli ještě před snídaní,“ odpověděl Pitt ve snaze odlehčit morbidní úkol, který měli před sebou.

„Ze spolehlivých zdrojů jsem se dozvěděl, že místní řetězec restaurací IHOP pořádá akci s jeseteřími plackami, kde každý může sníst, kolik snese,“ ozval se Giordino s pozvednutým obočím.

„No, takže budeme doufat, že jim nedojdou zásoby.“

K Pittovi a Giordinovi se na jejich cestě vypůjčeným zodiakem k uvízlé lodi připojil i Gunn. Tam se vyšplhali na nakloněnou palubu a přesunuli se k přednímu nákladovému prostoru. Gunn nejprve pomohl oběma mužům s oblékáním do černého suchého neoprenu i opasku se zátěží a pak jim připnul lehké dýchací přístroje s uzavřeným oběhem. Než si nasadili potápěčské brýle, ukázal Gunn prstem na můstek.

„Půjdu se tam podívat do počítače, abych zjistil, jaká tu byla v poslední době seizmická aktivita. Ne abyste mi zatím zmizeli s nějakou mořskou pannou,“ řekl.

„Ty by v téhle studené vodě byly stejně celé promodralé," zavrčel Giordino.

Oba muži v neoprenu se pak v botách s gumovými podrážkami plahočili na záď, kde sestupovali do vody. Jakmile voda dosáhla Pittovi až k ramenům, zapnul si nevelký reflektor, který měl. připevněný na čele, a potopil se. Necelý metr před sebou uviděl schodiště na pravoboku, k němuž se pomalu vydal. Nikoliv nepodobný příšeře Frankensteinovi lopotil se namáhavě proti odporu vody. Poskakující paprsek světla za ním mu napověděl, že mu je Giordino v patách.

Několika poskoky se dostal po schodech kolem spodních kajut na dolní palubu a ke strojovně. Denního světla postupně ubývalo, až byl nakonec obklopen čirou temnotou. Voda sama byla čistá jako v nějakém bazénu, takže Pittův nevelký reflektor protínal tmu jasnou stezkou světla. S negativním vztlakem bylo snadnější jít než plavat, takže se způsobem velice podobným měsíční chůzi postupně přemístil k palubnímu průlezu do strojovny na pravoboku. Přesně jak hlásil vrchní strojník, byly těžké ocelové dveře neprodyšně uzavřeny. Kolem závor byl obtočen starý zrezivělý řetěz, který byl uchycen k lodní přepážce a dokonale blokoval průchod. Pitt si všiml, že zlatavý visací zámek zajišťující řetěz je nejspíš úplně nový.

Vzápětí pozoroval, jak záře z Giordinovy lampy osvětluje dveře přepážky, pak se ze stínu vynořují čelisti kloubových kleští a svírají jeden článek řetězu v blízkosti zámku. Pitt se obrátil právě včas, aby viděl, jak Giordino přerušuje článek stejně lehce, jako by louskal ořech. Italovy silné ruce zacházely s těžkými kleštěmi, jako by nic neváţily. Pak přerušil druhou část článku, načež Pitt lehce zbytek řetězu odmotal, otevřel dveře průlezu a vešel dovnitř.

I když byl *Vereščagin* více než třicet let starý, jeho strojovna byla uklizená a čistá, což svědčilo o skutečně pečlivém strojníkovi. Větší část prostoru zaujímal mohutný dieselový generátor, usazený uprostřed. Pitt zvolna přejel světlem celou strojovnu, pátraje po zjevných známkách poškození paluby a přepážek, případně samotného motoru, avšak nic takového nenalezl. Na svém místě nebyl pouze velký ocelový rošt. Někdo ho vyzdvihl ze zadní paluby a opřel o montážní bednu. Pitt zvědavě nahlédl do zející díry v

palubě. Pochopil, že se dívá vstupním otvorem do podpalubí. Jeden a čtvrt metru vysoký prostor pokračoval pod celou dolní palubou a jeho dno tvořily lehce zakřivené ocelové pláty lodního trupu.

Pitt se spustil do otvoru, klesl až na ocelový plát kýlu a jal se pečlivě prohlížet prostor směrem k zádi. Kam až dosáhlo světlo z jeho svítilny, tam všude se pláty zdály být hladké a nedotčené. Pomalu se na místě obrátil, ale přitom narazil zády do nějakého kovového předmětu.

Giordino mezitím stačil strčit hlavu do prostoru za Pittem, ve světle jeho svítilny bylo vidět tlusté trubky běžící z onoho předmětu za jeho zády směrem k přídi. Otočil se, aby si prohlédl dotyčný výčnělek, což Giordino němě komentoval důrazným kýváním hlavou.

Zkoumaným předmětem byla nízká záklopka, vystupující sotva čtvrt metru nad probíhající potrubí. Vedle klapky byla připevněná nevelká rudá destička s bílým nápisem PREDOSTEREŽENIE, což podle Pitta mohlo znamenat pouze varování. Pitt na ventil položil obě ruce v rukavicích a zatlačil ovládací kolečko proti směru hodinových ručiček. Uzávěr záklopky se ani nepohnul. Proto zabral opačným směrem. Ventil se pootočil již při mírném tlaku a nechal se vyšroubovat až nadoraz. Pitt pohlédl na Giordina, který se zatvářil chápavě a znovu přikývl. Bylo to prosté. Záklopka otvírala kohout ve dnu lodi, kudy mohla voda zaplavit podpalubí a pak postupně celou loď. Někdo tedy navštívil strojovnu, otevřel kohout, vyřadil z provozu vodní čerpadla a pak zapečetil přístup do strojovny. Rychlý a snadný způsob, jak elegantně uprostřed noci loď potopit.

Pitt vyplaval z prostoru podpalubí a přesunul se na protější stranu strojovny. Zde našel obdobnou mříž v palubě, tentokrát přiklopenou. Po jejím vyzdvižení a ohledání ventilu zjistil, že i tato záklopka na levoboku je naplno otevřená. Uzavřel ventil a natáhl se po Giordinově ruce, která mu pomohla dostat se ze stísněného prostoru zpět na palubu strojovny.

Polovinu svého úkolu tedy splnili. Dostali se do strojovny a objasnili příčinu zaplavení lodi. Avšak stále tu ještě byl problém se zmizením Sargova, Anatolije a týmu pátrajícího po ropných ložiscích. Pitt pohledem na hodinky zjistil, že jsou pod vodou

necelých třicet minut. Ačkoliv měli tedy ještě spoustu vzduchu v bombách a k dispozici dost dlouhý čas pobytu na dně, studená voda se jim začínala zakusovat do kostí, a to i přes izolaci neoprenu, který měli na sobě. V mládí by Pitt nějaký chlad při potápění ani necítil, ale neúprosný čas mu i takto připomínal, že už dávno není dítě.

Zaplašil tyto myšlenky a vyvedl Giordina ven ze strojovny. Rychle zkontrolovali další zaplavené lodní oddíly v sousedství strojovny, a když nenalezli nic špatného, vydali se po schodech o palubu výš, k dolním kajutám. Chodba vedla středem lodi, pak zahýbala dopředu a dozadu. Po obou stranách takto vzniklé haly zaujímaly kajuty celou šířku trupu.

Pitt gesty rukou nasměroval Giordina, aby zkontroloval ty na levoboku, zatímco sám si vzal na starost ubytovací prostory na opačné straně. Postupoval zepředu dozadu. Když vstoupil do první kajuty, o níž věděl, že patří Sargovovi, připadal si jako zlodějíček. Přestože vnitřní prostory byly kompletně zaplavené, většina věcí zůstala překvapivě na svém místě. Ve vodě se lenivě vznášelo pouze několik stránek místních novin a strojem popsané archy papíru. Na stole spatřil Pitt otevřený laptop, jehož obrazovka byla však pod vodou samozřejmě dávno zkratovaná. Nepromokavá bunda, kterou měl Sargov na sobě u večeře, byla pověšená na opěradle židle. Dále Pitt nahlédl do Sargovova šatníku, kde byly na ramínkách spořádaně rozvěšené jeho kalhoty a košile. V žádném případě z toho nezískal dojem, že by šlo o člověka, který se chystá opustit loď.

Po první kajutě prohledal ještě další tři, než se dostal k prohlídce poslední kabiny na pravoboku. Šlo o jedinou, kam Gunn nepronikl, když pátral po průzkumném týmu. Na opačné straně chodby Pitt zahlédl zablikání světla reflektoru Giordina, který ho poněkud předhonil a už kontroloval poslední kabinu na levoboku.

Pitt stiskl kliku a opřel se celým tělem do dveří, aby je otevřel proti neviditelné síle vody. Podobně jako v předcházejících kajutách, v nichž pátral, vypadal interiér i zde upraveně, bez patrného narušení vodou. Jenže hned ode dveří zaregistroval, že se přece jen v něčem liší. Stále ještě totiž hostil svého původního obyvatele.

V úsporném světle to mohl být plátěný pytel nebo polštáře rozházené na kavalci, ale Pitt měl jiný pocit. Když se o krok přiblížil, spatřil tam doopravdy člověka. Ležel na lůžku, bledý a velice mrtvý.

Pitt se zvolna přiblížil k nataženému tělu, opatrně se nad ním sklonil a posvítil si na něj. Z bílého obličeje, už navěky poznamenaného výrazem zmatku, na něj bez jediného mrknutí zíraly otevřené oči drsného kapitána rybářské lodi. Starý rybář měl na sobě tričko a nohy úhledně pod dekou. Napjatá pokrývka bránila tělu uplavat z lůžka, dokud se pomalu nevstřebá vzduch z plic.

Pitt si posvítil na rybářovu hlavu pěkně zblízka a prstem přejel po okraji vlasů kolem dokola. Asi pět centimetrů nad uchem porušovalo hladkou konturu lebky nevelké vpáčení. I když celistvost kůže nebyla dotčena, bylo zřejmé, že muži nakřápl lebku nějaký silný úder. Pitta poněkud morbidně napadlo, zda ho zabila ta rána do hlavy, nebo jestli se v bezvědomí utopil až poté, co byla kajuta zaplavena.

Když se ve dveřích objevilo Giordinovo světlo, Pitt si pečlivě prohlížel podlahu v okolí lůžka.

Paluba pokrytá kobercem byla prázdná. Neležel tu žádný porcelánový džbán, olověné těžítko na papíry nebo láhev vodky, jež by mohly spadnout z poliček a náhodou zasáhnout tohoto nebohého muže. Celá kajuta byla holá, typická rezervní kabina přidělená tomuto rybáři. Ten žádný osobní majetek neměl.

Pitt ještě jednou pohlédl na starého muže a v tom okamžiku věděl najisto, že jeho první dojmy byly správné a opodstatněné. Od první minuty, kdy ho uviděl, Pitt věděl stoprocentně, že nezemřel náhodou. Byl totiž zavražděn.

7

„JE TO PRYČ,“ PRSKAL GUNN, v obličeji rudý vzteky. „Někdo nám systematicky vykradl hardware a zmizel s ním. Všechna shromážděná data, všechno, co jsme za poslední dva týdny sebrali, to všechno je pryč.“

Gunn se pořád vztekal, i když pod můstkem pomáhal Pittovi a Giordinovi se svlékáním neoprenových obleků.

„Co zálohové záznamy, Rudi?“ otázal se Pitt.

„To je pravda. Jako úplný počítačový páko i já vím, že všechno zálohuješ na diskety, nejlépe trojmo,“ připomínal Giordino, když věšel svůj neopren na ramínko.

„Celá naše police se zálohovými DVD taky zmizela,“ vykřikl Gunn. „Někdo věděl docela přesně, co má vzít.“

„Náš přítel Sargov?“ nadhodil Giordino.

„Myslím, že ne,“ odpověděl Pitt. „Jeho kajuta nepřipomínala kabinu mistra útěků, který se chystá vyklouznout.“

„Já tomu nerozumím. Výzkumná data mohou mít nějakou cenu jen ve vědecké komunitě. Všechno jsme navíc sdíleli s našimi ruskými protějšky. Kdo by měl zájem ty informace krást?“ tázal se Gunn, který už pomalu začínal vychládat.

„Třeba nebylo účelem ta data ukrást. Třeba jenom někdo nechtěl, abychom z nich něco zjistili,“ rozvažoval Pitt.

„To by mohlo být,“ přitakal Giordino. „To ale znamená, Rudi, že tvůj milovaný počítač je nejspíš na dně jezera Bajkal a zachytává návnady rybářů.“

„To má být nějaká útěcha?“ zamumlal.

„Nebuď z toho špatný. Pořád jsi na tom líp než ten starý rybář.“

„To je pravda. Ten přišel o celou loď,“ připojil se Gunn.

„Ten přišel ještě o něco jiného," dodal Pitt a seznámil Gunna s nálezem v poslední kajutě.

„Proč ale toho starocha zabíjeli?" lapal po dechu Gunn a nevěřícně kroutil hlavou. „A co ti ostatní? Ty unesli? Nebo snad odešli dobrovolně poté, co zabili rybáře a zničili naše vědecké údaje?"

Stejné otázky se převalovaly v Pittově hlavě, ale odpovědi na ně neznal.

# # #

KOLEM POLEDNE byla na *Vereščagina* instalována elektrická přípojka z městské sítě, čímž byla obnovena dodávka energie a aktivovala se hlavní podpalubní čerpadla, která dosud nepracovala. Pomocné pumpy přemístili na zadní palubu, kde za nepřetržitého kvílení generátorů pomáhaly vyprázdnit zaplavené lodní oddíly. Pomalu, ale jistě se potopená záď zvedala z vody, i když tempem, jaké bylo pro zbývající členy posádky, kteří sledovali celý proces ze břehu, víc než zdlouhavé.

Na území Listyjanky pokračovali její obyvatelé v odstraňování pustošivých následků potopy. Velice rychle byl znovuotevřen známý místní rybí trh pod širým nebem, na němž již několik obchodníků nabízelo voňavou směs čerstvě uzených ryb. Vzduch byl plný zvuků řezání a sbíjení. Začala rovněž vyrůstat řada turistických kiosků, které utrpěly záplavovou vlnou nejvíc.

Do města proudily novinky o škodách způsobených zemětřesením a obří vlnou v oblastech kolem jezera. K závažným hmotným škodám došlo na jižním pobřeží, ale kupodivu nikdo nepřišel o život. Bajkalská papírna, nejdůležitější podnik v této oblasti, utrpěla nejrozsáhlejší ekonomické škody, takže na několik dlouhých týdnů musela přerušit výrobu, rozbité zbytky zařízení řádně zhodnotit a odstranit a odčerpat zatopené prostory.

Z protější strany jezera přicházely zprávy o tom, že zemětřesení vážně poškodilo ropovod Tchaj-š' – Nachodka, vedoucí podél severního pobřeží. Na cestě už byli ekologové z Limnologického ústavu, aby odhadli potenciální ekologické škody v případě, že by se unikající nafta přiblížila k jezeru.

Chvíli po poledni se na palubu *Vereščagina* dostavil šéf policie doprovázený dvěma detektivy z Irkutska. Policejní úředníci se vyšplhali na můstek, kde se chladně pozdravili s kapitánem Charitonovem. Nejvyšší policista z Listyjanky, neupravený a v nepadnoucí uniformě, přejel pohledem po třech Američanech, kteří na opačné straně můstku ladili své počítačové vybavení. Policejní náčelník byl v podstatě domýšlivý byrokrat, ohromený vlastní mocí, který dokázal využívat různých privilegií svého postavení. Když mu Charitonov ohlásil chybějící členy posádky a nález mrtvého rybáře v zaplavené kajutě, přeběhl po policistově tváři zlostný mrak. Nezvěstné osoby a pokus o potopení *Vereščagina* se daly vysvětlit jako nehoda, ale mrtvola představovala komplikaci. Potencionální vražda znamenala papírování navíc a smutnou skutečnost, že mu přes rameno budou věčně pokukovat státní úředníci. V Listyjance patřila k běžným zločineckým aktivitám maximálně tak krádež kola nebo hospodská rvačka. Tomu také dával jednoznačně přednost.

„Nesmysl," pronesl hrubým hlasem. „Znal jsem Belikova dobře. Byl to obyčejný opilý starý rybář. Vypil prostě moc vodky a odpadl jako starý kozel. Byla to určitě nešťastná náhoda," snažil se případ zlehčit.

„Co potom zmizení dvou námořníků a průzkumného týmu, zachráněného spolu s rybářem, nebo pokus o potopení mé lodi?" dodal kapitán Charitonov s narůstajícím hněvem.

„Ach, ano," odpověděl šéf policie, „ti členové posádky, co omylem otevřeli kohouty ve dně lodi. Zřejmě se zastyděli za svůj omyl a v rozpacích zmizeli. Určitě se za čas objeví v některé z našich milých hospod," dodal zasvěceně. Cítil, že ta dvojice z Irkutska jeho vysvětlení nespolkne, takže pokračoval. „Bude samozřejmě nezbytné vyslechnout posádku i cestující, abychom incident objasnili."

Pitt se odvrátil od samolibého policejního šéfa a zadíval se na dva muže zákona po jeho boku. Detektivové z irkutského Oddělení kriminálního vyšetřování evidentně nebyli ze stejného těsta. Vypadali jako tvrdí chlapi, kteří namísto uniformy nosí civilní obleky a v nich skrývají zbraně. Nebyli to žádní obyčejní pochůzkáři, vyzařovala z nich sebejistota získaná zkušenostmi a výcvikem, absolvovaným jinde než v místní policejní akademii. Když tito tři

mužové zahájili rychlé první kolo vyšetřování, Pitt si ke svému překvapení povšiml, že irkutští mládenci se paradoxně zajímají více o zmizelého Sargova než o ztracený průzkumný tým a mrtvého rybáře.

„Kdo říká, že Boris Badenov není na živu a nedaří se mu dobře?“ mumlal si Giordino pod vousy, když byl po krátkém rozhovoru propuštěn. Tahle scéna mu příliš připomněla oblíbeného filmového hrdinu.

Jakmile výslechy skončily, muži zákona se vrátili na můstek, kde policejní náčelník ještě jednou přísně varoval kapitána Charitonova, jen aby se předvedl. Kapitán *Vereščagina* nevrle oznámil, že na pokyn policie Listyjanky se všichni členové posádky mají okamžitě vrátit na loď a tam zůstat v izolaci, dokud nebude ukončeno vyšetřování.

„Taky nás mohli nejdřív pustit na pivo,“ reptal Giordino.

„Nyní už vím najisto, že jsem měl zůstat ve Washingtonu,“ bručel Gunn. „Teď nás čeká vyhnanství na Sibiři.“

„Washington je v létě stejně jeden mizerný močál,“ utěšoval ho Pitt, jenž obdivoval panoramatický pohled na jezero oknem můstku.

Asi dva kilometry odsud se nacházela černá nákladní loď, nad kterou s Alem včera v noci přelétali. Nyní dorazila až ke břehu, kde zakotvila u jednoho nepoškozeného přístavního mola na vzdáleném konci města. Mohutný přístavní jeřáb právě zvedal kryt z jejího záďového nákladového prostoru.

Vedle okna můstku visel na háčku velký dalekohled. Pitt ho bezmyšlenkovitě přiložil k očím a zadíval se na neznámou loď. Spatřil dva velké plošinové trajlery a jeden menší uzavřený náklaďák, všechny zaparkované na molu vedle lodi. Jeřáb vykládal z lodního prostoru na trajlery, což bylo poněkud zvláštní, jelikož Listyjanka byla primárně vývozní přístav, zásobující různým zbožím oblasti kolem jezera. Když Pitt zaostřil pohled na trajler, rozeznal na dřevěné paletě zvláštní stojatý předmět, zakrytý nějakou plachtou.

„Kapitáne?“ ukázal Charitonovovi z okna můstku. „Ta černá nákladní loď. Co o ní víte?“

Kapitán Charitonov přistoupil blíž a přimhouřenýma očima pohlédl klodi. „To je *Primorskij*. Stará děvečka pro všechno jezera

Bajkal. Celá léta pendloval mezi Listyjankou a přístavem Bajkalskoje na severu a vozil ocel a dřevo na pražce železniční trati, která se tam stavěla. Když práce loni skončily, zůstal několik měsíců nečinně sedět na kotvě. Naposledy jsem o něm slyšel, že si ho krátkodobě pronajala nějaká naftařská společnost. Přivedli na něj vlastní posádku, čímž naštvali posádku původní. K čemu ho používají, to nevím, možná s ním vozí zařízení pro ropovod.“

„Nějaká naftařská společnost,“ opakoval Pitt. „Není to náhodou konsorcium Avarga Oil, co?“

Charitonov se na okamžik zamyslel a vzhlédl. „Jo, teď když o tom přemýšlím, tak si na to jméno vzpomínám. Je to ono. Odpusťte unavenému muži, že si to nevybavil dřív. Třeba budou něco vědět o našem ztraceném průzkumném týmu. A o tom, kde jsou Alexandr a Anatolij,“ dodal mrzutě.

Ruský kapitán zvedl mikrofon vysílačky a oslovil loď, jež dostala jméno *Primorskij* po pohoří na západním břehu Bajkalu. Vrčivý hlas reagoval téměř okamžitě a na kapitánovy otázky odpovídal krátkými stručnými větami. Zatímco kapitáni konverzovali, Pitt si dalekohledem prohlížel starou nákladní loď. Nejdéle se jeho pohled zastavil na odkryté záďové palubě.

„Ale, podívej se na tohle.“

Giordino se přiloudal, popadl nabízený dalekohled a začal cizí loď pečlivě zkoumat. Když si povšiml už vyloděného zahaleného nákladu, poznamenal: „Jsou trošku tajnůstkáři, ne? Kdybychom se zeptali, budou pod tou plachtou určitě jenom použité náhradní díly k traktorům.“

„Podívej se na záďovou palubu,“ vyzval ho Pitt.

„Na téhle palubě byl ještě včera jeřáb,“ konstatoval Giordino. „Ale už zmizel, stejně jako naši přátelé.“

„Faktem je, že byla tma, když jsme nad tou lodí přelétali, ale ten jeřáb přesto nevypadal jako nějaká dětská skládačka.“

„Ne, nebylo to nic, co by se dalo bez armády techniků v rychlosti rozmontovat,“ souhlasil Giordino.

„Podle toho, co jsem ale viděl dalekohledem, je na jejich palubě jenom kmenová posádka.“

Jejich rozhovor přerušil silný hlas kapitána Charitonova, který právě odkládal vysílačku.

„Je mi líto, pánové. Kapitán lodi *Primorskij* hlásí, že nenalodil žádné pasažéry, že neslyšel ani neviděl žádný průzkumný tým a že si dokonce není ani vědom jejich přítomnosti na jezeře.“

„A vsadím se, že ani neví, kdo je pochovaný v Grantově hrobce,“ utrousil Giordino.

„Neprozradil náhodou, co stojí na seznamu lodního nákladu?“ chtěl vědět Pitt.

„No, ano,“ odpověděl Charitonov. „Převážejí zemědělské vybavení a díly pro traktory z Irkutsku do Bajkalskoje.“

8

POLICEJNÍHO NOVÁČKA, který dostal za úkol zajistit, že nikdo neopustí loď, začalo brzy jeho pověření nudit. Neúnavně pochodoval po břehu jenom pár metrů od místa, kde příď *Vereščagina* najela na dno, a ostražitě ji sledoval ještě ve chvíli, kdy se slunce sklonilo nad obzor. Jak však večer ubíhal bez mimořádných událostí, začala jeho pozornost ochabovat. K jeho smyslům stále silněji doléhaly hlasité temné údery z nedalekého baru a netrvalo dlouho a už stál čelem ke vchodu v naději, že se mu podaří zahlédnout nějakou atraktivní turistku nebo vysokoškolačku z Irkutsku, která je tu na návštěvě.

S pozorností odvedenou jinam neměl prakticky šanci zaregistrovat dva muže oblečené do černého, kteří přes záďové zábradlí *Vereščagina* přesunuli ve vší tichosti malý zodiak, spustili ho na vodu a pak do něho neslyšně vklouzli.

Pitt s Giordinem se začali s člunem vzdalovat, ale neustále dbali na to, aby mezi nimi a strážným na břehu byl trup *Vereščagina*.

„Pár krásných a přátelských hospodských zařízení je odsud, jen co bys párkrát zabral pádlem, a ty si vymyslíš tuhle rybářskou expedici,“ zašeptal Giordino.

„To jsou jenom takové pasti na turisty, co nabízejí teplé pivo a staré preclíky,“ oponoval Pitt.

„Jenže teplé pivo je pořád lepší než žádné pivo,“ odvětil poeticky Al. „Ach běda, běda.“

Přestože rychle splynuli s noční temnotou, Pitt je nechal veslovat přinejmenším půldruhého kilometru, než se odhodlal nastartovat přívěsný motor o výkonu pětadvacet koní. Malý motorek se zakašláním ochotně naskočil, Pitt nasadil kurz rovnoběžný s pobřežím a pomalu postupovali podél pobřeží. Jakmile se člun hnul

kupředu, Giordino ze dna zvedl asi metr dlouhé vlečné sonarové zařízení a opatrně je spustil přes palubu. Zvolna popouštěl poutací lanko, až se sonar dostal do vzdálenosti téměř sto metrů za člunem. Upevnil lanko k okrajníku, otevřel laptop a spustil software bočního sonaru. Za minutu se na obrazovce začal odvíjet nažloutlý obraz jezerního dna.

„Biograf právě začal," ohlásil Giordino, „v hlavní roli vidíte zvlněné písečné dno pětapadesát metrů hluboko."

Pitt dál vedl člun rovnoběžně s pobřežím, až se dostal na úroveň černé nákladní lodi. Pak pokračoval ještě asi čtyři sta metrů, načež zodiak obrátil a začal se stejnou cestou vracet, jen několik desítek metrů dál od břehu.

„Myslím, že *Primorskij* kotvil někde tady, když jsme přes něj včera v noci přelétali," prohlásil Pitt a mávl rukou k jihovýchodu. Obrátil pohled k severnímu pobřeží, pátraje po význačných bodech, jež si vštípil do paměti při letu helikoptérou.

Giordino přikývl. „Souhlasím, měli bychom být zhruba v těch místech."

Pitt vytáhl z kapsy kompas, přečetl z něho stupně a položil ho před sebe na sedačku. Pak držel stálý kurz, jen občas si musel bliknout tužkovou baterkou. Tak urazil asi osm set metrů, pak se znovu otočil a směřoval opět k jihu. V tomto pátrání pokračovali asi hodinu, každý jednotlivý úsek o něco dále od břehu. Giordino nepřetržitě monitoroval na laptopu profil dna.

Pitt se právě zahleděl na břeh, jelikož se chystal k dalšímu obratu, když se ozval Giordino: „Něco mám."

Pitt podržel dosavadní kurz a naklonil se kupředu, aby si prohlédl obraz na monitoru. Pozoroval vykreslování jakési přímé linie, k níž se vzápětí pod ostrým úhlem připojila ještě jedna tenká čára, takže na obrazovce se zakrátko objevilo velké písmeno A, z něhož vypučelo několik příček.

„Délka je asi třináct metrů," hlásil Giordino. „Rozhodně to vypadá jako ta konstrukce, kterou jsme včera při nočním přeletu viděli trůnit na zadní palubě *Přimorského.* To je ostuda, takhle zaneřádit jezero."

„Ze se nestydí, správně,“ přidal se Pitt s pohledem upřeným na černou nákladní loď. „Ale otázka, můj drahý Watsone, zní proč?“

Když se Pitt předklonil a vypnul motor, Giordinovi došlo, že budou hledat odpověď. Pittovi na černé nákladní lodi cosi vadilo od první chvíle, kdy ji spatřil. Zjištění, že si ji pronajalo konsorcium Avarga Oil, jeho výhrady pouze potvrdilo. Nepochyboval, že existuje souvislost mezi touto lodí a zmizením Sargova a průzkumného týmu. Zatímco si Pitt prohlížel loď z dálky, Giordino rychle přitáhl sonar, vyndal ho z vody a zavřel laptop. Nakonec vytáhl vesla a vyrazil kupředu.

Primorskij, tichý a temný, kotvil u samého konce vesnického nábřeží. Na sousedním molu stále ještě parkovaly mohutné nákladáky se zakrytým nákladem. Před zvědavostí vesničanů byla tato část přístavu oddělena vysokým plotem, jehož nedotknutelnost zajišťovala dvojice strážných, povalujících se v chatičce vedle vchodu. Kolem nákladních aut se motalo několik dalších lidí. Nyní se skláněli nad mapou, rozprostřenou na blatníku jednoho auta. Loď samotná se zdála zbavená veškerého života.

Pitt a Giordino se potichu přiblížili k její zádi a pak se pomalu nechali snést proudem do stínu pod širokou zádí. Pitt se natáhl, zachytil záďové kotevní lano mizící pod hladinou a pomalu ručkoval a sunul člun podél mola. Giordino je nakonec vyvázal na jeden rozštípnutý pylon, načež se Pitt vyšplhal ze zodiaku a opatrně se odplížil na dřevěné molo.

Nákladní automobily parkovaly na opačném konci mola, blízko přídě, avšak Pitt přesto slyšel hlasy mužů, nesoucí se přes prázdné molo. Když na jeho konci objevil zrezivělé barely s naftou, připlížil se k nim a v jejich stínu se zvedl na kolena. Za vteřinu se v naprosté tichosti vedle něho objevil Giordino.

„Prázdno jako v kostele při pondělku,“ zašeptal Al s pohledem upřeným na přízračně tiché plavidlo.

„Jo, trochu až moc velké ticho.“

Pitt vykoukl zpoza barelu a na vzdáleném konci paluby zpozoroval lodní lávku, sahající až do předního nákladového prostoru. Pak si prohlédl boční lodní zábradlí, které čnělo necelé tři metry nad úrovní mola.

„Po lodní lávce by to bylo se vší parádou,“ zašeptal Giordinovi. „Myslím, že se tam dostaneme přes tyhle sudy.“

Pitt opatrně odkulil jeden z nich na okraj mola a pak si na něj vylezl. Poté pokrčil nohy v kolenou a přeskočil z barelu přes metrovou mezeru a zachytil se za spodní trubku zábradlí. Vteřinu tak zůstal viset, pak se rozhoupal, podklouzl zábradlí a rázem se ocitl na palubě. Pro menšího Giordina to byl obtížnější skok. Také málem zábradlí minul a jen tak tak zůstal viset za jednu ruku, dokud ho Pitt nepřitáhl na palubu.

„Příště si zamlouvám výtah,“ zamručel.

Když zase chytili dech, vydali se pod rouškou tmy na obhlídku tiché lodě.

Nákladní plavidlo bylo na poměry zaoceánské plavby malé, měřilo pouhých sedmasedmdesát metrů na délku. Postavili je podle klasického vzoru nákladních lodí s nástavbou uprostřed a otevřenou přední a zadní palubou. I když trup byl ocelový, paluby byly z týkového dřeva a páchly po oleji, motorové naftě a nejrůznějších chemikáliích, jež se vylily a vsákly do dřeva během čtyřicetileté existence lodi. Pitt přehlédl záďovou palubu s několika kovovými kontejnery, nakupenými kolem osamoceného nákladového prostoru. Neslyšně se s Giordinem přesunuli do stínu jednoho z nich, kde se zastavili, a opatrně nahlédli do otevřeného nákladového prostoru.

Hluboké skladiště bylo po obou stranách zarovnané svazky tenkých železných trubek. Prostředek prostoru zel prázdnotou, ale dokonce i ve tmě byly na dně patrné otisky záhadného podstavce, který tu ještě nedávno stál. Ještě záhadnější byl palubní příklop, s průměrem asi sto osmdesát centimetrů, který kryl přístupový palubní průlez a nacházel se přesně uprostřed stop po podstavci.

„Vypadá to jako otvor pro vrtné zařízení, jaký bývá na vrtných lodích v Severním moři,“ zašeptal Pitt.

„A k tomu trubky do vrtu,“ dodal Giordino. „Jenomže tohle zaručeně není žádná vrtná loď.“

To bylo dost nápadné. Taková vrtná loď veze trubky a skladovací vybavení pro vrtné sondy a dokáže shromažďovat získanou ropu. Tato stará nákladní loď sice mohla být použitá k

vrtání sond, avšak zcela evidentně neměla kapacitu ke skladování byť jen kapky ropy.

Pitt se dál nezaobíral úvahami a namísto toho se rychle přesunul do chodby na levoboku. Když dospěl až k rohu, zastavil se, přitiskl k lodní přepážce a opatrně zpoza rohu vykoukl. Stále ani známka po nějakém obyvateli lodě. Pomalu postupoval vpřed s Giordinem v patách. Teď, když už byli z dohledu přístavního mola, se mu dýchalo snáz.

Opatrně se posunovali, až narazili na příčnou chodbu dělící nástavbu po celé šířce od jednoho boku ke druhému. Osiřelá stropní lampa vrhala do prázdné chodby kalné žluté světlo. Kdesi v dálce jemně hučel generátor jako roj cikád. Pitt přišel pod zdroj, stáhl si svetr přes pravou ruku a pak šrouboval žárovku, dokud šafránově žlutá záře nezhasla. Jelikož chodba byla stíněná před světly na nábřeží, zavládla v ní náhle téměř úplná temnota.

Jak tak stáli na rohu křižovatky chodeb, náhle za nimi cvakla klika dveří. Oba muži se bleskově přesunuli do boční chodby, pryč z dosahu otevíraných dveří. Tlumeně osvětlené otevřené oddělení po Pittově levici je lákalo ke vstupu. Uposlechli a Giordino za nimi zavřel dveře.

Zůstali stát u dveří a naslouchali krokům zvenku, zatímco očima přejížděli po interiéru. Nalézali se v lodní jídelně, která mohla sloužit i jako neformální konferenční místnost. Tato část nástavby představovala luxusní výjimku z celého zbytku chatrné nákladní lodě. Palubu zde kryl perský koberec se složitým vzorem, na němž stál veliký naleštěný mahagonový stůl a pohodlné židle s koženými opěradly. Tlusté tapety, sbírka vkusných uměleckých předmětů a několik umělých rostlin připomínaly jídelnu v hale hotelu Waldorf-Astoria. Dvoje dveře v protější stěně vedly do lodní kuchyně. Na přepážce hned vedle Pitta visela ve výši očí velká televizní obrazovka, na níž se promítaly záběry satelitního videa.

„V tomhle prostředí se člověk s chutí nacpe rybí polévkou a borščem," zabručel Giordino.

Pitt neodpověděl a namísto toho přistoupil k několika mapám zavěšeným na stěně.

Bylo vidět, že je vytvořil počítač a že zobrazují zvětšené úseky jezera Bajkal. Na různých místech kolem jezera někdo rukou nakreslil rudé soustředné kruhy. Mapa severního okraje jezera vykazovala největší koncentraci těchto kruhů, z nichž některé přesahovaly až na břeh v místech, kde byl zobrazen ropovod probíhající ze západu k východu.

„Cílová místa vrtů?“ otázal se Giordino.

„Nejspíš. Členové hnutí *Země především* z toho nebudou moc nadšení,“ odpověděl Pitt.

Giordino naslouchal, jak venku míjejí dveře kroky, jejichž ozvěna následně mizí na nedalekém schodišti. Poté opatrně otevřel na škvíru a vyhlédl do prázdného koridoru.

„Nikdo tu není. A také ani stopa po nějakém cestujícím na palubě.“

„Chtěl bych se podívat na člun,“ zašeptal Pitt.

Po centimetrech dveře otevřeli, vklouzli do postranní konferenční místnosti a do chodby na levoboku a začali se přesunovat k přídi. Minuli konec palubní nástavby a před nimi se otevřela prázdná příďová paluba se dvěma kryty zanořených nákladových prostorů. U levého zábradlí nedaleko přídě se nacházel poněkud omlácený pomocný člun, usazený v podpůrné konstrukci připevněné k palubě. Nedaleký naviják s lany stále ještě připevněnými k lodi svědčil o tom, že sem byl dopraven nedávno.

„Z můstku je na něj ale vidět,“ upozornil Giordino a kývl směrem k matnému světlu, vycházejícímu z předního okna můstku zhruba sedm metrů nad jejich hlavami.

„Ale jenom když se bude někdo dívat,“ odpověděl Pitt. „Skočím tam a mrknu se.“

Zatímco se tedy Giordino stále držel ve stínu, Pitt se skrčil a rozběhl se přes otevřenou palubu. Zůstával přitom v blízkosti zábradlí na levoboku. Světla z přístavní hráze a z můstku zalévala palubu matnou září, díky níž se s každým Pittovým krokem po palubě pohybovaly nejasné stíny. Koutkem oka zahlédl nákladáky zaparkované na břehu a hrstku mužů pohybujících se kolem nich. Jelikož byl oblečený do černých kalhot a svetru, musel být pro muže

z této vzdálenosti prakticky neviditelný. V tomto smyslu měl obavy především z lidí na můstku.

Téměř sprintem doběhl k malému člunu, zahnul kolem přídě a zaklekl v jeho stínu mezi ním a zábradlím. Když se mu pulz opět vrátil k normálu, chvíli poslouchal, jestli se neprozradil, ale celá loď zůstala i nadále tichá. Na palubu doléhaly jen tlumené zvuky z nedaleké vesnice. Pitt vzhlédl k můstku a uviděl tam v okně dva muže zabrané do rozhovoru. Ani v nejmenším nevěnovali pozornost nějakému dění na přední palubě.

Pitt se znovu přikrčil, vytáhl tužkovou baterku, přitiskl ji k boku člunu a na vteřinu ji zapnul. Tenký paprsek osvítil otlučený dřevěný trup karmínové barvy. Když přejel povrch dlaní, zůstaly mu na ruce červené vločky. Jak předpokládal, byl to stejný odstín, jaký se otřel o pravý bok *Vereščagina.*

Narovnal se a vyrazil k přídi člunu, když jeho oko zachytilo cosi zvláštního uvnitř. Přitiskl ruku ke dnu člunu a znovu blikl baterkou. Krátký světelný záblesk odhalil obnošenou baseballovou čepičku s rudým emblémem útočícího kance na štítku. Pitt v něm poznal maskota Arkansaské univerzity a vybavil si, že ta čapka patřila Jimu Woffordovi. Už ani v nejmenším nepochyboval, že *Primorskij* se nějakým způsobem podílel na pokusu o potopení *Vereščagina* a na zmizení jeho posádky.

Schoval baterku, znovu se zvedl a pohlédl k můstku. Ony dvě postavy byly stále ještě zaujaté živým hovorem a palubě pod sebou nevěnovaly žádnou pozornost. Pitt se pomalu protáhl kolem přídě člunu a náhle stanul bez hnutí. V mozku se mu rozezněl varovný zvonek, jak jeho smysly zaregistrovaly něčí přítomnost v bezprostřední blízkosti. Na to, aby cokoliv udělal, bylo však už pozdě. Příští vteřinu mu už totiž přímo do tváře explodoval halogenový reflektor a vzduch rozřízl ječivý ruský výkřik: *„Stoj!“*

9

V ZÁŘI SVĚTEL Z PŘÍSTAVIŠTĚ se ze stínů vynořil nějaký muž a přiblížil se až na půldruhého metru před Pitta. Měl štíhlou postavu a jako olej černé vlasy, barevně odpovídající jeho pracovní kombinéze. Nervózně se pohupoval ze špiček na paty a zpět, ale na způsobu, jakým držel automatickou pistoli Yarygin PYa 9 mm a mířil jí Pittovi na hruď, nic nervózního nebylo. Pitt si nyní uvědomil, že tento pistolník původně klidně seděl na přední palubě za vratidlem, odkud měl nerušený výhled na lodní lávku. Z této pozice spatřil světlo Pittovy baterky, a proto se připlížil, aby věc prozkoumal.

Strážnému bylo sotva dvacet a zíral na Pitta pichlavýma hnědýma očima. Pitt došel k závěru, že tato strážní služba není jeho hlavní povinnost. Všiml si totiž mastných prstů, jimiž svíral zbraň. Přesto se však pistole ani nezachvěla a Pitt neměl pochyb, že by pod určitým tlakem neváhal stisknout kohoutek.

Pitt se rozhodl jednat. Měl na vybranou, buď se na strážného vrhnout a riskovat, že mu vypálí kulku přímo do obličeje, nebo přeskočit zábradlí a pokusit se o záchranu v chladných vodách jezera. Nebo také mohl doufat, že se objeví Giordino. Ten však byl od nich dobře patnáct metrů, a jakmile by vstoupil na přední palubu, ocitl by se v dohledu strážného.

Když strážný hovořil do vysílačky, ani na okamžik nespustil Pitta z očí. Ten stál bez hnutí a v duchu zvažoval, jaký je asi v Rusku trest za nepovolene vniknutí. Ještě že na Sibiř nebudu muset cestovat daleko, ušklíbl se pochmurně. Pak si vzpomněl na mrtvého rybáře a uvědomil si, že sibiřský gulag je možná až příliš růžová perspektiva.

Jemně pokrčil kolena, zatímco čekal, až vysílačka zapraská v odpověď, což by mohlo trochu odpoutat strážcovu pozornost. Když

se konečně ze sluchátek ozval hluboký hlas, Pitt o několik centimetrů posunul ruku po zábradlí a napjal nohy v přípravě na skok do vody, ale to bylo vše, co udělal.

Yarygin vyštěkl a současně mu z hlavně vyšlehl oheň. Zbraň v ruce strážného lehce poskočila. Pittovy pohyby zamrzly, když jen pár centimetrů od jeho levé ruky kulka vyrvala kus týkového zábradlí velký asi jako tenisový míček, který spadl do vody.

Z mola se ozvala řada výkřiků, spíše jako reakce na výstřel než na pokyny vysílačkou, ale Pitt se už ani nepohnul. Dva muži se rozběhli po lodní lávce, oba se stejným typem pistole. Byla to pistole používaná v ruské armádě, která ho před chvílí málem připravila o levou ruku. Pitt v druhém muži okamžitě poznal ztraceného druhého kormidelníka z *Vereščagina*, lidský rampouch bez smyslu pro humor jménem Anatolij. Vzápětí se z nástavby vynořil třetí muž a přiblížil se k nim. Vyzařovala z něho autorita. Měl dlouhé ebenově černé vlasy a mrazivé hnědé oči, kterýma v mžiku ohodnotil situaci. Ve světle dopadajícím z pobřežních lamp si Pitt povšiml dlouhé jizvy přetínající jeho levou tvář. Zřejmě to byla upomínka bitky na nože někdy v mládí.

„Objevil jsem vetřelce, jak se schovává za pomocným člunem," hlásil strážný.

Muž krátce na Pitta pohlédl a pak se otočil ke dvěma členům posádky. „Prohledejte okolí, jestli nemá nějakého společníka. A už žádné střílení. Nepotřebujeme na sebe upozorňovat."

Oba muži okamžitě poslechli a dali se do pátrání ve stínech. Pitta mezitím odvedli doprostřed paluby, kde celou scénu osvětlovala lampa nad jejich hlavami.

„Kde je Alexandr?" otázal se chladným hlasem Pitt. „Řekl mi, že se tady spolu sejdeme."

Pitt upřímně neočekával, že tento bluf zabere, ale byl zvědavý na reakci protivníka. Jediné, čeho se dočkal, bylo udiveně pozvednuté obočí.

„Angličan?" pronesl nakonec bez většího zájmu v hlase. „To budete z *Vereščagina.* Smůla, že jste zabloudil."

„Objevil jsem ale ty, kteří jsou zodpovědní za pokus ho potopit," odpověděl Pitt.

I ve slabém světle Pitt zaznamenal, že muž ve tváři zrudl. Ovládl však svůj hněv a vyslechl oba pátrače, že byli neúspěšní.

„Žádný společník? Tak ho dejte k ostatním a pak je tiše pošlete přes palubu tam, kde je nikdo nenajde," sykl onen muž.

Strážný přistoupil těsně k Pittovi, vrazil mu hlaveň pistole do žeber a kývl směrem k chodbě na levoboku. Pitt zdráhavě zamířil ke stínům, kde předtím zanechal Giordina, a zabočil do chodby, následován strážným a dvěma členy posádky. Koutkem oka zahlédl, jak se zjizvený šéf vrací postranním schodištěm na můstek.

Jak tak pochodoval přes křižovatky chodeb, napůl očekával, že se odněkud ze stínu vyřítí Giordino a vrhne se na útočníky, avšak jeho partnera nebylo nikde vidět. Když došli na záďovou palubu, dostrkali ho k jednomu ze zrezivělých kontejnerů, jež lemovaly zábradlí po obou stranách paluby. Strážný ho neustále dloubal pistolí do žeber, přičemž však nedržel pořádně rovnováhu. Pitt náhle bleskovým pohybem levého lokte odrazil pistoli stranou. Dříve než si strážný uvědomil, co se to děje, Pitt po něm vyrazil pěstí, do níž vložil všechnu svou sílu. Širokým rozmachem udeřil na soupeřovu bradu, takže chybělo jen nepatrně, aby strážný upadl do bezvědomí. Namísto toho zavrávoral a několika kroky couvl přímo Anatolijovi do náručí. Pistole zarachotila po palubě.

Druhý námořník měl stále ještě plné ruce se zámkem, takže Pitt se rozhodl zariskovat a vrhl se po ležící pistoli. Dopadl na palubu a nataženou rukou objal plastovou pažbu, když tu mu na záda dopadlo pětaosmdesát kilo. Anatolij totiž od sebe s chladnou nečitelností, ale šikovně odstrčil málem knokautovaného kolegu tak, že nakonec Pittovi přistál na zádech. Pitt se stále ještě snažil ze sebe strážného odvalit, když ucítil, jak se mu ze strany do krku tiskne studená ocelová hlaveň automatické zbraně. Pitt dobře věděl, že rozkaz nestřílet má jen omezenou platnost, takže upustil pistoli na palubu.

Od té doby Pitta hlídali namířenou zbraní až do chvíle, kdy zámek konečně povolil a otevřely se dvojité dveře sedm metrů dlouhého kontejneru. Pak ho drsně zezadu postrčili, takže do kontejneru prakticky doklopýtal a tam narazil na jakýsi měkký předmět. V příšeří spíš vytušil než uviděl, že upadl přes člověka

zhrouceného na podlaze. Tělo se pohnulo, trup se zvedl na loktech a k Pittovi se obrátil obličej.

„Dirku… to je od tebe pěkné, že ses stavil," zaskřehotal unavený hlas Alexandra Sargova.

# # #

KDYŽ PITTA NA PŘÍDI DOPADLI, Giordino, dosud skrytý ve stínu, tiše zaklel. Beze zbraně toho moc dělat nemohl. Zvažoval sice, že i přes značný odstup na pistolníka zaútočí, ale mezi nimi byl prostě příliš velký úsek otevřené paluby, na němž by ho okamžitě spatřili. Viděl, jak strážce pálí na Pitta varovný výstřel, což rázem zahnalo veškerou touhu po nějakém okázalém hrdinství. Když pak slyšel, jak se z přístaviště na loď ženou posily, rozhodl se stáhnout a příčnými chodbami proklouznut na pravobok. Třeba se mu podaří vpadnout do zad mužům, kteří se dostali na palubu po lodní lávce, a udělat něco se strážným.

Pohyboval se potichu podél lodní přepážky, rychle sestoupil po levoboku na spodní palubu, až dospěl ke křižovatce chodeb. Právě když zahnul za roh, srazil se hlavou s člověkem v černém, který se hnal opačným směrem. Ve scéně, která jako by vypadla z grotesky Keystonští policajti, se muži od sebe odrazili jako dva gumové míče a svalili se na palubu. Giordino, pružně jako kočka, vyskočil jako první a vrhl se na protivníka, který se teprve sbíral ze země. Al ho popadl a vrhl ho hlavou proti lodní přepážce. Ozval se kovový zvuk, jak se lebka setkala s ocelí, a nešťastníkovo tělo v Giordinově náručí celé zvláčnělo.

V okamžiku, kdy tento bojovník ztratil vědomí, se ozvaly po palubě kroky. Ohlédnutí na osvětlenou příďovou palubu Giordina informovalo, že eskortují Pitta do zadních částí lodi. Al rychle odtáhl bezvědomého muže do příčné chodby, až narazil na konferenční sál. Když zdvihal nehybné tělo na konferenční stůl, uvědomil si, že námořník má zhruba stejnou postavu jako on a že je oblečen do stejné černé kombinézy jako strážný na palubě. Rychle ho prohledal, ale žádnou zbraň nenašel. Muž byl nejspíš lodní radista. Stáhl z něj kombinézu, navlékl si ji přes vlastní kalhoty a pak si nasadil černou pletenou rybářskou čapku, kterou měl onen muž na hlavě. S pocitem,

že ve tmě může vystupovat jako člen posádky, vyšel zpátky do chodby a vydal se směrem k zádi. Ani v nejmenším nevěděl, co podnikne jako další krok.

# # #

SARGOV MĚL POMAČKANÉ OBLEČENÍ, rozcuchané vlasy a levou stranu čela zdobila černá modřina. I když se mu v obličeji zračila únava, oči mu živě zajiskřily, jakmile spatřil Pitta.

„Alexandře, jak moc jsi zraněný?“ otázal se ho Pitt, když mu pomáhal posadit se.

„Jsem v pořádku,“ zazněla odpověď již silnějším hlasem. „Jenom mě trochu pocuchali poté, co jsem jednoho z nich složil.“ Na popraskaných rtech se mu objevil výraz uspokojení.

Za nimi se hlučně zabouchla dvojitá vrata ve stěně kontejneru, načež zavládla naprostá tma. Jeden člen posádky zřejmě aktivoval lodní jeřáb, protože se podle hučení rozběhl dieselový generátor. Jeřábník otočil výložníkové rameno nad palubu a s trhnutím zastavil nad kontejnerem. Hák na konci ocelového lana se divoce houpal. Lano povolilo a hák dopadl s kovovým zazvoněním na kontejner. Pak vypnul ovladače.

Uvnitř kontejneru Pitt rozsvítil tužkovou baterku. Sargov se zatím postupně vzpamatovával.

„Pokusili se potopit *Vereščagin,*“ řekl Rus. „Pověz, má tvoje přítomnost tady znamenat, že neuspěli?“

„Ne tak docela,“ odpověděl Pitt. „Podařilo se nám loď odtáhnout na břeh dřív, než se v zálivu stačila potopit. Navíc chybí průzkumný tým. Nepřišli s tebou na palubu?“

„Přišli, ale hned pak nás rozdělili. Slyšel jsem nějaký rozruch na chodbě před mou kajutou, ale když jsem se chtěl jít přesvědčit, co se to děje, namířili na mě pistoli. Byl to palubní důstojník, Anatolij. On a ta žena Taťána nás pak pod namířenými pistolemi nahnali do člunu a ten nás přivezl sem. Proč to udělali, je pro mě totální záhadou,“ dodal a zavrtěl hlavou.

„To je pro tuto chvíli méně důležité než otázka, jak se odsud dostaneme,“ prohlásil Pitt a vysoukal se na nohy. Po prohlídce

kontejneru musel konstatovat, že je naprosto prázdný, jen s výjimkou několika na zemi pohozených houní.

Venku před ocelovým kontejnerem sehnal Anatolij dvě smyčky z kabelových šňůr a omotal je kolem základny kovového vězení. Další člen posádky, hubeňour s mastnými vlasy, se vyšplhal na vršek kontejneru, přitáhl obě lana k sobě a pak je navlékl na hák jeřábu. Strážný, kterého Pitt prve srazil k zemi, se zvedl, sebral z paluby svou pistoli a celé to divadýlko sledoval.

Hubený námořník seskočil na palubu a vrátil se do řídicí kabiny jeřábu, jež se nacházela v temném koutě jen pár metrů odsud. Sevřel prsty páku ovládající zvedání a pohnul ramenem jeřábu vzhůru, až se lana napjala. Pak pomalu zvedal kontejner z paluby, takže se začal volně vznášet. S očima upřenýma na zavěšený kontejner nestačil zaregistrovat postavu, která se tiše plížila po palubě a blížila se k němu z boku. A nevšiml si ani zaťaté pěsti, která se náhle zjevila z temnot a zasáhla ho pod ucho s kinetickou energií bourací koule. Kdyby byl vzápětí neztratil vědomí díky zásahu do krkavice, mohl se dívat do tváře Ala Giordina, který ho vytáhl od řídicího panelu jako cezenou nudli a hodil ho na palubu.

Giordino neměl příliš času studovat řídicí panel, musel co nejdřív nahradit původního jeřábníka. Přitáhl páku pravou rukou a pak už jen sledoval, jak rameno výložníku stoupá a zdvihá s sebou i kontejner.

Levou rukou zkusmo pohnul pákou bočního pohybu, čímž přesunul výložníkové rameno doprostřed lodní paluby. Pak pohnul pákou na opačnou stranu a přenesl kontejner nad levobokem lodi, těsně nad zábradlím. Giordino pak chvíli jeřáb znehybnil, kontejner se kýval nad vodou sem tam. Jak doufal, Anatolij i strážný sledovali kontejner k zábradlí na levoboku, aby dobře viděli na jeho konec pod hladinou. I když byla celkem chladná noc, Giordinovi z čela stékal pot. Chladnokrevně čekal s rukama na ovládacích pákách, až mu Anatolij mávnutím dá pokyn ke snížení ramene. Pomalu pohnul výložníkem několik metrů od lodi, chvíli počkal, dokud se kontejner kmihem nedostal do nejvzdálenějšího bodu, a pak prudce ramenem škubl a přejel nad záďovou palubou.

Oba muži u zábradlí se zmateným výrazem sledovali, jak se nad jejich hlavami mihlo rameno jeřábu, kontejner se na okamžik zastavil, ale pak se dvoutunová kovová krabice vrhla proti nim.

Labilní strážný ještě stačil vybalancovat několik kroků zpět a zaklít, když ho kontejner jen o několik centimetrů minul. Anatolij však tolik štěstí neměl. Místo aby se skrčil, pokusil se před pohybující se masou couvnout. Musel by se však uhnout daleko víc, jenže on stačil udělat jen malý krůček a už ho kontejner dostihl. Bublavý výkřik, který se vydral z rozdrcených plic, byl jediný zvuk, jenž se ozval, a vzápětí bylo celé jeho tělo vrženo po palubě jako hadrová panenka.

Omráčený strážný u zábradlí střelil pohledem po kontrolní kabině jeřábu a upřímně zaklel. Ztichl, teprve když si uvědomil, že jeřábníkem není žádný z jeho kolegů. Sáhl po zbrani právě ve chvíli, kdy Giordino strhl páku bočního pohybu naplno doprava a mechanismus jeřábu se začal poslušně posunovat k zábradlí na levoboku. Skrčil se, když strážný zamířil jeho směrem a vypálil. Kulka mu zahvízdala kousek nad hlavou. Avšak i když se choulil pod úrovní řídicích pák, stále je pevně svíral v rukou.

Rozhoupaný kontejner dosáhl maximální výchylky na straně nad palubou a teď se vracel k zábradlí. Strážný chtěl vystřelit z optimálního místa, proto vkročil do trasy tohoto obřího kyvadla, takže nyní podřepí, aby závaží proletělo nad ním. Avšak ve chvíli, kdy se kontejner blížil ke strážnému, Giordino trhl ovládací pákou a rameno jeřábu poslušně kleslo k palubě, těsně před schoulenou postavou. Nad záďovou palubou se rozlehlo pronikavé skřípění, když kontejner dopadl na palubu a setrvačností se převrátil na bok. S kymácením se převaloval, až přimáčkl k palubě levou nohu strážného, který se horečné snažil zvednout. Strážný, uvězněný pod obrovským kontejnerem a s rozdrcenou nohou, bolestí zakvílel. Giordino k němu doběhl, rychle mu přišlápl zápěstí a bleskově se chopil pistole, která vypadla muži z dlaně. Pak si strhl z hlavy černou vlněnou čepici a nacpal ji zraněnému do úst, takže alespoň dočasně ztlumil strážcův křik.

„Máš dávat pozor na létající předměty," zavrčel Giordino na muže, který na něj hleděl skelnýma očima plnýma bolesti.

Giordino namířil na visací zámek a bez dalšího přemýšlení dvakrát zblízka vystřelil. Pak popadl páku dveří a otevřel je. Dveře z nakloněného kontejneru vypadly na palubu. Pitt se Sargovem se vykutáleli jako párek vržených kostek. Pomalu a potácivě se vztyčili na nohách, přičemž si usilovně třeli naražená místa.

„Nezapírej, určitě jsi až dodnes pracoval jako kolotočář," pronesl Pitt s poněkud pokřiveným úsměvem.

„Ně, jenom si cvičím bowling," odvětil Giordino. „Jestli jste ale schopní chůze, mládenci, navrhoval bych, abychom se pohnuli a co nejrychleji odtud zmizeli."

Na přední palubu z lodní lávky doléhal dusot nohou, do něhož se mísily výkřiky. Pitt se bleskově rozhlédl po zádi s omráčenými postavami a pak se jeho pohled zastavil na Sargovovi. Dobitý ruský vědec se pohyboval velice pomalu a vůbec nevypadal, že by byl dnes v noci schopen rozdat si to s někým ve sprintu.

„Seženu člun. Postarej se o Alexandra a spusťte se po záďovém úvazníkovém laně," rozhodl Pitt.

Giordino sotva stačil kývnout v odpověď, když už Pitt vyrazil sprintem k zábradlí na pravoboku. Přelezl ho, skrčil nohy a seskočil na přístavní molo. Bez rozběhu málem nedoskočil, ale stačil se ještě odrazit kupředu nohou a džudistickým kotoulem přistát na zemi.

Z paluby se ozývaly blížící se další hlasy, před nimiž poskakoval vějíř světel z baterek. Pitt se vzdal pokusů o neviditelnost ve prospěch rychlosti a rozběhl se k zodiaku. Za ním sílil dusot nohou. Když naskočil do člunu, naštěstí byla vyslyšena jeho modlitba a motor zaburácel, jakmile zatáhl za startovací šňůru. Přidal plyn a zamířil k přídi nákladní lodi. Uháněl kupředu, dokud gumový člun nenarazil do záďového ocelového nosníku.

Pitt ubral plyn a vzhlédl. Přímo nad ním se vznášel Sargov, který se trochu nejistě držel záďového lana.

„Pusť se, Alexandře," vybídl ho.

Pitt si stoupl a napůl chytil mohutného Rusa, který skočil do člunu se vší elegancí pytle mouky. Nad nimi náhle zaštěkala automatická zbraň, jež vyplivla na loď i na molo půl tuctu střel. Zhruba o vteřinu později se na laně objevil Giordino, rychle přeručkoval dolů, až zůstal viset jen nějaký metr nad člunem. Když

se na palubě nad jeho hlavou znovu ozvaly hlasy, Giordino potichu jediným skokem zmizel ve člunu.

„Odchod ze scény vlevo," parodoval.

To však už Pitt přidal naplno plyn, zatočil člun kolem lodní zádi a dále podél levoboku ke středu lodi, odkud teprve zamířil na jezero. Malý člun rychle zvedl svůj laminátový trup a začal klouzat po vlnách. Tím se vynořily nad vodolinku i vztlakové trubice, čímž ještě vzrostla příďová vlna. Ještě několik okamžiků zůstali v dohledu lodi a přístaviště, takže se všichni tři cestující skrčili, aby se vyhnuli ostřelování.

Nikdo však nestřílel. Když se Pitt ohlédl, uviděl skoro půl tuctu mužů, jak se mačkají u zábradlí na levoboku a jen sledují člun mizící v temnotách.

„To je zvláštní, jak jsou z nich na poslední chvíli pacifisti," poznamenal Giordino, který pozoroval tutéž scénu.

„Zvlášť když jsi probudil celé sousedství svým vystoupením ostrostřelce," souhlasil Pitt.

Nijak se nesnažil zamaskovat, kam plují. Bylo zřejmé, že míří rovnou k výzkumné lodi. Za několik minut k ní také dorazil a přiblížil se k lodním schůdkům spuštěným uprostřed pravoboku. Policejní bažant hlídkující na břehu si teprve teď všiml jejich příjezdu a začal na ně křičet, aby okamžitě zastavili. Sargov se postavil ve člunu a ječel na policistu cosi v ruštině. Mladík se viditelně schoulil, rychle se otočil a rozběhl se do vesnice.

„Řekl jsem mu, aby šel vzbudit náčelníka," vysvětloval Sargov. „Budeme potřebovat pomoc s prohledáváním té nákladní lodi."

Rudi Gunn, který stále nervózně křižoval palubu, zatímco jeho přátelé byli pryč, uslyšel výkřiky a rozběhl se z můstku, právě když se trojice navrátilců přibelhala nahoru.

„Doktore Sargove… jste v pořádku?" otázal se Gunn při pohledu na oteklý obličej a zakrvácené oblečení.

„Je mi dobře. Najděte mi, prosím, kapitána, buďte tak laskav."

Pitt kormidloval Sargova na ošetřovnu *Vereščagina*, zatímco Gunn zburcoval lodního lékaře a kapitána Charitonova. Giordino našel láhev vodky, a zatímco lékař Sargova vyšetřoval, Giordino nalil přítomným po skleničce.

„To bylo o chlup," prohlásil ruský vědec, který viditelně dostal barvu a získal na síle, jakmile se mu vodka propracovala do krevního oběhu.

Jsem dlužný svým přátelům z NUMA," pronesl, pozvedl druhou skleničku směrem k Američanům a pak ji naráz vyprázdnil.

„Na vaše zdraví," pravil Pitt, než do sebe obrátil svůj drink.

„Vaše zdarovje!" odpověděl Sargov.

„Nevíte, co se stalo s Terezou a s ostatními?" otázal se Giordino, jehož husté obočí bylo starostlivě stažené.

„Ne, rozdělili nás hned poté, co jsme se nalodili. Od začátku bylo zřejmé, že se mě chystají zabít, a je že hodlají z jakéhosi důvodu nechat naživu. Předpokládám, že jsou stále ještě někde na té jejich lodi."

„Alexandře, ty jsi naživu!" halasil kapitán Charitonov, když vtrhl na přeplněnou ošetřovnu.

„Měl jenom vymknuté zápěstí a pár pohmožděnin," hlásil lodní lékař a přiložil obvaz na řeznou ránu v Sargovově obličeji.

„To nic není," prohlásil Sargov a gestem doktora odehnal.

„Poslouchej, Jane. Ta nákladní loď společnosti Avarga Oil Consortium… není pochyb, že je zodpovědná za pokus o potopení tvého plavidla. Člen tvé posádky Anatolij pro ně pracoval, a možná i ta Taťána."

„Anatolij? Toho jsem najal na začátku projektu, když můj dosavadní první důstojník vážně onemocněl po otravě jídlem. Jaká proradnost!" vztekal se kapitán. „Okamžitě uvědomím příslušné úřady. Tomu gangsterovi to neprojde."

Úřady, jmenovitě náčelník policie a jeho mladý asistent, dorazily za hodinu, doprovázeny dvěma detektivy z Irkutsku. Tak dlouho trvalo šéfovi, než vstal, oblékl se a dopřál si snídani sestávající z párků a kávy, a teprve pak se ledabyle vydal na *Vereščagina.* Cestou vyzvedl z místní hospody oba detektivy.

Sargov znovu vyprávěl o svém únosu, načež ho Pitt a Giordino doplnili informací o pátrání po chybějícím jeřábu a jejich útěku z nákladní lodi. Dvojice mužů z Irkutsku postupně převzala vyšetřování. Padly cílenější a inteligentnější dotazy. Pitt si povšiml,

že oba detektivové prokazují ruskému vědci zvláštní úctu, ale v jejich chování probleskovaly i náznaky důvěrnosti.

„Bude rozumné, když na prohlídku té nákladní lodi pošleme naše kompletní bezpečnostní síly," oznámil hlasitě policejní šéf. „Sergeji, prosím tě, sežeň všechny pomocné síly, aby se okamžitě hlásily na policejním velitelství."

Uplynula téměř celá hodina, než se na pochod ke kotvišti nákladní lodi vydal malý kontingent místních bezpečnostních sil, vedený okázalým náčelníkem policie. Na obloze se objevovaly první známky rozbřesku a vrhaly šedavý příkrov na vlhkou mlhu, vznášející se těsně nad zemí. Pitt a Giordino, s Gunnem a Sargovem po boku, následovali policejní oddíl vraty přístaviště, nyní otevřenými a nehlídanými. Přístaviště bylo zcela opuštěné, a když si Pitt uvědomil, že všechny tři naklaďáky, které dříve parkovaly vedle lodě, zmizely, pocítil podivný tlak v žaludku.

Suverénní náčelník policie si vykračoval po lodním můstku a cestou volal kapitána. Jedinou odpovědí však bylo hučení generátoru. Pitt následoval náčelníka na prázdný můstek, kde kromě lidí nápadně chyběly i mapy, lodní deník a podobné věci. Policie pomalu a důkladně prohledala celou loď a jediné, co nalezli, bylo kompletně prázdné plavidlo. Nenašli ani zlomek důkazu prozrazujícího nejbližší záměry do budoucna, ani jediného člověka, který by jim mohl odpovědět alespoň na některé otázky.

„Povídejte mi něco o opuštění lodi," zamumlal Giordino a zavrtěl nevěřícně hlavou. „V kajutách dokonce nezůstaly ani osobní věci. To byl zatraceně bleskový úprk."

„Příliš bleskový, než aby ho dokázali realizovat nečekaně v tom krátkém čase, kdy jsme tu nebyli. Ne, oni skončili svůj úkol a už se postupně vytráceli, když jsme jim to narušili my. Vsadím se, že si ani na palubu nepřinesli žádné osobní věci. Už zpočátku hodlali opustit naprosto prázdnou loď."

„Společně s uneseným průzkumným týmem," dopověděl Giordino a v duchu myslel na Terezu. Po dlouhém mlčení se vrátil na můstek v naději, že nalezne nějakou nápovědu, kam odjela ta nákladní auta.

Pitt stál na křídle můstku a hleděl na záďovou palubu a na prázdné kontejnery. Namáhal mozek, aby našel odpověď na otázku, proč k únosu došlo a co se pak s unesenou skupinou stalo. Růžová záře vycházejícího slunce zbarvila loď zvláštním tlumeným světlem a zvýraznila vydlabané stopy v palubě, na nichž ještě včera v noci stál jeřáb. Ať už bylo tajemství lodi jakékoliv, zmizelo odsud tiše do noci spolu s posádkou i nákladem. Potopený jeřáb byl nicméně něčím hmatatelným, co nedokázali schovat. Význam této skutečnosti však Pittovi zatím unikal, i když v hloubi duše tušil, že tento fakt představuje důležitý klíč k ještě větší záhadě.

10

KAPITÁN STEVE HOWARD hleděl přimhouřenýma očima do odřeného dalekohledu a pomalu přejel nebesky modré vody Perského zálivu, který se před ním blyštěl ve slunci. Tato vodní cesta často připomínala hučící včelí úl nákladních lodí, tankerů i válečných lodí, hledajících si místo, zejména v blízkosti nejužšího místa – Hormuzského průlivu. Teď, v pozdním odpoledni nedaleko Kataru, kapitán s uspokojením konstatoval, že lodní provoz prakticky odumřel. Napravo před přídí se k nim blížil nějaký větší tanker. Byl hluboko ponořený čerstvým nákladem surové ropy. Za jeho zádí si kapitán všiml malé černé vrtné lodi, vzdálené od tankeru asi jednu až dvě míle. Nečekal nic než plující tankery, takže nyní s určitou úlevou sklonil dalekohled a zamířil ho na příď vlastní lodi.

Aby ji viděl jasně, potřeboval dalekohled, jelikož staromódní přední kolizní prostor byl téměř tři sta metrů vzdálený. Jak se díval kupředu, všiml si drobného čeření horkem rozpáleného vzduchu, tetelícího se nad bílou horní palubou lodi pokřtěné *Marjan.* Obrovský supertanker, označovaný za „Velmi Velký Tanker“, mohl pojmout přes dva miliony barelů surovin. Byl větší než Chryslerův mrakodrap v New Yorku a stejně snadno ovladatelný. Nyní se přesouval, aby naplnil své prostorné nádrže lehkou saudskou surovou ropou, vytěženou z přetékajících naftových polí Ghawaru.

Průjezd Hormuzským průlivem spustil v Howardovi podvědomý poplach. I když americké válečné námořnictvo se v Zálivu prezentovalo záměrně dost důrazně, nemohlo ochraňovat každou jednotlivou obchodní loď, která do těchto rušných vod vstoupila. S Iránem na protějším břehu a s potencionálními teroristy, číhajícími v půltuctů zemí podél břehů Arabského poloostrova, bylo čeho se obávat. Howard přecházel po můstku a co chvíli přehlížel

dalekohledem horizont. Dobře si uvědomoval, že si neoddechne, dokud nenaloží svůj díl ropy a nevypluje do hlubokých vod Arabského moře.

Howardův pohled přilákal jakýsi náhlý pohyb na palubě. Zaostřil dalekohled, až se zastavil na šlachovité postavě muže s rozcuchanými světlými vlasy, který se hnal napříč palubou na žlutém mopedu. Uhýbal a protahoval se pavučinou potrubí a různých ventilů ležících na palubě. Odvážlivec přitom uháněl maximální rychlostí, jaké byl moped schopen. Howard ho sledoval, jak zahýbá a žene se kolem člověka do půl těla nahého, sedícího v lehátku se stopkami v ruce.

Jak vidím, tak první palubní se neustále snaží zlomit rekord," pronesl s úsměvem Howard.

Velitel hlídky, výkonný důstojník tankeru, skloněný nad barevnou navigační mapou zálivu, souhlasně přikývl, aniž by zvedl hlavu.

„Jsem si jistý, že váš rekord je minimálně další den v bezpečí, pane," odpověděl.

Howard se pro sebe zasmál. Třicetičlenná posádka supertankeru stále vymýšlela způsoby, jak zahnat nudu během dlouhých transatlantických plaveb nebo únavných hodin, kdy se ropa přečerpává do tankeru nebo naopak z něj. Roztřesený moped, používaný k překonávání obrovských vzdáleností při pravidelných kontrolách, se najednou stal soutěžním nástrojem. Na palubě byl vytyčen provizorní závodní ovál, včetně skoků a ostrých zatáček. Členové posádky pak jeden po druhém zkoušeli svou obratnost jako skuteční řidiči v kvalifikaci na Indianopolis 500. Ke zklamání posádky laskavý kapitán jejich lodi skončil s nejlepším časem. Nikdo totiž netušil, že v dobách svého dospívání v Jižní Karolíně jezdil Howard motokros.

„Blížíme se k Dahránu, pane," oznámil důstojník hlídky, potichu mluvící Afroameričan z Houstonu jménem Jensen. „Ras Tanura je pětadvacet mil před námi. Nemám vypnout autopilota?"

„Ano, přejdeme na ruční ovládání a zpomalíme na deset uzlů. Uvědomte kapitána přístavu, že budeme připraveni připojit se k remorkérům zhruba za dvě hodiny."

Všechno, co má spojitost s řízením supertankeru, se musí provádět v dostatečném předstihu, zvláště pokud jde o zastavení tohoto mamutího plavidla. Teď, když byl tanker prázdný a seděl ve vodě vysoko, byl přece jenom o trochu mrštnější, ale mužům na můstku to stejně připadalo, jako by řídili horu.

V určitém úseku západního pobřeží prašná hnědá poušť ustoupila městu Dahrán, sídlu společnosti, domovu ropného konglomerátu Saudi Aramco. Tanker proplouval kolem tohoto města a jeho přístavu Dammanu a směřoval k úzkému poloostrovu, vybíhajícímu do zálivu ze severu. Na tomto výběžku země se rozkládalo ohromné naftové zařízení Ras Tanura.

Ras Tanura představuje cosi jako nádraží Grand Central Station saudského ropného průmyslu. Více než polovina veškeré vytěžené ropy v Saudské Arábii teče přes tento státní komplex, jenž je bludištěm potrubí propojen s ropnými vrty v poušti. Na špici poloostrova stojí desítky nádrží, v nichž se uskladňuje drahocenná černá tekutina, vedle nádrží se zemním plynem a dalšími zásobárnami ropných produktů, očekávajícími přečerpání do tankerů a dopravu do Asie nebo na Západ. Trochu dál po pobřeží největší rafinerie na světě zpracovává surovou ropu v celou řadu ropných derivátů. Nicméně ten nejimpozantnější rys Ras Tanura je sotva viditelný.

Howard na můstku tankeru *Marjan* ignoroval nádrže i potrubí nacházející se na břehu a soustředil pozornost na půl tuctu supertankerů, kotvících po dvojicích podél pobřeží. Lodě byly vyvázané k pevnému terminálu zvanému Mořský ostrov, který se táhl nad vodou v přímce dlouhé téměř dva kilometry. Jako oáza napájející stáda velbloudů hasil tento ostrov žízeň prázdných supertankerů proudem ropy, hnané čerpadly z nádrží na břehu. Neviditelná pod hladinou vedla síť potrubí o průměru tři čtvrtě metru černou tekutinu přes tři a půl kilometru mořského dna k hlubokomořské čerpací stanici.

Když se tanker *Marjan* přiblížil, Howard pozoroval, jak trojice remorkérů rovná řecký tanker podél Mořského ostrova a pak se obrací k jeho vlastnímu plavidlu. Kontrolu nad supertankerem převzal lodivod a pomalu ho přemisťoval tak, aby nakonec stál

bokem k prázdnému kotvišti na konci nakládacího terminálu, přímo naproti řeckému tankeru. Zatímco čekali na remorkéry, které je měly posunout na místo, Howard obdivoval zbývajících sedm tankerů zakotvených nedaleko. Všechny měřily přes tři sta třicet metrů, svou délkou strčily bez problémů do kapsy i *Titanik*, a představovaly zázrak lodního stavitelství. I když za svůj život viděl stovky tankerů a na několika supertankerech dokonce sloužil, pohled na Velmi Velký Tanker ho stále naplňoval obdivem.

Jeho pozornost pak upoutala špinavě bílá plachta arabské dhoe v dálce. Obrátil se směrem k výběžku pevniny, aby obdivoval ušlechtilý tvar této plachetnice. Ta kopírovala linii pobřeží a vydala se na sever, podél černé vrtné lodi, která ještě nedávno sledovala *Marjan* a nyní kotvila v blízkosti břehu.

„Remorkéry jsou na svých místech po levoboku, pane," vyrušil ho hlas lodivoda.

Howard jen přikývl a vzápětí se masivní loď sunula na vykázané kotviště u terminálu Mořského ostrova. Zakrátko již do nádrží tankeru začala několika hadicemi proudit surová ropa. Kousek po kousku se současně zvětšoval ponor tankeru. Jakmile byla loď vyvázána a zajištěna u terminálu, Howard si poněkud oddechl s vědomím, že se alespoň na několik hodin zbavil zodpovědnosti.

# # #

BYLA TÉMĚŘ PŮLNOC, když se Howard probudil z krátkého spánku a šel si na přední palubu tankeru trochu protáhnout nohy. Čerpání surové ropy bylo téměř u konce a *Marjan* mohl klidně stihnout plánované odplutí ve tři hodiny, čímž by uvolnil místo pro další prázdný supertanker čekající ve frontě, až na něj přijde řada. Vzdálený signál sirénou remorkéru mu napověděl, že jeden z tankerů vyvázaných na kotvišti dokončil nakládání a je připraven nechat se odtáhnout od Mořského ostrova.

Howard hleděl na mihotající světla podél saúdskoarabského pobřeží, když s ním trhlo náhlé bouchání „delfínů" do boku lodi. Velké polstrované podpěry zvané delfíni, nacházející se podél jednotlivých kotvišť, měly za úkol zabránit bočnímu splouvání tankerů během čerpání u terminálů. Zvonivé údery však tentokrát

nepřicházely zespodu, ale, jak si uvědomil, rozléhaly se po celém terminálu. Přistoupil tedy k zábradlí, naklonil se přes něj a pohlédl dolů na nakládací rampu.

Mořský ostrov v noci, stejně jako samotné tankery, zářil jako vánoční stromeček. Pod baterií světel Howard spatřil, jak se celý terminál pohybuje a pulzuje tam a zpět, přičemž naráží na boky tankerů. To nedává smysl, pomyslel si. Terminál je přece pevně ukotvený na dně. Jakýkoliv pohyb může tedy pocházet pouze ze strany lodí. Přesto však při pohledu po délce terminálu bylo jasně vidět vlnění, které hadím pohybem naráželo nejprve na jednu, poté na druhou řadu tankerů.

Údery nárazníků byly stále hlasitější, až nakonec připomínaly rachocení hromu. Howard sevřel zábradlí, až mu zbělely prsty. Nechápal, co se to děje. Celý v šoku sledoval, jak se čtyři šedesáticentimetrová nakládací ramena jedno po druhém lámou a všemi směry se z nich valí černá ropa a zaplavuje celé okolí. Vzduch rozřízly nedaleké výkřiky technika, který se křečovitě držel na povrchu zmítajícího se terminálu.

Kam oko dohlédlo, ocelový terminál se kolébal a potácel jako nějaký obrovitý had a narážel do velkých lodí. Jakmile se přerušila kontinuita přívodního potrubí, rozezněly se poplachové zvonky. Z hadic a trubek prýštila na paluby a boky tankerů tekutá černota.

Z nábřeží o kousek dál se ozýval sbor neviditelných hlasů žadonících o pomoc. Howard pohlédl dolů a uviděl dva muže ve žlutých pracovních přílbách, jak s křikem utíkají po terminálu. Za nimi postupně a pomalu zhasínala jeho světla. Howard chvíli zíral bez jediného mrknutí. Teprve za nějakou vteřinu si s hrůzou uvědomil, že se jim pod nohama potápí celý Mořský ostrov.

Řinčení terminálu o *Marjan* zesílilo, vyvažovači delfíni doslova drtili boky tankeru. Howard teprve teď poprvé zaznamenal hluboké hřmění, které jako by mu vycházelo odněkud zpod nohou. Rachot zesiloval, na několik vteřin se rozeřval naplno a pak stejně rychle, jako se objevil, opět ztichl. Místo něho se ozval zoufalý křik mužů, kteří se kamsi hnali.

Howardovi se vybavil domeček z karet, když pozoroval, jak se postupně hroutí samotné základy terminálu a jak půldruhého

kilometru dlouhý ostrov v nemilosrdném pořadí mizí ve vlnách. Když znovu uslyšel úzkostný křik mužů, kteří se ocitli ve vodě, hrůzu vystřídala nová obava o bezpečnost lodě. Rozběhl se po palubě, od pasu vytrhl vysílačku a ještě při běhu vykřikoval rozkazy pro můstek.

„Odřízněte kotevní lana! Proboha živého, odřízněte ta lana," vyrážel ze sebe a lapal po dechu. Cévami mu proudila krev s vysokou hladinou adrenalinu a obavy ho hnaly po palubě krkolomnou rychlostí. Stále byl ještě asi sto metrů od nástavby, když se mu začaly třást nohy. Nicméně ani trochu nezpomalil, přestože se hnal přes černé jezero kluzké surové ropy, která se rozlila po palubě.

„Povězte… šéfovi strojovny… potřebujeme… plný výkon… okamžitě," skřípěl hlas ve vysílačce a kapitánovy plíce hořely touhou po kyslíku.

Když konečně dosáhl záďové nástavby tankeru, vrhl se k nejbližšímu schodišti. Výtah, nacházející se jen několik chodeb daleko, záměrně ignoroval. Když šplhal osm poschodí k můstku, dodával mu odvahy pravidelný dusot strojů pod nohama. Jakmile však vklopýtal na můstek a tam přistoupil k přednímu oknu, jeho nejčernější obavy se naplnily.

Před lodí *Marjan* spočívalo ve vodě osm dalších supertankerů, pěkně ve dvojicích, ještě před minutou oddělených od sebe Mořským ostrovem. Teď však terminál zmizel, potopil se na dno do hloubky třiceti metrů. Kotevní lana tankerů byla stále ještě uvázaná, takže tah potápějícího se terminálu přibližoval dvojice lodí k sobě. V půlnoční temnotě Howard pozoroval, jak se k sobě světla obou tankerů bezprostředně před ním přibližují a nakonec se spojují, což bylo doprovázeno skřípáním kovu o kov, jak se o sebe dřely boky obou lodí.

„Bleskově plnou parou vzad," vyštěkl Howard na důstojníka hlídky. „Jaká je situace s kotevními lany?"

„Záďová lana jsou uvolněná," odpověděl Jensen, který vypadal dost přepadle. „Stále čekám hlášení o příďových lanech, ale zdá se, že přinejmenším ještě dvě jsou uvázaná," dodal. Dalekohledem pozoroval dvě napjatá lana vedoucí z pravoboku přídě.

„Přitahuje nás *Ascona“* ozval se kormidelník a hlavou ukázal na pravou stranu.

Howard pohlédl tím směrem a uviděl tam rovnoběžně zakotvenou loď pod řeckou vlajkou, černočervený supertanker, jehož délka tři sta třiatřicet metrů zhruba odpovídala jeho vlastní lodi. Původně byly oba tankery zakotveny dvacet metrů od sebe, ale teď se k sobě pomalu bočně přibližovaly, jakoby přitahovány magnetem.

Muži na můstku tankeru *Marjan* jen stáli a bezmocně pozorovali nevyhnutelné. Howardovo namáhavé dýchání odpovídalo zrychlenému tepu ostatních. Pod jejich nohama se začaly šrouby konečně zuřivě zakusovat do vody. Zoufalý strojník vyhnal motory do nejvyšších otáček.

Počáteční pohyb byl celkem nepatrný, teprve po chvíli se obrovská loď líně pohnula vzad. Vzápětí se však díky napjatým kotevním lanům na přídi zastavila. Obě lana nicméně po chvíli povolila a tanker pokračoval v pohybu. Na pravoboku se však blížila *Ascona*. V Koreji postavený tanker byl téměř plně naložený surovou ropou, takže seděl ve vodě o čtyři metry níž než *Marjan.*

Z Howardova pohledu to vypadalo, jako by mohl z vlastní paluby udělat jen jediný krok a ocitl by se na sousedním tankeru.

„Dvacet na pravobok,“ rozkázal kormidelníkovi ve snaze odchýlit příď od splouvajícího tankeru. Howardovi se podařilo zacouvat s *Marjanem* o sto metrů od potápějícího se terminálu, ale stále ještě to nebyla dostatečná vzdálenost od sousední lodi.

Náraz byl však nakonec jemnější, než Howard předpokládal. Na můstku ho prakticky ani nepocítili. Kolizi signalizoval pouze dlouhý hluboký kovový skřípot. Příď *Marjanu* se nacházela prakticky proti středu *Ascony*, když do sebe obě plavidla narazila, avšak zpětný pohyb Howardova tankeru sílu kontaktu podstatně utlumil. Jeho příď se asi půl minuty třela o zábradlí na levoboku sousední lodě a pak byly najednou oba tankery volné.

Howard okamžitě nechal zastavit motory a spustil dva záchranné čluny, aby pátraly ve vodě po případných přístavních dělnících. Pak opatrně vycouval s tankerem ještě o tři sta metrů dál od největších zmatků a odsud pozoroval ten masakr.

Všech deset přítomných supertankerů utrpělo škodu. Dvě z mohutných lodí se vzájemně zachytily palubami a trvalo dva dny, než je celé zástupy svářečů oddělily. Další tři tankery měly proražené dvojité trupy a z těchto otvorů se nyní valila černá ropa do zálivu. Lodě se začínaly naklánět na bok. *Marjan vyvázl* jen s minimálními škodami. Díky Howardově bleskové reakci nedošlo při kolizi k poškození jediné nádrže. Avšak úleva z toho, že zachránil svou loď, netrvala dlouho. Nad hladinou zálivu se rozlehla série tlumených explozí.

„Pane, to je rafinerie," poznamenal kormidelník a ukázal směrem k západnímu břehu. Na horizontu se objevila oranžová záře, která narůstala jako vycházející slunce. Mezitím se ozývaly další a další výbuchy. Howard s posádkou sledovali představení celou hodinu, během níž se obětní hranice stěhovala po pobřeží stále blíž. Netrvalo dlouho a hustá oblaka černého kouře smíšená se zápachem hořící nafty zahalila i jejich loď.

„Jak to dokázali?" vyhrkl důstojník hlídky. „Jak se tam mohli dostat teroristi s výbušninami? Je to přece jedno z nejbezpečnějších zařízení na světě."

Howard jen beze slova vrtěl hlavou. Jensen měl pravdu. Celý komplex hlídala neprodyšná síť soukromé armády. Přepadení a zničení Mořského ostrova musela předcházet skutečně mistrná infiltrace, i když dosud nikdo nezaregistroval žádné výbuchy na moři. Loď i posádka byly, díkybohu, v pořádku a Howard byl pevně rozhodnut tento stav zachovat. Jakmile dokončil pátrání po trosečnících ve vodě, vyjel s tankerem několik mil ven do zálivu, kde strávil zbytek noci pomalým kroužením.

Plný rozsah škod odhalilo teprve denní světlo, kdy se též na místo neštěstí začaly stahovat záchranné týmy z širokého okolí. Rafinerie Ras Tanura, jedna z největších svého druhu na světě, se proměnila v doutnající ruinu, zuřivým požárem téměř totálně zničenou. Příbřežní terminál Mořského ostrova, schopný krmit surovou ropou současně osmnáct supertankerů, zmizel ve vodách zálivu. Nedaleký komplex zásobních nádrží, s kapacitou téměř třiceti milionů barelů ropných produktů, byl pokrytý po pás hlubokým

jezerem černého bahna, pocházejícího z několika popraskaných či proražených nádrží.

Téměř třetina vývozní kapacity Saudské Arábie byla doslova přes noc zničena. Přitom nebylo ani možné z tohoto činu obvinit sebevražedné teroristy. Příčinu zkázy označili totiž seizmologové celého světa docela jasně. Šlo o masivní zemětřesení síly 7,3 stupňů na Richterově stupnici, jež otřáslo celým východním pobřežím Saudské Arábie. Analytici, stejně jako ostatní vědátoři, naříkali nad nešťastnou náhodou, díky níž se jeho epicentrum nacházelo jen asi tři kilometry od Ras Tanury. Vlny následných otřesů vyvolané tektonickým posunem v tak citlivé lokalitě budou nakonec čeřit záznamy seizmografů daleko za hranicemi Perského zálivu ještě po celou řadu měsíců.

11

TANG ČOU NAPOSLEDY POTÁHL Z laciné cigarety bez filtru a pak nedopalek cvrnknutím poslal přes zábradlí. S línou zvědavostí sledoval žhnoucí uhlík, jak dopadá do špinavé vody. Napůl očekával, že hladina vzplane, protože bůhví že na černé vodě bylo tolik rozlité nafty, že by pokryla potřeby celého malého města. Zatím však nedopalek cigarety skončil jen s neškodným zasyčením vedle makrely, plovoucí břichem vzhůru.

Jak mohla dosvědčit mrtvá ryba, vody v okolí čínského přístavu Ning-po byly všechno možné, jen ne pohostinné. Nápor stavebních aktivit na nábřeží určeném ke komerčnímu využití pomáhal vířit znečištěné moře, už tak dostatečně kontaminované neutuchajícím proudem špíny z děravých kontejnerů, tankerů a nákladních lodí navštěvujících přístav. Vzhledem k tomu, že Ning-po se nachází v deltě řeky Jang-c'-ťiang nedaleko Sang-haje, rychle se mění v jeden z největších námořních přístavů Číny. Dalším z důvodů byl i hluboký vodní kanál, umožňující vplutí i oněm gigantickým třistatisícitunovým tankerům.

„Čou!" vyštěkl kdosi hlasem vzteklého dobrmana, ačkoliv majitel tohoto hlasu připomínal spíše přerostlého buldoka. Čou se otočil, aby pohlédl na svého dozorce, provozního ředitele kontejnerového terminálu č. 3 přístavu Ning-po, který právě kráčel po přístavišti směrem k němu. Byl to nepříjemný tyran jménem Čchin-ling s věčně zamračeným kulatým obličejem.

„Čou," opakoval, jak se blížil k přístavnímu dělníkovi. „Máme změnu v časovém plánu. *Akagisan Maru*, připlouvající ze Singapuru, má díky nějakým problémům s motory zpoždění. Takže do doku 3-A pustíme *Jasmine Star*, která má dorazit v sedm třicet. Zařiďte, aby byl váš tým připravený ji přijmout."

„Vyřídím to,“ přikývl Čou.

Terminál pro kontejnerové lodě, kde oba pracovali, fungoval celých čtyřiadvacet hodin. Sousední vody Jihočínského moře brázdil neustále živý proud nákladních plavidel, jež nedočkavě čekala na to, kdy na ně v přístavu přijde řada. Obrovský čínský nadbytek pracovní síly se stal základní podmínkou pro produkci nekonečného objemu levné elektroniky, dětských hraček a oblečení, jež okamžitě pohltil trh průmyslově vyspělých zemí. Byly to však kontejnerové lodě, v posledních letech nezbytná součást obchodního styku, jež výrazně pozvedly úroveň globálního obchodu a nastartovaly čínskou ekonomiku k raketovému vzestupu.

„Dohlédněte na to. A pohlídejte nakládací četu. V poslední době dostávám stížnosti na pomalé tempo,“ reptal Čchin-ling. Odložil podložku s poznámkami, zastrčil si žlutou tužku za pravé ucho, pak se otočil. Po dvou krocích se však zastavil a pomalu se rozhlédl kolem. Když jeho pohled padl na Čoua, oči se mu rozšířily. Tomu alespoň připadalo, že se jeho nadřízený dívá na něj.

„Hoří,“ zamumlal Čchin-ling.

Teprve nyní si Čou uvědomil, že se dozorce dívá mimo něj, a obrátil se, aby zjistil, o čem to mluví.

V přístavu obklopujícím terminál se pohybovalo zhruba tucet lodí, pestrá směs obřích kontejnerových lodí, supertankerů a hrst menších nákladních plavidel. Právě jedna z těchto nákladních lodí se zřetelně odlišovala od ostatních. Z její paluby se valily mraky černého dýmu.

Podle Čouova mínění byla ta loď opuštěná, byl to vlastně plovoucí vrak, který měl už dávno být ve starém železe. Odhadoval, že to plavidlo je přinejmenším čtyřicet roků staré. Unavená modř trupu na mnoha místech ustoupila hnědým rezavým skvrnám. Černý kouř, který každou minutou houstl, se valil z předního nákladového prostoru, připomínal vodopád naruby a zahaloval větší část lodní nástavby. Ze stejného místa šlehaly co chvíli plameny, jež občas dosahovaly až sedmimetrové výšky. Čou pohlédl k přídi, která prořezávala v hladině bílou zpěněnou brázdu.

„Pluje rychle… a míří na obchodní terminály.“ Zalapal po dechu.

„Ti blázni!“ zaklel Čchin-ling. „Tímhle směrem není jediné místo, kde by se dalo najet na břeh.“ Upustil psací podložku a vyrazil sprintem po terminálu směrem ke kanceláři přístavu v naději, že stihne ještě tu opilou loď oslovit vysílačkou.

Ostatní plavidla i přístavní zařízení oheň již rovněž zaregistrovala a rozhlasové vlny byly plné nabídek pomoci. Veškeré hovory však zůstávaly bez odpovědi ze strany nešťastníka.

Čou stál na konci přístaviště pro kontejnerové lodě a pozoroval, jak se hořící loď blíží. Vrak jen těsně proklouzl mezi zakotveným říčním člunem a naloženou kontejnerovou lodí v obratném manévru, který Čou považoval za zázračný už kvůli oblakům kouře, halícím prakticky úplně lodní můstek. Na chvíli se zdálo, že loď zamíří na sousední terminál, pak ale plovoucí vrak zahnul ostře doleva. Teď, když se jeho kurz napřímil, bylo zřejmé, že míří k hlavnímu ropnému nákladovému zařízení přístavu Ning-po na ostrově Cche-c’.

Čou si s překvapením uvědomil, že nikde nevidí jediného člena posádky, který by bojoval s ohněm. Přehlédl celou délku plavidla a uprostřed kouřové clony dokonce zahlédl i můstek, ale na palubě nezaregistroval sebemenší pohyb. Po zádech mu přeběhl mráz, když ho napadlo, jestli se nejedná o loď duchů bez lidské posádky.

Na obou stranách hlavního terminálu kotvily dva tankery. Nedávno zde proběhla modernizace, díky níž mohly čerpat surovou ropu až čtyři supertankery najednou. Hořící plovoucí vrak zamířil na závětrný tanker, černobílé monstrum, vlastněné Saudskou Arábií. Důstojník hlídky, varován frenetickou radiovou komunikací, vydal lodní sirénou ohlušující řev. Hořící nákladní loď však pokračovala v cestě. Důstojník tankeru stál na zevním křídle můstku a nevěřícně zíral. Nic jiného vlastně ani dělat nemohl.

Varovný signál přiměl posádku tankeru, aby se začala sbíhat k lodní lávce a pokusila se co nejrychleji opustit plovoucí potencionální zápalnou bombu. K palubnímu důstojníkovi se nyní připojil i kapitán a oba jen čekali, až se do jejich lodi zaboří ta zrezivělá příšera.

K nárazu však nedošlo. Hořící loď na poslední chvíli opět změnila směr, příď ostře zabočila doleva, takže o pár centimetrů minula trup tankeru. Nákladní loď se pak narovnala a uháněla

rovnoběžně s tankerem směrem k sousednímu terminálu. Ten tvořila plovoucí rampa, vybudovaná na sektorových pontonech, vybíhajících dvě stě metrů do zálivu. Rampa byla pokryta potrubím s čerpadly, používanými k čerpání surové ropy do tankerů.

Zrezivělý vrak nyní plul rovně jako šíp, plameny z předního nákladového prostoru olizovaly celou příďovou palubu. Nikdo nevyvinul nejmenší snahu tuto hrozbu alespoň zpomalit. Naopak se zdálo, že ještě zrychluje. Příď vraku prostoupeného rzí narazila na konec terminálu a pronikla dřevěnou platformou jako krabičkou zápalek. Dřevěné třísky se rozletěly na všechny strany. Pod náporem se rozpadal jeden ponton za druhým, aniž loď podstatněji zpomalily. Asi sto metrů před přídí se několik členů posádky opouštějících velký tanker zarazilo na lodní lávce, náhle nejistí, kterým směrem se nalézá bezpečí. Odpovědi se jim dostalo za několik vteřin, když šílený vrak projel spodní částí lávky. Skryta v oblacích kouře a plamenů se směsice oceli, dřeva a lidí, jež bývala lodní lávkou, zřítila pod hladinu, kde vzápětí zmizela pod vířícími lodními šrouby.

Loď pokračovala v cestě, i když konečně začala zpomalovat díky nejrůznějším troskám, jež se jí nakupily před přídí. Přesto se ten starý koráb odmítal zastavit a s posledním záchvěvem života se prodíral kupředu ve snaze dosáhnout břehu. Plavidlo rozdrtilo poslední ponton a provedlo závěrečný výpad na pobřežní vykládací a skladovací zařízení. Když záhadná loď narazila nakonec na břeh, rozlehla se nad ostrovem hromová rána, doprovázená vlnami černého kouře. Ti, kdo sledovali tento masakr, si ulehčené vydechli, že nejhorší evidentně pominulo. Vzápětí se však z útrob lodi ozval tlumený výbuch, který stěnou oranžového ohně oddělil celou příď. Během několika vteřin všechno hořelo. Oheň zachvátil dokonce i rozlitou ropu, jež pokrývala hladinu v sousedství vraku. Plameny rychle přeskočily po kalužích nafty až do vlastního přístavu, kde obklíčily vyvázaný tanker. Celý ostrov bleskově zahalil hustý černý dým, který milosrdně zakryl peklo u hladiny.

Na opačné straně zálivu stál Čou a překvapeně žasnul, jak se plameny šíří po komplexu terminálu. Díval se na zchátralé plavidlo, jak se kolébá a naklání na bok poté, co mu oheň v útrobách roztavil

všechny vnitřnosti, a snažil se pochopit, jaký že to sebevražedný maniak se rozhodl sejít ze světa s takovou zuřivostí.

# # #

PŮLDRUHÉHO KILOMETRU od Čouova přístaviště se od ostrova Cche-c' pomalu vzdaloval motorový člun natřený poněkud zašlou bílou barvou. Pod nízko zavěšenou plátěnou stříškou na přídi se skrýval muž s kůží barvy bílé kávy a malým teleskopem připevněným k laserovému mířidlu zkoumal ohnivý holocaust na nedalekém břehu. Se spokojeným úsměvem zhodnotil napáchanou škodu, rozpojil laser i připojenou bezdrátovou vysílačku, kterými jen před několika vteřinami předával příkazy ke změnám kurzu automatickému navigačnímu systému zrezivělého plovoucího vraku. Jak se nad vodou převalovaly mraky kouře, muž pozvedl lesklý kufřík přes obrubník člunu a jemně ho nechal vyklouznout z prstů. Za několik vteřin kufr s nejmodernější technikou nalezl své trvalé místo odpočinku pod osmi centimetry řídkého bahna v temných hlubinách přístavu Ning-po.

Muž se pak obrátil na kormidelníka člunu. Levou tvář mu přetínala dlouhá jizva.

„Do městského přístavu jachet," přikázal tichým hlasem. „Musím chytit letadlo."

# # #

OHEŇ ZUŘIL JEŠTĚ JEDEN A PŮL DNE a teprve pak se ho přístavnímu personálu podařilo zvládnout. Promptně reagující trojice remorkérů zachránila od zničení jeden tanker tak, že projela planoucí hladinou a odstrkala mamutí plavidlo do zálivu, kde byly požáry na jeho palubě rychle uhašeny.

Zařízení na břehu tolik štěstí neměla. Terminál na ostrově Cche-c' byl totálně zničen, přičemž zahynulo deset naftařů. Další půltucet členů posádky supertankeru byl stále nezvěstný a nejspíš rovněž po smrti.

Jakmile mohli vyšetřovatelé vstoupit na palubu záhadného vraku, udivilo je, že nikde nenašli žádné lidské tělo. Údaje očitých svědků

náhle začínaly získávat na věrohodnosti. Byla to kompletně opuštěná loď, jež evidentně plula sama. V místních vodách byla zcela neznámá, ale díky pojišťovacím agentům se ji podařilo identifikovat a vystopovat až k původnímu malajskému majiteli, který ji prodal v aukci do šrotu. Zástupce kupce však vzápětí zmizel a z jeho podniku se vyklubala jenom stínová aktivita s falešnou adresou a bez možnosti jakéhokoliv kontaktu.

Vyšetřovatelé spekulovali, že za celou epizodu může nespokojená původní posádka, vyprovokovaná nevhodným chováním kapitána, a zapálení lodě mělo být jakousi pomstou. Věřilo se, že „Záhadná ohnivá loď v Ning-po“, jak se o ní v okolí začalo mluvit, připlula k místu svého zániku u terminálu na ostrově Cche-c’ čirou náhodou. Chang Čou si však myslel něco jiného a pevně věřil, že tu loď na místo jejího posledního odpočinku na pobřeží někdo navedl.

12

„JAN, ZA DESET MINUT zahajujeme ve Zlaté konferenční místnosti. Než začneme, můžu ti přinést trochu kávy?“

Jan Montague Claytonová se podívala na spolupracovníka stojícího ve dveřích, jako by právě přistál z Marsu.

„Harveyi, moje čůrání má už barvu kapucína a v krvi mám dost kofeinu, že bych s ním mohla pohánět třeba i kosmickou loď. Ale i tak díky. Hned jsem tam.“

„Jdu zjistit, jestli je připravený projekční systém,“ oznámil nesměle Harvey a s tím zmizel v chodbě.

Claytonová ani nedokázala spočítat šálky kávy, které během posledních dvou dní zkonzumovala, avšak věděla, že to byla její hlavní výživa. Od chvíle, kdy se včera roznesla zpráva o zemětřesení v Ras Tanura, seděla jako přilepená u psacího stolu a dávala dohromady hodnocení ekonomických následků. Současně ve vší tichosti shromažďovala z informovaných zdrojů reakce ropných společností, jež byly uvedeny v jejím pořadači. Claytonová si dopřála jediný krátký oddech od chaosu, který ji tu všude obklopoval, ve dvě hodiny ráno, kdy si odskočila do svého stylového apartmá v East Village, aby si na chvíli zdřímla a převlékla se.

Jakožto starší výzkumná analytička obchodních komodit pro bankovní dům Goldman Sachs byla Claytonová zvyklá pracovat dvanáct hodin denně. Nicméně jako specialistka v oblasti budoucího využití ropy a zemního plynu byla na výpadek v Ras Tanura kompletně nepřipravená. Snad každý obchodní zástupce a správce fondů z celé firmy jí volal a žadonil o radu, jak se postarat o konta klientů. Nakonec musela telefon vypnout, aby se mohla soustředit. Stejně tak se musela držet stranou svého e-mailu. Naposledy se podívala na nějaká čísla ohledně exportu ropy, vstala, uhladila své

béžové šaty značky Kay Unger, pak vzala do ruky laptop a zamířila ke dveřím. Proti svému dřívějšímu rozhodnutí se zastavila a vrátila ke stolu, kde si nalila půlku keramického šálku kávy.

Konferenční místnost praskala ve švech. Přítomní byli většinou muži, dychtiví jejích slov. Když Harvey krátkým ekonomickým přehledem zahajoval schůzku, Claytonová si prohlížela přítomné. Hrstku partnerů a ředitelů odborů bylo snadné identifikovat. Jejich předčasně prošedivělé vlasy a silnější rozměry v pase vypovídaly o dlouhých hodinách strávených za psacím stolem. Na druhé straně spektra se nacházeli mladší dealeři, hrdlořezové a agresivní rváči s touhou vyšplhat se po firemním žebříčku až do posvátného ranku starších společníků, kde se koncem každého roku rozdávaly sedmimístné prémie. Polovina přeplácených a přepracovaných investičních profesionálů se nestarala o to, jestli předpovědi Claytonové budou či nebudou přesné, jen když měli koho obviňovat za výsledek svých obchodů. Nicméně ti, kteří dávali pozor, se rychle přesvědčili, že Claytonová své věci rozumí. V krátké době, kterou u firmy strávila, si již stačila vydobýt reputaci důvtipné analytičky s velice pružnou schopností předvídat trendy trhu.

„A nyní bude pokračovat Jan o aktuálním stavu obchodu ropou," uzavřel Harvey a předal slovo Claytonové. Ta zapojila laptop do projekčního systému a okamžik počkala, než se na monitoru objevila její prezentace v aplikaci Power Point. Harvey přešel k jedné stěně a zatáhl žaluzie na velkém panoramatickém okně, ze kterého byl z mrakodrapu na Broad Street překrásný pohled na dolní Manhattan.

„Dámy a pánové, toto je Ras Tanura," zahájila přednášku tichým, ale sebejistým hlasem. Na obrazovce vyskočila mapa Saudské Arábie, následovaná fotografiemi rafinerie a skladovacích nádrží.

„Ras Tanura je největší saúdskoarabský terminál pro export ropy a zemního plynu. Nebo, lépe řečeno, až do včerejšího masivního zemětřesení byl. Vyčíslení škody není stále ještě definitivní, ale odhaduje se, že až šedesát procent rafinerie zničil požár a minimálně polovina skladovacích prostorů utrpěla strukturální poškození."

Jak to ovlivní export ropy?" skočil jí do řeči muž s odstálýma ušima jménem Eli, který při řeči přežvykoval koblihu.

„Téměř vůbec,“ řekla Claytonová a odmlčela se, aby umožnila Elimu spolknout návnadu.

„Tak proč mluvíte o ropném šoku?“ zeptal se. Přitom prskal drobečky.

„Většinu produktů této rafinerie spotřebuje sama Saudská Arábie. Na ropný export bude mít dopad poškození potrubí a nákladových terminálů.“ Na obrazovce se objevil další obrázek, ukazující tucet supertankerů kotvících u terminálu Mořského ostrova.

„Tyhle plovoucí terminály by měly být bezpečné před zemětřesením na moři,“ pronesl kdosi ze zadní části místnosti.

„Nikoliv však v případě, kdy epicentrum zemětřesení je vzdálené nějaké tři kilometry,“ oponovala Claytonová. „A navíc tady nešlo o plovoucí terminály, protože byly uchyceny na mořské dno. Přesun sedimentu na dně v důsledku otřesů země způsobil zkolabování tohoto vodního terminálu označovaného jako Mořský ostrov. Tento Mořský ostrov obsluhuje největší supertankery a jeho kapacita klesla na nulu. Zničeno bylo i několik pobřežních terminálů. Zdá se, že přes devadesát procent exportní infrastruktury Ras Tanura bylo poškozeno nebo zničeno. Z toho důvodu se jedná o velký ropný šok,“ dodala s pohledem upřeným na Eliho.

V místnosti zavládlo melancholické ticho, které porušil až Eli, jenž konečně dojedl svou koblihu.

„Jan, o jakém objemu tu mluvíme?“

„Ze zásobovacího řetězce okamžitě zmizí téměř šest milionů barelů saudského ropného exportu za den.“

„Není to skoro desetina světové denní spotřeby?“ otázal se jeden starší společník.

„Spíše kolem sedmi procent, ale máte zhruba představu.“

Claytonová promítla další obrázek, ilustrující náhlý vzestup ceny západotexaské středně těžké surové ropy, za kterou byla obchodována na Obchodní burze v New Yorku.

„Jak víte, trhy zareagovaly se svou typickou divokou hysterií a vyhnaly cenu ropy za posledních čtyřiadvacet hodin nad sto pětadvacet dolarů za barel. Ti z vás, kteří patříte ke kmenovým zaměstnancům, jste již zažili podobný kolaps Dow Jonesova

indexu,“ dodala, na což jí odpovědělo sborové mručení a pokyvování hlavami.

„Ale co s tím budeme dělat?“ zeptal se Eli.

„To je otázka za čtyřiašedesát dolarů, nebo v našem případě spíš za sto pětadvacet dolarů. V současnosti jednáme se strachem, ovládá nás nejistota. A strach má tu vlastnost, že provokuje iracionální jednání, jež není vůbec snadné předvídat.“ Claytonová se odmlčela a usrkla si kávy. Teď měla posluchače plně ve své moci, viseli na každém jejím slově. I když primární pozornost přitahovala svým atraktivním zjevem, teď byl dav okouzlen jejími znalostmi. Okamžik si vychutnávala pocit moci, pak ale pokračovala.

„Nemylte se. Zničení Ras Tanura zanechá stopy po celém světě. Vnitrostátně se objeví bezprostřední dopad na domácí ekonomiku, který se určitě vyrovná depresi po 11. září. Než se příští týden cena barelu ropy vrátí ze sto dvaceti pěti dolarů zase na sedm za galon, anonymní zákazník zaparkuje svého hummera a začne jezdit autobusem. Vyšší ceny za všechno, od plenek po letenky, otřesou ekonomikou. Nikdo není připraven na takový cenový skok, který tedy z krátkodobého pohledu vyvolá pokles ochoty nakupovat.“

„Není tu něco, čím by mohl pomoct prezident?“ otázal se Eli.

„Moc toho udělat nemůže, i když tu je něco, čím by zmírnil nepříznivý dopad. Naše strategické státní naftové rezervy jsou v současnosti naplněné. Kdyby se prezident rozhodl, mohl by je zčásti použít a snížit tak deficit ze saúdskoarabského zdroje. Navíc by se měl začít uplatňovat zákon povolující vrty v Arktickém národním chráněném území, který schválila předchozí vláda, takže aljašský ropovod zase poběží na plnou kapacitu. To poněkud pozvedne čísla domácí produkce. Nicméně žádné z uvedených opatření nedokáže zabránit jistému nedostatku pohonných hmot v určitých částech země.“

„Co můžeme očekávat v dlouhodobém výhledu?“ zeptal se.

„Nemůžeme dost dobře předvídat vliv obav na stav trhu, můžeme jen předpovídat dynamiku nabídky a poptávky, jaká nakonec zavládne. Zvýšení ceny by mělo v následujících měsících poněkud změkčit současnou úroveň poptávky, což by opět uvolnilo tlaky na cenu ropy. Ostatní země sdružení OPEC se navíc budou

hlasitě dožadovat převzetí chybějícího objemu za výpadek v saúdskoarabském exportu, i když není zcela jasné, jestli by toho jejich infrastruktura byla vůbec schopná.“

„Nebudou ale země OPEC chtít udržet cenu nafty nad sto dolary?“ Eli už začínal být otravný.

„Jistě, jestli bude poptávka trvalá. Za současného stavu nás však čeká přísné ekonomické omezení. Jestliže cena zůstane i po dohadování na úrovni sto pětadvaceti dolarů, budeme tu mít globální kolaps ekonomiky podobného rozsahu, jako byla ekonomická krize třicátých let.“

„Vy si nemyslíte, že by k tomu muselo dojít?“

„Je to možné. Avšak OPEC si nepřeje celosvětový ekonomický kolaps o nic víc, než si ho přejí průmyslové země, protože ten by pak snížil jejich příjmy. Primární starostí dneška je nabídka. A jestliže se objeví nějaká další porucha této nabídky, všechny předpoklady padají.“

„Takže, jaká je perspektiva investic?“ otázal se bez obalu Eli.

„Počáteční odhady z Ras Tanury říkají, že lodní terminály mohou být opraveny nebo nahrazeny během šesti až devíti měsíců. Moje doporučení zní: zmenšit současnou spotřebu nafty za stávajících cenových relací v očekávání, že cena se během devíti až dvanácti měsíců vrátí k mírnějším hodnotám.“

„Jste si tím jistá?“ otázal se Eli s náznakem skepse.

„Absolutně ne,“ odpálila ho Claytonová. „Venezuelu může zítra zasáhnout meteor. V Nigérii se může během týdne zmocnit vlády nějaký fašistický diktátor. Existují tisíce a jedna politických nebo ekologických sil, jež mohou během vteřiny vážně narušit obchod s ropou. To je právě onen znepokojivý prvek nejistoty. Ještě další nepatrný zlomek špatných zpráv a dostaneme se přes recesi do deprese, ze které se budeme vzpamatovávat celá léta. Nicméně se mi zdá poněkud nejisté předpokládat nějakou další přírodní katastrofu s dopadem na Ras Tanuru. Ještě nějaké dotazy?“ zeptala se Claytonová a promítla poslední obrázek.

Harvey rozhrnul žaluzie a vpustil dovnitř jasné slunce, jež přimělo každého přítomného na chvíli zamhouřit oči.

„Jan, moje oddělení pracuje s kmenovými akciemi v globálním měřítku,“ konstatovala drobná žena s blond vlasy, oblečená v blůze barvy granátu. „Můžete mi prozradit, které země budou nejzranitelnější nedostatkem saudské ropy?“

„Sandro, můžu vám říct jedině to, kam Saudská Arábie v současnosti ropu vyváží. Nejvážnějším zákazníkem, jak jistě víte, jsou Spojené státy, a to již od 30. let. Washington se už dlouho snaží prosadit, abychom nebyli tolik závislí na Středním východě, ale saudská ropa přesto představuje téměř patnáct procent naší dovážené ropy.“

„Jak je na tom Evropská unie?“

„Západní Evropa dostává většinu ropy ze Severního moře, ale i saudský export zde hraje určitou roli. Jejich blízkost k dalším dodavatelům by je měla podle mého soudu uchránit od nějakého vážnějšího nedostatku. Ne, nejvíce bude postižena Asie.“

Claytonová dopila zbytek kávy a natáhla si do počítače další soubor. S překvapením zaregistrovala, že všichni přítomní zůstali na svých místech a naslouchají každému jejímu slovu.

„Největší otřes to způsobí v Japonsku,“ spustila poté, co prošla zprávu. „Japonci dovážejí sto procent své spotřeby ropy a nepříznivě je zasáhl již výpadek způsobený posledním zemětřesením na Sibiři, které zničilo jeden úsek ropovodu mezi Tchaj-š’ a Nachodkou. I když se o tom veřejně moc nemluví, tato nehoda už vyhnala cenu ropy o tři až čtyři dolary za barel,“ poznamenala. „Můžu vás informovat, že Japonsko dováží dvaadvacet procent své potřeby ze Saudské Arábie, takže pocítí výrazné omezení. Nicméně dočasné zvýšení ruského exportu může nedostatek poněkud zmírnit, zejména až se znovu zprovozní ten ropovod na Sibiři.“

„A co Čína?“ otázal se jakýsi anonymní hlas ze sálu. „Co ten požár v blízkosti Šanghaje?“

Claytonová si prohlédla příslušnou stránku a zamračila se.

„Číňany čeká podobný šok. Ze Saudské Arábie dovážejí skoro dvacet procent ropy, přičemž celé toto množství je přepravováno tankery,“ odpověděla. „Ještě jsem neprovedla zhodnocení důsledků požáru terminálu v Ning-po, takže můžu pouze spekulovat, ale myslím, že spolu s katastrofou v Ras Tanura zaručí Číňanům, že se v

nejbližší době budou muset vyrovnat s podstatnou překážkou rozvoje ekonomiky.“

„Mají Číňané přístup k nějakým alternativním zdrojům?“ otázal se hlas z pléna.

„Nic připraveného k použití. Nejspíš by se logicky nabízelo Rusko, ale ti budou radši prodávat Západu či Japonsku. Trochu by mohl pomoct Kazachstán, ale jejich ropovod do Číny jede už teď naplno. Myslím, že to na čínskou ekonomiku bude mít dramatický dopad, zvlášť když už teď trpí nedostatkem energie.“ Claytonová si v duchu poznamenala, že se bude muset po návratu do kanceláře podívat na situaci Číny trochu podrobněji.

„Před chvílí jste zmínila výpadky v zásobování pohonnými hmotami v této zemi,“ otázal se bledý muž s purpurovou kravatou. „Jak vážné to bude?“

„Já bych čekala jenom občasné krátkodobé problémy v některých oblastech, za předpokladu, že se do toho nepřimísí ještě nějaké jiné faktory.

Největším problémem, kterému musíme čelit, je strach. Strach z nějaké další poruchy zásobování, ať už skutečné či imaginární, představuje opravdového viníka, který je schopen nás dokonale rozházet.“

Shromáždění pomalu skončilo a nevrle se tvářící finančníci se rozprchli zpět do svých šedivých kójí. Claytonová zavřela laptop a zamířila ke dveřím, když se vedle ní kdosi zjevil. Obrátila tím směrem hlavu a s očekáváním pohlédla na neupravenou postavu Eliho, který měl stále ještě nějaký drobeček z koblihy na kravatě.

„Skvělé setkání, Jan,“ ušklíbl se Eli. „Můžu vás pozvat na kafe?“

I když skřípala zuby, nemohla udělat nic jiného než se usmát a přikývnout.

13

V PEKINGU ZAVLÁDL DALŠÍ DUSIVÝ DEN. Horko, smog a vlhkost halily přelidněné město do tíživého závoje utrpení. Na ulici každou chvíli vzplanul nějaký výbuch hněvu, to když řidiči aut i cyklisté do sebe vráželi ve snaze získat lepší místo na přeplněném bulváru. Matky většinou sebraly děti a vyrazily s nimi k některému z četných jezer v okolí, kde hledaly úlevu před strašným vedrem. Pubertální pouliční prodavači nabízeli chlazenou Coca-Colu a hašení žízně zpocených turistů a byznysmenů jim přinášelo astronomické výdělky.

Teplota byla jen o něco málo nižší ve velké zasedací místnosti ústředního výboru Čínské komunistické strany, stojící na přísně chráněném pozemku západně od pekingského historického Zakázaného města. Konferenční sál, vybudovaný ve sklepení starodávné mohutné budovy, nevhodně nazvané Palác přílišného soucitu, byl prostor bez oken, ale zato s podivnou směsicí jemných koberců a starožitných tapiserií na jedné straně a levného kancelářského nábytku z 60. let na straně druhé. Půl tuctu vážných mužů představujících elitní stálý výbor politického byra, nejvlivnější orgán čínské vlády, sedělo kolem poškrábaného kulatého stolu spolu s generálním tajemníkem a prezidentem Číny Čchien-Fejem.

Zatuchlá místnost však byla daleko nejvíce horká pro ministra obchodu, plešatějícího muže s prasečími očky jménem Sen-c', stojícího s mladou asistentkou po boku před stranickými šéfy.

„Sen-c', stát právě minulý listopad odsouhlasil pětiletý plán rozvoje," oslovil ho přezíravým tónem prezident Fej. „A vy mi chcete namluvit, že pár ‚nehod' způsobilo, že tyto naše národní cíle jsou nedosažitelné?"

Sen-c' si odkašlal a otřel zpocenou dlaň o nohavici.

„Pane generální tajemníku, členové politbyra,“ ujal se slova s úklonou k ostatním shromážděným úředníkům. „Energetické potřeby Číny se v průběhu posledních několika let dramaticky změnily. Náš rychlý a dynamický ekonomický rozvoj vyprovokoval hlad po energetických zdrojích. Jen před pár lety byla Čína v celkovém souhrnu exportérem surové ropy. Dnes více než polovina potřebné suroviny pochází z dovozu. Vzhledem k naší ekonomice je to politováníhodné. Ať se nám to líbí nebo ne, stali se z nás rukojmí ekonomických i politických sil podílejících se na ropném trhu, podobně jako v posledních čtyřiceti letech Američané.“

„Ano, jsme si vědomi našeho stále rostoucího apetitu po energii,“ konstatoval Fej. Nedávno zvolený partajní šéf byl mladík, padesátník, který vyhovoval tradicionalistům v byrokratickém systému díky svému šarmu i lstivosti. Sen-c’ o něm věděl, že je sice horkokrevný, ale pravdu že respektuje.

„Jak závažný je ten šok?“ otázal se další ze straníků.

„Je to podobné, jako by měl člověk uříznuté obě nohy. Zemětřesení v Saudské Arábii na několik měsíců drasticky omezilo jejich schopnost exportovat ropu, i když časem třeba najdeme jiného dodavatele. Zato požár v přístavu Ning-po je ještě více zničující. Tímto zařízením k nám přitéká zhruba třetina veškeré dovážené ropy. Technickou infrastrukturu, jež vývoz ropy vyžaduje, nelze jen tak ze dne na den nahradit. Obávám se, že musím ohlásit drastický nedostatek, který nelze okamžitě vyřešit.“

„Mně bylo řečeno, že oprava škod může trvat až jeden rok, než bude opět dosaženo stávajícího objemu exportu,“ poznamenal jeden bělovlasý člen politbyra.

„S tímto odhadem nemohu ani trochu polemizovat,“ odpověděl Sen-c’ a sklonil hlavu.

Na stropě nad jejich hlavami náhle zhasly zářivky, hlasitá, povětšinou neefektivní klimatizace zmlkla a v temné místnosti se rozhostilo ticho. Teprve po chvíli se zářivky s blikáním rozsvítily a také chladicí systém se zvolna probral k životu. Spolu s tím však prezident vybuchl.

„Ty černé hodinky musí přestat!“ zaklel. „Půlka Šanghaje byla pět dní bez proudu. Naše továrny omezují provoz, aby šetřily

elektřinu, zatímco dělníci nemají ani proud, aby si mohli alespoň v noci uvařit večeři. A vy nám teď říkáte, že budeme mít nedostatek dovážené ropy a že náš pětiletý plán je nesmysl? Požaduji informaci, co se pro vyřešení tohoto problému dělá," sykl.

Sen-c' se pod jeho tirádou viditelně přikrčil. Pohledem přejel po členech byra, zjistil, že žádný není dost statečný na to, aby odpověděl, takže se nadechl a začal tichým hlasem vysvětlovat.

„Jak víte, s dostavbou přehrady Tří soutěsek budou uvedeny do provozu další generátory. V různém stupni výstavby je taktéž půl tuctu uhelných a plynových elektráren. Avšak obstarávání dostatečného množství zemního plynu a nafty k provozu těchto elektráren byl vždy dost problém, a o to horší situace je teď. Naše státní ropné společnosti vystupňovaly průzkum v Jihočínském moři i přes protesty vietnamské vlády. Dále pokračujeme v rozšiřování spektra dodavatelů. Rád bych přítomným připomněl, že ministerstvo zahraničí před nedávném završilo úspěšná jednání, která povedou k zajištění podstatného množství ropy z Iránu. A také pokračujeme ve snahách o získání některých západních naftařských společností, zejména těch, které mají bohaté rezervní zásoby."

„Ministr Sen-c' má pravdu." Šedovlasý ministr zahraničí, který dosud seděl poněkud stranou, si odkašlal. „Tyto úvahy se však týkají dlouhodobých opatření a zdrojů energie v dlouhodobém pohledu, ale okamžitý problém neřeší."

„Ptám se znova, co se dělá proti nedostatku?" Fej téměř ječel. Hlas měl o oktávu výš.

„Kromě Iránu jsme hovořili také s dalšími zeměmi na Středním východě o eventuálním zvýšení jejich exportu. Musíme samozřejmě konkurovat západním zemím v ceně," pronesl jemně Sen-c'. „Avšak poškození přístavu Ning-po fyzicky limituje celkový objem ropy, který jsme schopni dopravit po moři."

„Co Rusové?"

„Ti se milují s Japonci," vyhrkl pohrdavě ministr zahraničí. „Odmítli náš návrh vybudovat společně ropovod ze západních sibiřských ropných polí a naopak schválili ropovod přímo na pacifické pobřeží, odkud budou zásobovat právě Japonce. My můžeme maximálně tak operativně zesílit železniční dopravu a tím

zvýšit objem dopravy. I když víme, že to není nejvhodnější druh přepravy zejména objemných komodit.“

„Takže žádné skutečné řešení k dispozici není,“ vrčel Fej, stále ještě ve varu. „Náš ekonomický růst se tedy zastaví, naše zisky oproti Západu poklesnou a my se budeme moct vrátit k zemědělským družstvům v provinciích, kde si můžeme užívat opakovaných černých hodinek.“

V sále se opět rozhostilo ticho. Nikdo se tváří v tvář hněvu generálního tajemníka neodvážil ani dýchat. Těžkou, zasmušilou atmosféru v sále čeřilo jen kovové rachocení klimatizace v pozadí. Pak si odkašlala Sen-c’ho asistentka, drobná žena jménem Yee.

„Dovolte, pane generální tajemníku, pane ministře Sen-c’,“ oslovila je a uklonila se oběma mužům. „Stát právě dnes prostřednictvím našeho ministerstva obdržel zvláštní nabídku energetické pomoci. Omlouvám se, že jsem ještě neměla příležitost vás informovat, pane ministře,“ obrátila se k Sen-c’mu. „V té chvíli jsem si neuvědomila její důležitost.“

„Jaká je to nabídka?“ otázal se Fej.

„Jde o návrh, že jakýsi subjekt v Mongolsku nám bude dodávat vysoce kvalitní surovou ropu…“

„Z Mongolska?“ přerušil ji Fej. „V Mongolsku ale žádná ropa není.“

„Podle nabídky by nám měli dodávat jeden milion barelů denně,“ pokračovala Yee. „A s dodávkami by se mělo začít do devadesáti dnů od podpisu smlouvy.“

„To je směšné,“ vykřikl Sen-c’ a podrážděně pohlédl na Yee, že zveřejnila tu zprávu takhle přede všemi.

„Možná,“ pronesl Fej, jehož tvář náhle zlidštěla opravdovým zájmem, „to stojí za prověření. Co ještě obsahuje ten návrh?“

„Pouze podmínky smlouvy,“ odpověděla Yee, náhle nervózní. Odmlčela se v naději, že diskuse tím skončí, ale když cítila, že všechny oči jsou upřeny na ni, poněkud bezmocně pokračovala. „Cena ropy bude stanovena podle současné tržní hodnoty a bude neměnná po dobu tří let. Kromě toho bude garantováno výlučné používání severovýchodního ropovodu končícího v přístavu Čchin-chuang-tao a navíc budou Čínou kontrolovaná území označovaná

jako Vnitřní Mongolsko formálně postoupena současné vládě Mongolská.“

Mezi doposud klidnými posluchači vypukla vřava. Místností se v reakci na šokující požadavky ozývaly urážlivé výkřiky. Po několika minutách projevů nesouhlasu Fej zaklepal popelníkem o stůl, aby se sál ztišil.

„Ticho!“ křikl prezident a dav se okamžitě zklidnil. V jeho obličeji se objevil mrzutý výraz, ale promluvil klidným, tichým hlasem. „Zjistěte, jestli je ta nabídka reálná, jestli ta ropa vůbec fakticky existuje. Teprve pak se budeme snažit vyjednat odpovídající cenu.“

„Jak si přejete, pane generální tajemníku,“ uklonil se Sen-c’.

„Přesto, řekněte mi, kdo je ten, který si klade takové opovážlivé nároky?“

Sen-c’ bezmocně pohlédl na Yee. „Jde o malý subjekt, který našemu ministerstvu není ani znám,“ odpověděla na prezidentův dotaz. „Nazývají se ropné konsorcium Avarga.“

14

BYLI BEZNADĚJNĚ ZTRACENI. Dva týdny poté, co vyjeli z Ulan Ude s instrukcí prozkoumat údolí řeky Selenga, pětičlenný průzkumný tým seizmologů zabloudil. Nikdo z těchto členů ruské ropné společnosti LUKOIL nepocházel odsud, což jejich smůlu jenom umocňovalo. Problémy začaly v momentě, kdy jeden z nich polil jednotku GPS horkou kávou, čímž jí přivodil okamžitou smrt. Ani tato nehoda však nestačila narušit jejich pochod na jih. Nevyvedla je z míry ani ta skutečnost, že překlopýtali přes hranice Mongolská a dostali se dokonce až mimo mapu Sibiře, kterou si vzali pro jistotu s sebou. Jejich nákladňák totiž nepřestával drncat na sérii podpovrchových hrbolů, jež naznačovaly možnou přítomnost strukturálních pastí. Strukturální pasti v sedimentu představují přírodní rezervoáry, jakési kapsy, kde se mohou tvořit a usazovat ropa a plyn. Průzkumný tým sledoval tyto hluboké geologické útvary, jež mohly obsahovat možná ložiska nafty, postupoval neustále na jihovýchod, až definitivně ztratil stopu po vyschlé řece.

„Jediné, co teď musíme udělat, je zamířit na sever a sledovat vlastní stopy, pokud budou viditelné," pronesl Dimitrij, menší holohlavý muž. Vůdce týmu stále hleděl k západu a s blížícím se soumrakem pozoroval dlouhé stíny vrhané stromy.

„Já věděl, že jsme měli za sebou sypat drobečky," zakřenil se mladý pomocný technik jménem Vlad.

„Myslím, že nemáme dost benzinu, abychom dojeli až do Kjachty," opakoval řidič náklaďáku. Podobně jako celé vozidlo i on byl statný, rozložitý chlap se silnýma rukama a nohama. Vyšplhal se do dvířek kabiny, vlezl dovnitř a natáhl se na sedadlo s rukama za hlavou. V okamžení usnul. Velké třicetitunové monstrum neslo pod

sebou ocelovou desku, která narážela do země a vysílala do hlubokých vrstev seizmické rázy. V různých vzdálenostech od nákladního auta byly rozmístěny malé přijímače, zachycující signály vzniklé odrážením vln od jednotlivých podpovrchových vrstev sedimentu. Tyto signály byly počítačem převedeny do názorných geologických map.

Po boku mohutného bratra zastavil špinavý rudý nakladaček s náhonem na všechna čtyři kola. Řidič se spolujezdcem z něho vyskočili a zapojili se do debaty.

„Neměli jsme žádné povolení k překročení hranic a teď dokonce ani nevíme, kde nějaká hranice je," stěžoval si řidič podpůrného vozidla.

„Seizmické údaje ale naše pátrání ospravedlňují," zareagoval Dimitrij. „Kromě toho nás vyslali do terénu na dva týdny. Necháme byrokraty naší společnosti, ať se postarají o povolení k provádění vrtů. A pokud jde o hranice, víme, že jsou někde na sever od nás. Naše momentální starost je sehnat benzin, abychom se k hranicím vůbec dostali."

Řidič se chystal pokračovat ve skuhrání, ale jeho pozornost upoutalo tlumené zahřmění v dálce.

„Tamhle nahoře, na kopci," upozornil Vlad.

Nad kamenitým pahorkem, na němž se nalézali, se zvedal pás hor, zeleně se třpytící díky skaliskům porostlým borovicí. Ve vzdálenosti několika kilometrů se k bezmračné obloze z hustě zalesněné skály zvedal oblak šedivého kouře. Když se zvuk exploze odrazil ozvěnou od okolních vrcholků a postupně zmlkl, zarachotil ze svahu těžký kulomet.

„Ve jménu matičky Rusi, copak to bylo?" zabrumlal řidič náklaďáku, kterého vzbudil výbuch.

„Exploze nahoře v horách," odpověděl Dimitrij. „Nejspíš z nějakého dolu či lomu."

„Je pěkné vědět, že nejsme široko daleko jediní lidé v divočině," zamumlal řidič a znovu upadl do dřímoty.

„Někdo z těch lidí tam nahoře nám možná bude schopen říct, kudy máme jet domů," nadhodil Vlad.

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Hukot motoru se přibližoval, až se v dálce objevil poslední model terénního vozu s pohonem na všechna čtyři kola. Vozidlo objelo kopec a pak zabočilo přes rovnou pláň přímo k nim. Automobil ani nezpomaloval, dokud těsně u nich v oblaku prachu nezastavil. Dva cestující zůstali nejdřív sedět bez hnutí v kabině a teprve po chvíli opatrně vylezli ven.

Rusové okamžitě poznali, že ti muži jsou Mongolové, s plochými nosy a vystouplými lícními kostmi. Menší z dvojice o krok předstoupil a hrubě vyštěkl: „Co tady děláte?“

„Trošku jsme zabloudili,“ odpověděl zcela vyrovnaný Dimitrij. „Když jsme prováděli průzkum údolí, nějak jsme sjeli z cesty. Potřebujeme se dostat zpátky přes hranice do Kjachty, ale nejsme si jistí, jestli máme dost benzinu. Můžete nám pomoct?“

Mongolovy oči se rozšířily, když zaslechl slovo „průzkum“, a vůbec poprvé si pečlivě prohlédl speciální náklaďák, zaparkovaný za skupinkou mužů.

„Vy provádíte ropný průzkum?“ otázal se chladným tónem.

Inženýr souhlasně přikývl.

„Tady žádná ropa není,“ vyštěkl Mongol. Rukou opsal půlkruh a prohlásil: „Tady se přes noc utábořite, ani se nehnete. Ráno vám přivezu benzin a nasměruju vás na Kjachtu.“

Bez rozloučení či alespoň přívětivé poznámky se otočil, spolu s řidičem vyšplhal do kabiny a vůz pak prudce vyrazil do hor.

„Naše problémy jsou tedy vyřešené,“ pronesl s uspokojením Dimitrij. „Postavíme tady tábor a brzy ráno vyrazíme. Jenom doufám, že jsi nám nechal nějakou vodku,“ pronesl a poklepal ospalému řidiči na rameno.

# # #

JAKMILE SLUNCE ZAŠLO ZA KOPCE, setmělo se a současně zavanul noční chlad. Před velkým plátěným stanem zapálili muži oheň. Posadili se kolem něho a pojídali dušené maso z konzervy s rýží. Netrvalo dlouho a v rámci noční zábavy se objevily karty a vodka. Jako sázky se používaly drobné mince nebo cigarety.

„Tři srovnané karty.“ Dimitrij se smál, když shraboval výhry v kartách volby, ruské karetní obdoby gin rummy. Oči pod těžkými

víčky mu jiskřily a po bradě mu stékal pramínek vodky, když se očima pásl na tvářích stejně opilých spolupracovníků.

„Schovej si to a brzo budeš mít na daču u Černého moře," zaútočil na něj jeden spoluhráč.

„Nebo na dočku u Kaspického," dodal druhý a zasmál se.

„Obávám se, že tahle hra je na můj vkus moc vysoká," remcal Vlad, který si právě všiml, že za dnešní večer přišel o sto rublů. „Jdu do spacáku, abych zapomněl na tu Dimitrijovu falešnou hru."

Když se mladý technik zvedal, musel ignorovat záplavu uštěpačných poznámek od svých kolegů. Pohlédl směrem ke stanu, ale pak se vydal za náklaďák, aby si ulevil, dřív než půjde zalehnout. Ve stavu opilosti však zakopl a svalil se do nevelké rokle v těsném sousedství náklaďáku. Sklouzl několik metrů dolů, než se zarazil o kámen. Zůstal asi minutu ležet, proklínal svou nešikovnost a oběma rukama si držel naražené koleno. Tehdy uslyšel klapot kopyt, blížících se k táboru. Obrátil se na všechny čtyři a zvolna se začal plazit k okraji strže, odkud bylo štěrbinou pod náklaďákem vidět táborový oheň na protějším břehu rokle.

Jakmile se skupinka koní přiblížila k táboru, hlasy kamarádů zmlkly. Vlad si nevěřícně promnul oči, když se koně dostali na dosah světla z ohně. V jejich sedlech sedělo šest jezdců divokého vzhledu, kteří jako by vypadli z nějakého středověkého gobelínu. Každý byl oblečen do dlouhé oranžové hedvábné haleny sahající až ke kolenům a kryjící plandavé bílé kalhoty, zastrkané do těžkých kožených bot. Světlemodrá šerpa kolem pasu přidržovala meč v pochvě, přes ramena měli navlečený luk a toulec s opeřenými šípy. Hlavy jim kryly polokulovité kovové helmy s chocholem z koňských žíní čnícím z kovové špice uprostřed. K jejich hrozivému zjevu přispívaly i dlouhé slabé vousy, visící jim pod bradou.

Dimitrij se zvedl od ohně, v ruce téměř plnou láhev vodky a zval jezdce, aby se k nim připojili.

„Připíjím vašim skvělým koním, soudruzi." Mluvení mu už činilo určité potíže, ale protože pozvedl láhev do výšky, o smyslu jeho slov nebyly pochybnosti.

Nabídka prošla v tichosti. Všech šest jezdců hledělo na technika chladně. Jeden z ozbrojených průvodců si pak sáhl k boku. V

jediném bleskovém pohybu, který si později Vlad v duchu přehrával snad tisíckrát, si útočník přitiskl luk k hrudníku, napnul tětivu a vypustil dřevěný šíp. Vlad letící šíp ani nezahlédl. Zaregistroval až láhev vodky, která se náhle vysmekla z Dimitrijovy ruky a rozbila se na zemi na tisíc kousků. O několik kroků dál stál Dimitrij, druhou rukou si svíral hrdlo, opeřený šíp mezi prsty. Technik pak s klokotavým výkřikem klesl na kolena a skácel se k zemi. Po hrudníku se mu valil proud krve.

Trojice mužů dosud sedící u ohně vyskočila totálně šokována. Byl to však jejich poslední pohyb. V okamžení se na ně snesl déšť šípů jako vichřice.

Jezdci byli vlastně smrtící stroj, dokonale ovládající luky a každý schopen vystřelit půltucet šípů během několika vteřin. Opilí průzkumníci neměli nejmenší šanci. Lučištníci na tak krátkou vzdálenost nacházeli své cíle s jistotou. Nocí se rozlehlo několik výkřiků a pak už bylo po všem. Všichni muži leželi na zemi mrtví, místo náhrobku je zakrývaly šípy, zaryté do mrtvých těl.

Vlad pozoroval ten masakr očima naplněnýma hrůzou. Když vylétly první šípy, málem překvapeně vykřikl. Srdce mu mohlo vyskočit z prsou, pak začal fungovat adrenalin, který ho ponoukal, aby vyskočil a rozběhl se s větrem o závod. Vydrápal se z rokle a dal se do běhu, rychleji, nežli v životě dosud běžel. Bolest v koleně, alkohol v krvi, to vše zmizelo a bylo nahrazeno všeobjímajícím pocitem strachu. Uháněl po úpatí, neohlížel se na případné neviditelné překážky, poháněn čirou panikou. Několikrát upadl, přičemž utrpěl řadu ošklivých řezných ran na nohou i rukou, ale pokaždé se okamžitě vrávoravě zvedl a pokračoval v běhu. Přes hlasitý tlukot srdce a lapavý dech naslouchal, zda se neblíží klapavé zvuky koňských kopyt. Ty se však nikdy neobjevily.

Celé dvě hodiny utíkal, klopýtal a vrávoral, až nakonec dosáhl prudké řeky Selenga. Pochodoval po břehu, až narazil na dva velké balvany, které nabízely úkryt i ochranu. Vplížil se do štěrbiny pod kameny a vzápětí usnul. Podvědomě se snažil uniknout prožité noční můře, jíž byl před nedávném svědkem.

15

TEREZA DOŠLA K ZÁVĚRU, že takovýto způsob transportu je vlastně věrnou kopií roztřeseného nepohodlí Butterfieldova poštovního dostavníku cestou přes americký jihozápad roku 1860. Každý hrbol či vyjetá kolej vysílaly přímé vibrace přes kola do rámu dvoutunové dodávky, odkud se veškerá energie soustředila do jejího zadku s takovou vehemencí, že jí chrastily všechny kosti. Ani skutečnost, že byla svázaná na tvrdé dřevěné lavici s roubíkem v puse naproti dvěma ozbrojeným strážným, k pohodlí nepřispívala. Pouze přítomnost Roye a Wofforda, spoutaných vedle ní, jí poskytovala alespoň minimální uspokojení.

Celá bolavá, unavená a hladová se vší silou snažila odhalit smysl událostí na jezeře Bajkal. Taťána poté, co ji v jejich společné kajutě vzbudila tlakem studené pistole přitisknuté k bradě, již téměř nepromluvila. Pak je pod namířenými zbraněmi vedli z *Vereščagina* do malého člunu, kterým je dopravili na černou nákladní loď, odkud byli zanedlouho převezeni na břeh a posazeni do dodávky. V ní skoro dvě hodiny čekali na přístavišti. V té době slyšeli střelbu a rozruch na lodi, načež dodávka nastartovala a vydala se na cestu.

V duchu se chmurně ptala, co se asi stalo s ruským vědcem Sargovem. Toho hrubě oddělili od skupiny hned při příchodu na nákladní loď a nahnali jinam. Nevypadalo to moc dobře a Tereza měla o bezpečí tohoto veselého vědce obavy. A co samotný *Vereščagina* Když ho opouštěli, zdálo se, že sedí dost hluboko. Nebyli Al s Dirkem a ostatními členy posádky rovněž v nebezpečí?

Ještě záhadnější otázka se týkala toho, proč je unesli. Bála se o život, ale přestala se litovat ve chvíli, kdy pohlédla na Wofforda či Roye. Tito dva muži trpěli daleko většími bolestmi.

Wofford se snažil šetřit ošklivě zraněnou nohu, kterou si nejspíš zlomil, když upadl, jak ho hrubě strkali z černé nákladní lodi. Teď držel nohu nataženou před sebou a bolestivě se ušklíbl pokaždé, když auto nadskočilo.

Podívala se na Roye a zjistila, že usnul. Na košili měl nevelký strup zaschlé krve. Když se totiž zastavil, aby Woffordovi pomohl, zlomyslný strážce se rozmáchl puškou a způsobil mu širokou ránu přes celou lebku. Roy upadl na několik minut do bezvědomí, takže jeho bezvládné tělo prostě hodili dozadu do auta.

Tereziny obavy dočasně přerušil další otřes dodávky, pak zavřela oči a pokusila se usnout a celou tu noční můru zaspat. Auto poskakovalo po nerovné cestě ještě dalších pět hodin. Jednu chvíli projíždělo docela velkým městem, alespoň soudě podle častého zastavování a rozjíždění a podle hluku okolních aut. Dopravní ruch však brzy zmizel a dodávka opět nabrala rychlost a další čtyři hodiny kličkovala prašnou cestou se spoustou zatáček. Poté konečně zpomalili, a jelikož strážní se najednou probudili a zpozorněli, Tereza pochopila, že se blíží svému cíli.

„Mohli jsme zrovna tak dobře letět, když si sečteme všechen ten čas, co jsme strávili ve vzduchu," ušklíbl se Wofford, když se všichni vznesli z lavice poté, co kola dodávky vjela do nějaké další díry v cestě.

Tereza se tomuto smělému vtípku zasmála, ale neodpověděla, protože auto se mezitím zastavilo. Klapající dieselový motor zhasl, zadní dveře dodávky se prudce otevřely a do kabiny vnikl sluneční svit. Na souhlasné kývnutí strážných Tereza s Royem pomohli Woffordovi vystoupit a pak všichni tři zůstali stát a vstřebávali okolní prostředí.

Nacházeli se uprostřed oploceného pozemku, na němž byly postavené dvě samostatné budovy. Pod jasnou modrou oblohou tu bylo daleko tepleji než u jezera Bajkal, a to i přes lehký vánek, který jim foukal do obličeje. Tereza nasála vzduch do nosu a rozeznala v něm suché a prašné aroma. Pod nimi se do dálky vlnilo travnaté údolí, zatímco v jejich těsném sousedství se tyčil šedozelený vrchol. Celý areál vypadal, jako by byl vytesán do boku hory, pokrytého nízkými keři a hustými ostrůvky vysokých borovic.

Po jejich levici, zčásti skrytá za dlouhou řadou živého plotu, stála nízká cihlová budova, podobná stavbám běžným v moderních průmyslových komplexech. K jednomu konci stavby byla zdánlivě nelogicky připojena stáj. V ohradě se motalo asi šest mohutných koní, okusujících zbytky zeleně, která místy vyrážela ze země. Na opačném konci budovy stála velká kovová garáž s flotilou nakladačku a různou mechanickou výbavou. Uvnitř několik dělníků v černých kombinézách pracovalo na řadě zaprášených strojů na zemní práce.

„Já myslel, že Tádž Mahal se nachází v Indii," poznamenal Roy.

„No, možná jsme v Indii," opáčil Wofford s bolestivou grimasou.

Tereza se obrátila a zaměřila se na druhou budovu v areálu. Musela souhlasit s Royem, protože ta stavba skutečně mírně připomínala indickou památku, i když v mnohem menším měřítku. Na rozdíl od funkční efektivnosti vedlejší cihlové stavby, tahle byla vyšperkovaná a nesla v sobě určitý dramatický náboj. Silné sloupy zepředu lemovaly velkou, zářivě bílou mramorovou budovu, která se však držela při zemi. Uprostřed obklopovalo hlavní vchod sloupoví uspořádané do kruhu. Shora zakrývala vstupní halu baňatá bílá střecha, z jejíhož vrcholku čněla do výšky zlatá špička. Celková kompozice měla skutečně cosi společného s Tádž Mahalem. Přestože celkový vzhled byl elegantní, Tereze spíš připomínal obří kopeček vanilkové zmrzliny spadlý z nebe.

Terén před budovou byl rovněž honosný. Přes pozemek vedly dva kanály ústící do rozlehlého bazénu, v němž se zrcadlila voda, a poté pod průčelí budovy. Tereza slyšela hukot proudící vody v nedaleké řece, z níž tekla voda do kanálů. V sousedství kanálů a bazénu se rozkládala svěže zelená ozdobná zahrada, vypiplaná do takových detailů, že by zahanbila i anglického šlechtice.

Na louce spatřila Tereza Taťánu a Anatolije, jak mluví s mužem, který měl na boku zbraň v pouzdře. Muž přikyvoval, pak se přiblížil k zadní části nákladáku a s výrazným cizím přízvukem pravil: „Tudy." Royovi a Woffordovi za zády se zjevili dva strážní, aby podtrhli význam rozkazu.

Tereza s Royem jednou paží podpírali Wofforda a společně následovali poněkud menšího muže, který je vedl cestičkou k bohatě

zdobené budově. Došli ke krytému vchodu s velkými dřevěnými vyřezávanými dveřmi. Po obou stranách, podobni vrátným v hotelu Savoj, stáli dva strážní, oblečení do bohatě vyšívaných dlouhých hedvábných plášťů oranžové barvy. Tereza věděla, že to jsou strážní, protože se ani nepohnuli, aby jim otevřeli dveře. Stáli dál jako sochy, v jedné ruce svírajíce ostrá kopí.

Dveře se otevřely a zajatci vstoupili do foyeru s klenutým stropem, plným starodávných pastorálních maleb koní na polích. Zpoza dveří vyklouzl malý majordomus a s poněkud křivým úsměvem vyzval skupinku k následování. Tápal po naleštěné mramorové podlaze, až je nakonec zavedl postranní chodbou do tří vnitřních hostinských pokojů. Jeden po druhém, nejprve Tereza, pak Roy a nakonec i Wofford, byli eskortováni do pohodlně zařízených místností, kde byli ponecháni o samotě. Mohli jen bezmocně přihlížet, jak za nimi majordomus zamyká a zajišťuje dveře.

Tereza si všimla, že vedle postele stojí menší stolek a na něm miska s kouřící polévkou a bochník chleba. Rychle smyla z rukou a z obličeje špínu z cesty, posadila se ke stolu a hladově se pustila do jídla. Nakonec nad jejími obavami zvítězilo vyčerpání, takže se položila na měkkou postel a okamžitě usnula.

O tři hodiny později ji z hlubokého spánku vyrušilo ostré ťukání na dveře.

„Tudy, prosím," pronesl malý majordomus, který na ni hleděl s jistou mírou chlípnosti.

Roy s Woffordem již čekali na chodbě. Tereza byla překvapená, když zjistila, že Wofford má zavázanou nohu a opírá se o dřevěnou berli. Také Roy měl ránu na hlavě zakrytou obvazem a namísto zakrvácené košile měl na sobě volný bavlněný pulovr.

„Vypadáte jako typické modely zdravých jedinců," poznamenala.

„Jistě. Zvlášť když se ti zdraví jedinci právě zúčastnili jako figuríny nárazové zkoušky," odpověděl Roy.

„Pohostinnost se poněkud zlepšila," dodal Wofford a zaťukal berlí o podlahu.

Celou trojici vedli zpět do foyeru a pak hlavní chodbou do rozlehlého obývacího pokoje. Jeho zdi lemovaly police s knihami

vázanými v kůži, na jedné stěně blízko rohu stál krb a za ním po celé délce byl bar. Tereza nervózně pohlédla na torzo černého medvěda, visící na stěně nad její hlavou, ostré drápy a vyceněné zuby znehybněné na věčný důkaz agresivity. Jak pohledem přejížděla po místnosti, uvědomila si, že se nachází v ráji preparátů. Na stráži zde stáli různí vycpaní jeleni, mufloni, vlci a lišky a všichni zlomyslně pozorovali návštěvníky. Uprostřed pokoje stála Taťána a vedle ní jakýsi muž, který podle vzhledu zrovna tak mohl viset na stěně.

To má být úsměv, uvědomila si. Když roztáhl ústa, zablýskala se řada ostrých špičatých zubů podobných žraločím, jako by měly chuť na čerstvý kus masa. Postavu měl štíhlou, ale vypracovanou, a černé vlasy volně sčesané dozadu. Z klasického mongolského hlediska byl docela pohledný, s vysokými lícními kostmi a mandlovýma očima, zbarvenýma do zlatohnědá. Celá síť vrásek od slunce a větru napovídala, že v mládí pracoval hodně venku. Nicméně chování tohoto muže, oblečeného v módní šedivý oblek, svědčilo o tom, že tyto dny už dávno minuly.

„To je od vás milé, že jste se k nám připojili," pronesla Taťána bezbarvým hlasem. „Dovolte, abych vám představila Tolgoje Borjina, prezidenta konsorcia Avarga Oil."

„Rád vás poznávám." Wofford přihopsal blíž a potřásal si s mužem rukou, jako by to byl jeho starý přítel. „A teď, nevadilo by vám prozradit nám, kde a proč tu sakra jsme?" otázal se rovnou a přitom mu stiskl ruku jako ve svěráku.

Woffordův nečekaný dotaz zastihl Mongola trochu nepřipraveného, takže nejprve pustil Woffordovu ruku a pak na chvíli zaváhal, než promluvil.

„Jste v mém domově a na ředitelství společnosti."

„V Mongolsku?" vyzvídal Roy.

„Omlouvám se za to rychlé stažení ze Sibiře," pravil Borjin, ale na Royovu otázku vůbec nereagoval. „Taťána mě informovala, že vaše životy byly v ohrožení."

„Skutečně?" vydechla Tereza a vyslala opatrný pohled ke své bývalé spolubydlící.

„Nucený odchod z dané oblasti pod namířenými zbraněmi byl absolutně nezbytný pro vaši bezpečnost," vysvětlovala. „Ekologičtí

radikálové na jezeře Bajkal jsou velice nebezpeční. Evidentně se jim podařilo infiltrovat na výzkumnou loď Limnologického ústavu a pokusili se ji i s celou posádkou potopit. Naštěstí jsme se dokázali spojit s jednou pronajatou lodí, jež byla nedaleko a která pomohla při naší evakuaci. Nejlepší bylo odjet potají, abychom na sebe nepřivolali nežádoucí pozornost a vyhnuli se riziku pozdějšího útoku.“

„Nikdy jsem neslyšela o žádné skupině bajkalských ekologů, kteří by se chovali tak násilně,“ odpověděla Tereza.

„Je to nová odnož mladých radikálů. S poklesem státního administrativního dohledu v posledních letech si mladí rebelové neberou servírky a stali se daleko bezostyšnější a rozhodnější, obávám se.“

„A co ten vědec, doktor Sargov, který byl odstraněn z lodi společně s námi?“

„Trval na tom, že se vrátí na loď, aby mohl varovat ostatní příslušníky ústavu. Obávám se, že za jeho bezpečí už ručit nemůžeme.“

„Je mrtvý? A co ostatní lidé z lodi?“

„Z důvodů bezpečnosti každého z nás jsme byli nuceni evakuovat oblast. Avšak o výzkumné lodi doktora Sargova nemám žádnou informaci.“

Z Terezina obličeje zmizela veškerá červeň, jakmile jí začal docházet smysl těch slov.

„A proč jste nás zavlekli až sem?“ chtěl vědět Roy.

„Prozatím jsme projekt Jezero Bajkal opustili. Vaše pomoc při hodnocení potencionálních ložisek ropy je však neustále cenná. Podle smlouvy pro nás máte pracovat po dobu šesti týdnů, takže jenom přeneseme podmínky smlouvy na jiný projekt.“

„Uvědomil jste naši společnost?“ chtěla vědět Tereza, které teprve teď došlo, že její mobil zůstal na výzkumné lodi. „Budu se muset spojit s nadřízenými, abychom celou záležitost prodiskutovali.“

„Naše nízkofrekvenční linka je bohužel toho času mimo provoz. Je to dost běžný problém v takovýchto odlehlých oblastech, jak jistě

chápete. Jakmile začne toto spojení znovu fungovat, budete mít samozřejmě možnost zavolat si, kam budete chtít.“

„Proč nás v našich pokojích zamykáte jako nějaká zvířata?“

„Máme tu v běhu řadu citlivých projektů, takže si bohužel nemůžeme dovolit nechat cizince volně se pohybovat po celém zařízení. Ve vhodný čas pro vás uspořádáme takovou malou, omezenou prohlídku.“

„A kdybychom namísto toho chtěli okamžitě odjet?“ zkoušela štěstí Tereza.

„V tom případě vás řidič zaveze do Ulánbátaru, kde nasednete na letadlo domů.“ Borjin se usmál, až se mu ostré zuby zaleskly.

Stále ještě po cestě unavená Tereza nevěděla, *co* si má myslet. Možná teď bude nejlepší nedráždit hada bosou nohou, rozhodla se. „Co byste si přál, abychom pro vás udělali?“

Do místnosti přivezli stohy šanonů spolu s několika laptopy. Písemnosti obsahovaly spoustu geologických údajů a podpovrchových seizmických profilů. Borjinův požadavek byl docela prostý.

„Přejeme si rozšířit těžební operace do dalších zeměpisných oblastí. Tady máte výsledky pozemních studií. Povězte nám, kde jsou optimální místa pro nové vrty.“ Pak se odmlčel, obrátil se k nim zády a opustil místnost. Taťána mu šla v patách.

„To je jenom hromada žvástů,“ zamumlal Roy a zvedl se.

„No, vypadá to jako profesionálně získané údaje,“ poznamenal Wofford, který si prohlížel podpovrchovou mapu izopach, ilustrující tloušťku různých vrstev sedimentu.

„Já nemyslím údaje,“ odsekl Roy a praštil složkou o stůl.

„Klid, fešáku,“ zašeptal Wofford a kývl hlavou směrem k jednomu rohu u stropu. „Jsme ve *Skryté kameře.“‘*

Roy vzhlédl a vedle usmívající se vycpané hlavy soba uviděl titěrnou videokameru.

„Uděláme nejlíp, když se alespoň naoko pustíme do studia toho materiálu,“ pokračoval tiše Wofford. Při řeči si držel před ústy mapu.

Pak se posadil, přitáhl si jeden laptop a svezl se v křesle tak hluboko, až odklopená obrazovka počítače kryla jeho ústa.

„Nelíbí se mi to. Tihle lidé jsou křiváci. A nezapomeňme na skutečnost, že nás sem přivezli s ozbrojeným doprovodem.“

„Souhlasím,“ zašeptala Tereza. „Celá ta historka o tom, že se nás na jezeře Bajkal pokoušeli chránit, je směšná.“

Jak si vzpomínám, Taťána hrozila, že mi ustřelí levé ucho, když s ní z *Vereščagina* neodejdu,“ přemítal Wofford a bezmyšlenkovitě si popotahoval ušní boltec. „Řekl bych, že takhle nemluví někdo, kdo se stará o mé dobro.“

Tereza rozložila topografickou mapu horského pásma, a zatímco hovořila, ukazovala Woffordovi na nějaké bezvýznamné místo.

„A co doktor Sargov? Toho zajali spolu s námi nedopatřením. Třeba ho zabili.“

„To nevíme určitě, ale možné to je,“ připustil Roy. „Musíme předpokládat, že podobný konec čeká i nás poté, co jim předáme požadované informace.“

„To je celé šílené,“ vydechla Tereza s nepatrným zavrtěním hlavou. „Musíme najít nějakou únikovou cestu.“

„Ta garáž vedle hospodářské budovy na druhé straně louky. Byla plná různých vozidel,“ nadhodil Wofford. „Kdyby se nám podařilo ukrást náklaďák a dostat se s ním odsud, určitě bychom dokázali najít cestu do Ulánbátaru.“

„Jenomže nás drží buď pod zámkem v našich pokojích, nebo pod dohledem. Budeme se muset připravit na bleskový únik bez velké přípravy.“

„Obávám se, že já nejsem ve formě na nějaké sprinty nebo skoky o tyči,“ ozval se Wofford a změnil polohu zraněné nohy. „Budete se muset o to pokusit beze mě.“

„Mám nápad,“ řekl Roy s pohledem na stůl na protější straně místnosti. Chvíli předstíral, že hledá mezi mapami něco na psaní, pak se zvedl a přistoupil k onomu stolu, kde si z oblého koženého držáku vzal jednu tužku. Otočil se zády k videokameře, vyhledal kovový nůž na otvírání dopisů, který byl přimíchaný mezi tužkami, a skryl ho do rukávu. Pak se vrátil na své místo a začal předstírat, že něco píše. Současně se však šeptem domlouval s Terezou a Woffordem.

„Dnes večer si to vyzkoušíme. Já vyzvednu Terezu, spolu prozkoumáme terén a pokusíme se najít únikovou cestu. Zítra to pak

spustíme naostro. S invalidou v závěsu,“ dodal a ušklíbl se na Wofforda.

„Budu vám zavázán,“ přikývl Wofford. „Opravdu velice zavázán.“

16

ROY SE POHOTOVĚ VZBUDIL ve dvě hodiny ráno a rychle se oblékl. Z úkrytu pod matrací vytáhl nůž na otvírání dopisů a pak se přesunul temným pokojem k zamčeným dveřím. Ohmatal rám, až nalezl okraje tří kovových pantů, lehce vyčnívajících na vnitřní straně. Vsunul nástroj do horního pantu a opatrně vytáhl dlouhý kovový čep, který držel celý pant pohromadě. Pak vytáhl čepy i ze dvou zbývajících závěsů, lehce pozvedl dveře, a když vypadly i zevní hlavice čepů, opřel dveře v místnosti o stěnu. Poté se vkradl na chodbu a přitáhl za sebou dveře zpět do rámu, takže na první pohled vypadaly znovu jako zavřené a zamčené.

Chodba byla prázdná, takže se po špičkách přesunul k sousedním dveřím, za nimiž byla Tereza. Odklopil závoru, otevřel dveře a nalezl Terezu, jak sedí na posteli a čeká.

„Tys to dokázal," zašeptala, když ho spatřila ve světle z chodby.

Roy se na ni lehce usmál a pokynul jí, aby ho následovala. Vplížili se do chodby a pomalu se přibližovali hlavnímu foyeru. Rampy se slabými žárovkami poskytovaly v chodbě jen tlumené osvětlení. Nicméně zde nikoho nebylo ani vidět, ani slyšet. Tereziny gumové podrážky začaly na leštěné mramorové podlaze skřípat, takže se zastavila, zula si boty a dál pokračovala jen v punčochách.

Foyer byl jasně osvětlený velkým křišťálovým lustrem, což přimělo Roye a Terezu, aby se přitiskli ke stěnám a pohybovali se s největší opatrností.

Roy poklekl a skrčený cupital k úzkému oknu, které vedlo k hlavnímu vchodu. Vykoukl ven, ale hned se zase stáhl a směrem k Tereze zavrtěl hlavou. I přes pokročilou hodinu přecházela před předními dveřmi dvojice strážných. Budou si tedy muset najít jinou cestu ven.

Teď stáli v hale vlastně v místě základny obráceného písmene T. Hostinské pokoje byly situovány vlevo, takže soukromé prostory obyvatel domu byly zřejmě vpravo. Vydali se tedy širokou hlavní chodbou vedoucí k pracovně.

Dům zůstával tichý a jediným zvukem v chodbě bylo hlasité tikání starobylých hodin. Dorazili k pracovně a po špičkách pokračovali dál, podél hlavní jídelny a dvou menších konferenčních sálů. Všechny místnosti byly bohatě vyzdobené působivou sbírkou uměleckých předmětů z období dynastie Sung a Jin. Tereza se rozhlížela po stropě a pátrala po dalších videokamerách, ale žádnou neobjevila. Zaslechla šeptavý zvuk a instinktivně se chytila Royova předloktí. Zaryla mu nehty do kůže, až sykl bolestí. Oba se uklidnili, když si uvědomili, že to jen venku vane vítr.

Chodba končila ve velkém otevřeném obývacím pokoji, ze tří stran proskleném od podlahy až ke stropu. Ačkoliv v noci toho nebylo venku moc vidět, Tereza i Roy přesto vycítili neuvěřitelný pohled, který se z této horské výšky musel nabízet na ustupující kaskády údolí pod nimi. V blízkosti vchodu do pokoje nalezl Roy schodiště pokryté koberci, které vedlo do nižšího poschodí. Pokynul ke schodům, Tereza přikývla a tiše ho následovala. Silný koberec pro ni představoval vítanou úlevu, protože z chůze po tvrdém mramoru ji už začínaly bolet nohy. Na ohybu schodiště vzhlédla na veliký portrét starodávného bojovníka na stěně. Muž na obraze seděl na koni, oblečený do pláště lemovaného kožešinou, v pase měl oranžovou šerpu a na hlavě klasickou mongolskou kulatou přilbu. Triumfálně na ni shlížel zlatočemýma očima. Ústa měl pokřivená do náznaku úsměvu, přičemž odhaloval špičaté, ostré zuby, což jí připomnělo Borjina. Portrét byl natolik živý, že se až zachvěla, obrátila se k němu zády a rychle sestoupila po dalším křídle schodů.

Vyšla na chodbě, která kousek vybíhala směrem od domu. Jedna stěna chodby byla prosklená a bylo z ní vidět na rozlehlý dvůr. Tereza s Royem vykoukli nejbližším oknem a objevili samostatnou budovu na opačné straně cesty.

„Tady někde musí být dveře na dvůr," zašeptal Roy. „Jestli se nám podaří dostat až sem, pak bychom se mohli pohybovat na konci křídla pro hosty a proklouznout ke garáži."

„Pro Jima to ale bude zatracená dálka, když může jen poskakovat. Naštěstí se zdá, že tu nejsou žádné stráže. Pojďme najít ty dveře.“

Rychle se pohnuli na konec chodby, kde konečně kýžený východ nalezli. Tereza nezajištěné dveře zkusila, napůl v očekávání, že spustí alarm, ale nestalo se nic a dveře povolily. Společně pak vyšli na otevřený dvůr, částečně osvětlený několika řídkými pouličními lampami. Tereza si znovu oblékla boty, jakmile se nohama dotkla studené země. Noční vzduch byl svěží, a když jí vítr profoukl tenké oblečení, zachvěla se zimou.

Kráčeli po břidlicové pěšině, vedoucí přes dvůr směrem ke kamenné budově, která stála až v samém zadním koutu nemovitosti. Ukázalo se, že jde o malou kapli, i když v půdorysu měla kruhovitý tvar a klenutou střechu. Její kamenné stěny se výrazně lišily od mramoru, použitého v hlavním domě, a vypadaly rozhodně starší. Když se přiblížili, Roy minul tunelový vchod do budovy, ale zvenku nahlédl mezi klenutými stěnami až na jeho vzdálený konec.

„Myslím, že jsem vzadu viděl nějaký dopravní prostředek,“ zašeptal Tereze, která se ho teď držela jako klíště.

Když dospěli až sem, narazili na kryté prostranství, obehnané nízkým kovovým zábradlím. Šlo o bývalou ohradu pro dobytek. Uvnitř stálo šest starých koňských povozů. Jejich dřevěné ložné prostory obsahovaly lopaty, krumpáče a prázdné bedny. Zpod jedné plachty vykukovalo přední kolo zaprášeného motocyklu, zatímco v zadní části ohrady Roy prohlížel vůz, kterého si všiml už dříve. Bylo to obrovité starodávné monstrum, celá desetiletí pokrývané prachem a stojící na přinejmenším dvou prázdných pneumatikách.

„Nic, co by nás dopravilo do Ulánbátaru,“ poznamenala zklamaně Tereza.

Roy přikývl. „Budeme se muset spolehnout na garáž na druhé straně sídla.“ Náhle ztuhl, protože se ozval pronikavý zvuk. Poznal v něm koňské ržání a nebylo to daleko odsud.

„Za vůz,“ zašeptal a ukázal za ohradu.

Oba klesli k zemi, tiše se proplazili pod zábradlím a vklouzli pod nejbližší povoz. Teď leželi za jedním starým dřevěným kolem a opatrně vyhlíželi mezi jeho paprsky.

Brzy se objevili dva muži na koních, doprovázeni klapotem podkov na břidlicové stezce. Jezdci projeli kolem kamenné budovy, pak minuli část ohrady a zastavili se. Tereze vynechalo srdce, když ty muže uviděla na vlastní oči. Byli oblečeni stejně jako onen válečník na obraze.

Oranžový hedvábný plášť se pod lampami zlatě třpytil. Bachraté kalhoty, boty s tenkou podrážkou a kulaté kovové helmy s koňskou hřívou ve špičce zjev jezdců doplňovaly. Oba muži se několik minut zdrželi na místě jen pár metrů od jejich skrýše. Byli tak blízko, že Tereza cítila ve vzduchu prach zvířený hrabáním koňských kopyt.

Jeden z mužů vyštěkl cosi nesrozumitelného a koně najednou vyrazili. Za okamžik oba jezdci zmizeli za klapotu kopyt ve tmě.

„Noční hlídači," prohlásil Rov, když zvuky dusajících koní utichly.

„Byli trochu moc blízko na můj vkus," odpověděla Tereza, vstala a vyklepala si z šatů prach.

„Nejspíš nemáme moc času, než tudy pojedou znovu. Podíváme se, jestli nemůžeme proklouznout kolem opačné strany hlavního domu a dostat se ke garáži tamtudy."

„Oukej. Ale pospěšme si. Nechci se s těmi chlápky znovu setkat."

Prolezli skrz zábradlí a zamířili k hostinskému křídlu domu. Když se však dostali doprostřed dvora, uslyšeli ostrý výkřik a náhlý koňský dusot. S hrůzou se ohlédli a jen několik metrů za sebou uviděli koně, jak se za nimi ženou. Dva jezdci se potichu vrátili ke kamenné budově a v okamžiku, kdy uviděli Terezu a Roye utíkat přes dvůr, vyrazili.

Oba uprchlíci ztuhli na místě, nerozhodní, zda mají běžet zpátky k hlavnímu domu nebo pokračovat v úprku přes dvůr. Bylo to prakticky jedno, protože jezdci byli teď už na kraji dvora a měli je jako na dlani. Tereza sledovala, jak se jeden kůň vzepjal na zadních, když jezdec prudce přitáhl otěže a koně na místě zastavil. Druhý kůň pokračoval v klusu přímo k místu, kde Tereza s Royem stáli.

Roy okamžitě poznal, že jezdec se pokusí je povalit. Rychlým pohledem na Terezu zaregistroval v jejích očích velký strach a zmatek. Stála jako přimražená.

„Hni se!“ vykřikl na ni Roy, popadl ji za paži nad loktem a odstrčil ji stranou. Jezdec byl téměř u nich, takže Roy sotva stačil ukročit stranou před útočícím koněm. Přesto se mu o bok otřely jezdcovy třmeny. Když znovu získal rovnováhu, udělal neuvěřitelnou věc. Než aby začal hledat nějaký úkryt, otočil se a vyrazil za útočícím koněm.

Nic netušící jezdec klusal ještě pár metrů, pak koně zpomalil, obrátil ho na pravou ruku a chystal se k dalšímu útoku. Když dokončil otočku, překvapeně zjistil, že mu v cestě stojí Roy. Seizmolog popadl volné otěže visící koni pod bradou a prudce jimi trhl k zemi.

„Tyhle koňské hrátky by už stačily,“ zamumlal Roy.

Jezdec měl stále ve tváři prázdný pohled, zatímco se Roy namáhavě snažil zadržet vycvičeného koně, jemuž se z nozder valila oblaka páry.

„Néééé!“ Pronikavý výkřik vyšel z Tereziných rtů a byl natolik hlasitý, že ho bylo určitě slyšet až v Tibetu.

Roy se ohlédl po Tereze, která ležela roztažená na zemi, ale nezdála se být v bezprostředním nebezpečí. Pak si všiml, jak se k němu cosi blíží. Hrudník mu sevřel mohutný stisk a uvnitř ucítil obrovský žár. Klesl na kolena a zatočila se mu hlava. Vzápětí se u něj ocitla Tereza a chytila ho kolem ramen.

Jako žiletka ostrý hrot šípu, vypáleného druhým jezdcem, minul Royovo srdce snad jen o milimetry. Projektil se mu zabořil do hrudníku těsně vedle srdce a propíchl plicní tepnu. Výsledek byl prakticky stejný – došlo k masivnímu vnitřnímu krvácení, jež vedlo k okamžité zástavě srdce.

Tereza se zoufale snažila zastavit proud krve z místa proniknutí šípu do hrudníku, ale pokud šlo o vnitřní škody, nemohla dělat zhola nic. Jen ho pevně držela, zatímco mu z obličeje mizela, barva. Několikrát zalapal po dechu a pak se jeho tělo postupně začalo bortit. Na okamžik se mu ještě do očí vrátil jasný pohled a Tereza pocítila naději, že se snad vzpamatuje a přežije. Chvilku se na ni díval a obtížně ze sebe vysoukal několik slov. „Zachraň se sama,“ řekl, pak zavřel oči a byl mrtev.

17

DOPRAVNÍ PROUDOVÝ LETOUN Aeroflotu TU-154 se pomalu stočil nad Ulánbátarem, pak zamířil proti větru a srovnal se podle hlavní přistávací dráhy letiště Bujant Ucha na konečné přiblížení. Pod bezmračnou oblohou si Pitt z malého okénka do sytosti užíval panoramatických pohledů na město a okolní krajinu. Četné jeřáby a buldozery naznačovaly, že hlavní město Mongolská se prudce mění.

První dojem z Ulánbátaru byl obraz metropole východního bloku, jež povstala z mokřin a bláta někdy v padesátých letech dvacátého století. Město se stalo domovem 1,2 milionu lidí a bylo vystavěno převážně v sovětském stylu s typickou fádností a bez fantazie. Jednotvárné šedivé paneláky byly rozeseté po celém městě s byty nabízejícími teplo vězeňských cel. Jen u několika velkých bloků vládních budov, které obklopovaly městské centrum, se dalo hovořit o produktu architektonického povědomí. Přesto nedávno získaná autonomie, pocit demokratické vlády a určitý ekonomický růst přidaly městu, jež se zřetelně snažilo modernizovat, trochu víc života. V kdysi usedlém městě se postupně objevily barvité obchody, lepší restaurace a bouřlivě se rozvíjející noční kluby.

Srdce metropole je charakteristickou směsicí starého a nového. Předměstí jsou však stále zastavěna stany připomínajícími vdolky, kterým se tady říká *ger,* neboli jurta. Jsou vyráběny z plstě a představují tradiční domovy mongolských pastevců a jejich rodin. Stovky šedivých nebo bílých stanů zaplňují jinak prázdné pozemky v okolí usedlostí, tvořící jedinou metropoli v celé zemi.

Na západě je toho o Mongolsku známo velice málo, snad jen s výjimkou Čingischána a mongolského hovězího. Tato řídce obydlená krajina, vklíněná mezi Ruskem a Čínou, se rozkládá na rozsáhlém

území, které je jen o něco menší než stát Aljaška. Rozeklané hory lemují severní a západní okraje země, zatímco poušť Gobi zaujímá celý jih. Napříč krajinou se táhne téměř posvátná step, zvlněná travnatá krajina, produkující pravděpodobně celosvětově nejlepší jezdce na koni. Slavné dny mongolských hord jsou však jen vzdálenou vzpomínkou. Roky sovětské nadvlády, během nichž se z Mongolská stala jedna z největších komunistických zemí, potlačily mongolskou identitu i rozvoj. Teprve v posledních letech začali Mongolové znovu nacházet svůj hlas.

Jak Pitt hleděl na horské velikány, obklopující Ulánbátar, začínal pochybovat, jestli rozšíření pátrání do Mongolská byl vůbec dobrý nápad. Koneckonců to byla ruská loď, která se na jezeře Bajkal málem potopila, tedy žádné plavidlo agentury NUMA. A nikdo z jeho personálu neutrpěl úhony. Ani za tým zabývající se průzkumem ropných ložisek rozhodně nezodpovídal on, i když osobně se domníval, že ta jejich parta byla v celé záležitosti nevinně. Přesto tu existovala jakási spojitost s jejich pátráním na jezeře, jež přispěla ke špinavé hře a nakonec i k únosu. Někdo za to mohl a on se hodlal dozvědět kdo.

Když pneumatiky proudového letadla zaječely na asfaltu přistávací dráhy, Pitt dloubl loktem do pasažéra v sousedním sedadle. Al Giordino usnul několik vteřin po startu letounu z Irkutsku a nepřestal pospávat dokonce ani ve chvíli, kdy mu stevardka vylila na nohu kávu. Teď s námahou otevřel oči a pohlédl z okénka. Když spatřil betonovou plochu, narovnal se v sedadle a okamžitě byl naplno vzhůru.

„Nepřišel jsem o něco během letu?“ zeptal se s potlačovaným zívnutím.

„Jako obyčejně. Otevřená krajina. Nějaké ovce a koně. Pár společenství naháčů.“

„To mám prostě smůlu,“ odpověděl s podezřívavým pohledem upřeným na hnědou skvrnu na botě.

„Vítejte v Mongolsku a ve městě ‚Rudý hrdina‘, jak se Ulánbátaru přezdívá,“ ozval se sytý hlas Sargovův. Seděl přes uličku, zaklíněn v nevelkém sedadle, obličej celý obalený obvazy. Giordino nechápal, jak ten Rus dokáže být veselý. Když však zahlédl, jak si

tělnatý vědec zastrkává do kufříku láhev vodky, odpověď mu byla jasná.

Trojice prošla imigrační kontrolou, Pitt a Giordino za cenu podrobného zkoumání. Teprve pak si mohli vyzvednout zavazadla. Letiště bylo podle mezinárodních standardů dost malé. Zatímco čekali na chodníku na stanovišti taxíků, Pitt zaregistroval šlachovitého muže v rudé košili, který je nepokrytě přes celou halu pozoroval. Když se ale rozhlédl, zjistil, že na něj civí spousta místních. Vidět západňáka sto osmaosmdesát centimetrů vysokého se nepoštěstí každý den. Konečně uspěli, mávli na taxík a vzápětí rychle překonali nevelkou vzdálenost do města.

„Ulánbátar – a vlastně celé Mongolsko – se za posledních pár let hodně změnil," pronesl Sargov.

„Mně to připadá, že se tu nezměnilo nic za posledních pár století," oponoval Giordino s poukazem na velké plstěné jurty všude kolem.

„Mongolsko jaksi přeskočilo dvacáté století," souhlasil Sargov, „ale ve dvacátém prvním to dohání. Podobně jako v Rusku ani tady už policie nekontroluje běžný každodenní život a lidé se učí užívat svobodu. Město vám může připadat pochmurné, ale přitom je daleko živější, než bylo před deseti lety."

Jezdil jste sem často?" zeptal se ho Pitt.

„Spolupracoval jsem s Mongolskou akademií věd na několika projektech u jezera Khovsgol."

Taxík objel díru ve vozovce velikosti kráteru a pak se skřípěním zastavil před hotelem Continental. Sargov je šel přihlásit na recepci a Pitt mezitím obdivoval sbírku kopií středověkých uměleckých děl, které zdobily hotelovou halu. Když se podíval přední prosklenou stěnou ven, uviděl, jak tam právě zastavuje auto a z něho vystupuje muž v rudé košili. Stejný muž, jakého viděl už na letišti.

Pitt si ho prohlédl, když se chvíli zdržoval kolem auta. Měl evropské rysy, což znamenalo, že není členem mongolské policie ani imigračního úřadu. Přesto vypadal v místním prostředí spokojeně a přátelský obličej mu dokonce každou chvíli rozzářil široký úsměv. Pitt si povšiml, že se pohybuje s přesně odměřenou rovnováhou, jako kočka kráčející po vrcholku plotu. Přesto to nebyl žádný tanečník.

Uprostřed jeho zad, těsně nad pasem, zpozoroval Pitt jakousi bouli, jež nemohla být nic jiného než pouzdro se zbraní.

„Všechno je zařízené," ohlásil Sargov a Pittovi i Giordinovi podal klíče. „Máme sousedící pokoje na čtvrtém patře. Poslíček nám teď vynese zavazadla. Co kdybychom si dali v hotelové jídelně oběd a při něm dohodli plán pátrání?"

Jestli existuje naděje, že tam budou mít studené pivo, tak já už jsem tam," prohlásil Giordino.

„Jsem stále ještě celý ztuhlý po cestě," prohlásil Pitt. „Myslím, že si nejdřív půjdu protáhnout nohy kolem bloku. Objednejte mi sendvič s tuňákem a během několika minut jsem u vás."

Když Pitt vyšel z hotelu, muž v rudé košili se rychle obrátil zády, opřel se o auto a nenucené se díval na hodinky. Pitt se vydal na opačnou stranu, i když se musel vyhýbat skupince japonských turistů, kteří se přihlašovali do hotelu. Kráčel svěžím tempem a poctivě natahoval své dlouhé nohy, takže brzy urazil dva bloky. Tam zahnul za roh, přičemž stačil střelit pohledem stranou. Jak předpokládal, muž v červené košili ho sledoval s odstupem asi poloviny bloku.

Pitt zahnul do úzké boční uličky lemované malými krámky, jež na chodníku nabízely své zboží. Jelikož se dočasně dostal z dohledu svého pronásledovatele, Pitt se rozběhl a sprintem minul prvních pět či šest obchůdků. Oběhl novinový stánek a zpomalil před obchodem pod širým nebem s oblečením. Věšák s těžkými zimními kabáty, připevněný na boční stěně krámku, nabízel dokonalou skrýš před každým chodcem na ulici. Pitt vklouzl dovnitř, obešel věšák a přitiskl se zády ke stěně.

Zpoza pultu s vyrovnanými botami vystoupila stará vrásčitá žena v zástěře a pohlédla tázavě na Pitta.

„Pšt," usmál se na ni Pitt a položil si prst na rty. Stařena na něj upřela zvláštní pohled, zavrtěla hlavou a vrátila se zpět do hloubi krámu.

Trvalo jen několik vteřin a v uličce se objevil muž v rudé košili. Pospíchal od jednoho obchůdku ke druhému a přitom je nervózně prohlížel. Zvuk kroků ohlašoval postup pronásledovatele. Ty se nakonec zastavily před Pittovou skrýší. Pitt stál bez hnutí, dokud se

znovu neozvaly kročeje kožených podrážek po betonu. V tom momentě Pitt prudce vyrazil jako stočené péro.

Muž v červené košili se právě chystal popoběhnout k dalšímu krámku, když za sebou vycítil nějaký pohyb. Jak se ohlédl přes rameno, uviděl, že se necelý krok daleko tyčí dobrého čtvrt metru nad ním Pitt. Než mohl vůbec zareagovat, popadl ho ten obr za ramena.

Pitt se mohl do toho mužíka pustit, zatočit s ním nebo jím mrsknout na zem. Nebyl však z těch, kteří by využívali svou fyzickou sílu ke rvačkám. Použil pouze setrvačnosti a zatlačil soupeře ke kulatému věšáku na klobouky a čepice. Neznámý narazil obličejem do věšáku a upadl na břicho mezi rozházené baseballové čapky. Takový pád by většinu lidí odrovnal, avšak Pitta ani moc nepřekvapilo, když se onen šlachovitý mužík okamžitě odrazil od země a přikrčil se, aby Pitta levou rukou zasáhl. Pravou sáhl vzadu k opasku.

Pitt o krok ustoupil a na neznámého se ušklíbl.

„Nehledáte tohle?“ zeptal se. Krátkým švihnutím zápěstí bleskl automatickou pistolí Serďukov SPS a namířil jí na mužovu hruď. Když ten pravou rukou zbraň na opasku nenašel, v obličeji se mu mihl prázdný výraz. Chladnokrevně se podíval Pittovi od očí a pak se zeširoka usmál.

„Pane Pitte. Zdá se, že jste na mě vyzrál,“ pravil anglicky, jen se slabým ruským akcentem.

„Nemám rád, když se kolem mě mačkají lidi,“ odpověděl Pitt, zbraň pevně v rukou.

Jeho protějšek vzhlédl a nervózně se rozhlédl kolem. Pak potichu pravil: „Nemusíte se mě bát. Jsem přítel a dávám na vás pozor.“

„Dobře. Tak si tedy můžete dát s námi oběd. Mí přátelé se s vámi rádi seznámí.“

„V hotelu Continental.“ Muž se usmál a svlékl si dětskou čepici s obrázkem běžícího velblouda na okraji, která nějakým zázrakem zůstala na jeho hlavě i po potyčce s Pittem. Pomalu Pitta obešel a dal se na pochod směrem k hotelu. Pitt ho následoval s odstupem několika kroků, zbraň měl ukrytou v kapse a v duchu se ptal sám sebe, co to je za excentrika, který ho sleduje.

Rus se nepokusil o útěk a namísto toho odvážně kráčel k hotelu. Vešel dovnitř a přešel halu přímo do hlavní hotelové restaurace. K Pittovu překvapení se vydal přímo k prostornému boxu, kde seděl Giordino se Sargovem a oba si vychutnávali drink.

„Alexandře, ty starý kozle," pozdravil se smíchem Sargova.

„Korzove! A že ještě nepřišli na to, aby tě vyhnali ze země?" odpověděl Sargov, který povstal, aby menšího mužíka objal.

„Moje maličkost představuje nedocenitelnou osobnost celé státní mise," odpověděl Korzov s hranou vážností. Zamračil se při pohledu na Sargovovu odřenou tvář a pravil: „Vypadáš, jako bys právě utekl z gulagu."

„Ale ne, to byli jenom ti nepřátelští parchanti, o kterých jsem ti povídal. Promiň, docela jsem tě zapomněl pořádně představit našim americkým přátelům. Dirku, Ale, tohle je Ivan Korzov, zvláštní atašé ruského velvyslanectví v Ulánbátaru. Ivan a já jsme před lety pracovali spolu. Souhlasil, že nám pomůže s vyšetřováním té společnosti Avarga Oil."

„Od letiště nás sledoval," oznámil Pitt Sargovovi ještě s patrnou nedůvěrou.

„Alexandr mi prozradil, že přijedete, takže jsem se jenom chtěl ujistit, že vás nikdo nešpehuje."

„Tak se zdá, že vám dlužím omluvu," usmál se Pitt, kradmo Korzovovi vrátil zbraň a pak si s ním potřásl rukou.

„To je v pořádku," odpověděl. „I když manželce se můj nový nos asi líbit nebude," dodal a poškrábal si rudou památku na setkání s věšákem.

„Mně je záhadou, jak se tvé ženě mohl líbit i tvůj původní nos," smál se Sargov.

Všichni čtyři se pak posadili ke stolu, a když si objednali oběd, konverzace začala být vážná.

„Alexandře, řekl jsi mi o pokusu potopit *Vereščagina* a unést naftaře, ale nezmínil ses o tom, že jsi byl přitom těžce raněný," prohlásil Korzov s poukazem na tlustý obvaz na Sargovově zápěstí.

„Má zranění mohla skončit ještě daleko hůř, nebýt zásahu mých přátel," odpověděl Sargov a sklenicí piva pozdravil Pitta a Ala.

„Nebyli jsme tak moc nadšení, že bychom si vprostřed noci měli namočit nohy," dodal Giordino.

Jak vás napadlo, že by zajatci mohli být dopraveni do Mongolská?"

„Víme, že tu nákladní loď si pronajala společnost Avarga Oil a že průzkumný tým má s nimi pracovní smlouvu. Regionální policie nebyla schopná na celé Sibiři objevit trvalou adresu této společnosti, takže jsme přirozeně předpokládali, že se vrátí do Mongolská. Pohraničníci potvrdili, že karavana nákladních aut, zjevem odpovídajících těm z Listvjanky, u města Nauški překročila hranice do Mongolská."

„Byly vzneseny formální požadavky na právní pomoc?"

Jistě, formální žádost byla poslána na Mongolskou národní policii. Spolupráce ale funguje i na nižších úrovních. Jeden policejní důstojník v Irkutsku mě však varoval, že pomoc v této oblasti se bude rozbíhat velice obtížně."

„To je pravda. Ruský vliv v Mongolsku už není, co býval," prohlásil Korzov a potřásl hlavou. „Také úroveň bezpečnosti je tu daleko nižší než dřív. Tyhle demokratické reformy a ekonomické změny oslabily kontrolu státu nad vlastními lidmi," prohlásil s pozdviženým obočím.

„Svoboda něco stojí, ale já bych tu opačnou možnost nechtěl," prohlásil Giordino.

„Soudruhu Ale, věř mi, my všichni vítáme reformy, které rozšiřují individuální svobodu. I když to v mém zaměstnání působí velké potíže."

„A jaké máš na ambasádě vlastně zaměstnání?" otázal se Pitt přímo.

„Zvláštní atašé a zástupce ředitele pro informatiku, k vašim službám.

Pomáhám zajišťovat, aby velvyslanectví dostávalo správné informace o událostech a dění v hostitelské zemi."

Pitt s Giordinem se na sebe zasvěceně podívali, ale zůstali zticha.

„Zřejmě tě to uspokojuje, Ivane." Sargov se usmál. „Už ale dost o tobě. Co nám můžeš povědět o Avarga Oil?"

Korzov se zaklonil v křesle, počkal, než číšnice rozdá nápoje, a pak potichu promluvil.

„Avarga Oil Company. Divní ptáci.“

„V jakém smyslu?“ otázal se Sargov.

„No, institut korporace je v Mongolsku relativně nový. Za komunistického režimu tu samozřejmě neexistovalo žádné soukromé vlastnictví, takže autonomní mongolské korporace se začaly objevovat teprve v posledních patnácti letech. Kromě záplavy individuálně či veřejně vlastněných společností vzniklých za posledních pět let byly všechny dřívější objekty vytvořeny jako partnerské organizace se státními nebo zahraničními korporacemi. To platilo zvláště pro důlní společnosti, protože místní neměli kapitál, se kterým by mohli začít podnikat, a veškeré pozemky vlastnil stát. Nicméně v případě Avargy se jednalo o něco jiného.“

„Oni nejsou partnerem mongolského státu?“ podivil se Pitt.

„Ne, podle registrace je zřejmé, že jsou stoprocentně v soukromých rukou. Tato skutečnost je o to zajímavější, že byli jednou z úplně prvních firem, jež dostaly začátkem devadesátých let licenci nové suverénní mongolské vlády. Mimochodem, jméno podniku připomíná starodávné mongolské město, o němž se věřilo, že bylo prvním hlavním městem krajiny.“

„K založení ropné společnosti toho není potřeba o mnoho víc než pronajmout si kus země,“ poznamenal Giordino. „Možná začali jenom s kusem papíru a dodávkou.“

„Možná. Nejsem schopný říct nic o jejich majetku v době začátků, ale jejich současný majetek je rozhodně daleko větší než jeden nákladňák.“

„Co se ti podařilo potvrdit?“ chtěl vědět Sargov.

„Ví se o nich, že mají jeden naftový vrt s minimální produkcí ropy někde na severu, v blízkosti hranic se Sibiří, a navíc několik průzkumných studní v poušti Gobi. Dále vlastní i průzkumná práva v dosti širokém okolí jezera Bajkal. Jejich jediným fyzickým majetkem je skladiště s vybavením pro obsluhu ropného vrtu. Tento sklad se nachází jižně od Ulánbátaru, nedaleko nádraží, které tam existuje už celá léta. A nedávno oznámili začátek důlních prací v nevelkém dole na měď nedaleko Karakorumu.“

„Ani na jednom z toho není nic divného," pronesl Pitt.

„Ano, jenomže to jsou pouze veřejně oznámené holdingy. Jenže mně se od ministerstva zemědělství a průmyslu podařilo získat seznam jejich utajených podniků." Korzovovy oči nejistě těkaly sem a tam, svědčily o tom, že ministr zemědělství a průmyslu nejspíš dodnes neví, že Korzov tuto informaci získal.

„Konsorcium Avarga Oil získalo těžební práva na rozsáhlých územích v celém Mongolsku. A, což je ještě překvapivější, stalo se přímým vlastníkem tisíců akrů dřívějších státních pozemků opět po celém Mongolsku. To je v této zemi velice výjimečné privilegium. Ze svých zdrojů jsem se dozvěděl, že společnost zaplatila za tato práva mongolské vládě značnou sumu peněz. Přitom se při pohledu zvenčí nezdá, že by společnost měla na takové poplatky dostatek prostředků."

„Vždycky se najde banka, která je ochotná půjčit peníze," namítl Pitt. „Třeba jsou jejich fondy kryté podílem na zisku z těžby."

„Ano, to je možné, i když jsem žádný důkaz v tomto smyslu nenašel. Legrační je, že spousta těch pozemků se nachází v oblastech, kde žádná ropná ani minerálová geologie neexistuje. Jeden velký pozemek se kupříkladu nachází v poušti Gobi."

Objevila se číšnice a položila před Korzova talíř s jehněčí pečení. Rus si strčil do pusy velký kus masa a pokračoval v povídání.

„Připadalo mi zajímavé, že šéf celé společnosti se nikde neobjevuje, aby získával politický vliv nebo navazoval konexe, ba že je většině mongolských vládních úředníků docela neznámý. Obchody, které společnost uzavřela, byly evidentně financovány v hotovosti, jejíž zdroje jsou pro mne záhadou. Ne, šéf firmy se neukazuje a zůstává skrytý v Xanadu."

„Xanadu?" podivil se Pitt.

„To je jméno používané pro rezidenci, hlavní stan, předsedy společnosti. Nachází se zhruba dvě stě padesát kilometrů na jihovýchod odsud. Já ho nikdy neviděl, ale vyprávěl mi o tom jeden představitel Jukos Oil, kterého tam před několika lety pozvali uzavřít jakýsi obchod. Má to být menší, ale luxusní palác, vybudovaný podle plánů původního letního sídla jednoho mongolského imperátora z 13.

století. Je zvláštní, že jsem nikdy nepotkal jediného Mongola, který by byl uvnitř.“

„To je další důkaz nesmírného bohatství,“ ozval se Sargov. „Copak se tedy stalo s našimi zajatci? Odvezli je do průmyslové zóny města nebo spíše do Xanadu?“

„Těžko říct. Naklaďáky se mohou pohybovat ze závodu a zase zpátky, takže start by byl docela snadný. Povězte mi ale, proč ty naftaře vůbec unesli?“

„To je dobrá otázka a člověk by si přál znát na ni odpověď,“ opáčil Pitt. „Začněme s tou průmyslovou zónou. Můžeš nás dostat dovnitř?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Korzov, jako by se ho ta otázka dotkla. Já jsem si už ten areál prohlédl. Je hlídaný strážnými, nicméně dá se tam dostat podél kolejí.“

„Takové rychlé omrknutí by nemělo nikomu vadit,“ dodal Giordino.

„Ano, předpokládal jsem, že si to budete přát. Potřebujete jenom prokázat přítomnost průzkumného týmu. Jakmile se přesvědčíme, že tam skutečně jsou, budeme tlačit na mongolskou policii, aby začala jednat. Jinak by z nás byli starci dřív, než se cokoliv začne dít. Věřte mi, soudruzi, čas se tady v Mongolsku umí zastavit.“

„Co ta žena, Taťána? Nemáš o ní nějakou informaci?“

„Naneštěstí ne. Mohla odjet na Sibiř pod cizím jménem, máme-li tedy věřit imigračním úředníkům. Jestli je ale součástí Avarga Oil a je stále tady v Mongolsku, pak ji najdeme.“

Korzov zhltnul své skopové a dopil druhé čínské pivo.

„Takže dnes o půlnoci. Setkáme se vzadu za hotelem a já vás dovedu až k areálu. V mém postavení by bylo samozřejmě příliš nebezpečné, kdybych se k vám připojil.“ Usmál se, až se mu zablýskaly zuby.

„Obávám se, že i já se budu muset držet stranou těch špionážních aktivit,“ prohlásil Sargov a zamával zavázaným zápěstím. „Udělám všechno, abych mohl pomoct nějak jinak,“ dodal zklamaně.

„Žádný problém, soudruzi,“ ujistil je Pitt. „Nemá skutečně cenu, abychom způsobili mezinárodní konflikt. Kdyby k něčemu došlo, budeme hrát turisty, kteří zabloudili.“

„V samotném vstupu na cizí pozemek by nemělo být nic nebezpečného," souhlasil Sargov.

Korzovova veselá tvář náhle zvážněla.

„Je tu jedna tragická zpráva, se kterou vás musím seznámit a varovat vás. Před dvěma dny byl v horách severně odsud skupinou jezdců na koních přepadený a pobitý průzkumný tým ruské firmy LUKOIL. Brutálně a bezdůvodně zavraždili čtyři muže. Pátý muž to všechno viděl, ale podařilo se mu nepozorovaně utéct. Nedaleko vesnice Eróó ho nakonec vyčerpaného a vyděšeného objevil pastýř ovcí. Když se pak s policií vrátil na místo přepadení, všechno zmizelo – těla, automobily, průzkumné vybavení – to všechno bylo pryč. Našeho muže pak vyhledal zástupce ambasády a doprovodil ho zpět na Sibiř, zatímco LUKOIL oficiálně potvrdil, že zbytek průzkumného týmu je nezvěstný."

„Je tu nějaké spojení s Avarga Oil?" zeptal se Giordino.

„Nemáme žádný důkaz, takže nevíme. Ale musíte souhlasit, že je to podivná shoda okolností."

Celý stůl na chvíli ztichl a pak se ozval Pitt: „Ivane, nepověděl jsi nám toho moc o vlastnících Avarga Oil. Který člověk za ním stojí?"

„Správně řečeno lidé," opravil ho Korzov. „Firma je registrovaná na muže jménem Tolgoj Borjin. Ví se o něm, že má mladší sestru a bratra, ale jejich jména neznám. Ta žena Taťána by docela dobře mohla být právě onou sestrou. Pokusím se vypátrat další podrobnosti. Avšak vzhledem k tomu, v jakém stavu jsou v Mongolsku veřejné archivy, je o této rodině známo velice málo jak veřejně, tak i privátně. Oficiální záznamy hovoří o tom, že Borjina vychovávala státní komuna v provincii Chentiji. Matka mu umřela, když byl ještě malý, a jeho otec byl pomocný dělník a měřič. Jak jsem už zmínil, rodina na něj neměla žádný zvláštní politický vliv a její členové nepatřili do vyšší společnosti v Ulánbátaru. Můžu jenom opakovat pověsti, které o nich kolují, a to že rodina se prohlašuje za příslušníky Zlatého klanu."

„Pořádně zazobaní, co?" nadhodil Giordino.

Korzov zavrtěl hlavou. „Ne, Zlatý klan nemá co do činění s bohatstvím. Je to odkaz na rodokmen."

„S takovým jménem ale musí být někde spojené i nějaké staré peníze.“

„Ano, může se to tak říct. Staré peníze a pozemky. Spousty. Vlastně skoro celý asijský kontinent.“

„Nechceš snad říct…“ Pitt se nadechl k otázce.

Korzov ho přerušil kývnutím. „Skutečně. Historické knihy nás poučují, že Zlatý klan je přímým následovníkem Čingise.“

„Čingise?“ nechápal Giordino.

„Uznávaného taktika, dobyvatele a možná i největšího vůdce středověku,“ vmísil se Pitt s úctou. „Známého světu spíš jako Čingischán.“

18

PITT S GIORDINEM, oba ve tmavém oblečení, opustili po pozdní večeři hotel, když nejprve zahráli hlasité divadlo vyptáváním u recepce, kde jsou nejlepší bary v blízkém okolí. I když zahraniční turisté už přestali být v Ulánbátaru vzácností, Pitt raději nevzbuzoval podezření. Namátkou obešli blok a zapadli do kavárničky, nacházející se přes ulici od zadního hotelového vchodu. Podnik byl plný, ale jim se podařilo najít stolek v koutě, kde se usadili a zvolna popíjeli pivo, dokud nebude dvanáct hodin. Nedaleký houf opilých obchodníků trylkoval v hlasitém unisonu nějaké balady, přičemž je doprovázela rusovlasá barmanka na strunný nástroj zvaný „jatak“. Pitt měl vtíravý pocit, že se jedná o stále stejnou píseň.

Korzov se objevil přesně ve dvanáct v šedivém sedanu Toyota. Sotva zpomalil, aby Giordino s Pittem stačili nasednout, a pak znovu přidal plyn. Vzali to oklikou přes celé město, včetně velkého otevřeného náměstí Sukbátar. Toto veřejné shromaždiště v srdci Ulánbátaru bylo pojmenované po revolucionářském vůdci, který porazil Číňany a právě tady v roce 1921 vyhlásil mongolskou nezávislost. Byl by asi zklamaný, kdyby se dozvěděl, že když Korzov projížděl kolem, největší atrakcí tu byla místní rocková skupina obklopená puberťáky.

Automobil zamířil k jihu a brzy opustil živý provoz městského centra. Korzov nyní projížděl temnými vedlejšími uličkami.

„Na zadním sedadle je pro vás dárek,“ usmál se Korzov a ve zpětném zrcátku se zableskly jeho vystouplé zuby. Giordino se dal do hledání a skutečně našel dvě obnošené hnědé vesty složené na sedadle a na nich dvě trochu omlácené žluté ochranné přilby.

„Pomůžou vám zahnat noční chlad a navíc v nich budete vypadat jako dva dělníci z továrny.“

„Nebo jako dva vandráci,“ opáčil Giordino a navlékl si vestu. Jeho byla místy sežraná od molů a Giordino měl navíc pocit, že mu svaly roztrhnou švy v ramenou. Usmál se však, když viděl, že Pittovi jsou rukávy alespoň o patnáct centimetrů kratší.

„Je tu v sousedství nějaký noční krejčí?“ otázal se Pitt a významně před sebe natáhl paži.

„Ha, ha, strašná legrace,“ zasmál se Korzov. Nato sáhl pod sedadlo a podal Pittovi velikou obálku a baterku.

„Letecký snímek této oblasti, laskavost ministerstva stavebnictví a městského rozvoje. Není to moc podrobné, ale dá ti to zhruba představu o uspořádání zařízení.“

„Tys měl dneska večer napilno, Ivane,“ pravil Pitt uznale.

„S manželkou a pěti dětmi bych měl podle tebe po práci spěchat domů?“ zasmál se.

Dorazili na jižní okraj města, kde Korzov zabočil k západu, podle železniční trati. Když minuli ulánbátarské hlavní nádraží, Korzov zpomalil. Pitt s Giordinem ve světle baterek rychle studovali fotografie.

Neostré černobílé snímky zachycovaly oblast zhruba pěti čtverečných kilometrů, ale Korzov označil zařízení společnosti Avarga červeně. Moc toho však k vidění nebylo. Na každém konci hranatého pozemku seděla velká budova skladiště a mezi nimi bylo několik drobnějších konstrukcí. Větší část dvora, zepředu odděleného od ulice zdí, po stranách a vzadu plotem, sloužila jako nekryté skladiště trubek a různého vybavení. Pitt sledoval násep s kolejemi vybíhající z východní části dvora a nakonec se připojující k hlavní městské železniční trati.

Korzov zhasl velká světla a vklouzl na volné parkovací místo. Na kraji stála malá budova bez střechy, na stěnách černé stopy sazí. Bývalá pekárna, která před delší dobou vyhořela, takže po ní zůstaly jen začazené zdi.

„Železniční násep je přímo za touto budovou. Koleje jsou přepažené pouze vraty na řetěz,“ pravil Korzov a podal Pittovi malé

štípací kleště. „Budu čekat u nádražního skladiště do tří, pak se ve čtvrt na čtyři krátce stavím tady. Po této hodině jste v tom už sami.“

„Díky, Ivane. Neměj obavy, my se vrátíme,“ odpověděl Pitt.

„Oukej. A pamatujte si jedno.“ Korzov se ušklíbl. „Kdyby se něco stalo, volejte americkou ambasádu, ne ruskou.“

Pitt s Giordinem se pak vydali k vypálené budově a v jejím stínu počkali, než zmizí zadní světla Korzovova automobilu v dálce. Teprve pak se znovu pohnuli. Již po několika metrech narazili na vyvýšený násep s kolejemi ubíhajícími do tmy a vydali se podél trati směrem k osvětlenému zařízení v dálce.

„Víš, teď bychom mohli sedět a ochutnávat místní vodku v tom útulném lokále,“ poznamenal Giordino, když ucítil ledový závan větru.

„Ale barmanka byla vdaná,“ odpověděl Pitt. „Zbytečně bys mařil čas.“

„Ještě nikdy jsem nezažil, že popíjení u baru by bylo mařením času. Ve skutečnosti jsem objevil, že když je člověk u baru, čas se většinou úplně zastaví.“

„Jenom než přijde účet. Něco ti povím. Když najdeme Terezu a její partu, první láhev stoličné je na mne.“

„Platí.“

Vzdálili se na několik metrů od kolejí a rychle vyrazili směrem k rozsvícenému zařízení. Vrata napříč tratí byla přesně taková, jak je popsal Korzov; otáčecí křídlo pletiva, visacím zámkem upevněné k tlustému železnému sloupku. Pitt vytáhl z kapsy štípačky a vystříhal v pletivu štěrbinu ve tvaru L. Giordino pak odtáhl uvolněnou sekci plotu, takže se Pitt mohl proplížit dovnitř a Al pak proklouzl za ním.

Rozlehlý areál dvora byl dobře osvětlený a i přes pozdní hodinu se ozýval neustálý hukot pracovních aktivit. Pitt s Giordinem se drželi co možná nejvíce ve stínu a přesunovali se podél dlouhé montované budovy stojící na východní straně dvora. Posuvná vrata této budovy otevírala přístup do vnitřní části dvora, takže muži se plížili směrem ke vchodu. Pak se na chvíli zastavili za jedněmi velkými dveřmi.

Z tohoto pozorovacího stanoviště měli nerušený rozhled po celém areálu. Po jejich levé ruce asi tucet mužů pracoval v blízkosti

železničního náspu. Motali se tam kolem čtyř železničních vozů s plošinou. Jeřáb tyčící se nad jejich hlavami právě nakládal na první vagón svazek stodvaceticentimetrových trubek, zatímco na další rovnaly vysokozdvižné vozíky vrtné trubky s menším průměrem a kusy roubení. Pittovi se ulevilo, když zjistil, že řada dělníků je oblečená do ošumělých hnědých vest a omlácených žlutých přileb, podobných těm jejich.

„Vrtné trubky pro ropnou studni a potrubí pro přečerpání do zásobníku," zašeptal Pitt, který sledoval nakládání. „Nic neobvyklého."

„Až na to, že toho je dost, i kdyby se chtěli provrtat až do středu Země a transportovat naftu až někam na Měsíc," přemítal Giordino, přičemž upíral zrak na opačnou stranu dvora.

Pitt sledoval jeho pohled a přikývl. Desítky čtverečných metrů pokrývaly třináctimetrové trubky o velkém průměru, srovnané do obrovských pyramid, jež čněly nad nimi do výšky. Vypadalo to jako horizontální prales kovových stromů, pokácený a srovnaný v určitém daném pořádku. Boční část dvora byla vyhrazena vrtným trubkám s malým průměrem a roubení. I tyto zásoby vyvolávaly silný dojem.

Pitt přenesl pozornost na otevřené skladiště. Po centimetrech se posunoval kolem rohu, až mohl nahlédnout dovnitř. Interiér byl jasně osvětlený, ale Pitt neviděl žádný pohyb. Pouze rozhlasový přijímač, chrlící z malé vedlejší kanceláře nějaký místní pop, svědčil o lidské přítomnosti. Pitt tedy nakráčel do skladiště, zamířil za nákladní auto zaparkované u postranní zdi a odtud, s Giordinem po boku, provedl inventuru skladiště.

Přední část prostoru zaujímalo šest velkých trajlerů s rovnou ložnou plochou, směstnaných mezi dvěma naklaďáky na sypké hmoty. Několik těžkých stavebních rypadel a buldozerů Hitachi lemovalo boční stěnu, zatímco v zadní části prostoru byla opravárenská dílna. Pitt pečlivě studoval hromadu prefabrikovaných mechanických ramen a kladek v různých fázích montáže. Uprostřed stál téměř hotový exemplář připomínající velkého kovového houpacího koně.

„Pumpa pro ropný vrt," pronesl Pitt, kterému se vybavily rytmicky se pohybující železné pumpy, jež jako kluk vídal na

pustých polích jižní Kalifornie. Zaregistroval, že tyto vypadají nižší a složitější než ty, které si pamatoval z dětství. V Kalifornii se však těžila ropa, která nebyla pod tlakem, aby se sama drala na povrch, a musela být tedy čerpána.

„Vypadá to spíš jako kolotoč pro svářeče," odpověděl Giordino. Náhle ukázal hlavou ke kanceláři v rohu skladiště, kde stál nějaký muž a telefonoval.

Pitt s Giordinem se plížili ve skrytu za jedním trajlerem a po nepatrných kouscích se přibližovali vstupním vratům do skladiště, když vtom se zepředu ozvaly další dva hlasy. Oba naši muži se rychle přikrčili, stáhli se kolem zadní části trajlerů a poklekli za jeho velkým zadním kolem. Přes zadní podběh pak sledovali, jak dva nově příchozí míjejí tentýž trajler po opačné straně a zaujati živou konverzací směřují do kanceláře v zadní sekci skladiště. Pitt s Giordinem rychle prošli řadou nákladáků a vyšli z budovy. Zarazili se až za kupou prázdných dřevěných palet.

„Kterýkoliv z těch trajlerů mohl být u jezera Bajkal, ale není tu nic, co by připomínalo kryté nákladní auto z přístavu," zašeptal Giordino.

„Je tu samozřejmě ještě druhá strana dvora," odpověděl Pitt s gestem ke druhému skladišti na opačném konci areálu. Tato budova byla ponořena do tmy a vypadala zavřená a mimo provoz. Odebrali se tedy společně zkusit druhou možnost. Své kroky vedli mezi menšími kůlnami a sklady, roztroušenými podél severního obvodu dvora. Asi uprostřed této trasy se přiblížili k nevelké strážnici, umístěné v blízkosti hlavního vjezdu do dvora. S Giordinem v patách Pitt obloukem obešel prostor vchodu, ale pak se přece jen přiblížil. Zastavil se u poslední boudy, která obsahovala truhlu s pracovními nástroji pokrytými mastnou špínou. Z tohoto místa také věnovali druhému skladišti bližší pozornost.

Bylo stejně veliké jako to první a stále se vyznačovalo nedostatkem aktivit. Přední vchod byl zapečetěn, ale vedle něj byla vrátka pro pěší. Novinkou byla i přítomnost ozbrojených strážných na perimetru.

„Copak asi ve skladišti vybavení ropného pole stojí za hlídání?" otázal se Giordino.

„Co kdybychom se na to sami podívali?“

Pitt přikročil ke kupičce nástrojů a prohraboval se jejím obsahem. „To by se mohlo šiknout,“ prohlásil, vzal z police perlík a hodil si ho přes rameno. Giordino našel zelenou bednu s nástroji, kterou vysypal na zem. Nechal si v ní pouze pilu a francouzský klíč.

„Tak pojďme opravit tu kanalizaci, šéfe,“ zamumlal a následoval Pitta.

Oba vyšli na otevřené prostranství a kráčeli k přední straně budovy tak suverénně, jako by jim to tady patřilo. Strážný zpočátku dvěma mužům věnoval jen nepatrnou pozornost. Ti totiž ve svých potrhaných vestách a otlučených helmách vypadali přesně stejně jako ostatní dělníci na dvoře. Teprve když cestou k malým dvířkům plně ignorovali jeho přítomnost, začal jednat.

„Stůj,“ vyštěkl na ně mongolsky. „Kam si myslíte, že jdete?“

Giordino se zastavil, ale jen aby si převázal tkaničku u bot. Pitt pokračoval směrem ke dveřím, jako by strážný ani neexistoval.

„Stůj,“ vykřikl znovu strážný, vykročil proti Pittovi a rukou se dotýkal pouzdra se zbraní.

Pitt pokračoval v chůzi, až byl strážný pouhý krok daleko. Pak se pomalu otočil a na muže se usmál.

„Lituju, *no habla“* pravil Pitt laskavě.

Strážný studoval jeho evropské rysy a nesrozumitelná slova s výrazem totálního zmatku. Pak se zdánlivě odnikud zjevila zelená schránka s nářadím a obloukem dopadla na hlavu strážného, čímž ho poslala do bezvědomí ještě dřív, než se skácel na zem.

„Myslím, že trochu pomačkal mou krabici,“ pronesl podrážděně Giordino a pohladil poměrně velký důlek na jednom konci zelené schránky.

„Třeba má pojištění. Myslím ale, že bychom měli pro tuhle spící krásku najít nějaké jiné místo odpočinku,“ odpověděl Pitt a obešel ležící tělo.

Přistoupil ke dveřím a zkusil kliku. Bylo zamčeno. Pozvedl perlík a mohutně s ním udeřil do kliky. Zámek se vylomil a Pitt pak už snadno kopnutím dveře otevřel. Tou dobou měl už Giordino v náručí strážcovo tělo a táhl bezvědomého dveřmi dovnitř. Složil muže kousek stranou a Pitt mezitím za ním zavřel dveře.

Uvnitř byla tma, ale Pitt našel vedle dveří vypínače, které rozsvítily zářivky u stropu. K jeho překvapení byl celý prostor skladiště téměř prázdný. Uprostřed stály vedle sebe pouze dva trajlery, zabírající jen zlomek jinak volné plochy. Jeden z nákladních vozů byl prázdný, na ložné ploše druhého byl nějaký velký členitý objekt, zakrytý před zvědavými pohledy přehozenou plachtou. I přes ni však byl patrný aerodynamický tvar připomínající vůz podzemní dráhy. Byl to pravý opak zubatého vertikálního předmětu zakrytého na ložní ploše trajleru u jezera Bajkal.

„To nevypadá na to, co hledáme," poznamenal Pitt.

„Mohli bychom to ale odhalit a zjistit, co skutečně je to velké tajemství," odpověděl Giordino a ze schránky na nářadí vytáhl pilu. Pak vyskočil na plosinu trajleru a vrhl se na změť lan, jež zajišťovaly plachtu na neznámém předmětu jako na mumii. Když přeřezaná lana spadla na zem, Pitt se natáhl a plachtu strhl.

Oba pak zůstali stát a němě hleděli na trubkovitý předmět dlouhý asi deset metrů. Od velké hlavy ve tvaru válce běžela změť trubek a kabelů k rámu v zadní části. Pitt obešel nákladák a pečlivě si prohlédl zejména příďovou sekci předmětu, kde nalezl kruhovitý talíř o průměru dvou a půl metru, hustě posetý malými, šikmo posazenými břity.

„Stroj k prorážení tunelů," pravil nahlas a dotkl se jedné řezací hlavy, ztupělé v důsledku používání.

„Korzov se zmiňoval, že tato firma má nějaké zájmy a aktivity v dolování. Slyšel jsem, že v kraji jsou bohatá ložiska mědi a uhlí."

„Stejně to je ale dost drahé zařízení pro takovou olejářskou společnost."

Vzduch náhle prořízlo ostré písknutí, vycházející odkudsi z protější strany dvora. Pitt s Giordinem se bleskově ohlédli ke vchodu a zjistili, že omráčený strážný zmizel.

„Někdo se vzbudil a objednal si pokojovou službu, aniž by nám o tom řekl," povzdechl si Pitt.

„A já přitom nemám drobné na spropitné."

„Stejně jsme už viděli vše, co jsme chtěli. Pojďme se vytratit do lesů."

Vyrazili tryskem ke dveřím. Pitt je otevřel na škvíru, aby zjistili, jak to vypadá venku. Z opačné strany dvora trojice ozbrojených strážných mířila džípem k jejich skladišti. Pitt ve třetím muži, který seděl na zadním sedadle a třel si hlavu, poznal strážného, kterého před chvílí Giordino uzemnil.

Pitt neváhal ani vteřinu, prudce otevřel dveře a vyrazil z budovy na dvůr, Giordino v těsném závěsu za ním.

Směřovali k bludišti hromad trubek, lemujících železniční násep. Pronásledovatelé stále na opačném konci dvora začali křičet, ale Pitt s Giordinem tou dobou již mizeli za první paletou.

„Jenom doufám, že nemají psy," vypravil ze sebe namáhavě Giordino, když se zastavili, aby popadli dech.

„Žádné štěkání neslyším." Pitt cestou ze skladiště instinktivně popadl perlík, který teď ukázal Giordinovi, aby ho ujistil, že nejsou tak docela bezbranní. Pak se soustředil na kupy povalujících se trubek a pokusil se vymyslet nejlepší únikovou strategii.

„Pojďme se proplést mezi tím potrubím až ke kolejím. Jestli se nám podaří nepozorovaně proklouznout kolem nakládací plošiny, pak bychom se měli dostat k hlavní bráně, a oni budou čenichat ještě někde tady."

„Jdu ve tvých stopách," oznámil Giordino.

Znovu vyrazili a začali obíhat gigantické pyramidy trubek, dosahující výšek kolem sedmi metrů. Výkřiky strážných se ozývaly jen několik metrů za nimi. Pronásledovatelé teď utvořili rojnici. Avšak pohyb mezi desítkami obrovských palet připomínal prodírání se hustým sekvojovým lesem. Pronásledovatelé byli teď ve značné nevýhodě.

Pitt stanovil vzdušnou čáru směrem ke kolejím, jak nejlépe mohl. Když dospěli k poslední řadě palet, znovu se zastavili. Železniční násep končil několik metrů před nimi a za tímto místem byla jižní hranice dvora, lemovaná čtyřmetrovou zdí z cihel.

„To nedokážeme přelézt ani náhodou," zašeptal Pitt. „Musíme se vrátit podle trati."

Překročili koleje a pohnuli se rychle směrem k nakládací plošině rychlým krokem, ale tak, aby k sobě nepřitahovali pozornost. Na

překladišti pokračovalo nerušené nakládání plošinových vagónů. Dělníci se sice při zaznění poplachu v práci zarazili, ale když uviděli, že strážní už jedou k budově skladiště, pokračovali v nakládání.

Pitt s Giordinem se přiblížili k překladišti, kde postupovali po odvrácené straně vagónů, přilby stažené hluboko do čela. Téměř minuli první ze tří vozů, když z něj seskočil předák tak nešťastně, že dopadl asi metr před Giordinem. Předák zavrávoral, vrazil do Giordina a od podsaditého Itala se odrazil jako od betonové zdi.

„Pardon," zamumlal muž mongolsky, pak ale vzhlédl a podíval se Giordinovi do obličeje. „Kdo jste?"

Giordino zahlédl v předákově obličeji záblesk znepokojení, který hned v zárodku uhasil pravým hákem na jeho bradu. Muž se skácel k zemi, ale současně se ozval hlasitý zvuk. Na další plošině totiž stáli dva dělníci, kteří byli svědky Giordinova útoku na jejich vedoucího, a údivem vykřikli. Otočili se a s křikem utíkali přes dvůr, mávajíce rukama na džíp se strážnými, který právě vyjížděl od budovy skladiště.

„Tolik tedy, pokud jde o tichý ústup," zavtipkoval Pitt.

„Já si namouduši hleděl svého," zamumlal Giordino.

Pitt pohlédl po železniční trati k bráně, kterou se prve prořezali. Kdyby tryskem vyrazili tím směrem, byla tu šance, že se tam dostanou dřív, než je dožene džíp se strážnými. Ti jim však v každém případě budou přinejmenším v patách.

„Potřebovali bychom nějaké rozptýlení," vyhrkl Pitt. „Pokus se upoutat jejich pozornost. Já se postarám o stopa, který nás odsud odveze."

„Upoutat pozornost nebude problém."

Společně podklouzli pod železničním vagónem a vyškrabali se na opačné straně trati. Pitt trochu zaváhal ve stínu, zatímco Giordino skočil do volného prostoru rovnýma nohama a rozběhl se zpátky k hromadám trubek. Uplynula sotva vteřina a několik dělníků se rozběhlo za ním. Od nohou jim odletoval prach a kamínky, mnohdy jen centimetry od Pittova obličeje. Když pozvedl hlavu, spatřil džíp se strážnými, jak náhle otáčí a zachycuje do kuželů světel z reflektorů v dálce Giordina.

Teď bylo na Pittovi, aby se pohnul. Vyskočil zpod vagónu a vrhl se k dalšímu vozu v řadě. Jeden z vysokozdvižných vozíků právě na vagón pokládal paletu s kusy roubení, když Pitt zaútočil na jeho řidiče. Stále ještě držel v ruce perlík, takže jakmile vtrhl do kabiny, mávl jím prudce dolů. Těžký kus oceli dopadl řidiči na nohu, ještě než Pitt vedle něj dosedl. Vyděšený řidič zíral na Pitta široce otevřenýma očima, než jeho mozek zaregistroval bolest z rozdrcených prstů. Pitt znovu zvedl kladivo právě ve chvíli, kdy ze rtů toho muže unikl první bolestivý výkřik.

„Odpusť, kamaráde, ale potřebuju tenhle tvůj stroj," pronesl Pitt.

Překvapený řidič vyletěl protějšími dvířky, jako by měl křídla, a zmizel ve tmě, ještě než ho perlík zasáhl podruhé. Pitt odhodil kladivo, vklouzl na sedadlo řidiče a rychle se strojem vycouval od vagónu. Před několika desítkami let to s vysokozdvižným vozíkem uměl, protože za studií na střední škole pracoval jako distributor automobilových náhradních dílů, takže teď se mu ovládání rychle vybavovalo. Díky jedinému zadnímu kolu otočil vozík na místě, pak šlápl na plyn a vyrazil, se dvěma špicemi namířenými směrem na Giordina.

Pittův partner mezitím uháněl k bludišti nahromaděných trubek, dokud nezahlédl, jak se mezi nimi vynořil jeden strážný. Z prostředku dvora k němu mířil džíp s dalšími dvěma strážnými a navíc ho pronásledovali tři dělníci z překladiště. I přes nepříznivý poměr sil se Giordino rychle rozhodl, že největší šanci má proti třem neozbrojeným pronásledovatelům. S mírným podsmeknutím se zastavil, otočil se a vyrazil proti nejbližšímu muži. Vyděšený dělník překvapeně zaváhal, takže Giordino se na něj vrhl a nabral ho ramenem do žaludku.

Nápadně to připomínalo útok býka na hadrovou panenku. Z mužových rtů nejprve se zahvízdnutím unikl vzduch, pak v obličeji celý zmodral, načež jeho tělo, přehozené přes Giordinova ramena, úplně ochablo. Tvrdý Ital ani nezpomalil a vrhl se proti dalšímu dělníkovi, který utíkal jen krok za prvním. Tři těla se srazila s odporným zaduněním. Giordino využil bezvládný organismus prvního dělníka ke ztlumení nárazu. Ve změti rukou a nohou se

všichni tři složili do kupy na zemi. Giordino se nějakým způsobem ocitl navrchu.

V momentě byl na nohou a už se otáčel čelem k poslednímu dělníkovi. Tento šlachovitý chlap s dlouhými licousy se však obratně vyhnul hromadě lidí před sebou a proklouzl za Giordina. Takže když Giordino vstal, licousy mu skočily na záda a zezadu mu stiskem předloktí pod bradou nasadily čistokrevný zápasnický hmat zvaný kravata. V té chvíli se na něj soustředily kombinované síly; džíp se skřípěním zastavil jen několik centimetrů od něj a dokonce i pěší strážný se k němu blížil s jekotem a tasenou zbraní. Giordino si uvědomil, že momentálně už nemá šanci se osvobodit, a celý se uvolnil. Byl si jistý, že toto ještě není konec jeho pokusu o odpoutání pozornosti.

Pohledem přes čelní sklo spatřil tvář řidiče džípu, který se triumfálně usmíval, jako by právě skolil trofejního soba. Uhlazený strážný, zřejmě jejich velitel, vylézající z džípu náhle zaváhal, ve tváři podivný výraz. Ten se brzy změnil ve výraz hrůzy, když pohlédl na jasnou žlutou záři blikající v temnotě.

To se Pitt hnal přes dvůr, vidlice vozíku při zemi, nasměrované na bok spolujezdce v džípu. Spolujezdec vyrazil varovný výkřik a současně se snažil z džípu dostat. Jeho řidič byl však úplně bezmocný. Vidlice pronikly džípem jako kostkou másla, přesně před a za sedadlem řidiče. Pak narazily do prahu a posunuly celý vůz bokem o několik metrů dál. Přitom se cestující ocitli ve vzduchu. Dva strážní se odkutáleli stranou, jakmile se džíp ocitl v jejich blízkosti a smykem zastavil. Pitt kvapně zařadil zpátečku a od zmrzačeného džípu vycouval.

V důsledku šoku ze srážky, jež se odehrála přímo před nimi, ucítil Giordino lehlé uvolnění stisku na krku a okamžitě zareagoval. Odstrčil mužovo zápěstí vzhůru a volným loktem ho udeřil do hrudníku. To stačilo k momentálnímu ochromení licousů, takže se mu Giordino dokázal vysmeknout. Okamžitě se otočil a vyhnul se pravému háku a naopak kontroval tvrdým zásahem pod ucho. Menší chlapík se svezl na kolena a upíral na Giordina zmatený pohled.

Teď stále ještě zbýval pěší strážný. Giordino střelil po ozbrojeném muži pohledem a zjistil, že ten už je od něj pouhých

několik metrů. S úlevou si povšiml, že již nemíří zbraní na něj a že přenesl svou pozornost na vysokozdvižný vozík, který se teď řítil přímo jeho směrem. V panice vypálil dvě rány zhruba proti vozíku, pak ale musel uskočit z cesty. Pitt se v kabince skrčil, uslyšel, jak mu proletěly obě střely nad hlavou, a ostře trhnul volantem. Vidlice se rychle otočily, takže se Pitt ocitl znovu v patách nebohého muže. Překvapený strážný klopýtl, jak se snažil utéct před rozzuřeným vozíkem, ale upadl mu, obličejem k zemi, přesně do cesty. Pitt rychle klesl vidlicemi k zemi a rozjel se k poslednímu zásahu.

Místo aby se strážný snažil odkulit stranou, pokoušel se vstát a utéct. Jakmile se však narovnal, jedna vidlice ho zasáhla do zad a projela mu do kombinézy. Pitt prudce stiskl páku ovládající vertikální pohyb a zvedl vidlici nad střechu kabiny, strážného navlečeného na ní. Muž kopal a mlátil zoufale rukama ve snaze uvolnit se z vidlice a nespadnout přitom na zem. Díky tomu upustil zbraň.

„Dávej pozor, když nebudeš opatrný, mohl bys s tím klidně někomu ublížit," prohodil Giordino, naskočil do kabiny a chytil se tyče nad hlavou.

Jak vždycky říkám, opatrnost na prvním místě. Nebo na druhém?" ozval se Pitt.

Tou dobou už s vozíkem udělal čelem vzad a uháněl podél náspu k bráně. Když se blížil k překladišti, několik dělníků vystoupilo kupředu, ale jakmile je míjel, uskočili. Vysokozdvižný vozík kolem nich projel, na vidlici vysoko ve vzduchu navlečeného jednoho strážného, který volal o pomoc.

Cestou si Pitt všiml hranice sudů s ropou a okamžitě k ní zamířil.

„Konec výletu našeho cestujícího první třídou," zamumlal.

Mířil přímo na barely, ale několik metrů před nimi dupl na brzdu. Vysokozdvižný vozík zaskřípal a zastavil smykem o spodní řadu barelů. Náhlé cuknutí strážného sesmeklo z vidlice, vymrštilo ho vpřed a poslalo ho téměř ptačím letem do horní řady sudů. Když Pitt začal couvat, zaslechl z kupy barelů tlumené klení, což ho ujistilo, že strážný je stále naživu.

Pitt obrátil vozík zpět k železniční trati a sešlápl naplno plyn. Z místa, kde stál zničený džíp, se ozýval křik, a když se Pitt ohlédl přes

rameno, zjistil, že je pronásledují dva pasažéři ze zničeného vozu. Také se ozvalo několik výstřelů. Na vysokozdvižný vozík s kovovým cinknutím dopadlo několik střel. Avšak jemně hučící elektromotor ho poháněl dál a vzdálenost od rozhněvaných pronásledovatelů se zvětšovala.

Jak se blížili k bráně, Pitt se s vozíkem tiskl stále blíž ke kolejím, až nakonec pravé kolo začalo drncat přes dřevěné pražce.

„To je správná rychlost pro klounování," poznamenal Giordino, který pozorně sledoval Pittovy pohyby a připravoval se na čelní náraz.

Pitt zamířil na levou část brány a pevně stiskl volant. Levá vidlice zasáhla čelně opěrný sloupek a oddělila dolní pant vrat, zatímco pravá vidlice pronikla kovovým plotem. Pak do vrat narazilo plnou silou čelo vozíku. Náraz dokonce nadzvedl přechodně vozík do vzduchu a teprve pak vrata opustila panty a vyvrácená skončila na zemi.

Pitt musel velice silně bojovat s tendencí vozíku převrátit se ve chvíli, kdy se objevil za hranicí areálu. Pomlácený vozík přeskočil trať na kamenitý pás rovnoběžný s kolejemi, a teprve pak dopadl na všechna tři kola. Pitt se držel štěrkové cesty a nesundával nohu z plynu.

„Doufám, že náš taxikář přijede dřív," křikl Pitt.

„To by radši měl. S tímhle nikomu na dlouho neutečeme." Při pohledu zpět směrem k areálu Giordino zpozoroval reflektory jakéhosi dalšího vozidla, mířícího podél železniční tratě zevnitř ke zničeným vratům.

Pitt namáhavě držel vysokozdvižný vozík pod kontrolou, přestože neustále narážel a poskakoval přes vyjeté koleje a kameny, v měsíčním světle prakticky neviditelné. Jelikož si nepřáli poskytnout pronásledovatelům přesný cíl, Pitt zhasl reflektory ve chvíli, kdy projeli vraty. Konečně se na vrcholku svahu před nimi objevil tmavší stín vyhořelého pekařství a Pitt smykem zastavil.

„Všichni vystupovat," ohlásil, ještě když brzdil. Když úplně zastavili, seskočil a jal se hledat, až našel dost velký plochý kámen. Otočil volant vozíku k štěrkované cestě, položil kámen na pedál

plynu a uskočil zpět. Žlutý vysokozdvižný vozík sebou cukl a s tichým hučením zmizel ve tmě.

„To je škoda. Už jsem si málem tu mašinku zamiloval," remcal Giordino, když se co možná rychle škrábali do kopce.

„Doufejme, že nějaký pastevec velbloudů na poušti Gobi to vozítko vhodně využije."

Když vyšplhali na horní okraj strže, kryli se za rozpadajícími se zdmi pekárny a odtud teprve opatrně vykukovali. Korzovovo auto nebylo nikde vidět.

„Připomeň mi, abych nezapomněl pomlouvat KGB, až se příště dostaneme do společnosti," poznamenal Giordino.

Necelý kilometr od nich náhle zablikaly dvě červené skvrny – brzdová světla.

„Doufejme, že je to náš člověk," pravil Pitt.

Spolu s Giordinem se rozběhli od zbořeniny sprintem po cestě. Když zaslechli křupavý zvuk pneumatik na štěrku, uhnuli na okraj cesty. Poněkud se zarazili, když se auto bez rozsvícených světel náhle vynořilo ze tmy. Byla to šedivá toyota.

„Dobrý večer, pánové," ušklíbl se Korzov, jak mu Pitt s Giordinem překotně lezli do auta. jeho dech naplnil kabinu vůní vodky. „Úspěšná výprava?"

„Ano," odpověděl Pitt, „ale naši hostitelé trvali na tom, že nás doprovodí až domů."

Za pekárnou se právě objevil záblesk rozkymácených reflektorů směřujících dolů po svahu. Korzov beze slova, ale bleskově auto otočil a vyrazil rychle po cestě. Během několika minut už projížděl postranními uličkami města, až se nakonec ocitli u zadního vchodu do hotelu.

„Dobrou noc, pánové," promluvil poněkud rozmazaně. „Sejdeme se znova zítra, kdy mi můžete podat kompletní hlášení."

„Díky, Ivane," odpověděl Pitt. „Jeď opatrně."

„Ale samozřejmě."

Když Pitt zabouchl dvířka, toyota vyrazila a s ječícími pneumatikami zmizela za rohem. Oba muži kráčeli k hotelu, když se Giordino náhle zastavil a ukázal před sebe. Na opačné straně ulice se

z malé kavárničky i v tuto pozdní hodinu ozývala muzika a rozléhal smích.

Giordino se obrátil na Pitta a usmál se. „Myslím, šéfe, že mi dlužíš trošičku rozptýlení.“

19

TEREZA SEDĚLA V PRACOVNĚ a hleděla do seizmologických záznamů z míst tisíce kilometrů vzdálených. Sklíčenost okořeněná vztekem postupně nahradila šok z Royovy brutální smrti. Znamenal pro ni skoro totéž co vlastní bratr a smířit se s jeho zavražděním minulé noci bylo nesmírně bolestivé. Bylo to ještě horší poté, co se na dvoře objevila Taťána jen krátce nato, co Roy zesnul. S planoucím pohledem, z něhož sršel oheň, sykla na Terezu:

„Zkus neposlechnout a potká tě stejný osud!“

Byl povolán strážný, jenž zabil Roye, aby hrubě odtáhl Terezu zpět do jejího pokoje a držel ji tam pod nabitou zbraní.

Od tohoto okamžiku byla ona i Wofford pod trvalým dohledem. Pohlédla na protější stranu místnosti, kde u dveří stáli dva ozbrojení strážní a upřeně na ni zírali. Jejich zjev poněkud zjemňovaly pestře zbarvené hedvábné *del*, tedy jakési blůzy, ale ze zkušeností z minulé noci věděla, že jsou to vysoce trénovaní zabijáci.

Vedle ní seděl Wofford, chromou nohu položenou na židli, pohroužen do nějaké geologické zprávy. Samozřejmě byl v důsledku Royovy smrti v šoku, ale rychle se oklepal. Nebo je to tak, že díky intenzivní práci skrývá své emoce, usoudila Tereza.

„Měli bychom jim klidně předat ty výsledky, které po nás chtějí,“ pověděl jí před chvílí. „To jediné by nám mohlo zachránit život.“

Možná máš pravdu, pomyslela si, a opět se snažila soustředit na zprávu, kterou měla v ruce. Bylo to geologické zhodnocení nějaké kotliny v neidentifikované planině. Vrstvy pískovce a vápence byly zakryty jílem a břidlicí, prostírajícími se přes celou kotlinu. Takovýto

typ stratigrafie podporoval pravděpodobnost existence podpovrchových ložisek ropy.

„Tento geologický průzkum se zdá slibný, ať už je to kdekoliv," pravila k Woffordovi.

„Podívej se na tohle," vyzval ji a na stole rozvinul výtisk z počítače.

Elaborát se nazýval seizmická sekce a ilustroval počítačem zesílené vyobrazení několika vrstev sedimentu v určité vymezené lokalitě. Tuto mapu vytvořil seizmický výzkumný tým tak, že vyvolával v půdě otřesy a pak registroval zvukové odrazy. Tereza vstala, aby lépe viděla, a prohlížela si mapu s novým zájmem. Tento seizmický záznam se lišil od všeho, co dosud kdy viděla. Většina podpovrchových vyobrazení bývala tmavá a neostrá a připomínala nejspíš tak Rorschachovu inkoustovou skvrnu ponechanou na dešti.

„Úžasný obraz," poznamenala. „Mohl být vytvořen jenom nějakou špičkovou technologií. Ještě nikdy jsem neviděla něco takhle precizního."

„Rozhodně to předčí všechno, co jsme v terénu užívali my. To ale není ta nejúžasnější věc," dodal. Natáhl se přes stůl a ukázal na záznam baňatého tvaru nalézajícího se v blízkosti dolního okraje stránky, jenž vyčníval přes okraj záznamu. Tereza se sklonila a pečlivě si útvar prohlédla.

„To vypadá jako klasická, a k tomu pořádně velká kapsa," poznamenala na adresu kopulovitého tvaru vrstvy sedimentu. Podobný vrchol klenby sedimentu spustí v mysli každého geofyzika červené blikající světlo. Tento obraz byl totiž typický pro ložisko nafty.

„Pěkně velké, opravdu," potvrdil Wofford. Přitáhl štos podobných profilů a několik z nich rozprostřel na stole. „Tato kapsa se táhne asi čtyřicet kilometrů. Ve stejné oblasti jsem objevil ještě šest o něco menších."

„To vypadá na ideální místo pro naleziště."

„To člověk nikdy neví, dokud se ve vrtu neobjeví ropa, ale podle těchto obrázků to vypadá nadějně."

„A ono je tam ještě šest dalších? To je obrovský potenciál."

„Minimálně šest dalších. Ještě jsem nestačil zpracovat všechna data, ale jsou závratná. Soudě podle těchto záznamů by jedno ložisko mohlo obsahovat takové dvě miliardy barelů. Když přičteme ostatní kapsy, dohromady by to mohlo dát dobrých deset miliard barelů. A to je jenom jedno ropné pole. Co potom celá oblast.“

„Neuvěřitelné. Kde se to ložisko nachází?“

„To je ta zrada. Někdo velice pečlivě odstranil ze záznamů veškeré zeměpisné údaje. Můžeme prohlásit jedině to, že se jedná o podzemní naleziště a že povrch nad ním je plochý, tvořený většinou pískovcem.“

„To chceš říct, že se možná díváme na příští ropná pole podobná těm v Severním moři a přitom nevíme, kde se nalézají?“

„Ano, o tom nemáme ani ponětí.“

# # #

SARGOV SE SMÁL mezi jednotlivými doušky čaje a břicho se mu při každém zachechtání otřásalo. „Zaútočit v noci vysokozdvižným vozíkem a poslat bezpečnostního pracovníka společnosti Avarga vzduchem,“ uchechtl se znovu. „Vy Američani máte pokaždé obrovský talent pro dramatický efekt.“

Já jsem o takový odjezd nestál,“ odpověděl Pitt z protější strany kavárenského stolku, „ale Al trval na tom, že se svezeme, místo abychom šli pěšky.“

„I tak jsme málem dorazili pozdě,“ uculil se Giordino a napil se své ranní kávy.

„Jsem si jistý, že si vedení teď drbe hlavu a přemítá, proč se párek zapadáků promenuje po jejich zařízení. Škoda že jste nenarazili na nějaký důkaz, že tam před vámi byl i průzkumný tým naftařů.“

„Ne, jediným zajímavým nálezem byl stroj na ražení tunelů. Ten byl skrytý pod plachtou, podobně jako onen předmět, který vyložili z nákladní lodě na Bajkale.“

„Je možné, že ten stroj ukradli a dovezli do země potají. Mongolsko nemá příliš volný přístup k moderní technologii. Třeba ta společnost nechce, aby vláda znala jejich technologické vybavení.“

„Ano, tak to nejspíš bude," odpověděl Pitt. „Ale stejně bych rád věděl, co pašovali z Bajkalu pod tou plachtou."

„Alexandře, došlo k nějakému pokroku ve vyšetřování únosu?" otázal se Giordino a zakousl se do rohlíku s máslem.

Sargov zvedl hlavu, takže zahlédl Korzova, jak právě vstupuje do přeplněné kavárny na náměstí Suchbátar. „Odpověď na tuhle otázku nechám našemu místnímu expertovi," pronesl, vstal a pozdravil se s přítelem z ambasády. Korzov se zazubil svým typickým úsměvem a přitáhl si ke stolu židli.

„Doufám, že všichni měli klidnou noc," prohodil k Pittovi a Giordinovi.

„Alespoň do doby, než z nás vyprchala vodka," ušklíbl se Pitt, vědomý si Giordinovy mírné kocoviny.

„Ivane, právě jsme diskutovali o průběhu vyšetřování. Objevilo se oficiálně něco nového?" ozval se Sargov.

„*Nět,*" odpověděl Korzov a jeho bodrá tvář zvážněla. „Národní policii k případu stále ještě nepovolali. Požadavek na jejich vyšetřování zadržuje ministerstvo spravedlnosti. Omlouvám se, mýlil jsem se, když jsem tvrdil, že Avarga Oil nemá žádný vliv na vládu. Teď je jasné, že na nějaké úrovni došlo k uplácení."

„V přežití Terezy a těch ostatních může hrát roli každá hodina," poznamenal naléhavě Giordino.

„Naše velvyslanectví dělá všechno, co je v jeho oficiálních silách. A já, samozřejmě, využívám i ty neoficiální kanály. Neměj strach, příteli, my je najdeme."

Sargov dopil čaj a odložil prázdný šálek. „Obávám se, že Ivanovi už mnoho jiných otázek položit nemůžeme. Mongolské úřady často pracují ve vlastním časovém rámci. Na opakované dotazy naší ambasády nakonec určitě odpoví, bez ohledu na výšku úplatků zpomalujících vyšetřování. Bylo by asi nejlíp, kdybychom se trochu stáhli a počkali, až se úřední šiml poněkud zklidní, a teprve pak podnikali další akce. Stejně se musím vrátit do Irkutsku a vyplnit hlášení o škodách na *Vereščaginovi.* Předvídal jsem tento vývoj, takže jsem pro nás zamluvil na dnešní odpoledne tři letenky."

Pitt s Giordinem se významně podívali na Korzova a pak se obrátili k Sargovovi.

„My jsme už vlastně vypracovali alternativní plán, Alexandře,“ pravil Pitt.

„Vracíte se rovnou zpátky do Spojených států? Myslel jsem, že nejdřív poletíte na Sibiř vyzvednout svého přítele Rudiho.“

„Ne, nevracíme se ještě do Spojených států, ani na Sibiř.“

„Nerozumím. Kam tedy chcete jet?“

Pittovi se zablesklo v očích, když odpověděl: „Na ono tajuplné místo zvané Xanadu.“

20

KORZOVOVA ŠPIONÁŽNÍ SÍŤ přinesla opět výsledky. I když ústřední vláda v Ulánbátaru nabrala po pádu Sovětského svazu ostrý kurz k demokracii, ve vládních kruzích stále zůstávala významná opozice komunistické menšiny, z níž mnozí si stále udržovali sympatie k Moskvě. Nepříliš vysoko postavený analytik ministerstva zahraničních věcí uvědomil Korzova o blížící se čínské státní návštěvě. Avšak Korzov to byl, kdo v této skutečnosti rozpoznal ideální příležitost pro Pitta a Giordina.

Čínský ministr obchodu přijížděl bez dlouhých příprav, oficiálně k prohlídce nové elektrárny na solární energii, spuštěné nedávno přímo na okraji hlavního města. Nicméně stěžejní náplní bylo ve skutečnosti soukromé setkání s hlavou konsorcia Avarga Oil v jeho privátní rezidenci.

„Můžu vás propašovat do oficiální kolony, s níž se dostanete přes bránu Borjinova paláce. Zbytek bude záležet na vás," oznámil Korzov Pittovi a Giordinovi.

„Bez urážky, ale pořád nechápu, jak by nás mohl někdo považovat za členy čínské delegace," řekl Giordino pochybovačně.

„To nebude muset, ve skutečnosti budete představovat členy mongolského doprovodu."

Giordino svraštil obočí, protože v tom neviděl žádný rozdíl.

Korzov vysvětloval, že na první den je naplánována formální recepce na ministrovu počest. Tento večer doprovodí čínskou delegaci na uvítanou velká skupina z ministerstva zahraničních věcí. Avšak na následující den, kdy delegace pocestuje na prohlídku solární elektrárny a k návštěvě ústředí Avarga Oil, byla požadována k doprovodu ministra jen nevelká skupina osobních strážců.

„Takže my se připojíme k mongolské tajné službě?“ ujišťoval se Pitt.

Korzov přikývl. „Tuto roli zastávají obyčejní důstojníci Národní policie. Stálo mě jen trochu lichocení, abyste mohli nahradit dva členy bezpečnostní eskorty. Vyměníte si místa s opravdovými strážci v solární elektrárně a budete pokračovat s delegací do Xanadu. Jak jsem vám řekl, rád bych k této funkci využil vlastní agenty.“

„Ne,“ odrušil Pitt, „od této chvíle přebíráme riziko my. Už jsi toho pro nás riskoval dost.“

„Všechno můžu snadno zapřít. A navíc věřím, že neprozradíte svůj zdroj,“ dodal s úsměvem.

„To slibuju.“

„Dobře. Teď se jenom chovejte nenápadně a pokuste se dokázat, že vaši unesení přátelé jsou drženi v tom areálu. Když získáme nějaké důkazy, můžeme mongolské úřady popohnat.“

„Provedeme. Kolik ti dlužíme za ty úplatky?“

„To je ale ošklivé slovo,“ odpověděl Korzov, ve tváři ublížený výraz. „Já podnikám na trhu informací. Cokoliv mi můžete říct o Avarga Oil, panu Borjinovi a o jeho záměrech, to všechno více než vyváží tu almužnu vynaloženou za policejní eskortu. Což znamená, že vás očekávám zítra večer na boršč.“

„To je tedy pořádné lákadlo,“ povzdechl si Giordino.

„A ještě jedna věc,“ dodal Korzov s úsměvem. „Snažte se pořád myslet na to, aby čínský ministr zůstal naživu.“

# # #

PlTT S GIORDINEM DOJELI k elektrárně taxíkem hodinu před plánovaným příjezdem ministra. Usmáli se na strážného s ospalýma očima střežícího bránu, mávli falešnými novinářskými průkazkami dodanými Korzovem a lehkým krokem vešli do areálu. Ten zaujímal trochu víc než deset akrů a byl posetý desítkami plochých černých solárních panelů, které doplňovaly elektřinu vyrobenou ve velké sousední klasické uhelné elektrárně. Celý solární komplex vybudovala energetická společnost jako zkušební zařízení a jeho výkon by nestačil ani na osvětlení jednoho stadionu. S více než dvěma sty šedesáti slunečnými dny v roce mělo přitom Mongolsko

dostatečný základní potenciál k výrobě solární energie, i když technologie byla pro běžného zákazníka nedostupná.

Oba muži se drželi stranou od narychlo vybudovaného uvítacího pódia, kde nervózně vyčkávala hrstka státních úředníků a vedoucích pracovníků elektrárny. Pitt s Giordinem se skryli za velkým solárním panelem nedaleko vchodu. Oblečeni do tmavých sportovních plášťů čínského střihu, s černými brýlemi a černými vlněnými barety na hlavě mohli být alespoň zdálky považováni za členy místní ochranky. Nemuseli čekat dlouho a bránou projela kolona aut, která dorazila dokonce o několik minut dřív a zastavila vedle pódia.

Pitt se musel usmát, když v koloně viděl zcela civilní vozidla, nápadný to rozdíl od všudypřítomných černých limuzín ve Washingtonu. Čínského ministra a jeho nevelkou skupinu poradců přivezla trojice čistě umytých, ale již valně ojetých vozů Toyota Land Cruiser. V čele jela mongolská bezpečnostní služba ve žlutém čtyřdveřovém džípu UAZ. Konvoj uzavíral další UAZ, jehož levý přední blatník byl pomačkaný po jedné dřívější dopravní nehodě. Ruský UAZ, jakýsi druh vojenského džípu, připomněl Pittovi hranatý terénní vůz International Harvester s pohonem na všechna čtyři kola, vyráběný v USA koncem šedesátých let.

„To je náš spoj," prohlásil Pitt při pohledu na nabouraný vůz, který jel jako poslední.

„Doufám jenom, že to má satelitní rádio a GPS," nadhodil Giordino.

„Já zase doufám, že to má pneumatiky vyrobené v tomto století," zamumlal Pitt.

Pitt sledoval, jak z vozu nenápadně vystupují dva muži a mizí v poli solárních panelů, zatímco uvítací výbor zdraví čínského ministra. S takto zaměstnanou delegací se Pitt s Giordinem nepozorovaně přiblížili k prázdnému vozu a zaujali místa vpředu po zmizelých strážných.

„Tady máš navigační systém," prohlásil Pitt, sebral z palubní desky mapu a hodil ji Giordinovi do klína. Usmál se, když zjistil, že auto nemá dokonce ani rádio.

Několik metrů před nimi se čínský ministr obchodu Šen-c' bryskně zdravil s uvítacím výborem. Bleskově si se všemi potřásl

rukou a potom se vydal cestičkou k jednomu slunečnímu panelu, aby urychlil prohlídku. Za necelých deset minut již děkoval hostitelům a nasedal zpět do auta.

„Ten tedy nemá sicflajš," poznamenal Giordino, překvapen krátkostí exkurze.

„Počítám, že se nemůže dočkat, až se dostane do Xanadu. Prohlídka sluneční elektrárny evidentně mezi jeho priority nepatří."

Pitt s Giordinem se schoulili na sedadlech, když průvod aut opsal na pozemku elektrárny velký oblouk a projel těsně kolem nich bránou ven. Pitt nastartoval a rychle se zařadil za třetí toyotu v řadě.

Kolona uháněla z Ulánbátaru na východ po silnici vinoucí se podél pohoří Bajanzurkh Nuruu. Hora Bajanzurkh, jeden ze čtyř posvátných vrcholů obklopujících Ulánbátar jako čtyři hlavní směry kompasu, byla nejvyšším bodem horského hřbetu. Malebné horské vrcholky postupně přecházely do otevřené, lehce zvlněné travnaté krajiny bez stromů, prostírající se, kam až oko dohlédlo. To byla ona slavná asijská step známá z historie, tvořená pruhy šťavnatých pastvin, jež překlenovaly centrální Mongolsko jako široký zelený pás. Trsy husté letní trávy se v čerstvé bríze, vanoucí po otevřených pláních, čeřily jako vlny oceánu.

Vedoucí vozidlo ujíždělo po nerovné dlážděné silnici, jež postupně přešla v prašnou cestu, až skončila jako pouhé vyjeté koleje v trávě. Jelikož Pitt jel poslední, navigoval poněkud obtížně kvůli závoji prachu, zvednutému předními auty a ještě zesílenému vanoucím větrem.

Kolona mířila neustále na jihovýchod. Celé tři hodiny překonávala travnaté kopce, až konečně začala stoupat po úbočích několika hor. U jakési neurčité železné brány automobily zabočily na jinou cestu, která byla, jak si Pitt povšiml, profesionálně upravená. Cesta několik kilometrů stoupala, až nakonec proklouzla podél horského hřbetu a přiblížila se jakési rychle tekoucí řece. Od řeky se pak táhl moderní akvadukt a kolona sledovala tuto vybetonovanou vodní cestu, opisující těsné oblouky, až ke stavbě s vysokými zdmi. Akvadukt pokračoval dovnitř pod kamennou zdí v průčelí nedaleko vchodu s jednoduchým klenutým obloukem. Po obou stranách masivní železné brány stáli dva strážní v barevných hedvábných

košilích *del*. Když vozy před bránou pomalu zarazily, Pitt začal zvažovat další možné kroky.

„Víš, nám se asi nepodaří připojit ke společnosti a vejít dovnitř hlavní branou," řekl.

„Tys nikdy nedokázal příliš splynout s davem," poznamenal Giordino.

„Myslíš, že ostatní členové mongolské ochranky vědí, že jsme na odpoledne nahradili dva jejich kolegy?"

„To nevím. A myslím, že to nemá smysl zjišťovat."

Giordino se zadíval směrem ke vchodu, pak přimhouřil oči. „Potíže s autem?" otázal se.

„Napadla mě prázdná pneumatika."

„Už se stalo."

Giordino vyklouzl ze sedadla spolujezdce, připlížil se k přednímu kolu a vyšrouboval čepičku ventilku. Pak do něj vrazil zápalku a poslouchal, jak uniká vzduch. Během několika vteřin byla pneumatika prázdná, načež našrouboval čepičku ventilku zpátky. Sotva se vrátil do džípu, otevřela se před prvním automobilem kovová vrata.

Pitt následoval zástup aut dovnitř, ale ve vratech zastavil, protože se na něj jeden strážný zle podíval. Pitt však ukázal směrem k prázdné pneumatice a strážný pochopil a přikývl. Vyštěkl cosi v mongolštině a pokynul Pittovi, aby zajel hned za bránou na stranu.

Pitt se plížil za odjíždějícími automobily a přitom bystře prohlížel celý komplex. Vyšperkovaná mramorová rezidence se nacházela přímo před nimi, s pečlivě upravenou zahradou před vchodem. Pitt samozřejmě netušil, jak Xanadu vypadalo před několika staletími, ale stavba, kterou teď viděl, byla okázalá sama o sobě. Pro ministrovo potěšení tu byla spousta parády, jako kupříkladu dvojice průvodců na sněhobílých koních, kteří vedli celé procesí k přednímu sloupoví. Na stožáru vedle devíti vysokých dřevěných žerdí se třepotala těžká čínská vlajka. Pitt si všiml, že z vrcholu každé žerdě vlaje kus bílé kožešiny připomínající liščí ocas. Jak se procesí blížilo rezidenci, Pitt se snažil objevit na zápraží v hloučku vítajících Borjina, ale byli příliš daleko, než aby rozeznal obličeje.

„Nevidíš v tom uvítacím výboru také Taťánu?“ otázal se, když zvolna vyjížděl z řady, aby odstavil auto před jakousi budovou po pravé ruce.

„Na prahu tam stojí přinejmenším jedna žena, ale nedokážu rozeznat, jestli je to ona,“ odpověděl Giordino, který hleděl přimhouřenýma očima přes čelní sklo. Pitt směroval auto ke garážím a otevřenými vraty vjel dovnitř. Prázdná pneumatika na betonové podlaze hlasitě pleskala. Zastavil vedle samostatné kóje, která byla obložená bednami nářadí. Přiběhl k nim zaolejovaný mechanik s červenou baseballovou čapkou a už cestou divoce gestikuloval na pasažéry cestující v džípu. Pitt mužovo vztekání dokonale ignoroval a namísto toho se na něj zeširoka přátelsky usmál.

„Pfff,“ pravil a ukázal na prázdnou pneumatiku.

Mechanik obešel předek auta a prohlédl si výsledek Giordinova manévru, pak nahlédl předním sklem do auta a kývl. Obrátil se, odešel ke vzdálené stěně garáže a vzápětí se vrátil s heverem.

„Teď by mohla být ta vhodná chvíle k procházce,“ pravil Pitt a vyškrábal se z auta.

Giordino ho následoval k otevřeným dveřím garáže, tam se zastavili, jako by čekali, než jim spraví pneumatiku. Avšak místo aby pozorovali mechanika při práci, pečlivě zkoumali interiér garáže. Vpředu stálo zaparkovaných několik posledních modelů vozů s náhonem na všechna čtyři kola. Zbytek prostoru zabíraly velké nákladňáky a nějaké důlní zařízení na hloubení. Giordino se nohou opřel o vozidlo údržby stojící těsně u vrat a prohlížel si malý zaprášený hnědý nakladaček.

Je uzavřený, krytý,“ pronesl potichu. „Hodně připomíná ten nákladňák u Bajkalu.“

„To jistě. Co tamhleto vozidlo s rovnou ložnou plochou?“ nadhodil Pitt a ukázal na vůz s návěsem stojící poblíž.

Giordino pohlédl na nákladňák i na návěs, nic na nich nebylo kromě nějakých lan a plachet, přehozených přes jeden bok.

„Náš záhadný exemplář?“

„Možná,“ přitakal Pitt. Bloudil pohledem po okolí, až mu nakonec dopadl zrak na budovu vedle garáže.

„Vypadá to, že tu máme dočasnou imunitu," řekl a kývl směrem k budově. „Pojďme se podívat k sousedům."

Vyrazili k vedlejší cihlové budově se samozřejmostí, jako by znali cestu. Nejprve přešli rozlehlé překladiště a pak prošli skleněnými dveřmi. Pitt očekával, že jimi se dostanou do přijímací haly, ale namísto toho vchod ústil doprostřed rozlehlé dílny a za nimi spatřili prázdnou rampu. Na řadě pracovních stolů se tu povalovaly měřicí přístroje technické kontroly a panely s elektronickými okruhy, se kterými si hráli dva muži v bílých antistatických laboratorních pláštích. Jeden z nich, ten s malýma ptačíma očima za brýlemi s drátěnými obroučkami, povstal a podezíravě se na Pitta s Giordinem podíval.

„Toalet?" otázal se Pitt, který si připomněl ruské slovíčko pro toaletu, jež pochytil za pobytu na Sibiři.

Muž v plášti chvíli Pitta přemýšlivě pozoroval, pak ale přikývl a ukázal do chodby, jež vybíhala ze středu místnosti. „Napravo," dodal rusky, posadil se a dál cosi kutil.

Pitt s Giordinem prošli kolem obou mužů a zabočili do chodby.

„To byla impozantní ukázka jazykových schopností," poznamenal potichu Giordino.

„Použil jsem jedno z asi pěti slov, které v ruštině znám," chlubil se Pitt. Jenom jsem si vzpomněl, jak Korzov říkal, že většina Mongolů umí alespoň trochu rusky."

Pomalu kráčeli vydlaždičkovanou chodbou širokou skoro sedm metrů a stejně tak vysokou. Šrámy na zemi svědčily o tom, že se tudy stěhovaly nějaké velké kusy vybavení. Chodbu lemovala velká okna, z nichž bylo vidět do interiérů místností po obou stranách. Většinu prostoru okupovaly malé laboratoře se záplavou různých elektronických testovacích i montážních zařízení. Ryze technický ráz budovy jen občas narušovala spartánsky zařízená kancelář s psacím stolem. Celá budova byla podivně tichá a studená, částečně i proto, že, jak se zdálo, zde pracovala jen hrstka techniků.

„Mně to připadá daleko spíš jako takový zanedbaný obchod s elektronikou než benzinové pumpy firmy Exxon," poznamenal Giordino.

„Celkový dojem naznačuje, že se zabývají něčím jiným než čerpáním nafty ze země. Naneštěstí to znamená, že Tereza a její kolegové nemuseli být převezeni právě sem.“

Minuli místnosti toalet a pokračovali dál chodbou až k masivním kovovým dveřím s vysokým prahem. Pitt se rozhlédl prázdnou chodbou, popadl kliku a tlakem těžkými dveřmi pohnul. Otvíraly se dovnitř a pohybovaly se jen zvolna, ale nakonec odkryly přístup do velké komory. Tato místnost zaujímala celý konec budovy, strop měla vysoký přes deset metrů. Ze stěn, stropu, ba dokonce i z podlahy čněly řady konických bodců, jež připomínaly jakousi středověkou mučírnu. Tyto špice však ve skutečnosti neznamenaly žádné nebezpečí, jak potvrdil Pitt, když jeden bodec z pěnové gumy stiskl mezi prsty.

„Zvukově izolovaná komora,“ pravil.

„Vybudovaná k pohlcování radiových frekvencí elektromagnetických vln,“ dodal Giordino.

„Tyhle věcičky obvykle patří podnikatelům v elektronice. Užívají je na testování složitých aparatur.“

„Tady máš tu složitou aparaturu,“ opáčil Pitt.

Ukázal do středu místnosti, kde na kůlech nad podlahou s pěnovou gumou stálo velké pódium. Na plošině byl namačkán tucet velkých kovových skříní a vedle nich několik polic s počítačovým vybavením. Uprostřed platformy byl volný prostor, kde z pojízdného jeřábu visel předmět podobný torpédu. Pitt s Giordinem přelezli po spojovacím můstku, který vedl ode dveří k plošině.

„Tohle není vybavení naftařů,“ poznamenal Pitt s pohledem na zařízení.

Skříňky i police byly navzájem pospojovány několika metry silného černého kabelu. V každé polici byl malý monitor a několik ukazatelů intenzity. Na konci řetězce, v sousedství monitoru a klávesnice, byla připojená velká bedýnka se stupnicemi označenými slovy ERWEITERUNG a FREQUENZ.

Pitt si prohlédl označení elektronické výbavy a udiveně pozvedl obočí.

„Moje středoškolské znalosti cizích jazyků jsou nejspíš pěkně zrezivělé, ale tyhle ciferníky jsou označeny v němčině. Ten poslední ukazatel udává frekvenci.“

„V němčině? Byl bych si myslel, že módnější by byla ruština nebo čínština.“

„Také většina elektronického vybavení byla vyrobena v Německu.“

„Ta sestava má docela slušný výkon,“ poznamenal Giordino, když spočítal krabice vysílaček seřazených do série. „Co si o tom myslíš?“

„Můžu jenom hádat. Ty velké skříně vypadají jako běžné vysílačky. Počítače na policích jsou zapotřebí ke zpracování dat. A pak je tu ta trojnožka.“

Otočil se a začal prohlížet předmět visící ze středu pódia. Zkoumanou věc tvořily tři dlouhé trubice spojené dohromady a dosahující výšky skoro tří metrů. Spodní konce byly téměř až u podlahy nálevkovitě rozšířené a svázané jakýmsi hustě tkaným materiálem. Na opačných koncích, kus nad Pittovou hlavou, z trubek vybíhal silný svazek kabelů, který se pak táhl k policím s počítači.

„Připomíná mi to jeden typ zesíleného měniče, i když je to mnohem větší. Mohl by to být zesílený systém seizmografu, adaptovaný na průzkum ropných ložisek,“ pronesl poté, co si pečlivě prohlédl vertikálně zavěšený předmět připomínající trojnožku.

„Vypadá to mnohem dokonaleji než kterékoliv vrtné zařízení, jaké jsem kdy viděl.“

Pitt pohlédl na několik manuálů a poznámkových bloků ležících vedle zařízení. Nedbale je prolistoval a zjistil, že všechny jsou v němčině. Otevřel manuál, který mu připadal nejdůležitější, vytrhl z něho pár úvodních stránek a strčil je do kapsy.

„Troška lehkého čtení na cestu domů?“ zeptal se ho Giordino.

„To abych si procvičil časování německých sloves.“

Pitt zavřel knížku s návodem a oba se pak vydali zpět přes spojovací můstek a ven z místnosti. Už v chodbě uslyšeli náhlý rozruch, vycházející z laboratoře na konci chodby.

„Ta práskačská krysa na nás nejspíš zavolala posilu,“ ozval se Giordino.

„To je dost pravděpodobné,“ přitakal Pitt a rozhlédl se kolem sebe. Několik kroků couvl, otevřel dveře komory a vrátil se pro Giordina. „Možná bychom mohli zkusit kolem nich proklouznout.“

Rychle se přesouvali chodbou, načež Pitt otevřel dveře do jedné laboratoře s velkými okny a vklouzl dovnitř. Giordino ho následoval, pak za sebou zavřel a zhasl světla. Jak tak stáli, mimo dohled oken z chodby, začali vnímat zvláštní chemický zápach, který prostupoval celou místností.

Pohledem na protější stranu místnosti objevili několik nerezových kádí a stůl plný malých kartáčků a zubních párátek.

„Myslím, že na tu návnadu skočili,“ zašeptal Giordino.

Chodbou se nesly ozvěny kroků; zprvu se blížily, posléze vzdalovaly. Giordino krátkým mrknutím přes sklo zjistil, že dva muži v hedvábných uniformách pochodují ke dveřím do komory.

„Najdi mi nějaký smeták,“ šeptl Pittovi a pak prudce otevřel dveře.

Ve vteřině už uháněl chodbou. Ale namísto aby směřoval k východu, rozběhl se za těmi dvěma muži v uniformách. Narazil jim do zad, podobně jako naslepo útočící spojka, právě když nakukovali dveřmi do komory. Pittovi ta srážka připomněla zásah koulí do dvou kuželek tak, aby smetla i poslední kuželku. Muži vletěli do komory, kde se rozplácli obličejem na polstrované podlaze. Dříve než zjistili, co je zasáhlo, Giordino vyskočil a škubnutím za nimi zavřel dveře. Vzápětí dorazil Pitt s mopem, který objevil vedle záchodu, a ulomil z něj asi metr a čtvrt násady. Giordino pak prostrčil ulomený kus klikou u dveří a pevně ho zaklínil o dveřní rám.

„To by nám mělo alespoň na začátku trochu pomoct,“ prohlásil Giordino a mnul si naražené rameno.

Pitt se trošku usmál, když uslyšel muže křičet, protože jejich hlasy byly díky úpravě komory ztlumené až do šepotu. Začal s Giordinem pomalu postupovat chodbou, ale náhle se zastavil u místnosti, ve které se předtím schovali.

„Jsem jenom zvědavý,“ vysvětloval, když rozsvítil a vstoupil do laboratoře.

„Pamatuj, jak to dopadlo se zvědavou kočkou. Zvědavost zabíjí.“

Pitt prošel místností, aby si prohlédl nerezové vany naplněné čirou tekutinou, která páchla po formaldehydu. Stanul před jednou nádrží a zadíval se na lesklé předměty ležící na jakémsi podnosu na dně. Našel dlouhé kleště, jednu věc z vany vytáhl a osušil ručníkem.

Byl to medailonek vyrobený ze stříbra a měl tvar kosočtverce. Na vrchní straně byl vyrytý dvouhlavý sokol nebo orel, vznášející se nad třpytivým rudým kamínkem uprostřed. Jemně provedený nápis v arabštině zaujímal spodní část. Šperk měl starobylý a majestátní vzhled, jako by byl vyroben pro nějakou příslušnici společenské smetánky.

„Konzervování uměleckých předmětů spolu s elektronikou?“ podivil se Pitt. „Zvláštní kombinace.“

„Třeba jenom rád sbírá mince. Co kdybychom se odsud vytratili, dřív než si uvědomí, že mají zbraně?“

Pitt strčil medailonek do kapsy, pak zhasl světlo a následoval Giordina.

Když na konci chodby dorazili k prostorné dílně a zamířili k jejímu východu, technik v bílém plášti na ně překvapeně pohlédl.

„Díky za úlevu.“ Pitt se na něj usmál a pak zmizel ve dveřích.

Venku zatím postupně sílil vítr, takže nyní honil po celém areálu hustá oblaka prachu. Pitt s Giordinem se vrátili do garáže, kde mezitím mechanik zápasil se zamrzlými šrouby, aby uvolnil přední kolo. Pitt se přesunul k vratům a pohlédl přes louku k hlavní budově. Rozeznal dva členy mongolské ochranky, jak se spolu baví na zápraží. Další dva muži stáli po obou stranách vchodových dveří vedoucích do rezidence.

„Když nedovolili mongolským strážcům vstoupit předním vchodem, dost pochybuju, že by nás tam jen tak pustili,“ poznamenal Pitt.

„Budeme si muset najít jinou cestu dovnitř. Jestli je Tereza s ostatními někde tady, pak musí být v téhle budově,“ pravil Giordino a obhlížel terén kolem rezidence. „Nebudeme mít ale moc času na obcházení celého komplexu, určitě to nestihneme, než se ty naše dvě pokojské osvobodí.“

„Kdo tu mluvil o chození?“ otázal se Pitt.

Vrátili se do garáže a Pitt hlavou pokynul k vozíku údržbářů, zaparkovanému nedaleko vchodu, a sám se přesvědčil, že v zapalování je klíček. Když se nikdo z garáže nedíval, uchopil volant a tlačil vozík k otevřeným vratům. Giordino vzápětí také přiložil ruku k dílu, takže vozík prakticky odnesl a schoval venku za roh. Tím se ocitli mimo dohled mechaniků v garáži. Pitt naskočil a nastartoval.

Takové vozítko se běžně používalo jako golfový vozík, bylo zelené, s malou plošinkou za dvěma sedadly. Pitt sešlápl pedál plynu a stroj vyrazil tak prudce, že mu od zadních kol odletovaly kamínky. Pitt vpravo od nich zaznamenal, že u stájí na vzdáleném konci laboratorní budovy se objevili dva strážní na koních, ale zakrátko zmizeli v oblaku prachu. Pitt rychle stočil volant doleva a vyrazil směrem k protějšímu konci areálu.

Vozík prosvištěl kolem hlavní brány. Neustále se drželi cesty kopírující zevní zeď a strážní zelenému vozítku údržby nevěnovali žádnou pozornost. Štěrkovaná cesta zavedla Pitta k ozdobnému mostku, kde zpomalil. Pod ním se voda přiváděná akvaduktem z blízké řeky rozdělovala do četných kanálů, jež křižovaly celý areál.

„Pěkný zavlažovací systém," poznamenal Giordino, když Pitt zabrzdil na nejvyšším bodě mostu. Po levé ruce viděli horní poloviny dvou širokých potrubí, vedoucích vodu pod zdí ohraničující pozemek těsně předtím, než se začne rozdělovat do jednotlivých kanálů. Po chvíli se Pitt opět rozjel podél zdi směrem k levému křídlu rezidence. Stále však nebyl patrný žádný alternativní přístup dovnitř; jediným se zdál hlavní vchod se sloupovím v čele budovy, kde postávali členové mongolské ochranky a strážní.

Po chvíli zeď kolem pozemku náhle končila ostrým kamenitým srázem. Na druhé straně zdi chrlila mohutná trubka vodu odtékající z kanálů a vytvářela tak umělý vodopád, poskakující po kamenech a končící hluboko v řece. Pitt zabrzdil za stromem a pěšky se vydal k okraji strže. Mezi zdí a stěnou budovy zela roklina s příliš strmými stěnami, než aby se po nich dalo sjíždět s vozítkem, ale ne tak drsnými jako sráz s vodopádem. Po svahu se klikatila pěšinka k úzké plošině, která vlastně tvořila základnu celé rezidence. Za tímto

okrajem spadal terén zhruba tři čtvrtě kilometru ostře dolů, takže žádná zeď tu nebyla ani zapotřebí.

„Zkusíme zadní vchod?“ nadhodil Giordino.

„Buď to, nebo se eventuálně budeme muset pokusit vniknout předním vchodem na golfovém vozíku údržby. Doufejme tedy, že to nějaký zadní vchod má.“

Vydali se prudkým, ale krátkým svahem dolů po pěšině, na níž objevili četné stopy podkov. Poměrně silný vítr na ně z nedalekého vodopádu hnal závoje mlhy, takže oběma mrazilo v kostech. Postupovali k zadní straně budovy a přitom objevili, že rezidence je zbudovaná na mírně ubíhajícím stupni, který vyčnívá nad jejich hlavy a končí na obou stranách kamennou stěnou.

„Do téhle pasti moc pohodlný přístup není, co?“ prohodil Giordino s pohledem na skalnatou stěnu, která podle všeho běžela po celé délce budovy.

„Počítám, že tu ještě neměli protipožární inspekci.“

Přemístili se zhruba doprostřed domu, neustále přitisknutí ke kamenné zdi, aby se nevystavovali případným pohledům z oken nad sebou. Vítr teď foukal velice ostře, takže si museli čepicemi chránit obličeje před prachem.

Když dospěli až na okraj dvora, vklouzli pod nízký živý plot a začali se rozhlížet po okolí. Okamžitě uviděli vstupní dveře ze dvora, na něž upozorňovala již přítomnost dvou strážných oblečených v hedvábí a stojících po obou stranách vchodu.

„Nechceš si vyzkoušet svůj jazykový um také na těchhle dvou?“ zeptal se vážným tónem Giordino.

Pittovi se vskutku nechtělo vynucovat si vstup do rezidence násilím, jelikož neexistoval jediný důkaz, že by tam Tereza a její druzi doopravdy byli. Nicméně už i teď, po střetnutí v laboratoři, nemohli čekat snadný odchod, takže větší riziko to již nebude. Museli se za každou cenu dozvědět odpověď, ať už kladnou nebo zápornou.

„Až skoro ke dveřím se táhne křoví,“ poznamenal. „Kdybychom se dostali tamhle k té kamenné budově a obešli ji zezadu, mohli bychom se nepozorovaně připlížit a překvapit je.“

Giordino přikývl a zahleděl se na podivný kamenný dům na opačné straně dvora. Počkali, až se zvedl další hustý oblak prachu, a pak se sprintem přemístili k okrouhlé kamenné stavbě. Proklouzli kolem zadní strany a zamířili k jejímu vchodu. Vstupní otvor připomínal jakýsi tunel, kde se přikrčili a odkud pozorovali dvojici strážných na opačné straně areálu. Ti stále postávali vedle dveří do rezidence, lehce nahrbení, aby se chránili před dotěrným větrem. Pitt s Giordinem tedy překonali nádvoří, aniž by je kdo viděl.

Alespoň si to mysleli.

21

PO ČTYŘECH HODINÁCH DRNCÁNÍ přes hory a stepí Centrálního Mongolská, po cestách, jež byly sotva víc než pouhé vyjeté koleje, byl už ministr obchodu Sen-c' přesvědčen, že jeho trmácení je jenom honbou za přeludem. V Mongolsku žádné zázračné ropné ložisko neexisuje. Za celou svoji cestu neviděl jediný ropný vrt. Byla to chyba prezidenta Feje, který bláhově sázel na vzdušné zámky a odmítal se smířit s realitou. Jenomže tím Donem Quijotem byl nakonec jen on sám.

Ministr obchodu hněvivě čekal, kdy jeho řidič konečně opět zastaví u další jurty, protože předpokládal, že ho prezident Avarga Oil uvítá v sedle na nějakém strhaném poníkovi. Hněv a znechucení ho však rychle přešly, když zaprášený konvoj projel železnými vraty a ocitl se před okázalou nemovitostí Tolgoje Borjina. Návštěva takového místa uprostřed ničeho dodala náhle celé jeho misi na věrohodnosti. Jakmile se přiblížili průčelí elegantní rezidence, Sen-c'mu bylo okamžitě jasné, že Borjin není žádný pastevec.

Hostitel byl oblečen do šatů vybraného evropského střihu, a když Sen-c' vystoupil z auta, hluboce se mu uklonil. Tlumočník, stojící po jeho boku, předal jeho pozdravy v mandarínské čínštině.

„Vítejte, ministře Sen-c'. Doufám, že jste měl příjemnou cestu?"

„Bylo mi potěšením vidět kouzelnou mongolskou krajinu," odpověděl Sen-c' diplomaticky, zatímco si vytíral z očí prach.

„Směl bych vám představit svou sestru Taťánu, která zastává funkci ředitelky operací v terénu?"

Taťána se Sen-c'mu elegantně uklonila. Bylo patrné, že má v sobě stejné sebevědomí jako Borjin. Sen-c' se vřele usmál a na oplátku představil svůj doprovod. Otočil se a s obdivem pohlédl na

skupinu jezdců na koních, kteří v bojových úborech lemovali příjezdovou cestu.

„Mnoho jsem toho slyšel o mongolských koních," pravil Sen-c'. „Vy chováte koně, pane Borjine?"

„Jenom takové malé stádečko pro potřeby mých strážných. Vyžaduji, aby každý člen bezpečnostní služby byl schopný jezdec na koni a dokonalý střelec z luku."

„To je zajímavý odkaz na historii," poznamenal Sen-c'.

„Také velice praktický. V těchto částech světa se mongolský kůň může dostat tam, kam se nedostane žádné vozidlo. A některá bojová umění neztratí nikdy svou cenu. Moderní technologie je výborná věc, ale mí předkové dobyli na koních s luky a šípy polovinu světa. Zjistil jsem, že obě tyto činnosti jsou užitečné i dnes. Prosím vás, pojďme se skrýt před tím pekelným větrem a udělejme si pohodlí v domě," pravil Borjin nakonec a vedl společnost hlavním vchodem dovnitř. Nasměroval návštěvníky k velké místnosti na konci hlavní chodby.

V obdivu nad vystavenými starožitnostmi, zdobícími chodbu, Sen-c' stanul před bronzovou skulpturou vzpínajícího se koně. Zelenou patinou pokrytý hřebec se rýsoval proti barevné zarámované mozaice na stěně.

„Nádherná socha," pravil uznale Sen-c', který v díle rozpoznal čínské rysy. „Dynastie Juan?"

„Ne, dynastie Sung, trochu ranější," odpověděl Borjin, na něhož udělal dojem ministrův odhad. „Většina starožitností v domě se datuje z počátku třináctého století, tedy z doby největšího rozmachu mongolské říše. Ta malá mozaika na stěně je starobylá práce ze Samarkandu a vyřezávaný podstavec, na kterém stojí socha, pochází z Indie. Asi z roku 1200 před Kristem. Jste sběratel?"

„Oficiálně samozřejmě ne," usmál se ministr. „Mám pár skromných kousků porcelánu z období dynastie Ming a Juan, ale to je všechno. Vaše sbírka na mě udělala obrovský dojem. Předměty z té doby nejsou většinou vůbec na trhu."

„Mám jednoho starožitníka v Hongkongu," prohodil lhostejně Borjin.

Zástup dospěl do konferenční místnosti na konci chodby. Její okna, sahající od podlahy až ke stropu, za normálních okolností

nabízela úchvatný pohled z vrcholu kopce, avšak teď nebylo vidět o moc dál než přes dvůr přímo pod nimi. Zbytek výhledu prakticky dokonale zastřel prach zvířený silným větrem. Vzdálenější step probleskla prachovou oponou jen občas.

Borjin prošel částí sálu s křesly a pohovkami, minul bar a zavedl své hosty ke konferenčnímu mahagonovému stolu, kolem kterého se všichni rozsadili.

Borjin zaujal místo na jednom jeho konci, takže seděl zády ke stěně. Za ním bylo několik polic s různými středověkými zbraněmi. Polovinu stěny lemovala sbírka starodávných kopí, oštěpů a mečů, naproti nim visely složité luky ruční výroby a šípy s kovovým hrotem. Horní polici zaujímaly kulaté přilby se špicí zdobenou chocholem z koňských žíní. Před nimi bylo několik okrouhlých hliněných předmětů připomínajících primitivní ruční granáty. Celou sbírku hlídal obrovitý vycpaný sokol s křídly hrozivě rozepjatými. Pták měl zakloněnou hlavu a ostrý zobák otevřený, jakoby v posledním předsmrtném skřeku.

Sen-c' sklouzl pohledem z vystaveného arzenálu na sokola a pak na muže, který celou tuto sbírku vlastnil. Nechtěně se otřásl. V tomto podnikateli v ropném průmyslu bylo cosi divokého, podobně jako v mrtvém ptáku. Studené oči skrývaly krutost. Sen-c' si uměl představit, že by jeho hostitel docela klidně uchopil jedno z kopí na stěně a bez zaváhání jím probodl živého člověka. Když se před ním objevil šálek s čajem, ministr obchodu se přinutil potlačit své pocity a soustředit se na účel návštěvy.

„Moje vláda obdržela vaši nabídku na dodávku nemalého objemu surové nafty do naší země. Vedení strany je vám za to vděčné. Zejména je zaujala kvantitativní stránka navrhovaného obchodu. Byl jsem pověřen, abych jménem strany prověřil platnost této nabídky a prodiskutoval finanční stránku, aby mohlo dojít k uzavření smlouvy."

Borjin se v křesle zaklonil a rozesmál se.

„Ano, jistě. Proč takové Mongolsko, po tisíc let úhlavní nepřítel Kitaje, je náhle ochotno pomáhat svému nepříjemnému jižnímu sousedovi? Jak je možné, že tato prachem pokrytá kotlina vystlaná pískem a trávou, obydlená hordami zemědělců a pastevců, se náhle

změnila ve významný zdroj nerostného bohatství? Já vám povím proč. Je to proto, že jste z nás udělali vězně v naší vlastní zemi. Vy a Rusové jste nás na celá desetiletí odřízli od okolního světa. Stali jsme se izolovanou pustinou, uzavřeným ostrovem zapomenutým v čase i místě. Inu, obávám se, ministře Sen-c', že tyto dny jsou už pryč. Víte, Mongolsko je bohatá země ve více než jedné oblasti, ale vy jste to jaksi nezaregistrovali v době, kdy jste si toho ještě mohli všimnout. Teď se k nám hlasitě hrnou západní společnosti, aby investovaly do našich dolů nebo využívaly dřevo z našich lesů. Na ropu však přicházejí pozdě. Když totiž nikdo neprojevil ochotu provést u nás geologický průzkum, ujali jsme se toho sami a nyní budeme sklízet plody."

S tím pokynul Taťáně, která ze skříňky vytáhla mapu a rozvinula ji před ministrem. Ze stolu vzala dva vyřezávané nefritové artefakty a mapu jimi zatížila.

Byla to mapa Mongolská. V oblasti nedaleko jihovýchodních hranic byl zakreslený rudý ovál připomínající tvarem amébu, utopenou v levném merlotu. Tato skvrna se táhla dobrých osmdesát kilometrů, její jižní okraj se dotýkal v celé své délce hranice čínského Vnitřního Mongolská.

„Toto je pole Temudžin. Přírodní pánev, vedle které je vaše stárnoucí ropné pole Ta-čching ubohým plivátkem," poznamenal Borjin v narážce na největší čínské ropné pole, jež se v současnosti začínalo vyčerpávat. „Naše pokusné vrty naznačují potencionální rezervy ve výši čtyřiceti miliard barelů ropy a padesáti bilionů kubických metrů plynu. Milion barelů denně, které bychom vám dodávali, je v této souvislosti maličkost."

„Proč nebyl takovýto nález veřejně oznámen?" otázal se Sen-c' s trochou skepse. „Já aspoň o žádném takovém objevu v blízkosti našich hranic neslyšel."

Borjin se ušklíbl, až ve žraločím úsměvu obnažil zuby. „Jenom málo živých lidí mimo tuto místnost ví o našem nálezu," pronesl poněkud záhadně. „Dokonce ani má vláda nemá tušení o podzemních zásobách. Jak jinak si myslíte, že bych získal těžební práva v celé té oblasti? V minulosti se v Mongolsku uskutečnilo několik menších průzkumných sond ohledně potencionální přítomnosti ropných

zásob, na tenhle zlatý důl však nikdy nenarazily. Technologie, na které jako vlastníci máme právo, nám pomohly tohle nenadálé štěstí přiblížit vlastně náhodou," pokračoval s úsměvem.

„Jsou tady hluboká ložiska, což částečně vysvětluje skutečnost, že při předchozích vrtech byla přehlédnuta. Detaily vás však nemusím obtěžovat. Stačí, když vám povím, že celá řada zkušebních vrtů potvrdila původní odhad rozsahu zásob."

Sen-c' seděl potichu a postupně bledl. Nezbývalo mu než uznat realitu existence rozsáhlého naftového pole. Ze skutečnosti, že ho ovládal arogantní šarlatán pochybné morálky, se mu dělalo špatně. Sen-c' však měl v ruce jen velice slabou kartu a věděl, že Borjin má všechny žolíky.

„Mít ropu na pozemku je jedna věc, ale být schopen ji dodávat během devadesáti dnů je věc druhá," poznamenal střízlivě ministr. „Podle vaší nabídky by k nám měla začít proudit ropa právě do tohoto časového limitu. Mně se nezdá, že by to bylo možné."

„Bude to předpokládat určitou spolupráci z vaší strany, ale je to docela dobře proveditelné," odpověděl Borjin. Obrátil se na Taťánu a požádal ji o další mapu ze sekretáře. Rozvinula tedy další mapu, jež zachycovala Mongolsko a severní Čínu. Čínskou sekci mapy křižovala pavučina červených linek.

„To jsou existující ropovody Číny," vysvětloval Borjin. „Podívejte se tady na čerstvě dokončený severovýchodní úsek z Ta-čchingu do Pekingu, s jednou větví z přístavního terminálu v Čchin-chuang-tao."

Sen-c' se pozorně zahleděl do mapy. Objevil v ní malý křížek, nakreslený vedle rovného úseku ropovodu probíhajícího Vnitřním Mongolském.

„Ten křížek leží třicet kilometrů od mongolských hranic a čtyřicet kilometrů od téměř dokončeného potrubí, které budují směrem k hranicím. Musíme pouze prodloužit ropovod od mého konce k tomu místu na vašem potrubí z Ta-čchingu a ropa může začít proudit."

„Čtyřicet kilometrů ropovodu? To se za devadesát dní nedá stihnout."

Borjin vstal a vydal se kolem stolu. „No, když Američani v roce 1860 budovali tu jejich transkontinentální železnici, položili šestnáct kilometrů kolejí za den. Já si už dovolil prohlédnout příslušnou trasu a od výrobce sehnal potřebné množství potrubí. Pro případ potřeby jsem schopen poskytnout stroje pro pozemní práce. Pro zemi, která vybudovala přehradu Tří soutěsek, by tenhle úkol měl být hračkou.“

„Zdá se, že jste dobře zhodnotil naše potřeby,“ poznamenal Sen-c’ s potlačovaným opovržením.

„Jak by to správně měl udělat každý obchodní partner.“ Borjin se usmál. „A naopak, mé požadavky jsou prosté. Budete platit sto čtyřicet šest tisíc *togrogů* nebo sto dvacet pět amerických dolarů za barel. Dále budete souhlasit s odstoupením oblasti jižního Mongolska, neboli autonomní oblasti Vnitřního Mongolska, jak toto území nesmyslně nazýváte vy. A konečně, dáte mi k přímé a výhradní dispozici ropovod do přístavu Čchin-chuang-tao, kde mě necháte používat přístavní zařízení k vykládce ropy, abych mohl přebytečnou ropu vyvážet.“

Zatímco Sen-c’ lapal po dechu nad těmi požadavky, Mongol se obrátil k oknu a hleděl ven. Vířící prach připomínal ohnivé jazyky. Koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb, proto soustředil svou pozornost na dvůr pod oknem. Dva muži v tmavém oblečení tam sprintovali přes dvůr ke svatyni. Borjin je sledoval, jak se prosmýkli kolem zadní části budovy, pak se objevili u vchodu a vklouzli dovnitř. Když se obrátil k ministrovi, měl sevřené hrdlo.

„Omluvte mě na okamžik. Musím vyřídit jednu naléhavou záležitost.“

Otočil se k odchodu ještě dřív, než ministr stačil promluvit, a kvapně opustil místnost.

22

VÍTR SE PŘECHODNĚ ZTIŠIL, ale Pitt s Giordinem byli nuceni zůstat v úkrytu kamenného vchodu svatyně. Pitt vzhlédl, aby se obdivoval vysoké klenuté chodbě, vedoucí do hlavního sálu kamenné budovy. I když stavba vypadala starobyle, byla evidentně zrekonstruovaná nebo zrenovovaná, o čemž svědčila hladká a neporušená malta mezi jednotlivými kameny. Stála uprostřed nádvoří. Pitta napadlo, že hlavní rezidence byla nejspíš vybudována obestavěním původně nevelké staré budovy.

„Buddhistický chrám?“ otázal se Giordino, když v chodbě zpozoroval blikající světlo svíček.

„Nejspíš,“ odvětil Pitt u vědomí, že buddhismus je v Mongolsku převládajícím náboženstvím. Jejich zvědavost sílila, když čekali, až začne znovu foukat vítr. Proto se v tichosti vydali dále chodbou a nakoukli dokonce i do hlavního prostoru.

V záři tuctu hořících pochodní a svící Pitt s překvapením zjistil, že jde spíše o mauzoleum než o chrám. I když ve vzdáleném konci sálu byl vybudovaný dřevěný oltář, po obou stranách se nacházely velké mramorové sarkofágy. Hrobky byly z bílého mramoru a měly moderní vzhled, což napovídalo skutečnosti, že jejich obyvatelé do nich byli uloženi teprve v posledních dvaceti či třiceti letech. I když Pitt nebyl schopen přečíst v azbuce vytesaný nápis na víku sarkofágů, domyslel si, že v nich leží Borjinův otec a matka, alespoň soudě podle Korzova a jeho podání životopisu naftového magnáta.

Avšak nevsázel by se o to, kdo leží uprostřed krypty. Na vyleštěném mramorovém podstavci tu stál zdobený žulový sarkofág, který se zdál být mnohem starší. Nebyl nijak mohutný, ale zato jeho víko i boky pokrývaly vytesané postavy koní a divoké zvěře, to vše překrývala barva. I když postavy byly dostatečně jasné, barva se z

větší části odrolila stářím. U hlavy hrobky stálo devět stožárů, každý z nich opatřený chumáčem bílé kožešiny, podobně jako u vchodu do rezidence.

„Kohosi vypravili do posmrtného života opravdu skvěle," prohodil Giordino s pohledem na hrobku.

„Ten skvělý pan Borjin musí mít aspoň trochu modré krve," odpověděl Pitt.

Giordino se zahleděl na sarkofág a pod oltářem objevil nějaký předmět.

„Vypadá to, že tu budou potřebovat další rakev," prohlásil a ukázal na tu věc.

Oba muži při svém příchodu toto tělo přehlédli, ačkoliv leželo natažené na lavici pod oltářem. Pitt s Giordinem přistoupili blíž, a když poznali totožnost mrtvoly, byli otřeseni. Byl to totiž Roy, napůl zakrytý lehkou přikrývkou a s dříkem šípu stále ještě trčícím z hrudníku.

„Tereza s Woffordem jsou tedy zde," promluvil Giordino, ale hlas se mu ztišil do ztracena.

„Můžeme jenom doufat, že je nepotkal stejný osud," dodal klidně Pitt a povytáhl přikrývku, aby jí zakryl Royův obličej. Právě přemýšlel, jestli nepřišli pozdě, když bylo ticho v místnosti náhle přerušeno blížícím se klapotem okovaných bot na kamenné podlaze. Jen o vteřinu později do mauzolea vtrhli dva strážní, které Pitt předtím spatřil na vzdáleném konci areálu. I když byli oblečeni stejně jako strážní u hlavní brány, nezdálo se, že by byli vybaveni tradičními palnými zbraněmi. Namísto toho každý z nich třímal dřevěné kopí s kovovou špičkou ostrou jako žiletka. U pasu jim visel krátký nůž v pouzdře a na zádech měli navlečený nevelký toulec s šípy a luk. Byly to sice válečné zbraně, používané jejich mongolskými kočovnými předky, ale v boji zblízka byly stejně smrtelně účinné jako kterákoliv pistole nebo puška.

Když vstoupili do pohřební komnaty, strážní se zprvu zarazili, než spatřili vetřelce stojící u oltáře. Pak se znovu rozběhli kolem centrální krypty, s kopími přichystanými před sebou. Bylo veliké štěstí, že se strážní nezastavili a nevrhli svá kopí z dálky, ale namísto toho se pokusili je zlikvidovat v boji zblízka.

Jako první zareagoval Giordino. Popadl malou dřevěnou stoličku nacházející se vedle oltáře a hodil ji proti nohám útočících strážných. Měl dobrý odhad, takže stolička prudce narazila prvnímu Mongolovi do holení, až se svezl na zem. Útočník se obličejem napřed rozplácl na podlaze. Z ruky mu vypadlo kopí a neškodně se odkutálelo stranou.

Druhý strážný přeskočil stoličku jako vysokou překážku v atletice a pokračoval plnou rychlostí v útoku na Pitta. Pitt stál pružně na špičkách, s očima přilepenýma k hrotu kopí, připravený se odrazit, a vyčkával na poslední výpad. Zdánlivě jako by pohrdal nebezpečím útoku, zůstával nehybný, přestože tak poskytoval ideální cíl. Strážný si pomyslel, že Pitt znehybněl strachem, takže smrtící úder bude velice snadný. Avšak Pitt jenom čekal a pozoroval protivníka, dokud nebyl pouhý krok od něho a nezačal se napřahovat k poslednímu zásahu kopím. Rychlým pohybem uskočil stranou a levou rukou srazil kopí jiným směrem. Strážný pokračoval v pohybu vpřed, pouze se na jeho tváři objevil zaražený výraz, když si uvědomil, že bodá do vzduchu. Pokusil se sice kopí stočit do původního směru, ale tou dobou byl již hrot mimo cíl. Pitt se snažil uchopit násadu kopí, ta se mu ale vysmekla, když se strážný kolem něj mihl a přece jen obrátil zbraň jeho směrem. Násada kopí mu proklouzla mezi prsty a udeřila ho ze strany do ramene.

Oba muži teď ztratili rovnováhu a zavrávorali v opačných směrech, strážný přepadl přes oltář, zatímco Pitta střet odhodil směrem ke kryptě. Pitt se rychle zvedl a obrátil se čelem k útočníkovi. Pak o krok couvl ke kamenné hrobce, která se tyčila jen pár centimetrů za ním. Strážný si teď už dával na Pitta pozor. Když nabyl rovnováhy, chvíli svého protivníka upřeně pozoroval. Pak v ruce pevněji sevřel násadu kopí, zhluboka se nadechl a vyrazil znovu do útoku, oči soustředěné na svou oběť.

Pitt stál neozbrojen zády ke kryptě a očima pátral po nějaké zbrani. Koutkem oka zahlédl Giordina, jak se vrhá na ležícího druhého strážného. Ve snaze zneškodnit definitivně svého soupeře, Giordino nemohl momentálně nabídnout Pittovi žádnou pomoc. Pak si Pitt vzpomněl na stožáry s kožešinou na vrcholku.

Devět vysokých dřevěných tyčí stálo ve zvláštní mramorové základně u hlavy hrobky. Pitt k nim rychle zacouval, pravou rukou se po nich natáhl a nepozorovaně za zády jednu uchopil. Útočící strážný si žádného Pittova pohybu nevšiml, jen prostě upravil úhel výpadu a zrychlil. Pitt váhal, dokud nebyl protivník nějakých deset dvanáct kroků od něj. Pak teprve vytrhl dřevěnou tyč a napřáhl ji před sebe. Díky téměř třímetrové délce bezpečně přesahovala dosah soupeřova kopí. Strážný se překvapeně snažil útok zastavit v okamžiku, když si uvědomil, že ho napadá Pitt s mohutným dřevcem. Bylo však již pozdě. Tupý konec se mu zabořil do žaludeční krajiny vší silou, jakou Pitt dokázal vyvinout. Zásah srazil šokovaného strážného najedno koleno. V této poloze zalapal po vzduchu, protože měl vyražený dech. Náraz mu navíc vyrazil z ruky kopí, jež zarachotilo po nablýskané kamenné podlaze.

Dočasně si přestal všímat Pitta a jen se horečně hrabal za ztracenou zbraní, než s hrůzou vzhlédl. Dřevěná tyč šla stranou, protože se proti němu blížil mramorový podstavec jako nějaká koule užívaná při demolici staveb. Přestože se pokusil kontaktu vyhnout, dostal zásah do temena a okamžitě upadl v hluboké bezvědomí.

„To je tedy pěkný respekt k zařízení hostitele," reptal Giordino, když se na podlaze ocitly nejen rozházené dřevěné stožáry, ale i jejich mramorový podstavec. Pitt se ohlédl a uviděl Giordina, jak si nad bezvědomým prvním strážným hladí hřbet pěsti.

„Jsi v pořádku?"

„Je mi mnohem líp než tady tomu mému příteli. Co bys řekl tomu, vypadnout odsud dřív, než se tu objeví další královští kopiníci?"

„Souhlas."

Oba muži pak pospíšili z mauzolea, jen Pitt cestou sebral jedno opuštěné kopí. Když dorazili ke vchodu, kde klenutou branou opět fičel vítr, opatrně vyhlédli ven. To, co viděli, nebylo moc povzbuzující.

V blízkosti vchodu do rezidence namísto pěších obránců seděli na koních dva strážní v barevném hedvábném oblečení a s kulatými kovovými helmami na hlavách. Nedaleko se pohyboval ještě další jezdec a zjevně pátral po Pittovi a Giordinovi. Ti dva si uvědomovali,

že z vyčkávání by nepošlo nic dobrého, takže využili dalšího oblaku prachu, vyklouzli z opačné strany vchodu a pod rouškou špinavé větrné clony se kradli podél odvrácené zdi mauzolea. Když se blížili k zadnímu traktu kamenné stavby, otevřel se jim pohled na pravé křídlo rezidence. Jak se protahovali kolem vzdáleného rohu budovy, zpozorovali půltucet mužů v barevném oblečení, jak se na koních blíží jejich směrem. Na rozdíl od strážných, se kterými se dosud setkali, měli tito muži na ramenou pušky.

„Pravá chvíle pro objevení kavalerie," poznamenal Giordino.

„Alespoň se nám tak trochu vyčistí ústupová trasa," odvětil Pitt. Bylo mu jasné, že musí pěkně rychle přejít dvůr a vrátit se původní cestou, aby se vyhnuli hlídce.

Nejprve dosáhli kryté ohrady nalézající se za kryptou, kudy se vydali na vzdálenou stranu areálu. Proplétali se bludištěm beden a různého zařízení, přičemž Pitt krátce pohlédl i na velký, prachem pokrytý automobil zaparkovaný až úplně vzadu, v němž s překvapením poznal rollsroyce z počátku dvacátých let. Právě vykročil k protějšímu zábradlí a chystal se ho překonat, když mu kolem ucha zasvištěl nějaký předmět a pak se ozvalo ostré brnknutí. Pootočil hlavu a uviděl, jak se zapíchnutý do dřevěné bedny jen několik centimetrů od Giordinovy hlavy chvěje šíp.

„Pozor, letí ještě jeden," zvolal a přikrčil se před dalším šípem, který prosvištěl kolem.

Giordino se už choulil za dřevěným sudem, když se další šíp zabořil do podpůrného trámku. „Čtvrtý jezdec," pravil Giordino, vykukuje přes okraj sudu.

Pitt se podíval na dvůr a vedle živého plotu uviděl jezdce na koni, jak napíná tětivu, aby vypálil další šíp. Zamýšleným cílem byl nyní Pitt, který jen tak tak stačil vklouznout za nějakou káru, než ostří dopadlo. Vzápětí však jiný šíp káru zasáhl, takže Pitt vyskočil na nohy a otočil se čelem k odstřelovači. Teď byla na řadě odveta. Jak si jezdec sáhl přes rameno pro další šíp, Pitt vrhl kopí, které si přinesl z krypty.

Jezdec byl zhruba patnáct metrů daleko, ale oštěp mířil dobře. Jen rychlý úhybný manévr jezdce zachránil před plným zásahem, ale naostřená špička kopí mu přece jen vnikla do paže nad loktem.

Okamžitě upustil luk a levou rukou se snažil zastavit krvácení na pravé paži.

Nicméně Pittovo a Giordinovo vydechnutí netrvalo dlouho. Zbývající tři jezdci se rychle stáhli ke svému raněnému kamarádovi jako řídká clona. Z opačné strany ohrady se ozývaly údery kopyt další hlídky, jež byly slyšet i přes kvílení větru. Rovněž tito jezdci spěchali na místo střetu. Během několika minut byla ohrada plná poletujících ostrých šípů, jež se zabodávaly do dřevěných beden a sudů se smrtící silou. Lučištníci byli ve své činnosti velice výkonní, takže jejich šípy sledovaly každičký pohyb Pitta a Giordina jako magnet. Nebýt závanů silného větru, byli by oba muži brzy mrtví. Větrné víry s prachem však střelce oslepovaly a navíc odchylovaly let šípů. Kromě toho se Pitt s Giordinem snažili útočníky udržet v dostatečné vzdálenosti.

I když neměli zbraně, improvizovali, jak jen mohli nejlíp. Zjistili, že některé vozy jsou plné nástrojů a nářadí, které využili jako domácky vyrobené projektily. Zejména Giordino byl velice úspěšný s vidlemi, kterými zasáhl stehno jednoho útočníka, a druhého srazil z koně improvizovaným nářadím, využívaným jako nunčaky. Létající krumpáče a rýče dočasně udržovaly odstup, ale jezdci dobře věděli, že pronásledovaní jsou v pasti.

Během bitvy sloužil Pittovi a Giordinovi prašný vír jako spojenec, neboť je přerušovaně maskoval a zhoršoval tak podmínky pro lukostřelbu. Avšak náhle, jako by se bohové rozhodli vzít si chvíli oddech, závany větru ustaly. Když se usadil prach a skučení větru se ztišilo, pro dva muže zahnané do pasti to znamenalo zkázu a zmar. Teď, když byli uprostřed ohrady jasně vidět, mohli na ně muži, plni nelítostného vzteku, neúprosně střílet jeden šíp za druhým. Vytrvat v boji by znamenalo zaručenou smrt, takže oba odhodili pracně vyrobené zbraně a vrhli se do krytu. Ocitli se pod těžkým vozem, kde se mohli chránit jenom za koly s velkými loukotěmi. Přinejmenším šest šípů se zabodlo svými ostrými hroty do boků vozu jen několik centimetrů nad jejich hlavami. Z protějšího konce ohrady se nyní spustila střelba. Druhá skupina strážných odložila luky a šípy a rozhodla se ukončit boj pomocí pušek.

„Já se klidně obejdu bez divadýlka generála Custera,“ zamumlal Giordino, jemuž po tváři stékal potůček krve v místech, kde ho zasáhla tříska z jednoho šípu. „Co myslíš, reagovali by na bílý kapesník?“

„Nejspíš ne,“ odpověděl Pitt s myšlenkou na Roye. Do kola vozu se těsně vedle něho zabodl šíp a on se reflexivně odkulil stranou. Přitom se mu do zad opřel poněkud tenký sukovitý výběžek, který mu nedovolil další valivý pohyb. Otočil hlavu a uviděl těsně vedle vozu jakýsi předmět, zakrytý špinavou plachtou. Prostor mezi oběma skupinami se zaplnil další vlnou šípů, jež ho přinutily se opět skrčit vedle Giordina.

„Co bys říkal tomu, že bychom se, jakmile se znovu objeví oblak prachu, vrhli na jednoho z krajních jezdců?“ zeptal se Giordino. „Ty popadneš otěže, já chlapa, a máme osedlaného koně. To je podle mě jediná cesta, jak se odsud dostat.“

„Moc riskantní,“ odpověděl Pitt, „ale bude to asi naše nejlepší řešení.“ Odkulil se stranou, aby zkontroloval svůj úsek, a přitom mimoděk odkopl část plachty, zakrývající onen neznámý předmět stojící vedle vozu. Giordino si všiml záblesku v Pittových očích, když nakoukl pod plachtu.

„Copak, změna plánu?“ otázal se.

„Ne,“ odpověděl Pitt. „Jenom se pokusíme odsud odjet na koni jiné barvy.“

23

VYSÍLAČKA ZAVĚŠENÁ NA PANELU zašuměla a následně se ozvala slova volajícího. Silný vítr vytvářel zvukové pozadí, jež poněkud tlumilo hrubý hlas, ale krátká vysílací vzdálenost zaručovala dostatečně silný signál.

„Obklíčili jsme je za svatyní. Dostali se sem spolu s čínskou delegací jako mongolská ochranka, ale zjevně jsou to podvodníci. Mí strážní, kteří byli zamčení ve zkušební laboratoři, tvrdí, že to nejsou Číňani, že vypadají spíš jako Rusové."

„Rozumím," odpověděl Borjin podrážděným tónem. „Vládní agenti, nebo ještě pravděpodobněji špiclové z nějaké ruské naftařské společnosti. Dohlédněte na to, aby z areálu neodešli živí, ale zdržte se střelby, dokud neodjede ta delegace. Očekávám podrobnou zprávu od bezpečnostní služby, proč nebyli zachyceni už při příjezdu."

S těmito slovy Borjin odložil sluchátko a pak zavřel skříňku z třešňového dřeva, která vysílačku ukrývala. Opustil malý předpokoj a vydal se chodbou zpět do konferenční místnosti. Čínský ministr tam stál u okna, zahleděný ven do prašné bouře, velmi podobné té, která řádila v jeho vlastním nitru.

„Odpusťte to přerušení," omluvil se Borjin a s neradostným úsměvem se posadil.

„Dvěma členům vaší eskorty se přihodila drobná nehoda. Obávám se, že se k vám na zpáteční cestě nebudou moct připojit. Místo nich vám samozřejmě zajistím náhradu, budete-li si to přát."

Sen-c' neurčitě přikývl. „Co ty výstřely, které slyšíme zvenčí?" otázal se.

„To jenom cvičí mé bezpečnostní složky. Není důvod k panice."

Ministr zíral prázdným pohledem z okna a jeho mysl byla evidentně někde úplně jinde. Jako by na něj náhle dolehlo stáří,

pomalu se odvrátil od okna a posadil se naproti Borjinovi. „Vaše nabídka se blíží téměř vydírání a vaše požadavky jsou absurdní," pronesl a konečně tak projevil svůj hněv.

„O mých požadavcích nehodlám diskutovat. A možná nejsou ani tak absurdní pro zemi, která čelí ekonomickému rozpadu," sykl Borjin.

Sen-c' hleděl na svého hostitele s opovržením. Tento náročný a arogantní magnát se mu nelíbil už od chvíle, kdy se poprvé setkali. I přes společenské chování evidentně nechoval nejmenší respekt k Číně a k její vedoucí pozici ve světě. Doslova ho bolel už jen pokus o nějaké vyjednávání, avšak dobře si uvědomoval, že představitelé státu, a zejména sám prezident, očekávají uzavření obchodu s ropou. Důvodně se tedy obával, že vedení státu by nakonec ze zoufalství přijalo i takovéto odporné podmínky. Kéž by tu byl nějaký jiný způsob.

„Ministře Sen-c', musíte se na to dívat jako na oboustranně výhodnou transakci," pokračoval Borjin, který se už zase plně ovládal. „Čína dostane ropu, kterou potřebuje k udržení chodu ekonomiky, já dostanu dlouhodobý závazek jako hlavní dodavatel a autonomní oblast se k nám znovu připojí jako právoplatná součást Velkého Mongolská."

„Anexe suverénního území by se neměla brát na lehkou váhu."

„Tady není nic významného, s čím by Čína musela vyslovovat souhlas. Oba víme, že celé to území je sotva něco víc než pouhá venkovská prašná proláklina, která je většinou obydlena mongolskými pastevci. Můj zájem o znovusjednocení té oblasti vychází z kulturního zájmu obnovit území, které kdysi našemu lidu náleželo."

„Máte možná pravdu, že toto území nemá příliš velkou cenu. Přesto je velice neobvyklé, když se soukromá osoba angažuje v teritoriálních změnách."

„To je pravda. Abych byl upřímný, moje vláda o naší dohodě neví. Uvítají to jako milý politický dárek, který bude velice kladně vnímán širokými masami."

„A vy z toho nepochybně budete mít podstatný profit, že?"

„Jakožto zprostředkovatel jsem přisoudil část pozemkových práv své společnosti, to ale představuje jen zlomek procenta,“ usmál se ďábelsky. Podal čínskému ministrovi tlustý spis vázaný v kůži. „Tady jsem vypracoval nezbytné dohody, které budou muset podepsat nejvyšší představitelé obou států. Rád bych, pokud možno co nejdřív, obdržel potvrzení vaší vlády, že moje návrhy akceptuje.“

„Zítra odpoledne budu podrobně informovat kolegium generálního tajemníka. Odtud vyjde rozhodnutí. Musím vás však upozornit, že vaše neústupné stanovisko ohledně podmínek může celé rozhodování negativně ovlivnit.“

„Budiž. Toto jsou mé podmínky.“ Borjin se zvedl. „Těším se na dlouhodobou a plodnou spolupráci, ministře Sen-c’.“ Borjin se elegantně, jakkoliv neupřímně, uklonil.

Sen-c’ se také zvedl a na oplátku se také strnule uklonil. Pak spolu se svou suitou opustil jednací místnost. Borjin s Taťánou následovali čínskou delegaci až ke vchodu, odkud pak sledovali, jak návštěvníci klopýtají vyjící prachovou smrští ke svým automobilům. Když jejich koncová světla proplula vraty, Borjin zavřel dveře a obrátil se k Taťáně.

„Ovoce už dozrálo,“ pronesl cestou po chodbě.

„Ano, ale je tu spousta rizik. Zjistí, že není příliš snadné vzdát se oblasti Vnitřního Mongolská. Třeba začnou něco tušit.“

„Nesmysl. Číňani naopak ocení kulturní touhu Mongolská po obnovení dřívější územní celistvosti. To je dokonalá krycí verze. A co je největší ironie, předají nám území, které my poté využijeme k těžbě nafty, kterou jim budeme prodávat.“

„Až se dozvědí pravdu, moc šťastní nebudou. Mohli by i odstoupit od smlouvy, nebo ještě hůř. A nebudou příliš ochotni platit sumy vyšší než ceny na světových trzích.“

„Ta poslední připomínka má jednoduché řešení. Díky naší nové technologii jsme schopni udržovat celosvětový obchod v nestabilitě po celé roky a bohatě z toho těžit. Už jsme to prakticky dokázali v Perském zálivu a jsme schopni to zopakovat.“

Dospěli ke konferenční místnosti a vešli dovnitř. Zamířili přímo k malému baru, obklopenému policemi s desítkami likérových lahví. Borjin sáhl po láhvi koňaku a nalil dvě skleničky.

„Má drahá sestřičko, už jsme prakticky zvítězili. Jakmile jednou začne nafta proudit, držíme Číňany pod krkem, takže si nedovolí se nám postavit. Kdyby snad chtěli změnit svůj názor, pak prostě jen urychlíme výstavbu ropovodu na Sibiř a napojíme se na zařízení v Nachodce. Pak budeme moct prodávat ropu Japoncům i celému zbytku světa a smát se jim do očí.“

„Jistě. Díky incidentu zápalné lodi našeho bratra v Ning-po se Číňani nalézají v zoufalém postavení.“

„Temuge dokázal zázraky, že?“

„Nemusím ti připomínat, že na Bajkale skoro zavinil mou smrt,“ poznamenala podrážděně.

„Nepředvídatelný vedlejší účinek, ta obří vlna. Avšak tak jako tak, teď jsi tady a v bezpečí,“ pravil poněkud blahosklonně. „Musíš přece přiznat, že projevil maximální výkonnost. Koordinoval poškození ropovodu na Sibiři, založil požár v čínském přístavu, zrovna když nefungovala vhodná obranná opatření. A také tým z Perského zálivu, který ustavil, vykázal značnou efektivitu. Po příští ukázce na Středním východě se před námi budou Číňani plazit po kolenou.“

„Temuge je teď na cestě přes Pacifik do Severní Ameriky, aby provedl konečný úder?“

„Touhle dobou jsou už na moři. Vybavení z Bajkalu dorazilo do Soulu před dvěma dny a oni krátce nato vyrazili. Tým archeologů z Chentiji jsem poslal k Temugemu, protože jsme po tom incidentu s ruskou průzkumnou skupinou museli skončit s našimi operacemi.“

„Jejich pátrání stejně nic pozitivního nepřineslo. Podle prázdné krypty, kterou jsme nalezli v blízkosti Čingise, je jasné, že další krypta byla vyloupená nebo nebyla nikdy použitá. Záhadou je, proč se poklady doprovázející pohřby mocných nikdy neobjevily.“

„Na tom nezáleží, protože Číňani nám zakrátko budou tvrdě platit. Musíme tak jeden či dva týdny počkat na další ropný šok,“ prohlásil s úsměvem, „a pak budou zaručeně souhlasit.“

Opustil konferenční místnost a vydal se k nedalekému schodišti, jeho sestra těsně za ním. Na vrcholu schodiště se zastavil a pozvedl

skleničku směrem k obrovskému portrétu dávného mongolského bojovníka, který visel na stěně proti schodům.

„Udělali jsme první krok. Jsme teď na nejlepší cestě k znovuobnovení bohatství a slávy Zlatého klanu.“

„Náš otec by byl hrdý,“ prohlásila Taťána. „Byl to on, kdo to vlastně umožnil.“

„Na našeho otce a na našeho boha Čingise,“ pronesl a usrkl koňaku. „Nechť opět začne dobývání světa.“

24

ZA BUDOVOU REZIDENCE si právě velitel bezpečnostních složek zavěsil vysílačku na opasek. Muž jménem Batbold, nápadně připomínající medvěda, právě dostal zprávu, že čínská delegace opustila areál. V případě, že by ti dva nájezdníci byli ještě v ohradě a naživu, mohlo být proti nim použito střelných zbraní.

Vířící prach sice zakrýval většinu ohrady, ale nedávný déšť olova a šípů určitě oba špiony zlikvidoval. Přestaly i marné snahy zasypávat okolní bojovníky zemědělským nářadím. Popravdě řečeno, již několik minut nebylo po žádném z mužů ani památky. Určitě jsou mrtví, rozhodl se. Jen pro jistotu nařídil ještě tři salvy namířené do středu ohrady a pak střelbu zastavil.

Batbold vytasil krátký meč zastrčený za pasem, sestoupil z koně a v čele tří bojovníků se vydal pěšky k ohradě, aby si prohlédl mrtvoly. Byli asi tři metry od dřevěného plotu, když zevnitř uslyšeli zvuk rozbíjené dřevěné bedny. Batbold se svými společníky zkameněl, pak se objevil nový zvuk, podobný mechanickému vrčení, ale ten brzy utichl.

Šéf ostrahy postoupil váhavě jeden krok kupředu, až konečně zahlédl nějaký pohyb za jedním z vozů a vrčení se znovu a znovu opakovalo.

„Tamhle!“ vykřikl a ukázal na vůz. „Zamířit a pálit.“

Tři strážní pozvedli karabiny k ramenům, právě když se z ohrady opakovaně ozvaly hluboké rány. Když se snažili namířit, z jedné strany plotu se vyvalila hromada beden, která úplně zdevastovala část oplocení. Vzápětí z otvoru směrem proti nim, doprovázen skřípáním, vyrazil nízko nad zemí jakýsi předmět.

Batbold překvapením vykulil oči, když viděl, jak se přímo na něj žene zašlý červený motocykl s přívěsným vozíkem. Motocykl jel

zdánlivě bez řidiče, na sedadle byla upevněná jen dřevěná bedna. Podobné vybavení se nacházelo i na přívěsném vozíku. Batbold rychle ustoupil z cesty. Teprve pak ho napadlo, že ho klame zrak, a rychle tasil meč na obranu před blížícím se strojem. Bylo však již příliš pozdě.

Když motorka proklouzla kolem nich, z bedny na vozíku náhle vykoukl jako čertík z krabičky Al Giordino. V ruce držel lopatu na uhlí, kterou máchl proti Batboldovi. Šéfa bezpečáků zasáhla lopata s hlasitým mlasknutím do dolní čelisti. Batbold se složil k zemi, v obličeji výraz ohromení a zmatku.

Motocykl pak vyrazil proti trojici strážných, kteří stáli za Batboldem. Ti se v panice rozutekli, aniž by jedinkrát vypálili. Jeden z nich se na útěku smekl a upadl, takže motorka mu přejela jedním kolem přes nohy. Druhý to stihl do bezpečí, zatímco třetího Giordino zásahem lopaty do týla poslal k zemi.

Vyhlížeje štěrbinami v bedně, kterou měl nasazenou na ramenou, vedl Pitt svůj stroj co nejdál od střelců na koních, směrem ke skupině lučištníků. Vybral si mezeru mezi koňmi a vyrazil, aby se dostal z obklíčení.

„Drž hlavu dole, každou chvíli se to začne obracet," křikl na Giordina.

Jen za pár vteřin byl vzduch opravdu jedna vánice šípů, které s cinkáním dopadaly na jejich provizorní dřevěná brnění. Pitt ucítil bodnutí v levém stehně, kde ho škrábl šíp, a byl by si povšiml i čůrku krve stékajícího mu po noze, kdyby se všemi smysly nesoustředil na něco jiného.

Starobylý motocykl uháněl k řadě jezdců na koních, za sebou nechával oblaka černého kouře z přesyceného karburátoru. Jak Pitt doufal, strážní s puškami, které měli na zádech, se neodvažovali střílet z obav, že by mohli zasáhnout lukostřelce. Ti však na ně podobné ohledy neměli, takže vystřelili salvu šípů.

Pitt se rozhodl střelbu trochu omezit, takže namířil přímo proti jednomu koni. Vylekané zvíře se vzepjalo na zadních a uskočilo do strany, aby ho ta rachotící obluda minula. Jezdec měl co dělat, aby se udržel v sedle. Pitt zahlédl ze vzdálenosti pouze několika centimetrů bleskově se mihnout kopí, které se vzápětí zabodlo do země těsně

vedle něj. To už byl za úrovní vzpínajícího se koně, pak i za lučištníky, a uháněl pryč z ohrady.

Giordino se otočil a vykoukl přes roh svého dřevěného brnění. Jezdci se rychle přeskupili a pustili se za motocyklem.

„Pořád je máme za zadkem," zvolal. „Hodlám si s těmi mládenci trošku pohrát. Dej mi vědět, až se ocitneme u skokanského můstku."

„Už se blížíme," odpověděl Pitt.

Než se Giordino vyšplhal do přívěsného vozíku, všiml si jutového pytle plného koňských podkov, visícího na bočnici vozu. Uvážlivě ho hodil do přívěsného vozíku a teď mohl kovové koňské obutí používat jako projektily. Vynořil se z dřevěné bedny a začal bombardovat hlavu nejbližšího jezdce. Zahnuté kusy železa se házely obtížně, ale Giordino brzy využil jejich aerodynamického tvaru, takže byl čím dál úspěšnější. Rychle se mu podařilo omráčit dva jezdce a řadě dalších znemožnil střelbu z luku, protože je přinutil udržovat větší odstup.

Pitt na sedadle řidiče hnal motocykl přes okraj nádvoří stále na plný plyn. Když v ohradě padl na československý stroj z padesátých let, domníval se nejdřív, že jde o kus kovového šrotu. Avšak česká JAWA 500 OHC měla stále nějaký vzduch v pneumatikách, v nádrži téměř deset litrů letitého benzinu a motor se snadno otáčel. Na sedmé sešlápnutí mechanického startéru dvouválcový motor naskočil a dal tak Pittovi a Giordinovi šanci na přežití.

Díky Giordinovým hodům podkovami se jim podařilo dostatečně vzdálit od pronásledovatelů. Pitt náhle strhl řídítka na stranu a zamířil k zadní okrajové výspě na konci pozemku.

„Zapni si bezpečnostní pásy, jsme připraveni ke startu," zvolal na Giordina.

Ten se poněkud sklonil a pevně se vepředu chytil trubkového madla přívěsného vozíku. V druhé ruce držel poslední podkovu, připravenou k hodu.

„Pro štěstí," zamumlal a zaklínil podkovu pod ochranný plech sajdkáry.

V téhle části areálu nebyla žádná zeď, protože terén tu prudce spadal do strmé rokle. Pitt si byl vědom toho, že jeho nápad je

sebevražedný, ale k útěku jiná cesta nevedla. Přihnal se tedy k okraji dvora, lehce přibrzdil a pak navedl motorku přes ostrý terénní zlom.

Pitt cítil, jak se mu propadá žaludek, když zpod kol mizí země a motocykl vyráží kupředu. Prvních deset metrů byl prakticky kolmý sráz a stroj letěl vzduchem, dokud se předním kolem nedotkl země. Zbytek motocyklu dopadl podstatně tvrději a přitom se zbavil zbytků dřevěných konstrukcí kolem řidiče i pasažéra. Tento dřevěný štít, který držel pohromadě pomocí šípů, dopadl na zem těsně vedle nich. Pitt byl vděčný, že se této nemotorné překážky zbavil, i když dřevěné bedny jim nejspíš zachránily život. Teď se však musel snažit udržet s motocyklem rovnováhu.

S nerovnoměrným zatížením, díky přívěsnému vozíku, by se motocykl podle všech pravidel měl při dopadu na zem převrátit. Pitt však držel řídítka pevnou rukou a navíc přední kolo šikovně nastavil tak, aby kompenzoval nerovnoměrné přistání. Přemohl přirozené nutkání uhnout před prudkým klesáním a naopak udržel směr přímo po svahu dolů. Pohyb kupředu také pomohl motorku s přívěsným vozíkem stabilizovat, i když se teď řítili příšerným tempem. Zdálo se, že Giordinova podkova jim přináší štěstí, protože cestou zatím na větší kámen nebo jinou překážku nenarazili. Před nimi se občas ze země zvedla fontánka kamení a štěrku a Pitt si uvědomil, že na ně ze skalní římsy nad nimi střílejí. Zvuk výstřelů snadno pohltilo rachocení motoru a svistot větru. Za okamžik je zahalil závoj prachu, jenž jim poskytl alespoň dočasnou clonu před střelbou. Avšak vítr s prachem oslepovaly rovněž i Pitta. Tomu nezbylo než pevně držet řídítka a doufat, že se nepotkají s žádným kmenem či skálou, což by mělo fatální důsledky.

Nahoře na skalní římse stálo několik strážných a pálilo z karabin po uhánějícím motocyklu. Sborově zakleli, když uprchlíky opět zakryl prašný mrak. V pronásledování pokračovalo asi šest jezdců. Vedli své koně prudkým svahem dolů, zprvu pomalu, ale po překonání prvního téměř kolmého úseku již daleko rychleji.

Pitt s Giordinem se zatím drželi zuby nehty na motorce, která nyní uháněla dolů po svahu téměř stotřicetikilometrovou rychlostí. Pitt konečně uvolnil zadní brzdu, kterou držel instinktivně stisknutou

od chvíle, kdy se přehoupli přes hranu. Teď si nicméně uvědomil, jak málo je ve skutečnosti dokázala zpomalit.

Po několika vteřinách se začal prudký sklon postupně zmírňovat. Úhel klesání byl stále ještě hrozivý, ale už alespoň neměli pocit volného pádu.

Pitt začal opatrně natáčet přední kolo, aby se vyhnuli křoví a balvanům, rozesetým po celém svahu, a postupně tak získával kontrolu nad strojem. Jednou najeli do vyjeté koleje, až oba vyletěli ze svých sedaček, ale podařilo se jim stabilizovat polohu dříve, než se před nimi objevil další rigol. Pittovi se zdálo, jako by mu při každém drncnutí někdo drtil ledviny. Tuhé pérování a tvrdé kožené sedlo příliš pohodlí neskýtaly.

Motocykl se několikrát nebezpečně naklonil na tu či onu stranu, přičemž pokaždé balancoval, div se nepřevrátil. Pitt však vždy pohnul předním kolem tak, aby k havárii nedošlo, přičemž vyvažovat pomáhal i Giordino. Pittovi se nedařilo vyhnout všem překážkám, takže přívěsný vozík nezřídka narážel do menších kamenů. Zakrátko aerodynamický předek vozíku vypadal, jako by do něj kdosi mlátil perlíkem.

Příkrý svah se pozvolna zmírňoval a namísto balvanů, křovisek a roztroušených stromů se objevila suchá tráva. Pitt si zakrátko uvědomil, že jemně přidává plyn, aby na měkkém terénu udržel rychlost. Vítr byl stále stejně ostrý a zdálo se, že vane Pittovi přímo do obličeje. Vířící oblaka prachu byla hustá a všudypřítomná, takže viditelnost byla omezená jen na pár desítek metrů.

„Máme je pořád v patách?“ zakřičel Pitt.

Giordino přikývl. Každých pár vteřin vrhal pohled za sebe a pozoroval, jak oddíl jezdců zahajuje sestup po svahu. Ačkoliv byli pronásledovatelé dost daleko a většinu času zahaleni oblakem prachu, Giordino věděl, že honička právě začíná.

Pitt to věděl rovněž. Dokud bude stará motorka dýchat, udrží si před jezdci náskok. Avšak mohli by jízdy využít i k nějaké lsti a k úniku. Pitt jen doufal, že vítr stačí jejich stopy zamést. Skutečností nicméně zůstávalo, že jejich životy závisí na jednom starém motocyklu s omezenou zásobou benzinu.

Pitt se v myšlenkách instinktivně začal zaobírat českým motocyklem. JAWA vznikla v letech před válkou, kdy vyrostla ze závodu vyrábějícího ruční granáty a další výzbroj. Značka se brzy stala známou díky lehkému, ale výkonnému motoru, takže poválečné motocykly JAWA byly rychlé, technicky moderní stroje s výbornou pověstí i díky vysoké odolnosti. Alespoň do doby, než byla továrna znárodněna. Motor nyní sice doslova hltal benzin, ale zato si pravidelně a bez prskání předl. Co mi nabízíš, to využiju, pomyslel si Pitt, který věděl, že čím větší vzdálenost bude mezi ním a jezdci, tím lépe. Se skřípáním zubů se snažil prohlédnout oblaky prachu a udržoval motor pod plným plynem, takže se starý motocykl hnal s burácením do vířícího šera.

25

NAD ŠIROU, LEHCE ZVLNĚNOU STEP se rychle snesl soumrak. Vysoká oblaka, plující nad mraky prachu hnaného větrem, zakryla měsíc i hvězdy a zbarvila travnatou zem do černa. Jen občas závojem suché přízemní bouře pronikl tenký paprsek světla. Ten však pokaždé vzápětí zmizel, pohlcen hustým oblakem prachu. Z jeho objetí se ozývalo i burácení dvouválcového čtyřtaktního motoru, který stále běžel bez jediného klopýtnutí.

Český motocykl s přívěsným vozíkem poskakoval po travnaté stepi, jako když vodní lyže kloužou po vrcholcích vln. Postarší stroj na každém hrbolu a vyjeté koleji zasténal, ale přesto se neohroženě dral stále dál. Pitta už bolela ruka, jak neustále držel plyn na maximum a jak se snažil vyždímat ze starého motoru i poslední zlomek jeho koňských sil. I přestože tu nebyla žádná cesta a přívěsný vozík se povážlivě kymácel, starý motocykl se hnal prázdnou travnatou stepí rychlostí téměř osmdesáti kilometrů v hodině. Tímto prakticky stálým tempem se neustále vzdalovali od svých pronásledovatelů. V dané chvíli to však bylo bohužel nepodstatné. Pneumatiky motocyklu zanechávaly v letní trávě nepřehlédnutelnou stopu, která každému nabízela nápadné vodítko.

Pitt doufal, že narazí na nějakou křižovatku, kde by se stopy pneumatik mohly ztratit, ale zatím se setkali pouze s občasnými koňskými stezkami, příliš úzkými, než aby dokázaly skrýt stopy pneumatik. Jednou zahlédl v dáli nějaké světlo a pokusil se k němu zamířit. Tento krátký záblesk však brzy zmizel v oblaku prachu a oni se dál hnali temnou prázdnotou. I když se v kalné záři reflektoru stále neobjevovala žádná cesta, terén se postupně měnil. Kopečky se snižovaly a travnatý porost řídl. Pitta napadlo, že krajina se nejspíš vyrovnává a uklidňuje, protože od posledního Giordinova stesku na

hrubší drncnutí uplynula již nějaká doba. Brzy kopce zmizely úplně a hustý travnatý porost prořídl, až ho nakonec vystřídal tvrdý kamenitý povrch s občasnými ostrůvky křoví.

Právě překročili severní okraj pouště Gobi, oblast původního rozsáhlého vnitrozemského moře, zaujímající dolní třetinu Mongolská. Daleko spíše kamenitá pláň než zvlněná krajina písečných dun hostí a živí početná stáda gazel, hejna sokolů a skupiny jiných divokých živočichů, kteří bez potíží prospívají v místech, kde se v minulosti hemžili dinosauři. Pitt s Giordinem však nic z této fauny neviděli. Ve skutečnosti byli rádi, když mezi písečnými a kamenitými naplaveninami včas zahlédli žulové balvany. Pitt pevně třímal řídítka a zubatá skaliska opatrně objížděl, dokud mezi gigantickými skalami nenalezl proluku, vedoucí nakonec do širokého otevřeného údolí.

Jakmile se pneumatiky motocyklu dostaly na pevnou půdu, stroj nabral rychlost. Pitt tím pádem narážel na hustší prašné víry, díky nimž byla viditelnost ještě horší než před chvílí. Stroj se třemi koly tak ujížděl pouští ještě celou hodinu, narážeje celkem pravidelně na chumáče roští a drobné kameny.

Nakonec začal motor skytat, až se definitivně zajíkl a vynechal. Pitt vyškemral ze dna benzin ještě na půldruhého kilometru, než nádrž dokonale vyprázdnil, a motor se naposledy protočil a zhasl.

Zastavili se u ploché písčité naplaveniny. Všude kolem vládlo ticho pouště. Ze sluchových vjemů zbyly jen závany větru ševelící mezi větvemi keřů a přesunující nízko nad zemí písek. Po drsném útoku hlučného motocyklového výfuku na jejich bubínky vnímali tyto zvuky jako pohlazení. Obloha nad jejich hlavami se začínala vybírat a trvalý vítr se přeměnil v pouhé sporadické závany. Přes prašnou clonu nad zemí rovněž probleskovaly hvězdy, jež osvětlovaly alespoň malé úseky prázdné pouště.

Pitt se otočil k přívěsnému vozíku a zjistil, že Giordino v něm sedí celý zahalený písečnou skořápkou. Pitt rozeznal přítelovy vlasy, obličej i oblečení, to vše pokryté prachem barvy khaki. Giordino, pro Pitta zcela neuvěřitelně, v přívěsném vozíku prostě usnul. Rukama stále ještě svíral přední madlo. Nepřítomnost rachotu motoru a neustálého kývavého pohybu nakonec Giordina probudila. S

mrkáním otevřel oči a zahleděl se do temné, prázdné pustiny, jež je obklopovala.

„Doufám, že jsi mě sem nepřivezl proto, abych se díval na závody ponorek," utrousil.

„Ne," odpověděl Pitt. „Myslím, že dneska večer jsou na programu koňské dostihy."

Giordino vyskočil z přívěsného vozíku a protahoval se, zatímco si Pitt prohlížel ránu na bérci. Šíp jen škrábl o přední hranu holeně a pak se zabořil do chladicího žebra motoru. Rána přestala krvácet již před nějakou chvílí, ale zaschlý cákanec rudého prachu dosahoval od rány až ke kotníku jako třešňová poleva.

„Máš nohu v pořádku?" ujišťoval se Giordino, když viděl to zranění.

„Minulo mě to jen těsně. Skoro mě přišpendlil k motorce," prohodil Pitt, když odstraňoval z motoru zlomený zbytek šípu.

Giordino se otočil a zahleděl se směrem, odkud přijeli. „Jak daleko za námi podle tebe zůstali?"

Pitt v duchu kalkuloval přibližnou rychlost, jakou cestovali, a čas od útěku z Xanadu. „Záleží na jejich tempu. Řekl bych, že máme přinejmenším pětatřicet kilometrů náskok. Dlouhodobě nemůžou hnát koně rychleji než klusem."

„Počítám, že po zadní straně toho jejich kopce nevede řádná cesta, protože jinak by za námi vyslali nějaká vozidla."

„Bál jsem se, že vyšlou helikoptéru, ale v té prašné bouři letět nemohla."

„Doufejme, že touhle dobou už budou mít odřené zadky ze sedel a budou zralí to vzdát. Nebo alespoň přerušit pronásledování do rána, což by nám poskytlo ještě trochu času navíc, abychom si chytli stopa."

„Obávám se, že tu v blízkosti není žádná zastávka náklaďáků," opáčil Pitt. Stál vedle motorky a otáčel řídítky, takže reflektorem opisoval kruh. Po jejich levé ruce se táhl pás skalisek, ale v ostatních směrech byla poušť prázdná a plochá jako kulečníkový stůl.

„Osobně musím říct," ozval se Giordino, „že po jízdě ze svahu té hory, což se nápadně podobalo pobytu v automatické pračce, mi mírné protažení nohou připadá jako fantastický nápad. Chceš se dát

na pochod čelem proti větru, nebo ne?“ dodal s poukazem na jejich původní směřování, vedoucí přímo proti vanoucí bríze.

„Nejdřív ale musíme provést jeden kouzelnický trik,“ poznamenal Pitt.

„Jaký to je trik?“

„No,“ odpověděl Pitt s lišáckým úsměvem, „jak uprostřed pouště nechat zmizet motocykl.“

# # #

ŠEST JEZDCŮ NA KONÍCH se brzy vzdalo snahy udržet tempo s rychlejším motocyklem a nasadilo volnější krok, který však mohli udržovat celé hodiny. Mongolský kůň je velice odolné zvíře, vedený po celá staletí k vytrvalosti. I dnešní mongolští koně, potomci zvířat, jež se zúčastnila dobytí celé Asie, byli skutečně pěkně tvrdí. Tato zvířata jsou pověstná tím, že dokáží přežít na velice skrovných denních dávkách potravy a přitom třeba celý den cválat. Malí, robustní, jakoby prašiví, avšak natolik tvrdí, že se jim nemůže rovnat žádný čistokrevný kůň západního chovu.

Sevřená skupinka jezdců dosáhla paty horského úbočí, kde je velitel oddílu náhle zarazil. Upřeně zíral na zem před sebou zpod těžkých víček ne nepodobných žabím. Rozsvítil baterku a zamířil paprskem na dvojici hlubokých kolejí, vyrytých v trávě. Pečlivě je studoval. Pak, uspokojen, schoval baterku, nasedl znovu na koně a pobídl ho do klusu podél čitelných stop. Ostatní jezdci se drželi za ním.

Velitel usoudil, že starý motocykl neujede víc než padesát kilometrů. Před nimi přitom byla jen otevřená step a pak poušť, nabízející na následujících sto šedesáti kilometrech pouze nepatrnou možnost úkrytu. Usoudil tedy, že i když budou koně šetřit, dostihnou uprchlíky za necelých osm hodin. Rozhodně tedy nebylo zapotřebí povolat ze základny mechanizovanou posilu na čtyřech kolech. To by znamenalo pro něj i pro jeho kolegy v podstatě urážku. Všichni od dětství jezdili na koni, udržet se v sedle dovedli vlastně ještě dřív než chodit. Čitelnost jejich nohou tomu konečně nasvědčovala. Uprchlíci neměli nejmenší šanci na úspěch. Ještě pár hodin a oba muži, kteří tak těžce urazili strážné v Xanadu, budou prakticky mrtví.

Jezdci se prodírali černou nocí čelem proti prudkému větru, sledujíce přímou stopu pneumatik motocyklu. Zpočátku k nim příležitostný závan větru donesl bublavý zvuk motoru odněkud zepředu. Tyto zvuky se brzy rozplynuly nad vzdálenými kopci, takže jezdci se oddali vlastním tichým myšlenkám. Tak pokračovali pět dlouhých hodin, s jedinou zastávkou na rozhraní stepi a pouště. Na ztvrdlém povrchu pouště bylo obtížné sledovat stopy. Jezdci též často ve tmě stopu ztratili, načež museli zastavit a pátrat po otiscích pneumatik za pomoci baterek. Za svítání se vítr, který je dosud bičoval pískem, začal utišovat. S ranním světlem se daly stopy sledovat snadněji, takže skupina jezdců mohla zrychlit. Velitel vyslal dopředu jednoho zvěda, který měl za úkol upozornit zbytek skupiny, kdyby se stopy na zvláště tvrdých úsecích cesty na chvíli ztratily.

Jezdci sledovali stopu vedoucí po písčitém vádí rovnoběžně se skalnatým útesem. Před nimi se poněkud sevřená cesta otvírala do široké a rovné planiny. Stopy motocyklu se vinuly v písku, aby se pak rozběhly po tvrdém povrchu pouště. Pronásledovatelé znovu zrychlili, když si jejich velitel povšiml, že průzkumník se několik desítek metrů před nimi náhle zastavil. Když se k němu přiblížil, muž na něm spočinul prázdným pohledem.

„Proč jste zastavil?“ vyštěkl velitel skupiny.

„Stopy… znovu… zmizely,“ koktal zvěd.

„Tak jeďte dál a zaseje najděte.“

„Stopy ale nikde nepokračují. Písek… ten by je měl jasně ukázat, jenže stopy tady končí,“ odpověděl průzkumník a ukázal na zem před sebe.

„Hlupáku,“ zamumlal velitel, zabořil ostruhy koni do slabin a strhl ho doprava. Velkým obloukem objel skupinu svých mužů. Když opsal celý kruh, vrátil se. Tentokrát měl zmatený výraz v obličeji on.

Slezl z koně a udělal několik kroků podél otisků pneumatik. Podpatky bot se mu bořily do tenké vrstvy písku, kryjící tvrdé podloží. Sledoval dvojitou stopu motocyklu a přívěsného vozíku a pečlivě studoval zem až do míst, kde stopy náhle zmizely. V širokém okolí zde pevnou slupku pouště kryla měkká vrstva písku. Přesto jediné viditelné narušení pocházelo od kopyt jejich koní. Tady

končily stopy po motocyklu, nebyly zde ani otisky lidských nohou, a co víc, ztratil se i sám motocykl.

Jako by se i s posádkou rozplynul a zmizel.

26

PITT A GIORDINO SEDĚLI jako na bidýlku, podobni orlům sídlícím vysoko v hnízdě, a shlíželi na to, co se děje pod nimi, z výšky dvaceti metrů nad povrchem pouště. Když totiž ještě za *tmy* opatrné vylezli po nedaleké skalní stěně, objevili vysoko ve skále vyhloubenou lavici, která byla při pohledu ze země zcela skrytá. V jeskyni bylo dost prostoru, aby se v ní mohli oba natáhnout, takže se střídavě prospali až do chvíle, kdy se krátce po rozbřesku objevili pronásledovatelé na koních. Nacházeli se východně od jezdců, takže vycházející slunce ještě přispělo k jejich neviditelnosti. Mongolové byli naplno osvětleni ranním sluncem, zatímco úkryt běženců se nacházel ve stínu vrhaném horským hřebenem.

Pitt se s Giordinem ušklibovali, když pozorovali, jak se muži trápí, totálně zmatení, nad náhlým koncem stop motocyklu. Přesto ještě zdaleka neměli vyhráno. Sledovali, jak se skupina dělí – dva jezdci pokračovali vpřed, zatímco zbývající čtyři se vydali do stran. Jak Pitt doufal, jezdci soustředili své pátrání hlavně ve směru předpokládaného pokračování viditelných stop. Nenapadlo je, že se psanci vrátili po vlastní stopě a pak odbočili do skal.

„Jistě si uvědomuješ, Houdini, že se na nás pěkně naštvali," zašeptal Giordino.

„To je v pořádku. Když budou naštvaní, budou o to méně pozorní."

Pátrání trvalo celou hodinu, za kterou jezdci prohledali oblast za koncem otisků. Poté se na povel velitele skupiny seřadili po stranách stopy a zahájili zpětné sledování. Na každé straně jeli opět dva koně, takže jedna dvojice se přiblížila až ke skalnatému hřebenu.

„Je čas zalézt," zašeptal Pitt a spolu s Giordinem se přitiskli na dno jeskyně. Slyšeli, jak se k nim blíží klapot kopyt. Celí doslova

ztuhli, když se přímo pod nimi jezdec zastavil. Dělali sice, co mohli, aby zametli stopy v písku ještě předtím, než vyšplhají na skálu, ale byla tma. A navíc nebyli jedinými skrytými objekty.

Pittovi se poněkud rozbušilo srdce, když uslyšel, že se oba jezdci spolu baví. Pak jeden z nich sesedl a začal šplhat do skal. Pohyboval se pomalu, ale podle zvuku kožených bot na kamení bylo jasné, že se blíží. Pitt pohlédl na Giordina, který se natáhl a uchopil kámen velikosti baseballového míčku.

„Nic," zvolal cizí muž, nacházející se v té chvíli jen metr či dva pod skrytou skalní římsou. Giordino napřáhl ruku s kamenem, ale Pitt se k němu natáhl a uchopil ho za zápěstí. O vteřinu později zavolal cosi muž na koni na muže na skále, podle tónu to muselo znamenat něco v tom smyslu, aby si pospíšil. Zvuky kontaktu tvrdé kůže podrážky s měkkým pískovcovým skaliskem se začaly vzdalovat, až nakonec muž dosáhl země a za chvilku již opět seděl na koni. Ozval se klapot kopyt, který se postupně vytratil.

„O chlup," vydechl Giordino.

„Ještě že si to náš horolezec nakonec rozmyslel. Ten tvůj šutr by zanechal hodně bolavou stopu," odpověděl Pitt s poukazem na kámen v Giordinově ruce.

„V baseballu se tomu říká přesný míč. To je moje doména," opravil ho Giordino.

S pohledem upřeným na zvířený oblak prachu za ujíždějícím jezdcem se otázal. „Zůstaneme tady?"

„Ano. Vsadil bych se, že nás ještě navštíví."

Pitt vzpomínal, co kdy četl o mongolských výbojích ve 13. století. Předstíraný ústup patřil mezi válečné lsti používané Čingischánem v případech střetnutí se silnějším nepřítelem. Jeho armáda často provedla organizované klamné stažení, nezřídka trvající i několik dní. Nic netušící nepřítel se pak nechal vlákat do bezbranného postavení, ve kterém ho dokázal drtivý protiútok zničit. Pitt si uvědomoval, že vydat se pěšky do pouště by znamenalo vystavit se stejně smrtelnému nebezpečí ze strany pohyblivějších jezdců. Toto riziko nehodlal podstoupit, dokud si nebude úplně jistý, že odešli nadobro.

Skrčeni ve svém skalnatém doupěti oba muži odpočívali po celonočním dobrodružství a trpělivě vyčkávali, kdy se hrozba rozplyne na horizontu.

Zhruba o hodinu později je probudilo náhlé rachocení. Zvuk připomínal slabý vzdálený hrom, ale obloha byla úplně čistá. Teprve při pohledu k severu zpozorovali vysoký oblak prachu, doprovázející šestici jezdců. Koně se hnali tryskem, naplno pádili podle původních stop, jako by uháněli po cílové rovince v Santa Anitě. Během několika vteřin celá skupina proběhla kolem Giordinova a Pittova úkrytu a zastavila se až u končící stopy po motocyklu. Tam zvolnili, vějířovitě se rozestoupili a zahájili pátrání ve všech směrech. Všichni jezdci seděli na koních s předkloněnými hlavami, jak pátrali na zemi po stopách či čemkoliv jiném, co by vysvětlilo to zmizení. Pátrání trvalo téměř hodinu, ale opět s nulovým výsledkem. Pak se jezdci skoro stejně rychle, jako se objevili, znovu seskupili a mírným klusem podle staré stopy vyrazili zpátky k severu.

„Krásný přídavek," poznamenal Giordino, když koně konečně zmizeli za obzorem.

„Myslím, že je doopravdy po všem," odpověděl Pitt. „Nejvyšší čas vyrazit na dálnici a najít prvního McDonalda."

Muži od včerejška nejedli a v žaludcích jim svorně kručelo. Sešplhali po skalní stěně a cestou k původním stopám se zastavili u shluku hustých tamaryškových křovisek. Když Pitt pohlédl na hlavní větev, která vyrůstala ze zahrabaného přívěsného vozíku, ušklíbl se pro sebe. Nepravidelný kruh kamenů obklopoval částečně viditelné okraje jejich dopravního prostředku a kryl ho před zraky náhodného pozorovatele.

„Na noční snahu o kamufláž to není až tak špatné," poznamenal Pitt.

„Myslím, že jsme také měli trochu štěstí," dodal Giordino. Poplácal se po kapse pláště, kde měl schovanou podkovu zpod krytu sajdkáry.

Pittův nápad ohledně zmizení motocyklu fungoval líp, než původně čekali. Když spotřebovali všechen benzin, věděl, že jde o jediné – jak motocykl skrýt. Vydal se tedy pěšky po svých stopách, až po stovce metrů narazil na nevelkou rokli s tvrdým kamenným

povrchem. Pak se vrátil pro motocykl a hustou větví ulomenou ze křoví zametl původní stopy pneumatik. Načež s Giordinovou pomocí zatlačil motocykl s přívěsným vozíkem stejnou cestou zpátky k rokli. Co chvíli zastavovali, aby ve světle reflektoru zametli stopy nohou. Pronásledovatelé postupující podle stop nemohli zjistit, že motocykl od své poslední zastávky vlastně couval.

Pitt a Giordino zatlačili vozidlo tak hluboko do rokle, jak jen mohli, a pak ho začali pohřbívat. Giordino objevil pod sedlem vozíku nějaké nářadí, pomocí něhož ho ve světle reflektoru oddělili od motocyklu. Když pak motorku položili na bok, zakryli ji jen několika centimetry písku. Práce šla výrazně snadněji, jakmile Pitt z opěradla vyrobil provizorní lopatu. Větrem hnaný písek, až dosud pouze proklínaný, vylepšil snahy uprchlíků o zamaskování tím, že pokryl výsledek jejich činnosti jemnou vrstvou prachu.

Přívěsný vozík se skrýval daleko obtížněji, jelikož v hloubce patnácti centimetrů narazili na základovou skálu. Pochopili, že bez lopaty a krumpáče se přes tuto vrstvu nedostanou, takže vozík přetáhli k tamaryškům a zahrabali ho, jak nejvíc mohli, uprostřed největšího houští. Giordino pak rozesel všude kolem kameny, zatímco Pitt vykopal mohutný keř a přesadil ho na sedadlo sajdkáru tak, že převislými větvemi kryl boky. I když lodička byla stále ještě všechno jiné než neviditelná, kamufláž splnila svůj účel, jak potvrzovaly stopy kopyt v písku vzdálené jen několik metrů.

Když se do jejich těl opřelo polední slunce a vlny horkého vzduchu se odrážely od povrchu pouště, oba muži smutně hleděli na napůl pohřbený přívěsný vozík.

„To jsem si nemyslel, že mi někdy bude tenhle křáp chybět," poznamenal Giordino.

„Nebylo to až tak špatné, vzhledem k možnostem," odpověděl Pitt. Přitom pátral pohledem na horizontu po známkách života. Všemi směry se rozprostírala holá prázdnota, ještě zdůrazněná téměř strašidelným tichem.

Pitt pozvedl levé zápěstí k obličeji a otočil ho tak, že ciferník jeho hodinek Doxa byl vodorovně ve výši očí. Pak se obrátil čelem ke slunci, až hodinová ručička, ukazující dvě hodiny, směřovala na

sluneční kotouč. Podle starého skautského triku věděl, že jelikož se nachází na severní polokouli, je uprostřed mezi dvanáctkou a hodinovou ručičkou jih. Zahleděl se přes hodinky na terén a představil si přímku procházející jedničkou jako směrovku k jihu, přes sedmičku k severu přičemž západ byl mezi dvojkou a čtyřkou.

„Půjdeme na západ," rozhodl Pitt a ukázal směrem k rudě zbarveným horám, které se táhly po horizontu. „Někde tam musí být transmongolská železnice, spojující Peking s Ulánbátarem. Když půjdeme na západ, nakonec na ni narazíme."

„Nakonec," opakoval zvolna Giordino. „Pročpak to zní, jako bychom snad neměli ani ponětí, jak daleko to může být?"

„Protože opravdu ani ponětí nemáme." Pitt pokrčil rameny, pak se obrátil k horám na obzoru a vyrazil.

27

POUŠTI GOBI jsou vlastní některé nejkrutější teplotní extrémy na světě. Sžíravá letní horka přes pětačtyřicet stupňů vystřídá v zimních měsících mráz až minus čtyřicet stupňů. Dokonce i v průběhu jednoho dne není teplotní kolísání o pětatřicet stupňů nijakou vzácností. Gobi, v mongolštině znamenající „místo bez vody“, je pátou největší pouští na světě. Vyprahlá půda bývala kdysi dnem vnitrozemského jezera a pak, v následujících dlouhých tisíciletích, bažinatým rájem dinosaurů. Jihozápadní Gobi se dodnes řadí k oblíbeným destinacím světoběžníků z oblasti paleontologie, pátrajících po původních zkamenělinách.

Pittovi i Giordinovi připomínala prázdná zvlněná krajina moře, i když tvořené pískem, štěrkem a kamením. Růžové pískovcové útesy a drsná červená skaliska lemovaly kamenitou pláň, pokrytou hnědými, šedavými a ebenově černými oblázky. Orámovaná jasně modrou oblohou byla holá poušť obdařena svou specifickou krásou. Pro dvojici mužů, pochodujících opuštěnou krajinou, představovalo malebné okolí uklidňující protiváhu představy, že jsou ve smrtelně nebezpečné oblasti.

Odpolední teplota přesáhla sedmatřicet stupňů díky slunci, jež nemilosrdně rozpalovalo kamenitou zem. Vítr zeslábl na nepatrnou brízu, jejíž chladivý účinek se rovnal dechu plamenometu. Ani jeden ze dvojice uprchlíků si samozřejmě nedovolil vyhrnout rukávy nebo nohavice; dobře věděli, že ochrana proti ultrafialovým paprskům je důležitější než zisk nepatrného pohodlí. Poněkud váhavě si nechali dokonce i saka, ale uvázali šije kolem pasu jako pojistku proti nočnímu chladu. Z kusu podšívky vyrobili hedvábné čelenky, takže vypadali jako dvojice zarputilých pirátů.

V jejich bezprostřední budoucnosti však nebylo nic pohádkového ani směšného. Již druhý den byli bez jídla a vody, přes den pochodovali rozpálenou pouští, v noci se třásli v téměř mrazivém vzduchu, takže čelili dvojímu nebezpečí – dehydrataci a podchlazení. Kupodivu, tesáky hladu, jež jim dosud rvaly vnitřnosti, zmizely, avšak nahradila je neutišitelná žízeň. Jejich situaci sotva vylepšily kilogramy prachu spolykaného během motorizovaného úprku.

Aby přežili pouštní žár, Pitt považoval za nejdůležitější šetřit síly. Bez vody mohli vydržet tři dny, ale příliš velká fyzická námaha v horkých hodinách mohla tento časový interval zkrátit až na polovinu. Jelikož byli díky době, kterou v ranních hodinách strávili v úkrytu, odpočatí, mohli na chvíli nasadit docela ostré tempo. Stejně však museli nalézt civilizaci, jinak neměli šanci přežít.

Pitt si vybral v dálce orientační bod a odměřeným tempem k němu vyrazili. Zhruba každou půlhodinu vyhledali nějaké skalisko poskytující stín. Tam si odpočinuli a trochu se zchladili. Opakovali tento postup, dokud slunce konečně nezapadlo za obzor a teplota v rozpálené peci nepoklesla na snesitelnou úroveň.

Gobi je velká poušť a je jenom řídce obydlená. Rozhodně však není zcela bez života. Celou ji zpestřují nevelké vesnice tam, kde vykopali mělké studně. V místech, kde roste nízká tráva, žijí kočovní pastevci. Jestliže se tedy poutníci budou stále pohybovat kupředu, určitě na někoho narazí. A Pitt měl pravdu. Někde západně od nich vedla železniční trať z Pekingu do Ulánbátaru a souběžně s ní i prašná silnice. Ovšem, jak daleko od nich?

Pitt udržoval neustále směr pochodu na západ, o čemž se opakovaně ujišťoval pomocí hodinek a slunce. Jak tak postupovali přes širokou pláň, narazili na vyjeté koleje.

„Aleluja, konečně známka života na této opuštěné planetě," zajásal Giordino.

Pitt se sehnul a pečlivě si stopy prohlédl. Zjevně je zanechal džíp nebo dodávka, avšak okraje kolejí už nebyly ostré, zato je pokrývala tenká vrstva písku.

„Tyhle stopy tu nejsou od včera," prohlásil Pitt.

„Nestojí tedy za zajížďku?"

„Mohou tady být stejně tak pět dní jako pět měsíců,“ prohlásil Pitt a zavrtěl hlavou. Uprchlíci tedy potlačili nutkání přesvědčit se, kam stopy vedou, a pokračovali bez povšimnutí dál na západ. Měli minout ještě několik dalších kolejí po pneumatikách, ztrácejících se různými směry do neviditelných cílů. Jako ve většině Mongolská, i přes poušť existovalo jen málo stálých cest. Cestování spočívalo ve stanovení směru a pak už bylo třeba jen ho dodržovat. Kdyby někdy nějaký satelit zmapoval miliony izolovaných cest a kolejí přes Mongolsko, připomínala by mapa nejspíš talíř špaget vysypaných na podlahu.

Když se slunce ponořilo za horizont, pouštní vzduch se začal ochlazovat. Přestože zesláblí muži byli značně zpustošeni horkem a nedostatkem tekutin, oživil je studený vzduch natolik, že postupně svůj pochod zrychlovali. Pitt je vedl ke skalnatému výběžku se třemi vrcholy, který použil jako orientační bod. Dorazili k němu krátce po půlnoci. Cestu jim v temnotách usnadňovala jasná obloha a zářící srpek měsíce.

Na místě zastavili, ulehli na hladkou pískovcovou desku a zadívali se na hvězdy nad hlavou.

„Tamhle je Velký vůz,“ pravil Giordino s poukazem na snadno identifikovatelnou část souhvězdí Velké medvědice. „A Malý vůz je hned nad ním.“

„Což nám ukazuje Polárku neboli Severku, která je na konci oje.“

Pitt vstal a obrátil se čelem k Severce. Potom upažil levou ruku.

„Západ,“ ohlásil a prsty ukázal k temnému horskému hřbetu, vzdálenému několik kilometrů.

„Pojďme tam, než zavřou,“ odpověděl Giordino a při vstávání lehce zaúpěl. Když se zvedal na nohy, podkova v kapse kabátu ho dloubla do boku. Al si jen podvědomě poklepal kapsu a mírně se usmál.

S novým azimutem opět vyrazili. Pitt co chvíli kontroloval oblohu, aby se ujistil, že Severka je stále po jejich pravé ruce. Na obou mužích se však začínal projevovat nedostatek jídla a pití. Rychlost pochodu klesala a namísto konverzace vládlo většinou ticho. Také rána na Pittově holeni se ozývala ostrým záškubem při

každém kroku. Chladný vzduch se změnil ve studený, takže muži si ještě rádi navlékli saka, která měli uvázaná kolem pasu. Chůze je dokázala zahřát, ale současně spotřebovávala valnou část tělesné energie, kterou nebylo možné nahradit.

„Potom, co jsme se dostali z Mali, jsi mi slíbil, že už nikdy žádná poušť," pravil vyčítavě Giordino, který si vzpomněl na období, kdy téměř zahynuli na Sahaře, kde pátrali po zdroji radioaktivního odpadu.

„Myslím, že jsem tenkrát prohlásil, že už žádná poušť v subsaharské oblasti," opravil ho Pitt.

„To je jenom technický detail. Kdy asi můžeme čekat, že Rudi povolá Pobřežní stráž?"

„Řekl jsem mu, aby z *Vereščagina* shromáždil naše zbývající vybavení, a jestli se mu podaří získat náklaďák, ať se s námi koncem týdne setká v Ulánbátaru. Obávám se, že naše starostlivá kvočna nás nebude postrádat minimálně ještě další tři dny."

„Kteroužto dobou my budeme stále pochodovat na Ulánbátar."

Pitt se té poznámce usmál. Vůbec nepochyboval, že kdyby měl dostatek vody, ten sporý, houževnatý Talián by byl schopen dojít skutečně až do Ulánbátaru, a to ještě s ním na zádech. Avšak bez vody veškeré naděje končí, a to hodně brzo.

Chladná bríza ze severu na ně mrazivě dorážela, zatímco noční teplota ustavičně klesala. Pohyb je dokázal zahřát a oni si s uspokojením uvědomovali, že letní noci jsou krátké. Pitt je stále vedl k horskému hřebenu na západě, i když se nějaký čas zdálo, že se mu vůbec nepřibližují. Po dvou hodinách trmácení údolím, kde byla zem pokrytá volným kamením, se začali šplhat po úbočích nevysokých kopců. Ty postupně rostly, až konečně vyvrcholily v kolmý útes, opírající se o základy horského hřebenu, k němuž mířili. Po krátkém odpočinku zaútočili na hřeben. Větší část cesty kráčeli, jen poslední etapu museli absolvovat po rukou a po kolenou. Tak překonali poslední kamenitý rozeklaný úsek pod vrcholem. Lezení je značně vyčerpalo, takže na vrcholu oba lapali po dechu.

Pomalu plující mrak na pár minut zastínil měsíc, takže se vrcholek horského hřbetu ponořil do naprosté tmy. Pitt se posadil na

balvan tvaru obří houby, aby ulevil nohám, zatímco Giordino stál celý shrbený, jak se snažil popadnout dech. I když byli oba muži pořád ještě zdraví jak řípa, ani jeden z nich už se nemohl rovnat oněm čilým hřebcům, jakými byli před deseti lety. Každý z nich se tiše vyrovnával s nekonečnou řadou potíží a bolístek, jež sužovaly jejich těla a nohy.

„Království za mobilní telefon," zachroptěl Giordino.

„Já bych se spokojil i s koněm," přidal se Pitt.

Jak tak odpočívali, stříbrný půlměsíc vyklouzl zpoza mraku a zbarvil okolní krajinu mlhavě modrou září. Pitt se postavil a protáhl se. Pak se zadíval dolů po stráni před sebou. Prudký svah končil nízkými rozeklanými útesy, obklopujícími údolí tvaru obří mísy. Pitt se soustředil na dno tohoto údolí, kde se mu zdálo, že vidí několik roztroušených okrouhlých temných stínů.

„Ale. Podívej se na tuhle mou fátu morgánu," pravil a ukázal směrem do údolí. „Pověz mi, jestli máš stejné vidění jako já."

„Jestli ten pohled zahrnuje pivo a pořádný sendvič, pak odpověď zní ano," prohlásil Giordino, vstal a přistoupil k Pittovi. Dlouze a trpělivě se díval po svahu, aby nakonec potvrdil, že vidí nějakých pětadvacet temných skvrn, roztroušených v údolí.

„Není to žádný Manhattan, ale rozhodně to je civilizace."

„Ty tmavé skvrny mají tvar jurt. Malá osada, nebo možná skupina nomádských pastevců," přemítal Pitt.

Je to dost velké, aby někdo z nich měl konvici na vaření kafe," opáčil Giordino a zamnul si ruce, aby je zahřál.

„Být tebou, sázel bych spíš na čaj."

„Když bude horký, vypiju ho."

Pitt pohledem na hodinky zjistil, že jsou skoro tři. „Když teď vyrazíme, dojdeme tam tak za svítání."

„Právě včas na snídani."

S tím se vydali na cestu k temnému táboru. Opatrně slezli krátkou roklí a pak se protáhli mezi kopci posetými kameny. Nyní cestovali s novou energií posilováni vírou, že to nejhorší mají už za sebou. V té vesnici v údolí, jež byla nyní už na dohled, je čekalo jídlo a pití.

Jejich postup se zpomalil, když museli obejít několik kolmých vyvýšenin, jež byly příliš strmé, než aby se daly překonat traversem. Zubatá skaliska vystřídaly menší pískovcové stěny, přes které však již bylo možné šplhat nebo se dalo projít mezi nimi. Když obešli hrubý masiv stolové hory, zastavili se na okraji menší plošiny k odpočinku. Pod nimi, zhruba půldruhého kilometru daleko, stál tábor, ponořený do tmavých stínů.

Východní obzor začínaly zabarvovat první sluneční paprsky, ale na řádné osvětlení bylo stále ještě brzo. Jasně byly vidět jenom hlavní stavby, jako tmavošedé stíny proti slabě zbarvenému povrchu pouště. Pitt napočítal dvaadvacet okrouhlých stanů, o nichž věděl, že jsou to mongolské jurty. Na tuto vzdálenost se zdály větší než ty, které viděli v Ulánbátaru nebo cestou přes mongolský venkov. Divné bylo, že tu nebyly žádné lucerny, žádný oheň ani světlo. Celý tábor byl černý jako uhel.

Pitt s Giordinem zpozorovali řadu drobných stínů, roztroušených kolem tábora. Byla to domácí zvířata, členové místního stáda. Byla však příliš daleko, než aby bylo možné říct, jde-li o koně nebo velbloudy. Část stáda byla zavřená v ohradě v sousedství jurt, další zvířata se potulovala poblíž zcela volně.

„Věřím, že jsi objednal koně," otázal se Giordino.

„Doufejme, že to nebudou velbloudi."

Oba muži snadno překonali poslední úsek cesty. Přiblížili se na sto metrů od tábora, když Pitt doslova ztuhl. Giordino zaregistroval Pittovu náhlou reakci a napodobil ho. Napínal sluch i zrak, aby zachytil nějakou známku nebezpečí, ale nic neobvyklého si neuvědomil. Noc byla dokonale tichá. Neozýval se jediný zvuk, až na občasný závan větru. V táboře nebyl vidět sebemenší pohyb.

„Co se děje?" zašeptal konečně Pittovi.

„To stádo," odpověděl Pitt potichu. „Nepohybuje se."

Giordino se zahleděl na skupinu zvířat roztroušených ve tmě a soustředil se na pátrání po nějakém pohybu. Všiml si tří chlupatých hnědých velbloudů, vzdálených jen několik metrů, stojících pohromadě, s hlavami zdviženými do výše. Upřeně je pozoroval celou minutu, ale žádný z nich za tu dobu nepohnul ani svalem.

„Třeba spí," nadhodil.

„Ne,“ opáčil Pitt. „Navíc nejsou ani cítit.“

Pitt za svůj život navštívil řadu farem a rančů, aby znal zápach hnoje, který každé stádo doprovází. Udělal několik kroků kupředu, pomalu se kradl, až se ocitl vedle těch tří zvířat. Velbloudi neprojevili nejmenší známku strachu a nehnutě stáli i tehdy, když Pitt jednoho z nich poplácal po chlupaté kýtě. Giordino pak s hrůzou sledoval, jak Pitt bere zvíře kolem krku a strká do něj. Velbloud se vůbec nebránil, ale celý ztuhlý se převrátil na bok. Giordino přiběhl a zůstal zírat na zvíře ležící bez hnutí na zádech, s nohama trčícíma do vzduchu. Mělo to jediný háček. Namísto nohou tu byly latě pětkrát deset centimetrů.

Pokácený velbloud, stejně jako celý zbytek stáda, byl ze dřeva.

28

„ZMIZELI? Co tím chcete říct, že zmizeli?“ Jak v Borjinovi narůstal hněv, na krku mu vystoupla žíla, velká jako pořádná žížala. „Vaši muži je přece sledovali do pouště!“

Ačkoliv se fyzicky nad Borjinem doslova tyčil, málomluvný šéf bezpečnosti zvadl pod jeho tirádou jako utržená fialka.

Jejich stopa najednou zmizela v písku, pane. Nikde nebylo vidět, že by je naložilo nějaké jiné vozidlo. Nalézali se přitom padesát kilometrů od nejbližší vesnice, a to ještě východním směrem, přičemž oni cestovali na jih. Naděje na to, že by v Gobi přežili, je prakticky nulová,“ prohlásil klidně Batbold.

Taťána naslouchala rozhovoru. Stála u baru v jednom koutě pracovny a právě míchala martini s vodkou. Pak podala sklenici bratrovi, usrkla ze své sklenky a otázala se: „Byli to čínští špioni?“

„Ne,“ odpověděl Batbold. „Tomu nevěřím. Ti dva muži se evidentně dostali k mongolské ochrance za úplatek. Když čínská delegace odjížděla, podle všeho si ani nevšimla jejich nepřítomnosti. Za pozornost stojí i skutečnost, že jejich popis odpovídá popisu dvojice, která se předminulou noc vloupala do našeho skladu v Ulánbátaru.“

„Číňané by nebyli takhle neohrabaní,“ připojil komentář Borjin.

„Ti muži žádní Číňané nebyli. Viděl jsem je na vlastní oči. Vypadali jako Rusové. I když doktor Gantumur z laboratoře říkal, že na něj mluvili anglicky s americkým přízvukem.“

Taťána náhle polkla velký doušek, odložila skleničku a odkašlala si.

„Američané?“ zajíkla se. „Jakpak vypadali?“

„Podle toho, co jsem viděl z okna, byl jeden vysoký, štíhlý, s černými vlasy, ten druhý menší, podsaditý a měl tmavé kudrnaté vlasy," řekl Borjin.

Batbold přikývl. „Ano, to je přesný popis," zamumlal. Už nedodal, jak blízko obou mužů byl, když dostal zásah lopatou do hlavy.

„To vypadá na muže z organizace NUMA," zalapala po dechu Taťána. „Dirk Pitt a Al Giordino. To oni nás zachránili z rybářského člunu na Bajkale. Ti samí, kteří přišli na palubu *Primorského* a zmočili se toho ruského vědce krátce před naším odjezdem ze Sibiře."

„Jak vás sem mohli vystopovat?" otázal se drsně Borjin.

„To nevím. Možná přes leasingovou smlouvu na *Primorského.*"

„Strkali nos tam, kam neměli. Kam se vlastně v areálu dostali?" otázal se Batbolda.

„Přijeli do garáže s prázdnou pneumatikou. Odtamtud pronikli do výzkumné části. Doktor Gantumur ale okamžitě telefonoval bezpečnostním pracovníkům, takže v laboratoři mohli být sotva pár minut. Nějak se jim podařilo vyhnout strážím a nejspíš si prohlíželi rezidenci až do chvíle, kdy jste je uviděl vstupovat do svatyně."

Borjinův obličej zrudl hněvem, žíla na krku byla ještě nápadnější.

„Shánějí tu ty zaměstnance naftové společnosti, tím jsem si jistá," prohlásila Taťána. „O naší práci nevědí zaručeně nic. Neměj obavy, bratře."

„Nikdy jsi sem neměla tahat ty lidi, to zaprvé," zasyčel.

„To je tvoje chyba," odsekla Taťána. „Kdybys nezabil ty Němce, dřív než stačili plně zhodnotit údaje z terénu, nebyli bychom potřebovali další pomoc."

Borjin pohlédl na sestru, ale přiznat, že má pravdu, to nehodlal. „Pak tedy ti naftaři musí být rovněž zlikvidováni. Zatlač na ně, aby urychlili své rozbory. Rád bych, aby tu koncem týdne už nebyli," pronesl a v očích se mu blýskalo hněvem.

„Neměj obavy. Ti Američané zaručeně nevědí, co je podstatou naší činnosti. A kromě toho, nebudou živi dost dlouho, aby o tom někomu mohli povídat."

„Snad máš pravdu,“ odpověděl. Pomalu se zklidňoval. „Ti námořníci jsou teď od vody hodně daleko. Abychom se ujistili, že tam také zůstanou, pošlete tam hned mnicha jako takovou pojistku,“ dodal směrem k Batboldovi.

„To je rozumné rozhodnutí, bratře.“

„Ať se v prach obrátí,“ pronesl přemítavě, pozvedl sklenku a usrkl martini.

Taťána spolkla zbytek obsahu své skleničky, ale mlčky přemítala, zda odstranění Američanů bude mít předpokládaný průběh. Přece jen to jsou odhodlaní chlapi, kteří se nebudou jen tak klidně a pasivně dívat smrti do tváře, uvědomila si.

# # #

PŘIPADALI SI, jako by se procházeli kulisami nějakého hollywoodského westernu, jenom namísto dobytka tu byli velbloudi. Poté, co Pitt s Giordinem přelezli plot ohrady pro dobytek, pobavilo je, když narazili na mohutný žlab k napájení dřevěných zvířat. Nehybné stádo, strategicky umístěné na okraji vesnice, vrhalo v časně ranním slunci dlouhé stíny. Pitt vzdal počítání velbloudů, když došel k číslu sto.

„To mi připomíná jednoho chlápka z Texasu, který měl všechny cadillaky napůl zakopané na dvoře,“ ozval se Giordino.

„Myslím, že tohle stádo tu nikdo neumístil z výtvarných důvodů.“

Vydali se k nejbližší jurtě, která byla více než dvakrát větší, než bylo obvyklé. Kruhový plstěný stan měl v průměru skoro třicet metrů a dosahoval výšky tří metrů. Pitt nalezl bíle natřené vchodové dveře, jež jako u všech mongolských jurt směřovaly k jihu. Zabubnoval kotníky na rám dveří a vesele zavolal „Haló“. Tenký rám se pod jeho dotyky neprohnul, ale rozechvěl se ozvěnou. Pitt přiložil na plstěnou stěnu ruku a zatlačil. Namísto toho, aby měkká stěna pod tlakem ruky povolila, Pitt ucítil, že se opírá o cosi pevného.

„Velký zlý vlk nedokáže tuhle věc překonat,“ prohlásil.

Uchopil cíp pokrývky a kousek jí odtrhl ze stěny. Pod ní byla slabá plsť, kterou rovněž odtrhl. Tato vrstva kryla chladnou kovovou bíle natřenou stěnu.

„Je to zásobní nádrž,“ prohlásil Pitt, dotýkaje se kovové skořápky.

„Na vodu?“

„Nebo na naftu,“ opáčil Pitt, který o krok ustoupil a očima měřil ostatní falešné jurty, roztroušené po tábořišti.

„Podle nomádských standardů mohou být trochu velké, ale na naftové nádrže jsou stále dosti malé,“ poznamenal Giordino.

„Vsadil bych se, že tady vidíme jenom špičku ledovce. Tyhle věci mohou být zakopané deset patnáct metrů hluboko a my nacházíme jenom jejich vrcholky.“

Giordino rozhrnul zem a uvolnil několik drobných kamenů, které pak hodil na stěnu nádrže. Ozval se dutý zvuk.

„Je prázdná.“ Postoupil o kousek vpřed a hodil kámen proti další konstrukci. Kámen se odrazil od stěny s podobným cinknutím.

„Také prázdná,“ řekl.

„To je konec tvého snu o konvici s kafem,“ připomněl Pitt.

„Proč by ale prázdné nádrže na naftu uprostřed pouště měly být maskované jako nomádská vesnice?“

„Třeba nejsme daleko od čínských hranic,“ dohadoval se Pitt. „Třeba se někdo bojí, aby mu Číňani naftu nekradli. Vsadím se, že to je kvůli satelitnímu průzkumu. Z té výšky to tady může vypadat dost autenticky.“

„Z těch vrtů se zatím netěží, když jsou ty kontejnery prázdné.“

Jak tak oba muži procházeli falešnou vesnicí, uvědomovali si, že tu nenajdou ani jídlo, ani vodu, a tak pro ně ono místo rázem ztratilo přitažlivost. Přesto pečlivě prohlédli všechny stavby v naději, že narazí na nějaké nouzové zásoby nebo něco jiného než jenom prázdné nádrže. Avšak zjistili, že všechny stany jsou stejné, maskují obrovské kovové nádrže zakopané v písku. Pouze u poslední jurty objevili, že se dveře dají otevřít a odkryjí tak čerpací stanici, nacházející se asi sedm metrů pod úrovní terénu. Ze země tu vyvěralo potrubí o průměru jeden a čtvrt metru, z něhož se rozbíhala celá síť menších trubek, vedoucích k ostatním nádržím.

„Podzemní ropovod,“ poznamenal Pitt.

„Vyhloubený a instalovaný pomocí stroje na ražení tunelů?“ nadhodil Giordino. „No, počkej, kdepak jsem viděl něco podobného?“

„Je docela dobře možné, že v tom mají prsty naši přátelé z Avarga Oil. Mohlo by to nějak souviset s tou smlouvou, kterou pečou s Číňany. Co je jejím obsahem, však nevím, můžu jenom hádat.“

Oba muži se znovu odmlčeli. Únava a zklamání je nyní hluboce deprimovaly. Na obloze nad jejich hlavami vycházející slunce začínalo ve falešné vesnici připékat písek a štěrk. Unaveni z celonočního pochodu a zesláblí z nedostatku jídla a tekutin došli muži k rozumnému rozhodnutí odpočinout si. Z jedné nádrže odtrhli kusy krycí plsti a vytvořili z ní provizorní matrace, které složili do stínu čerpací stanice. Jejich unaveným tělům připadala provizorní lůžka jako měkké obláčky, takže vzápětí oba usnuli.

Když se konečně probudili, slunce se už sklánělo k západnímu obzoru jako nějaká obrovská světélkující biliárová koule. Celodenní spánek nicméně příliš nepřispěl ke zvýšení jejich energie, takže vesnici opouštěli v určité letargii. Pochod zahájili s notným přemáháním a šnečím tempem, jako by během spánku zestárli přinejmenším o čtyřicet let. Pitt provedl nové určení směru pomocí hodinek a slunce a vyrazil opět na západ. Myšlenku na sledování podzemního potrubí zcela opustili. Pohybovali se nyní v tichém souladu, silou vůle se nutili ke každému kroku, zatímco jejich mysl začínaly zamlžovat první známky deliria.

Rovněž se zvedal vítr, jenž v nárazech a vírech zvěstoval ještě větší nápor. Severní vichr s sebou přinášel také chlad. Oba muži nesli kusy plsti, které si omotali kolem hlavy a okolo hrudníku jako pončo. Když slunce zapadlo, určil si Pitt za postupný cíl vzdálený horský esovitý hřeben a veškerou pozornost soustředil na udržování přímého směru. Věděl, že jakmile vítr zesílí, přijdou o možnost řídit se podle Polárky. Poslední, co by ve svém stavu potřebovali, bylo bloudit v kruhu.

V hlavě se mu donekonečna opakovala mantra „jít, nebo zemřít“, jež ho nutila postupovat stále vpřed. Pitt cítil, jak mu otéká vyprahlé hrdlo, proto se silou vůle snažil potlačit pocit neukojitelné žízně.

Pohlédl na Giordina, který se prodíral vpřed, v očích apatický výraz. Veškerá jejich energie a téměř vyčerpaná duševní kapacita se soustředily na kladení jedné nohy před druhou.

Pro Pitta jako by se zastavil čas a vědomí zastřelo. Pohyboval se jako automat, když náhle ucítil, jak se mu doširoka otvírají oči. Vůbec si nebyl jistý, jestli neusnul za chůze. Nevěděl, jak dlouho byl mimo, ale Giordino byl stále vedle něj a také pochodoval. Pittovy myšlenky začaly bloudit. Vzpomněl na svou ženu Loren, jež pracovala v Kongresu ve Washingtonu. Přestože byli dlouhá léta milenci, vzali se teprve nedávno. To když Pitt došel k závěru, že svá světoběžnická dobrodružství má už za sebou. Loren však věděla, že Dirk nikdy nepřestane mít tuláckou krev. Během několika měsíců od nástupu do funkce ředitele agentury NUMA začal pociťovat stále větší neklid z pouhého vedení a organizování činnosti této organizace z ředitelství ve Washingtonu. Loren to byla, kdo ho měl k tomu, aby se zúčastnil pracovních aktivit v terénu, jelikož věděla, že nejšťastnější je pouze se svou první láskou – mořem. Pověděla mu, že určitý čas, po který budou vzdáleni, jejich lásku jenom upevní. Pitt však pochyboval, že svá slova myslela vážně. Nechtěl ale jakkoliv překážet její kariéře v Kapitolu, takže ji poslechl. A teď se právě rozhodovalo, jestli z ní tím neudělá vdovu.

O hodinu, možná o dvě později se vítr rozhodl ukázat, co umí, a začal naplno foukat od severozápadu. Hvězdy nad hlavou rychle zmizely v mraku písku, který tak zastřel jediný zdroj světla. Když se mrak změnil v mlhavý opar, Pittův jediný směrník – horský hřeben – zmizel z dohledu. Mnoho na tom však nezáleželo, protože Pitt celý otupělý únavou neustále hleděl jen na své nohy.

Pohybovali se jako zombie, navenek jakoby bez života, ale stále neochotni se zastavit. Giordino kráčel metodicky kupředu Pittovi po boku, jako by oba spojovalo jakési neviditelné lano. Vítr sílil, zrníčky písku je bodal do tváří a očí, takže i pouhý pohled kupředu byl vyčerpávající a bolestivý. Přesto se bez ustání plahočili dál, i když nyní již zřetelně mimo západní kurz. Vyčerpaní muži se v podvědomé snaze vyhnout se bodavému větru začínali uchylovat k jihu.

Dále se namáhavě vlekli ve věčném víření, když si Pitt všiml, že Giordino vedle něho klopýtl o nějaký kámen a upadl. Pitt se zastavil, aby svému příteli pomohl vstát. V ústrety se mu zvedla mohutná ruka, uchopila Pittovu a silně jí škubla. Pitt sebou trhl směrem k Giordinovi, klopýtl o něj a svalil se nájemný písek. Trochu omámeně chvíli ležel, než si uvědomil, že vítr už jeho tělo pískem nebombarduje. Giordino totiž, jak neviděl pořádně na cestu, prve klopýtl o kamenný pilíř, za nímž se rozkládala vyhloubená jeskyně, chráněná před skučícím větrem.

Pitt natáhl ruku a dotkl se kamenné zdi ve chvíli, kdy se k němu připlazil Giordino a na místě se zhroutil. S posledním zbytkem energie Pitt odmotal svůj plstěný zábal a uvázal ho kolem obou jejich hlav, aby je udržel v teple. Pak se natáhl na měkký písek a zavřel oči.

Pod ječící pouštní bouří, kryti před jejím bolestivým dosahem, upadli oba muži do bezvědomí.

29

GIORDINO MĚL SEN. Zdálo se mu, že se vznáší v jezírku tropické vody. Teplá tekutina byla neobvykle hustá, jako sirup, takže každý jeho pohyb byl pomalý a spojený s určitou námahou. Voda mu náhle vyšplouchla do obličeje v sérii drobných horkých vln. Trhl hlavou, aby unikl tomu příboji, avšak teplé vlhko sledovalo jeho pohyby. Pak se určitá část snu stala přehnaně živou. Byl to zápach, a velice nepříjemný. Zápach byl vlastně příliš silný, než aby měl původ pouze ve snu. Odporné aroma ho nakonec probudilo, takže s velikou námahou pozvedl víčka.

Do očí se mu zabodly sluneční paprsky, avšak stačil zašilhat natolik, aby se přesvědčil, že jeho tělo neomývá žádná křišťálově čistá modrá voda. Namísto ní se k jeho obličeji snášel jakýsi obrovský růžový hadr, který mu teple otřel jednu tvář. Trhl hlavou, ale současně zahlédl smotaný růžový hadr nalézající se za tyčkovým plotem velkých žlutých zubů v čumáku víc než kilometr dlouhém. To zvíře vydechovalo odér, jenž omýval Giordinův obličej hnilobnou kombinací pachu cibule, česneku a limburského sýra.

Rázem otevřel obě oči a vytřásl z mozku pavučiny. Podél obrovitého čumáku hleděl do čokoládově hnědých očí částečně zakrytých dlouhými řasami. Velbloud na Giordina zvědavě zamrkal, krátce zabučel a pak se stáhl zpátky a začal okusovat okraj plstěné deky vykukující z písku.

Giordino se namáhavě posadil. Přitom si uvědomil, že sirupovitá voda z jeho snu byla vlastně vrstva prohřátého písku. Během písečné bouře předešlé noci se vytvořila závěj, vysoká dobrého čtvrt metru. Giordino ztěžka vyprostil paže z té nažloutlé bažiny a šťouchl do postavy vedle sebe, rovněž zahalené do plstěné deky a pokryté nánosem písku. Začal tedy odhazovat plné hrsti hnědého křemičitého

písku. Mezitím se plstěná pokrývka zkrabatila a pak se zcela odhrnula. Objevil se Pittův vyčerpaný obličej, celý spálený se rty oteklými a rozpraskanými. Přesto se mu však v zelených očích zablesklo, když uviděl přítele živého.

„Další den v ráji," pronesl chraplavě okoralými rty, jakmile se rozhlédl po okolí. Noční písečná bouře se vyčerpala a oni se teď koupali ve sluneční záři pod jasnou modrou oblohou.

Zvedli se, přičemž se z nich proudem sypal písek. Giordino strčil ruku do kapsy a lehce kývl hlavou, jako by se ujišťoval. Podkova byla stále na svém místě.

„Máme společnost," zasípal hlasem, který nejvíc připomínal pohyb drátěnky po skelném papíru.

Pitt se namáhavě vyškrabal zpod vrstvy písku a pohlédl na exemplář soumara, který stál jen asi metr stranou. O tom, že se jedná o baktrijského velblouda, svědčily dva hrby, na zádech skloněné mírně k jedné straně. Matná srst zvířete byla kávově hnědá, lemovaná tmavší hnědou. Velbloud pár vteřin opětoval Pittův zkoumavý pohled, ale pak se opět vrátil k okusování plstěné pokrývky.

„Koráb pouště," poznamenal zamyšleně Pitt.

„Vypadá spíš jako remorkér. Sníme ho, nebo na něm pojedeme?"

Pitt zvažoval, jestli budou mít dost sil alespoň na jednu z těchto možností, když uslyšeli zpoza duny ostrý hvizd. Nad pískem vykoukla hlava mladého chlapce na grošovaném světlehnědém koni. Měl na sobě zelený *del* a krátké černé vlasy mu kryla obnošená baseballová čapka. Chlapec se blížil k velbloudovi a cestou ho volal jménem. Dromedár zvedl hlavu, hoch mu přes krk zručně navlékl smyčku na konci hole a lano přitáhl. Teprve pak pohlédl dolů a zaregistroval Pitta s Giordinem ležící na zemi. Vylekaný chlapec hleděl doširoka otevřenýma očima na dvojici k smrti vyčerpaných mužů připomínajících dva duchy v písku.

„Ahoj." Pitt se na chlapce usmál. Poněkud nejistě se zvedl, přičemž ze sebe setřásl závěje písku. „Nemohl bys nám pomoct?"

„Vy… mluvíte anglicky," vykoktal hoch.

„Ano. Ty mi rozumíš?"

„Já se učím anglicky v klášteře,“ pravil hrdě s co nejpřesnější výslovností každé slabiky.

„Ztratili jsme se,“ přidal se chraplavě Giordino. „Můžeš se s námi rozdělit o jídlo a vodu?“

Chlapec sklouzl z dřevěného sedla a podal jim měch z kozí kůže plný vody. Pitt a Giordino se střídavě věnovali pití – zprvu jen malými doušky, ale nakonec hlubokými loky. Zatímco pili, hoch vytáhl z kapsy šátek, v němž měl zabalený na slunci vysušený tvaroh. Rozřezal ho na malé kousky a nabídl jim je. Muži se vděčně vrhli na tuto gumovitou mléčnou sedlinu a spláchli ji zbytkem vody z měchu.

„Jmenuju se Nojon,“ řekl chlapec. „Jak se jmenujete vy?“

Já jsem Dirk a tohle je Al. Měli jsme veliké štěstí, že jsme tě potkali, Nojone.“

„Jste blázni, Dirku a Ale, že jste v poušti Gobi bez vody a bez koně,“ prohlásil přísně. Jeho mladistvou tvář změkčil úsměv a pak dodal: „Půjdete se mnou k nám domů, kde vás uvítá celá moje rodina. Není to ani kilometr odsud. Krátká cesta.“

S těmito slovy sklouzl z koně, ze hřbetu sundal malé dřevěné sedlo a vyzval Pitta s Giordinem, aby nasedli. Mongolský poník nebyl nijak vysoký, takže Pitt se na něj pohodlně vyšvihl a pak pomohl Giordinovi, aby se usadil za ním. Nojon popadl otěže a vedl je pouští k severu. Velbloud se svázanýma nohama je následoval.

Jeli jenom kousek, když s nimi Nojon zahnul kolem silného pískovcového hřebene. Na protější straně bylo po mělké planině roztroušeno velké stádo velbloudů, spásajících krátkou trávu, jež se drala z kamenité země. Uprostřed pastviny stála osamocená jurta, pokrytá špinavě bílou plachtou, s dveřmi na jižní straně, natřenými vybledlou oranžovou barvou. Vždy dvě tyče spojené provazem fungovaly jako vedlejší ohrada pro zvířata, v níž se nalézalo několik statných hnědých koní. Robustní, hladce oholený muž s pronikavým pohledem právě jednoho z nich sedlal, když malá karavana dorazila.

„Otče, tyhle muže jsem nalezl bloudit v poušti,“ pronesl chlapec v domorodém jazyce. „Jsou z Ameriky.“

Muž střelil pohledem po ucouraných postavách Pitta a Giordina a okamžitě věděl, že zaručeně koketovali s Erlikchánem,

mongolským pánem podsvětí. Rychle jim pomohl z koně, přičemž opětoval slabé stisky nabízených rukou.

„Postarej se o koně," vyštěkl na syna a pak zavedl oba cizince do svého obydlí.

Pitt s Giordinem se sehnuli a vešli do jurty, kde je překvapil teplý interiér, tolik rozdílný oproti fádnímu zevnějšku. Koberce jasných barev pokrývaly každý centimetr hliněné podlahy. Příjemně ladily s květinovými tkaninami, pokrývajícími mřížované stěny stanu. Skříňky a stůl byly natřeny veselými odstíny červené, oranžové a modré, zatímco stropní podpěry byly citrónově žluté.

Interiér byl koncipován jako typická jurta a symbolicky tak vyjadřoval vliv pověrčivosti na každodenní život nomádů. Nalevo od vchodu byla police a skříňka na mužská sedla a další propriety. Pravá polovina jurty, tedy ženská část, obsahovala náčiní na vaření. Krb a kuchyňský sporák byly uprostřed stanu, napojené do plechové trubky, která odváděla kouř otvorem ve stropu. Podél obvodových stěn stála tři nízká lůžka, zatímco zadní stěnu zaujímal rodinný oltář.

Nojonův otec vedl své hosty po levé straně stanu k nějakým stoličkám poblíž ohniště.

Tam se na muže usmála štíhlá žena s dlouhými černými vlasy a vlídnýma očima, která dávala pozor na poněkud otlučenou čajovou konvici. Když viděla, v jakém stupni vyčerpání se příchozí nacházejí, přinesla vlhké ručníky na otření rukou a obličejů. Pak dala do hrnce vařit několik kusů skopového. Když si všimla Pittova zakrváceného obvazu na noze, vyměnila ho za čistý. Muži mezitím pili jeden šálek slabého černého čaje za druhým. Když bylo skopové uvařené, hrdě naservírovala před každého muže gigantickou porci masa spolu s plným podnosem sušených sýrů. Vyhladovělým cestovatelům připadalo voňavé jídlo jako produkt francouzské kuchyně. Když zlikvidovali skopové a sýry, přinesl pán domu kožený vak naplněný kumysem, podomácku zkvašeným mlékem klisen, a nalil do tří pohárků.

Do jurty vešel Nojon a posadil se za muže, aby se ujal role tlumočníka mezi nimi a svými rodiči, kteří anglicky nemluvili. Otec teď hovořil klidně, hlubokým tónem, a díval se přitom upřeně Pittovi a Giordinovi do očí.

„Můj otec Cengel a moje matka Ariuna, vítejte v jejich domově,“ oslovil je hoch.

„Děkujeme za vaši pohostinnost. Doslova jste nám zachránili život,“ pravil Pitt a zkusmo se napil z pohárku. Napadlo ho, že nápoj chutná jako směs teplého piva s podmáslím.

„Povězte mi, co děláte na poušti Gobi bez zásob?“ otázal se Cengel prostřednictvím syna.

„Oddělili jsme se od naší turistické skupiny během krátké návštěvy pouště,“ zalhal Giordino. „Vraceli jsme se po stopách, ale když včera v noci udeřila písečná bouře, ztratili jsme se.“

„Měli jste štěstí, že vás našel můj syn. V téhle části Gobi je jen málo usedlostí.“

„Jak daleko jsme od nejbližší vesnice?“ chtěl vědět Pitt.

„Asi dvacet kilometrů odsud je nevelká osada. Teď ale dost vyptávání,“ rozhodl Cengel, který si všiml unavených očí obou cizinců. „Musíte si po jídle odpočinout. Promluvíme si později.“

Nojon zavedl muže ke dvěma lůžkům a pak následoval otce ven, aby se postarali o stádo. Pitt se natáhl na polštář a chvilku obdivoval jasné žluté stropní podpěry, načež usnul hlubokým spánkem.

Spolu s Giordinem se probudili těsně před setměním díky opakovaně útočící vůni vařeného skopového. Před stanem si protáhli nohy procházkou mezi poslušným stádem velbloudů, volně se pohybujících všude kolem. Cengel s Nojonem se právě cvalem vraceli z odpoledního shánění zatoulaných kusů.

„Teď vypadáte odpočatě,“ poznamenal Cengel.

„Také se tak cítíme,“ opáčil Pitt. Jídlo, tekutiny a odpočinek skutečně oba muže až překvapivě oživily.

„Moje žena připravuje večeři. Bude to pravý elixír,“ zazubil se muž. Uvázal koně ke sloupu, omyl se ve vědru mýdlové vody a vedl hosty zpátky do jurty. Tam je čekalo další jídlo skládající se ze skopového masa a sušených sýrů, tentokrát doprovázené vařenými nudlemi. Pitt s Giordinem jedli s výrazně menším nadšením. Zato kumys byl podáván dříve a ve větším množství. Pili ho z keramických misek, které snad nikdy nebyly prázdné.

„Máte úctyhodné stádo,“ poznamenal Giordino ve snaze zalichotit hostiteli. „Kolik má hlav?“

„Vlastníme sto třicet velbloudů a pět koní,“ odpověděl Cengel. „Uspokojivé stádo, i když to je pouhá čtvrtina toho, co jsme měli dřív na druhé straně hranic.“

„V čínském Vnitřním Mongolsku?“

„Ano, v tak zvané autonomní oblasti, která je sotva něco jiného než další čínská provincie.“ Cengel pohlédl do ohně, v očích hněvivý záblesk.

„Proč jste odtamtud odešel?“

Cengel pokynul hlavou k vybledlé černobílé fotografii na oltáři, na níž seděl mladý chlapec na koni, jehož otěže držel starší muž. Pronikavé oči toho chlapce dokládaly, že je to Cengel spolu se svým otcem.

„Přinejmenším pět generací mých předků páslo svá stáda ve východních oblastech Gobi. Můj otec měl jeden čas stádo čítající dva tisíce velbloudů. Ty dny ale odvál vítr. Pro obyčejného pastevce už v té zemi není místo. Čínští byrokraté rekvírují pozemky bez ohledu na přirozenou rovnováhu. Znovu a znovu nás vyhánějí z půdy, která patřila našim předkům, a nutí nás pást stáda v nejnevlídnějších oblastech Gobi. Oni zatím strhávají vodu, kde jen můžou, pod záminkou industrializace země. Výsledkem je to, že jim tráva mizí doslova pod nosem a poušť se každým dnem zvětšuje. Jenomže to je mrtvá poušť. Ti blázni to ale nepochopí, dokud písečné duny nezaváli ten jejich Peking. To už ale bude pozdě. Pro dobro mé rodiny mi nezbylo než překročit hranice. Podmínky pastvy tu nejsou nejlepší, ale pastevec je zde alespoň ještě váženou osobou,“ dodal hrdě.

Pitt usrkával hořký kumys a prohlížel si starou fotografii.

„Vzít člověku jeho živobytí je velký hřích,“ poznamenal.

Poté mu pohled zabloudil k zarámovanému obrázku na zadní straně oltáře. Z něj na Pitta hleděl obtloustlý muž s kozí bradkou, namalovaný poněkud starobylým stylizovaným způsobem.

„Cengele, kdo je to tamhle na oltáři?“

„Císař, zakladatel dynastie Juan, Kublaj. Nejmocnější panovník světa a přitom dobrotivý přítel obyčejných lidí,“ odpověděl Cengel, jako by císař ještě žil.

„Kublajchán?“ otázal se Giordino.

Cengel přikývl. „Bylo mnohem líp, když Mongolsko vládlo Číně," dodal tesklivě.

„Dnes je úplně jiný svět, obávám se," poznamenal Pitt.

Kumys už zanechával stopy na Cengelovi, který tohoto silného nápoje zkonzumoval několik misek. Oči byly čím dál lesklejší a pocity niternější úměrně tomu, kolik kobylího mléka mizelo v jeho hrdle. Jelikož se Pitt přesvědčil, že geopolitická témata jsou pro jejich hostitele poněkud citlivá, pokusil se je změnit.

„Cengele, těsně před tou písečnou bouří jsme v poušti narazili na takovou zvláštní věc. Byla to umělá vesnice a kolem se páslo stádo dřevěných velbloudů. Znáte to místo?"

Cengel se zasmál a nakonec se rozchechtal úplně.

„Ach, jistě, nejbohatší pastevci z celé Gobi. Jenom jejich kobyly nedají ani kapku mléka," usmál se a usrkl znovu kumysu.

„Kdo to vybudoval?" zajímal se Giordino.

„V poušti se najednou objevila velká skupina lidí s vybavením, trubkami a razicím zařízením. Vykopali spoustu kilometrů tunelů pod povrchem. Já si vydělal trochu peněz za to, že jsem dovedl jejich předáka k nejbližší studni. Pověděli mi, že pracují pro jednu naftařskou společnost z Ulánbátaru, ale že museli slíbit, že nikomu neprozradí účel současné stavby. Několik z nich, kteří moc a hlasitě mluvili, totiž najednou zmizelo a ostatní znervózněli. Rychle vyrobili dřevěné velbloudy a velké rezervoáry připomínající jurty a pak zmizeli. Nádrže ve vesnicích zůstaly prázdné a dále zachytávaly jen prach ze vzduchu. To se stalo před mnoha měsíci a od té doby se tu nikdo z nich neukázal. Je to stejné jako s těmi ostatními."

„Jakými ostatními?" zeptal se Pitt.

„Existují ještě tři takové vesnice s kovovými jurtami, všechny umístěné nedaleko hranice. A všechny jsou úplně stejně. Také jsou prázdné, s dřevěnými velbloudy v okolí."

„Nejsou tam taky nějaké ropné vrty?" chtěl vědět Pitt.

Cengel se na chvíli zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Ne. Před mnoha lety jsem viděl ropné těžební věže v Číně, ale v této oblasti ne."

„Proč tedy podle vás skladovací nádrže maskují a obklopují je dřevěnými zvířaty?"

„To nevím. Někteří lidé říkají, že ty kovové jurty postavil jeden bohatý pastevec, aby shromáždil dešťovou vodu, která pomůže zatravnění pouště. Šaman prohlašuje, že dřevěná zvířata představují prosbu o usmíření za znesvěcení pouště podzemním kopáním. Jiní tvrdí, že je to práce kmene bláznů. Všichni se ale mýlí. Je to prostě výsledek práce mocného člověka, který hodlá využít bohatství pouště. Proč ale svou činnost tají? Určitě pro nic jiného, než aby skryl své ďábelské úmysly."

Kumys Cengela téměř porazil. Ten vysrkl z misky poslední doušek, pak poněkud nejistě vstal a popřál hostům i rodině dobrou noc. Klopýtavě přešel k jednomu lůžku, svalil se na jeho pokrývku a během minuty nahlas chrápal. Pitt a Giordino pomohli hostitelům uklidit zbytky jídla a pak se vydali ven nadechnout se trochu čerstvého vzduchu.

„Stále to nedává smysl," pravil přemítavě Giordino s pohledem obráceným k obloze. „Proč by měl někdo schovávat v poušti prázdné zásobníky na naftu, jenom aby na ně padal prach?"

„Možná tu je skryté něco daleko důležitějšího nežli jen nádrže."

„Co by to mohlo být?"

„Třeba," odpověděl Pitt a kopal přitom palcem do země, „zdroj ropy."

30

I PŘES CENGELOVO HLASITÉ CHRÁPÁNÍ se Pitt i Giordino v jurtě vyspali dobře. Nojon se totiž vzdal svého lůžka a spal na polštářích na zemi. Všichni se vzbudili při východu slunce a společně posnídali čaj a nudle. Cengel zařídil, aby Pitt s Giordinem doprovodili Nojona do nejbližší vesnice, odkud místní děti tři dny v týdnu vozili do školy v kláštеře. Pitt s Giordinem se připojí k Nojonovi i na této cestě, protože do kláštera, i když ne zcela pravidelně, zajížděl náklaďák z Ulánbátaru se zásobami.

Pitt poděkoval Ariune za jídlo i za pohodlí, strčil jí do ruky několik nevelkých bankovek a rozloučil se s Cengelem.

„Nikdy vám nebudeme moct oplatit vaši laskavost a štědrost."

„Dveře do pastevcovy jurty jsou stále otevřené. Šťastnou cestu a občas si vzpomeňte na vašeho přítele z pouště Gobi."

Muži si potřásli rukama a pak Cengel na koni odcválal, aby se věnoval svému stádu. Pitt, Giordino a Nojon nasedli na tři statné koně a klusem vyrazili k severu.

„Tvůj otec je dobrý člověk," pravil Pitt a sledoval, jak Cengelova prašná vlečka mizí za obzorem.

„To je pravda. Je ale smutný, že jsme tak daleko od země, kde se narodil. Tady se nám daří docela dobře, ale já vím, že srdcem zůstává v oblasti Hulunbuir, v té zemi na jihovýchod od nás."

„Když dokáže prosperovat tady, tak bych řekl, že by byl úspěšný všude," poznamenal Giordino, který se rozhlížel po pustině kolem.

„Musí se pořádně otáčet, ale až budu starší, pomůžu mu. Budu chodit na univerzitu v Ulánbátaru a bude ze mě doktor. Pak mu koupím tolik velbloudů, kolik jen bude chtít."

Přejeli drsnou pláň a potom prokličkovali mezi sérií pískovcových vyvýšenin. Koně kráčeli namáhavě, ale bez vedení,

podobně jako muly ve Velkém kaňonu, které znají každý krok podél řeky Colorado. Zanedlouho Pitt i Giordino pocítili, že si nepohodlně dřou zadky. Koně byli totiž osedláni tradičními dřevěnými mongolskými sedly. Jako většina dětí z mongolských stepí a pouště se Nojon naučil jezdit na koni dříve, než začal chodit, a jak dorůstal, zvykal si na tvrdé, nemilosrdné sedlo. Pro Pitta a Giordina to však bylo podobné, jako by přejížděli na parkové lavičce přes nesčetné retardéry.

„Jseš si jistý, že tu někde poblíž není autobusová zastávka nebo letiště?“ otázal se Giordino s bolestnou grimasou.

Nojon se nad tímto dotazem vážně zamyslel.

„Autobus žádný, s výjimkou zastávky ve vesnici. Ale letadlo, to ano. Není to daleko odsud. Zavedu vás tam.“

Než se Giordino zmohl na slovo, Nojon pobídl koně do cvalu směrem k horskému hřebenu na východě.

„To jsme ještě tak potřebovali, výlet navíc,“ poznamenal Pitt hořce. „Nebude nás to ale nic stát, až na jednu či dvě roztržené sleziny.“

„Kdo může vědět, jestli nás tam na druhé straně hor nečeká learjet?“ opáčil Giordino.

Rozjeli se v Nojonově prašné stopě. Pobídli koně ostruhami do cvalu za vedoucím koněm. Mířili k základně hřebene, odkud se vydali kolem skal na sever. Když křižovali rozlehlou pískovcovou pláň, podkovy koní hlasitě klapaly. Objeli několik obrovitých balvanů a konečně dostihli Nojona, který na ně čekal ve stínu kamenného jehlanu. K Giordinovu zklamání tu nebyl žádný tryskáč, žádné letiště a ani známka jakéhokoliv leteckého dopravního prostředku, kam oko dohlédlo. Před nimi ležela pouze plochá kamenitá poušť, jen občas oživená útesem. Přinejmenším v jednom ohledu měl však hoch pravdu, pomyslel si Giordino. Od původní trasy odbočili opravdu jen na krátkou vzdálenost.

Když se přiblížili k Nojonovi, Pitt s Giordinem zpomalili koně do kroku. Hoch se na ně usmál a pak pokynul k zadnímu svahu hřebene za jejich zády.

Pitt se zahleděl na horský hřeben, ale viděl jenom kamenitý svah pokrytý vrstvou rudého písku. Několik skalisek však mělo poněkud zvláštní tvar a zdálo se, že mají matně stříbrnou barvu.

„Kouzelná kamenná zahrada," uvažoval nahlas Giordino.

Pitta to však zaujalo, takže popojel blíž. Zaregistroval, že dva výběžky mají stejný tvar. Když se přiblížil, zjistil, že to nejsou žádné balvany, ale částečně pohřbené hvězdicovité motory. Jeden z nich byl připevněn k tupému promáčknutému nosu trupu, druhý ke křídlu, které však mizelo v písku.

Giordino s Nojonem také přijeli blíž, zatímco Pitt už slezl z koně a oprašoval písek z jednoho zasypaného krytu motoru. Pobaveně zvedl obličej a sdělil Giordinovi: „Není to learjet. Je to třímotorový fokker."

31

FOKKER F. VIIB LEŽEL na místě havárie zcela nerušené víc než sedmdesát let. Zdeformované letadlo zavalily tuny písku hnané větrem, takže pravé křídlo a většina trupu prakticky zmizely. Kousek za ním leželo levé křídlo s motorem, pomačkané skalami, o něž se při vynuceném přistání odtrhlo od trupu. Nos trupu byl stlačený jako harmonika, kokpit až po okraj naplněný pískem. Písečný prach pokrýval polámané kostry pilota a druhého pilota, stále ještě připoutané bezpečnostními pásy k sedadlům. Pitt odhrnul silnou vrstvu písku z boční stěny trupu pod pilotovým okénkem a odhalil tak téměř vybledlé jméno letounu. *Požehnaná Betty.*

„To je teda místo k přistání," poznamenal Giordino. „Já myslel, že jsi povídal, že tihle staří ptáci jsou nezničitelní."

„Téměř. Třímotorový fokker, podobně jako jeho protějšek třímotorový ford, byl stabilní a silná mašina. Jednu z nich použil admirál Byrd k přeletu Arktidy a pak Antarktidy. V roce 1928 přeletěl Charles Kingsford-Smith se svým Fokkerem F. *VII Jižní kříž* Tichý oceán. S motory Wright Whirlwind mohly létat prakticky věčně." Pitt znal historii starých letadel velice dobře – třímotorák ford doplňoval doma ve Washingtonu jeho soukromou sbírku starých automobilů.

„Určitě ztroskotal v písečné bouři," dohadoval se Giordino.

Zatímco Nojon sledoval dění z uctivé vzdálenosti, Pitt s Giordinem postupovali podle pískem odřené spodní části trupu, až narazili na výběžek v boční stěně. Odmetli několikacentimetrovou závěj písku a odhalili tak spodní okraj bočních dveří do trupu. Oba se vrhli na sypký písek a vykopali v něm díru dostatečně velikou, aby se daly otevřít dveře. Když Giordino odstranil posledních několik hrstí, Pitt si všiml nedaleko dveří řádky děr po kulkách.

„Změna, pokud jde o příčinu havárie,“ pravil a rukou přejel po otvorech v trupu. „Byli sestřeleni.“

„Rád bych věděl proč?“ přemítal Giordino.

Už se natahoval po klice, když vtom Nojon tiše zakvílel.

„Staří říkají, že uvnitř jsou mrtví. Lámové nás varují, že je nesmíme rušit. Proto doposud žádný nomád do toho letadla nevkročil.“

„Mrtvé budeme respektovat,“ ujistil ho Pitt. „Dohlédnu na to, aby se jim dostalo řádného pohřbu, takže jejich duše dojdou konečně klidu.“

Giordino otočil klikou a mírným tahem otevřel dveře. Z temného interiéru se vyvalila změť dřevěných třísek, písku a porcelánových střepů a přede dveřmi vytvořila kupičku. Pitt zvedl rozbitý talíř z dynastie Juan, zdobený motivem safírově modrého páva.

„To není servis na denní používání,“ prohlásil, když v úlomku rozpoznal cennou starožitnost. „Vsadil bych se, že je to tak pět set let staré.“ Ačkoliv nebyl skutečně žádný expert, Pitt za léta potápění k lodním vrakům přece jen získal základní vědomosti o keramice a porcelánu. Často se stávalo, že určení stáří vraku či jeho původ vycházelo právě jen z úlomků nádobí, nalezeného jako součást zátěže.

„Takže tu máme nejstarší, či největší skládanku na světě,“ prohlásil Giordino a ustoupil o krok ze vchodu, aby Pitt mohl nahlédnout dovnitř.

Vnitřek trupu byl v obrovském nepořádku. Pomačkané a rozštípané bedny zabíraly každý centimetr prostoru a svým obsahem tvořily na podlaze modrobílý koberec. Pouze několik málo beden zůstalo zaklíněno v ocasní sekci nákladového prostoru, takže havárii přečkaly.

Pitt vlezl do trupu a chvíli počkal, než se jeho oči přizpůsobí temnému interiéru. Potemnělá kabina a zatuchlý vzduch plný prachu propůjčovaly vnitřním prostorám fokkeru poněkud strašidelný nádech. Kabina byla rozdělena několika řadami proutěných sedadel visících v převráceném letadle od stropu. Pitt lehce sehnul hlavu, obrátil se a zamířil ze všeho nejdřív k dosud nedotčeným bednám v zadní části letadla. Každý krok doprovázelo křupání rozbitého

porcelánu pod nohama, takže se snažil pohybovat s největší opatrností.

Nakonec našel pět beden, jež se zdály nepoškozené. Na bocích se skvěly nápisy KŘEHKÉ a POZOR: BRITSKÉ MUZEUM. Víko jedné bedny bylo vypáčeno, takže ho Pitt popadl a bednu otevřel. Uvnitř byla velká porcelánová mísa zabalená v nějaké látce. Více než sedm set let starý kus měl zubatý okraj a byl glazovaný zelenomodře na základním bílém jílu. Pitt chvíli obdivoval květinovou výzdobu, ale pak mísu vrátil na původní místo. Jak úlomky na podlaze potvrzovaly, letadlo vezlo náklad starožitné keramiky. Naštěstí v něm neletěli žádní pasažéři.

Pitt se pak vydal obrácenou chodbičkou zpátky k bočním dveřím, kde se k němu připojil Giordino.

„Nějaké vodítko ohledně nákladu?“ otázal se přidušeně.

Jenom to, že mířil do Britského muzea. Pár beden vzadu přežilo havárii. Zdá se, že celý náklad tvoří starožitný porcelán.“

Pitt se přesunul kupředu, proplazil se kolem předních sedadel až k přepážce kokpitu. Když letadlo narazilo na zem, většina nákladu byla vržena vpřed, takže v přední části kabiny se vytvořila hromada trosek a různých úlomků. Pitt překročil velkou prasklou konvici a náhle na zemi mezi odpadem uviděl koženou bundu. Nadzvedl rozbitou klec, odstrčil ji stranou, aby lépe viděl, a vtom se zarazil. V matném světle, pronikajícím sem z vchodového otvoru, rozeznal, že bundu má stále ještě na sobě původní majitel.

Mumifikované ostatky Leighe Hunta ležely v místech, kde vydechl naposledy, celá desetiletí poté, co se po havárii protrpěl ochromující bolestí ze zlomené páteře až k smrti. Levá paže pevně tiskla žlutou dřevěnou bedničku, zatímco v kostnaté pravé ruce svíral malý zápisník. V Huntově obličeji zůstal svraštělý úšklebek. Rysy ve tváři se poměrně dobře zachovaly díky suchému pouštnímu vzduchu a slabé vrstvě křemičitého prachu.

„Ubožák. Přežil havárii, jen aby umřel o něco později,“ dohadoval se tlumeným hlasem Pitt.

„Ta bednička a zápisník měly pro něj evidentně značnou cenu,“ ozval se Giordino.

S tísnivým pocitem úcty Pitt opatrně uvolnil bedničku i zápisník ze sevření kostlivce a dřevěnou krabici podal Giordinovi. Na zemi nedaleko uviděl špinavý obnošený pánský klobouk, zvedl ho a jemně jím zakryl tvář mrtvoly.

„Nepředpokládám, že by piloti dopadli nějak líp," prohodil s pohledem vpřed. Opatrně překročil Huntovo tělo, přesunul se k přední přepážce a pokusil se otvorem nahlédnout do kokpitu. Celý prostor byl plný písku, který se sem dostal při havárii okénkem pilota.

„Odstranit všechen ten písek by nám zabralo většinu dne," prohlásil Giordino, který nakukoval Pittovi přes rameno.

„Možná při naší příští návštěvě," odpověděl Pitt. Nepochyboval o tom, že pod těžkými vrstvami písku se nacházejí chráněné kostry pilotů.

Oba muži se pak vrátili nákladovým prostorem k bočním dveřím, kterými se opět ocitli v jasném slunci. Nojon zatím venku nervózně rázoval sem a tam, ale jakmile se Giordino s Pittem objevili ve dveřích letadla, ulehčené se usmál. Giordino držel žlutou bedničku, kterou nabídl Nojonovi k nahlédnutí poté, co opatrně odstranil její víko. Uvnitř byl bronzový válec a pevně stočená gepardí kůže, a to ve stejném stavu, jako když ji poprvé objevil Hunt.

„Korunovační klenoty to zrovna nejsou," poznamenal s mírně zklamaným pohledem na obsah skříňky. Pozvedl bronzový tubus proti slunci, aby se přesvědčil, že uvnitř opravdu nic není.

„Tohle by nám mělo trochu napovědět," prohodil Pitt a otevřel zápisník. Odklopil obálku a nahlas přečetl titulní stranu. „Vykopávky v Sang-tu. Zahájení prací 15. května 1937. Pracovní deník doktora Leighe Hunta, vedoucího expedice."

„Čti dál," vyzval ho Giordino. „Úpím nedočkavostí, abych se dozvěděl, jestli ta gepardi kůže byla myšlená jako podnožka do knihovny doktora Hunta, nebo jako polštář do budoáru jeho milenky."

„Přátelé, musíme jet, abychom stihli autobus do kláštera," přerušil je Nojon.

„Záhada musí počkat," rozhodl Pitt a schoval zápisník v kapsičce košile. Pak přistoupil k letadlu a zavřel boční dveře fokkeru.

„Co ti naši přátelé uvnitř?“ zeptal se Giordino.

„Až se dostaneme do Ulánbátaru, zavolám doktoru Sargovovi. Ten by měl vědět, koho z mongolské vlády kontaktovat, aby se zajistilo řádné vyzvednutí ostatků. Doktoru Huntovi dlužíme alespoň to, že se s artefakty, které ho stály život, bude zacházet profesionálně.“

„A navíc dohlédne, aby se jemu i pilotům dostalo řádného pohřbení.“

Pitt mezitím nahrnul k bočním dveřím kupu písku, aby zajistil, že zůstanou zavřené, a Giordino uložil bedničku do kožené sedlové brašny. Pak znovu nasedli na koně, které pro ně Nojon držel, a usadili se v nepohodlných dřevěných sedlech.

„Jseš si jistý, že v těch bednách v letadle nebyly žádné polštářky?“ chtěl vědět Giordino s bolestivým šklebem v obličeji.

Pitt jenom s úsměvem zavrtěl hlavou. Když už klusali směrem k vesnici, Pitt se otočil, aby ještě jednou pohlédl na zaprášené trosky, a v duchu se ptal, jaké tajemství asi odhalí Huntův zápisník.

Hodina jízdy je dovedla do malinké osady Sendž. Tato vesnice se na většině map vůbec nedala najít, jelikož se jednalo pouze o několik jurt seskupených kolem mělké studny. Nicméně zdejší pramen dodával vodu po celý rok, takže nabízel trvalou podporu pro pastevce a jejich stáda. Ti všichni by se museli několikrát do roka přesouvat za zelenou travou. Jak bylo na venkově zvykem, velbloudi a koně se většinou pohybovali v okolí vesnice a jejich počet zdaleka převyšoval místní obyvatelstvo.

Nojon zavedl Pitta a Giordina k jurtě, na níž vlál oranžový prapor. Zde ke kolíku uvázali koně. Několik malých dětí, které si tu hrály na honěnou, se na moment zarazilo a zíralo na cizí muže, avšak vzápětí zase pokračovalo ve hře. Když Giordino slezl z koně, potácel se chvíli jako opilý námořník, s nohama a zadkem obolavěnými z nepohodlného sedla.

„Příště zkusím raději velblouda a risknu to s jeho hrby.“

Pitt trpěl stejně a byl upřímně rád, že stojí na zemi.

„Jednu sezónu se stádem a budete jezdit jako *arat*,“ povzbuzoval je Nojon přirovnáním k místním koňákům.

„Jednu sezónu v tomhle sedle a budou mě muset natahovat,“ zabručel Giordino.

Jeden postarší obyvatel vesnice si všiml jejich příjezdu, s jednou nohou chromou se k nim přibelhal a přitom rychle hovořil na Nojona.

„To je Otgonbajar,“ řekl Nojon, „a zve vás k návštěvě jeho jurty a na misku kumysu.“

Nejprve se od okolních kopců odrazil hluboký vrčivý zvuk, pak se na horský hřeben vyšplhal malý zelený autobus a zamířil k vesnici, závoj prachu v patách. Nojon pohlédl na blížící se vozidlo a lehce zavrtěl hlavou.

„Obávám se ale, že právě přijíždí náš autobus,“ prohlásil.

„Pověz, prosím, Otgonbajarovi, že si jeho pozvání velice vážíme, ale že ho využijeme někdy jindy,“ řekl Pitt. Přistoupil ke stařík ovi a potřásl si s ním rukou. Starý muž přikývl a chápavě se usmál, přičemž ukázal bezzubé dásně.

S hlasitým zakvílením brzd autobus zastavil a řidič stiskl klakson. Děti přerušily hru a v ukázněném zástupu se vydaly k autobusu. Jakmile se rozevřely jeho shrnovací dveře, byly natošup uvnitř.

„Pojďte,“ vyzval Nojon Pitta a Giordina.

Autobus KAMAZ, model 3976, vyrobený v osmdesátých letech v Rusku, byl zapomenutou relikvií sovětské armády. Podobně jako spousta vozidel, jež skončily v Mongolsku, jim ho věnoval velký poručník dávno poté, co překročil svou životnost. Se zašlou barvou, popraskanými okénky a ojetými pneumatikami stvrzoval všech čtyři sta tisíc kilometrů, které měl za sebou.

Přesto, podobně jako starý boxer, jenž odmítá skončit svou kariéru, byl omlácený autobus znovu a znovu opravován a záplatován, aby se opět vrhl do dalšího turnusu.

Když Pitt vystoupal za Nojonem po schůdkách do autobusu, s překvapením zjistil, že za volantem sedí postarší muž anglosaského vzhledu. Usmíval se na Pitta přes bílý plnovous a oči mu jiskřily dobrou náladou.

„Ahoj, chlapci,“ oslovil Pitta s Giordinem. „Nojon mi pověděl, že jste ze Států. Já taky. Vemte někde místo a vyrazíme.“

Autobus měl dvacet míst a poté, co nabral děti ze tří sousedících osad, byl skoro plný. Pitt si všiml, že sedadlo za řidičem obsadil černý jezevčík s hnědým pálením, který se natáhl na bok a spal. Místo přes uličku bylo prázdné, proto na něj vklouzl. Giordino obsadil vedlejší sedadlo. Řidič zavřel dveře a svižně opustil vesnici. Vedl autobus dostatečně daleko od pasoucího se stáda, při řazení tvrdě šlapal na plyn. Autobus proto s pronikavým ječením brzy dosáhl rychlosti osmdesát kilometrů a statečně poskakoval po tvrdém povrchu pouště.

„Klášter Bulangiin není tak docela vyhledávané centrum zábavy," nadhodil řidič s pohledem upřeným na Pitta a Giordina přes hranaté zpětné zrcátko, umístěné nad sluneční clonou. „Vy jste, chlapci, asi na takovém tom výletu na koních do Gobi, že ano?"

„Dalo by se to tak říct," odpověděl Pitt, „i když upřímně doufám, že s tou koňskou etapou jsme už skončili. V současnosti máme jediný zájem – vrátit se do Ulánbátaru."

„To není problém. Zítra odtamtud dorazí do kláštera zásobovací nákladňák. Jestli vám nevadí strávit noc mezi mnichy, tak si ráno můžete ten nákladňák stopnout."

„To by nám vyhovovalo," řekl Pitt, když autobus s kymácením překonal hlubokou kolej. Pobaveně sledoval, jak jezevčík vyletěl do vzduchu, a aniž hnul brvou, opět přistál na sedadle.

„Jestli vám nebude vadit, že se ptám, copak tady v těchto končinách děláte?" otázal se Giordino.

„Ale, pomáhám jedné soukromé archeologické nadaci ze Států, která tu obnovuje buddhistické kláštery. Před komunistickým pučem v roce 1921 existovalo v této zemi sedm set klášterů. Téměř všechny zničily ve třicátých letech vládní čistky. Během plenění a požárů zmizely tisíce mnichů, kteří byli buď na místě popraveni, nebo posláni do sibiřských pracovních táborů, kde v zajetí zemřeli. Těch několik, kteří vraždění unikli, se muselo vzdát víry, přestože mnozí z nich pokračovali ve své činnosti potají."

„To pro ně muselo být obtížné, začít znovu, když jejich církevní relikvie a svaté texty byly tak dávno zničeny."

„Někteří prozíraví mniši zakopali už před velkou čistkou překvapivě velké množství starých textů a klášterních artefaktů.

Dodnes se každý den objevují důležité relikvie a otevírají se některé staré kláštery. Místní obyvatelé začínají věřit, že zvěrstva minulého režimu se už nebudou opakovat.“

„Jak jste se ale od kladení cihel dostal k řízení školního autobusu?“ chtěl vědět Giordino.

„V divočině musí člověk umět obléknout nejeden kabát,“ zasmál se řidič. „Skupinu, které pomáhám, netvoří pouze banda archeologů, jsou v ní i tesaři, vychovatelé či historici. A součástí dohody o renovaci klášterů je i závazek, že v nich zřídíme třídy pro místní děti. Jak si jistě umíte představit, odstupňované školství pro děti nomádských pastevců je značně nesystematické. Učíme je číst, psát, počítat a cizí jazyky a doufáme, že tímto způsobem poskytujeme venkovským dětem šanci na lepší život. Váš přítel Nojon kupříkladu ovládá tři jazyky a je hvězda v matematice. Kdybychom mu mohli nabídnout dostupné školní vzdělání pro celý zbytek jeho dětství a zamezili mu přístup k PlayStation, nejspíš by z něho vyrostl dobrý inženýr nebo lékař. A to bychom rádi nabídli všem dětem.“

Autobus se vyšplhal na plochý vrchol horského hřbetu a před cestujícími se otevřel pohled do úzkého údolí na odvrácené straně hory. Uprostřed tohoto údolí barevně narušoval monotónnost pouště ostrůvek husté trávy posetý purpurovými keři. Pitt si všiml hroznu drobných kamenných budov, vybudovaných mezi mlázím. Vedle nich se nacházelo několik bílých jurt. V blízkosti se v ohradě páslo malé stádo velbloudů a koz.

„Klášter Bulangiin,“ oznámil řidič. „Domov dvanácti mnichů, jednoho lámy, sedmnácti velbloudů a příležitostně jednoho či dvou hladových dobrovolníků ze Spojených států.“

Kličkoval dolů v hlubokých kolejích po náklaďáku, až nakonec zastavil před jednou z jurt.

„Tady je škola,“ sdělil řidič Pittovi a Giordinovi, když se děti s povykem hrnuly z autobusu. Nojon proběhl kolem nich, zamával na oba muže a zmizel uvnitř.

„Obávám se, že budu muset jít. Učím zeměpis,“ přiznal řidič, jakmile všechny děti zmizely v jurtě. „Když, mládenci, zajdete do té velké budovy, co má na okapu draka, najdete tam lámu Santanaie. Mluví anglicky a rád se o vás přes noc postará.“

„Uvidíme se později?“

„Mám pocit, že asi ne. Až odvezu děti domů, přislíbil jsem v jedné vesnici, že se stavím přes noc a budu jim povídat o západní demokracii. Ten rozhovor s vámi byl velice příjemný. Ať se vám návštěva líbí.“

„Vřelý dík za svezení i za informace,“ odpověděl Pitt.

Řidič sebral spícího jezevčíka, zpod sedadla vytáhl knihu světového zeměpisu a pak tanečním krokem zamířil k čekající třídě v jurtě.

„Příjemný chlapík,“ poznamenal Giordino, vstal a vystoupil z autobusu. Pitt ho následoval a cestou si všiml cedule nad řidičovou clonou proti slunci, kde stálo: VÍTEJTE. VÁŠ ŘIDIČ SE JMENUJE CLIVE CUSSLER.

Jistě,“ souhlasil Pitt s pokývnutím. „Ale jezdí jako Mario Andretti.“

Přesunuli se přes prázdné prostranství ke třem budovám, postaveným ve tvaru pagod, jejichž střechy prohnuté vzhůru byly obložené starými modrými keramickými taškami. Centrální a největší budova byla hlavní chrám. Z obou stran se k ní připojovaly kaple a skladiště.

Pitt s Giordinem vystoupali po několika schodech do hlavního chrámu. Cestou obdivovali dvojici kamenných draků ladných tvarů, stojících na rohových žlabech, s dlouhými ocasy vinoucími se vzhůru po příkré střeše. Oba muži uctivě vstoupili ohromnými otevřenými vraty do chrámu, kde je přivítalo tiché sborové prozpěvování.

Když si jejich oči zvykly na minimální světlo svíček, spatřili dvě široké lavice, probíhající celou délkou chrámu až k malému oltáři vpředu. Na každé spatřili šest postarších mnichů, obrácených přes uličku obličeji proti sobě. Mniši seděli se zkříženýma nohama, oblečeni do jasných šafránově červených hábitů, a s dokonale nehybnými vyholenými hlavami zpívali. Pitt s Giordinem po špičkách obešli chrám po směru hodinových ručiček, usadili se u zadní stěny a dál fascinovaně sledovali zbytek mantry.

Lámaismus představuje v Mongolsku tibetsko-mongolskou formu buddhismu. Náboženská pouta mezi oběma zeměmi byla ukuta již před mnoha staletími. Před vládní čistkou byla více než

třetina mongolských mužů praktikujícími lámy, žijícími asketicky v jednom z mnoha prostých klášterů rozesetých po celé zemi. Během komunistické nadvlády buddhismus téměř vymizel a celá generace Mongolů se teprve nyní znovu seznamuje s duchovnem svých předků.

Pitt s Giordinem cítili v chrámu tajemnou atmosféru, jak sledovali probíhající obřad, jenž se jen nepatrně lišil od toho, který praktikovali lámové před stovkami let. Vůně hořícího kadidla očarovala jejich nosy exotickým aroma. Interiér starého chrámu vydával teplou zář svíček, jejichž světlo se mihotavě odráželo od červeně zbarveného stropu a jasných karmínových praporců visících na stěnách. Kouty i oltář zaplňovaly matně viditelné sochy Buddhy v nejrůznějších ztělesněních. To vše bylo podmalováno neustále se vracejícími hlasy vznešených lámů.

Mnichové s drsnými obličeji společně opakovali jeden řádek z modlitební knihy, ležící před nimi. Mantra postupně sílila, hlasy nabývaly na intenzitě, až nakonec nejstarší láma se silnými brýlemi náhle udeřil na buben z kozí kůže. Ostatní lámové se připojili zesilujícím cinkáním drobnými mosaznými zvonečky nebo foukáním do velkých bílých lastur, až se chrámové zdi třásly. Poté náhle, jako by nějaká neviditelná ruka vypnula zvuk, se crescendo převalilo do úplného ticha. Mnichové chvíli tiše meditovali a pak se zvedli z lavic.

Láma s tlustými brýlemi odložil buben a přistoupil k Pittovi a Giordinovi. Bylo mu téměř pětaosmdesát, ale přesto se pohyboval s energií a elegancí člověka daleko mladšího. Hluboké hnědé oči vyzařovaly vřelost a inteligenci.

„Američané bloumající po poušti," pronesl anglicky s výrazným přízvukem. Já jsem Santanai. Vítejte v našem chrámu. Dnes jsme při bohoslužbě připojili modlitbu za bezpečnost vaší pouti."

„Omluvte, prosím, že vás obtěžujeme," dostal ze sebe Pitt, překvapený, že láma o jejich příjezdu ví.

„Cesta k osvícení je otevřena všem," usmál se láma. „Pojďte, ukážu vám náš domov." Načež je provedl po chrámu a pak ze dveří ven na procházku po osadě.

„Původ kláštera se datuje někam do roku 1820," vysvětloval. „Jeho obyvatelé měli za velké čistky mnohem víc štěstí než většina ostatních. Vládní agenti totiž zničili jen skladiště potravin a ubytovací zařízení a odvedli věřící. Z jakéhosi neznámého důvodu nechali chrám na pokoji, ale stál tu řadu desetiletí prázdný a opuštěný. Posvátné texty a další součásti náboženské činnosti zachránili místní pastevci a uložili je do písku nedaleko odsud. Když vláda konečně začala být tolerantnější, otevřeli jsme znovu tento chrám jako přirozený ústřední bod našeho kláštera."

„Ty budovy nevypadají až tak moc zle po těch dlouhých letech zanedbávání," poznamenal Giordino.

„Místní pastevci a tajní mniši ten chrám po celá léta represí udržovali. Pomohla skutečnost, že jsme dost vzdálení civilizaci a zvědavým pohledům těch nejhorších vládních neznabohů. Stejně je tu ale ještě spousta práce, než celý komplex zrenovujeme," dodal a pokynul směrem k hranici dříví a stavebního materiálu. „Zatím žijeme v jurtách, ale jednoho dne budeme mít stálou rezidenci."

„Vy a tucet učedníků?"

„Ano, v současné době tu je dvanáct mnichů a jeden hostující novic. Nicméně doufáme, že zanedlouho tu budeme mít ubytování pro dalších deset mladých mužů."

Láma vedl Giordina a Pitta k jedné menší budově vedle chrámu. „Můžu vám nabídnout ubytování v našem skladišti. Archeologický tým ze západu, který nás navštívil, provádí pár týdnů vykopávky nedaleko odsud. Nechali si tady několik lůžek, které můžete využít. Asi byste chtěli zítra ráno odjet zásobovacím náklaďákem, že?"

„Ano," přitakal Pitt. „Potřebujeme se co nejdřív dostat do Ulánbátaru."

„To se dá zařídit. Teď se musím vrátit do chrámu na doučování. Udělejte si pohodlí, prosím, a pak se k nám při západu slunce připojte na večeři."

Láma se rychle odvrátil a rozhodným krokem vyrazil k chrámu. Volný červený hábit mu v čerstvé bríze plandal. Pitt s Giordinem vyšplhali po několika schodech a vešli do skladiště, úzké místnosti bez oken a s vysokým stropem. Hned ve dveřích se museli vyhnout velikému kovovému zvonu, viditelně zachovalé relikvii, které však

chyběla zvonice. Za zvonem nalezli zásoby mouky, nudlí, čaje a dalších potravin, vyrovnaných podél jedné stěny. U protější zdi byly bedny s pokrývkami a kožešinami, připravené na ledové zimní měsíce. Na konci místnosti našli několik plátěných lůžek, pomalovaných obrazy Sakyamuniho, Buddhy, sedícího se zkříženýma nohama na trůnu ve tvaru lotosového květu.

„To je zvláštní, jak o nás věděl, že jsme nablízku," prohodil Pitt.

„To víš, poušť je malá," odpověděl Giordino. „Podívej se ale na to z té lepší stránky. Nemusíme spát na zemi a máme spoustu času na odpočinek před zítřejším putováním. Popravdě řečeno, mám sto chutí naše ubytování hned vyzkoušet," pravil a na jedno lehátko se natáhl.

„Nejdřív si musím něco přečíst," odpověděl Pitt a vyrazil ke dveřím, dřív než se ozvalo chrápání.

Posadil se na schodech, zamyšleně se zadíval na starodávný chrám a na zaprášené údolí za ním. Pak otevřel batoh a začetl se do deníku doktora Leighe Hunta.

32

„SBOHEM, DIRKU. A SBOHEM i tvému příteli Alovi.“ Nojon vyběhl po schodech a uklonil se. Pitt vstal a potřásl hochovi rukou. Vyspělost desetiletého kluka na něj udělala dojem.

„Na shledanou, můj příteli,“ odpověděl Pitt. „Doufám, že se znovu setkáme.“

„Ano. Příště ale pojedete na velbloudech,“ ušklíbl se mládenec, ale pak se rozběhl po cestičce ke školnímu autobusu, který čekal na rohu kláštera. Dveře se za ním zavřely a starý autobus se s burácejícím motorem vydal do svahu horského hřebene proti zapadajícímu slunci.

Rachot vzbudil Giordina, který se připotácel na práh a protahoval si paže, aby se probral.

„Nojon a ty ostatní děti jedou ze školy domů?“ otázal se, protože ještě zahlédl autobus, těsně předtím, než zmizel za vrcholem stoupání.

„Byl se tu rozloučit. Chtěl, abych ti vyřídil, že jeho nejlepší velbloud je ti kdykoliv k dispozici.“ S těmito slovy se Pitt opět zahloubal do Huntova zápisníku. V obličeji se mu usadil okouzlený výraz.

„Tak co ty zápisky našeho mumifikovaného archeologa?“

„Tomu nebudeš věřit,“ odpověděl Pitt.

Giordino zaregistroval v Pittových očích vážný výraz, takže se posadil vedle něho na schod.

„Co jsi našel?“

„Doktor Hunt, jeho mongolský asistent a tým čínských dělníků odkrývali zbytky zmizelého města Sang-tu v severní Číně.“

„To jméno jsem nikdy neslyšel.“

„Možná ho budeš znát pod romantickým názvem, který se používá na Západě… Xanadu.“

„Už zase,“ povzdechl si Giordino a zavrtěl hlavou. „Copak skutečně existovalo?“

„To rozhodně ano. Byl to letní palác Kublajchána. Ten své sídlo vybudoval asi dvě stě kilometrů severozápadně od Pekingu, aby se vyhnul největším letním vedrům. Palác byl obklopen oplocenou honitbou a kousek od něj byla vesnice s více než sto tisíci obyvateli. Když se sem dostal Hunt, ze všeho nezbylo víc než hromada kamení a prachu uprostřed holé planiny.“

„Takže ty starožitnosti na palubě letadla pocházejí z období vlády Kublajchána? V tom případě musí mít závratnou cenu. Tedy alespoň ty, které se při havárii nerozbily na tisíc kusů.“

„To je docela dobře možné. I když sám Hunt byl z úlovku zklamán. Píše, že se nepodařilo objevit nic mimořádného, a to až do úplně posledního dne prací. Tedy do chvíle, než byla vykopána ta tvá bednička s gepardi kůží.“

Pitt otevřel dřevěnou krabici ležící na prahu, která obsahovala bronzovou tubu a gepardi kožešinu. Nejprve vytáhl ven zvířecí kožešinu.

„Hunt ohledně té kůže učinil jen pár poznámek, ale podívej se na tohle,“ vyzval Giordina, když kožešinu rozložil na zemi a začal ji obracet. Na lysé straně se nacházela série osmi kresbiček v samostatných rámečcích. První kresba znázorňovala velkou čínskou džunku plachtící po řece, následovanou dvěma menšími plavidly. Příští obrázek zachycoval lodě na moři a pak zakotvené v nějakém malém zálivu. V posledním rámečku byla velká loď v plamenech. Roztržená vlajka s modrým psem, zachvácená ohněm, se třepetala v plamenech na předním stěžni. Na břehu v blízkosti lodi byly složené nějaké bedny, ty však rovněž pohltily plameny. Celou oblast kolem lodi zachvátil oheň a kouř.

„Zdá se, jako by líčily příběh putování, jež skončilo ohnivou bouří,“ shrnul svůj dojem Giordino. „Možná narazili na protivníky, kteří uměli zacházet s řeckým ohněm, tou tekutou zápalnou směsí. Nebo třeba zakotvili moc blízko břehu, kde zuřil lesní požár, a vítr na

ně nafoukal žhavé oharky. Ten britský archeolog nenabízí žádné vysvětlení?“

„Ne, žádné. Dokonce pochybuju, že tu kůži pořádně prozkoumal, než zemřel.“

„Má nějaký význam ta bednička?“

„Za pozornost nestojí bednička, ale ten bronzový tubus. Respektive to, co v něm bylo. Obsahoval evidentně nějaký hedvábný svitek a nakreslenou mapu pokladu neuvěřitelné ceny.“

„Když jsme ho ale našli, byl prázdný. Ty myslíš, že je s Huntem pořád ještě na palubě letadla?“

„Podívej, tady je Huntův poslední zápis,“ vyzval Pitt Giordina a podal mu zápisník. Poslední stránka textu obsahovala tři krátké odstavce.

> *5. srpna 1937.* Na cestě letadlem do Ulánbátaru. S těžkým srdcem musím napsat o hrozivém objevu. Cendyn, můj loajální asistent, partner a přítel, mě nakonec zradil. Hedvábný svitek je pryč, ukradený z bronzového pouzdra, jež jsem od okamžiku objevení neustále hlídal. Cendyn byl jediný člověk, který mohl to hedvábí ukrást. Vrazil mi tak nůž do zad ještě předtím, než se letadlo vzneslo do vzduchu. Tím pádem je jakákoliv cesta k CCh neuskutečnitelná. Budu se snažit vzpomenout si na různé drobnosti a rekonstruovat mapu zpaměti. Pak dám v Ulánbátaru dohromady menší skupinu lidí a začneme s pátracími akcemi. Když nic jiného, třeba narazíme na svazích Burchan Chaldunu na Cendyna a dočkáme se zasloužené odplaty. Jedinou mou nadějí je

Zápis končil uprostřed věty a pokračoval teprve o kus dál, a to viditelně roztřesenou rukou. Giordino si povšiml, že zaprášená stránka má na sobě kapičky zaschlé krve.

> *Datum neznámé.* Havarovali jsme v poušti, sestřeleni japonskými stíhačkami. Oba piloti mrtví. Obávám se, že mám zlomené obě nohy a páteř. Nemůžu se hnout. Cekám na

pomoc. Modlím se, aby nás brzo objevili. Bolest je nesnesitelná.

Později naprosto neuspořádaným rukopisem.

Poslední zápis. Veškerá naděje je pryč. Posílám projev upřímné lítosti Leedsovi v Britském muzeu a vřelé pozdravy mé drahé choti Emily. Bůh ochraňuj naše duše.

„Ubohý packal," utrousil Giordino. „To vysvětluje, proč ležel na troskách toho letadla. Musel tam být několik dní, než umřel."

„Určitě ho to bolelo o to víc, když věděl, o co přišel."

„Co to tedy bylo za poklad na té hedvábné mapě? Kdo nebo co je CCh?"

„Hunt popisuje ve svém zápisníku hedvábný svitek už dříve, v době jeho objevení. Byl přesvědčený, a rovněž tak i jeho pomocník Cendyn, že popisuje cestu ke ztracené hrobce. Umístění v Chentijských horách v Mongolsku, královské značení, dokonce i legenda o plačícím velbloudovi, to všechno odpovídá historickým záznamům. Hedvábná mapa ukazovala poslední místo odpočinku Čingischána."

Giordino tiše pískl, ale pak zavrtěl hlavou. „Čingischána, co? To mu museli dát nějakou falešnou mapu. Starého Čingise teprve budou muset najít. Jeho hrob patří k největším archeologickým záhadám planety."

Pitt se zahleděl na vířící chochol prachu na horizontu a jeho myslí proběhly tisíce představ. Bylo na něm, aby zavrtěl hlavou.

„Právě naopak. Jeho hrobka už byla nalezena," promluvil potichu.

Giordino na něj zůstal zírat prázdným pohledem, ale natolik znal Pitta, že si nedovolil o jeho tvrzení pochybovat. Pitt zalistoval v deníku téměř na začátku a tam podržel prst, aby si to mohl Giordino přečíst.

„Ten Huntův asistent z Mongolská, Cendyn. Jeho příjmení zní Borjin."

„To není možné. Byl to jeho otec?"

„Jestli se nemýlím, tak jsme nedávno navštívili mramorovou hrobku zesnulého Cendyna Borjina.“

„Jestli v té kamenné kapli leží Borjinův otec, pak ten sarkofág uprostřed komory…“

„Přesně tak,“ potvrdil žalostně Pitt. „Hrobka Čingischána je na dvorku Tolgoje Borjina.“

# # #

PŘI ZÁPADU SLUNCE se připojili k lámovi a mnichům, aby s nimi v jedné z jurt povečeřeli. Podobně jako všechno, co v poslední době jedli, bylo i toto jídlo velice jednoduché. Na talíři měl každý zeleninový vývar s nudlemi, který zapíjeli silným černým čajem. Mniši jedli s mlčenlivou uctivostí, jen občas přikývli v odpověď na lámovo příležitostné slovo. Pitt kradmo studoval tváře scvrklých mnichů, kteří se pohybovali se stoickou noblesou. Většina z nich byla starší šedesáti let, ale jejich bystré hnědé oči hleděly vědoucně z vrásčitých obličejů.

Všichni měli na krátko ostříhané vlasy, kromě jednoho mladšího statného muže. Ten rychle zhltnul svou porci, pak se pootočil a trochu křivě se usmíval na Pitta, dokud ostatní nedojedli.

Po večeři se Pitt s Giordinem šli podívat do chrámu na večerní modlitbu a pak se vrátili do skladiště. Pittovy myšlenky se točily kolem Huntova objevu Čingischánova hrobu. Teď si přál ještě víc vrátit se co nejdřív do Ulánbátaru. Když se připravili na spaní, přitáhl jedno lehátko dopředu do blízkosti vchodu.

„Už nedokážeš spát pod střechou?“ popichoval ho Giordino.

„Ne,“ odpověděl Pitt. „Něco mi dělá starosti.“

„Mně dělá starosti už dobře týden trvající nedostatek pořádného jídla,“ zamručel Giordino a zavrtal se do pokrývky.

Pitt stáhl z police krabici obsahující vonné tyčinky, korálky a další nezbytné doplňky buddhistické modlitby. Pár minut cosi kutil, ale pak zhasl petrolejovou lampu a připojil se k Giordinovi v počítání oveček.

# # #

ZLODĚJ PŘIŠEL PO PŮLNOCI, tiše pootevřel dveře skladiště jen natolik, aby se jimi protáhl a nechal dovnitř proniknout světlo srpku měsíce. Okamžik zaváhal, než se jeho zrak přizpůsobil temnotě, ale pak se opatrně vydal k lehátku nedaleko vchodu. Jakmile však vykročil daným směrem, zakopl o drobný modlicí zvonek, ponechaný na podlaze. Tichou místností se rozlehlo měkké kovové cinknutí a vetřelec ztuhl, ani nedýchal. Jak ubíhaly vteřiny, neustále napínal uši, zda neuslyší nějaký pohyb, ale všude byl klid.

Muž poklekl na zem, rukou nalezl zvonek a jemně ho odsunul stranou. Kotníky prstů se přitom dotkl dalšího zvonku, který také opatrně odstranil, dřív než přistoupil k lehátku. Rozeznával tvar spícího těla, ležícího klidně pod pokrývkou. Stanul nad ním, oběma rukama pozvedl blýskající se oboustranný meč až k trámům střechy a pak ve smrtelném rozmachu bodl. Ostří meče se zabořilo těsně pod úroveň polštáře do míst, kde by měl podle všeho být krk spáče.

Něco tu však nehrálo. Útočník neucítil odpovídající odpor, který by svědčil o pronikání meče masem a kostí, neobjevilo se stříkání krve, nezaslechl lapání po dechu umírající oběti. Meč místo toho volně pronikl lůžkem a zabodl se hluboko do jeho dřevěného rámu. V hlavě neúspěšného vraha se rozhostil zmatek a teprve poté si uvědomil, že prohrál, ale bylo již pozdě.

Pitt tou dobou vyrazil z lehátka v zadní části místnosti. Měsíční paprsky, dopadající dovnitř pootevřenými dveřmi, zezadu ozářily siluetu útočníka, sklánějícího se nad lehátkem u vchodu, čímž poskytly Pittovi dokonale jasný cíl. Pitt držel v rukou lopatu s dřevěnou násadou, kterou si dříve vypůjčil z nářadí archeologů a schoval ji pod postel. Krok před lehátkem u dveří, kde byl pod pokrývkou nastražený polštář, lopatu zvedl a temnou siluetu zasáhl.

Vetřelec se snažil co nejrychleji vzpamatovat. Když slyšel blížící se kroky, vytrhl meč z lehátka a zatočil s ním nad hlavou. Ve tmě spíše cítil, než viděl, že se Pitt přiblížil, takže provedl proti němu výpad rozmáchlým mávnutím meče.

Pitt se však pohyboval rychleji, takže v té chvíli byl už těsně před ním. Z temné černoty se vynořila lopata a zasáhla vetřelcovu pravou ruku v momentě, kdy se chystala seknout. Zvuk drcení

kotníků kovovou lopatou vzápětí vystřídal výkřik bolesti, rozléhající se celým areálem, při němž tuhla krev v žilách.

Meč vypadl atentátníkovi z rukou, až zadrnčel po podlaze z tvrdého dřeva. Jeho majitel ztratil úplně zájem o další boj, jen si tiskl polámanou ruku a klopýtavě mířil ke dveřím. Pitt znovu máchl lopatou, nyní z levé strany, avšak vetřelec se tentokrát dokázal zásahu vyhnout. Mezi oběma muži se ocitlo lehátko, takže Pitt se pokusil o poslední výpad. Jelikož viděl, že návštěvník se obrátil k odchodu, silně se rozmáchl nízko nad zemí. Lopata zasáhla útočníkovu nohu zezadu těsně pod lýtkem.

Do celého útočníkova těla vyšlehl plamen bolesti, muž ztratil rovnováhu a ztěžka se složil na podlahu. Jelikož si však stále přidržoval zraněnou ruku, tvrdému dopadu nemohl zabránit. Prakticky naslepo a náhodou pak při pádu zasáhl atentátníkovo čelo kov lopaty. Pitt uslyšel praskavý zvuk, jako by se naštípla baseballová pálka, následovaný tupým nárazem bezvládného těla na podlahu.

To se už po Pittově boku objevil Giordino, který teď překročil lehátko a kopnutím otevřel dveře dokořán. V jasném měsíčním světle uviděli neživé tělo ležící na boku, s hlavou v nepřirozeném úhlu.

„Zlomil si vaz," prohlásil Giordino a naklonil se nad mrtvolou.

„I tak se mu dostalo jemnějšího zacházení, než jaké on hodlal poskytnout nám," prohlásil tvrdě Pitt, opřel lopatu do kouta a zvedl ze země meč.

Na zápraží se objevila světla a do skladiště vešel láma a dva mniši, každý z nich v ruce petrolejovou lampu.

„Slyšeli jsme výkřik," pravil láma a pak uviděl u svých nohou tělo. Jasně červený hábit, který měl onen muž na sobě, ve světle lamp doslova zářil. Dokonce i Giordina překvapilo, že je útočník oblečený do hávu, normálně spojovaného s vyznavači nenásilného učení Buddhova. Jakmile láma uviděl krátké černé vlasy a mladistvou tvář, okamžitě vetřelce poznal.

„Zenoui," pravil láma zcela bez emocí. „Je mrtvý."

„Pokusil se nás zabít," promluvil Pitt a ukázal meč a rozříznuté pokrývky na lehátku u dveří. „Zasáhl jsem ho lopatou, načež upadl

na zvonek a zlomil si vaz. Předpokládám, že na jeho těle najdete ještě nějakou další zbraň.“

Láma se obrátil k jednomu z mnichů a promluvil na něj mongolsky. Podřízený poklekl a poklepáním pátral po něčem neobvyklém na těle mrtvého. Nakonec pozvedl jeden cíp hábitu a ukázal pásek, na kterém byla připevněna dýka a malá automatická pistole.

„To přece není správná cesta,“ pronesl otřesený láma.

„Jak dlouho byl v klášteře?“ vyzvídal Pitt.

„Přijel k nám jenom den před vámi. Povídal, že trvale dlí v severním státu Orhon, ale že prochází pouští Gobi a hledá vnitřní klid.“

„Teď ho tedy našel,“ podotkl Giordino zlomyslně.

Láma si zjevně připomínal, o čem spolu dřív mluvili, protože se po chvíli podezíravě obrátil na Pitta s Giordinem. „Když k nám dorazil, ptal se po dvou cizincích, kteří přecházejí přes poušť. Odpověděl jsem mu, že o vás nic nevíme, ale že je docela dobře možné, že se tu objevíte, jelikož zásobovací náklaďák, zajíždějící k nám každý týden, představuje nejspolehlivější spojení do Ulánbátaru. Když jsem mu tohle pověděl, projevil zájem o prodloužení pobytu u nás.“

„To vysvětluje, jak jste o nás věděl,“ konstatoval Pitt.

„Proč se ale pokusil vás zabít?“

Nato Pitt stručně objasnil jejich návštěvu v Borjinově rezidenci i útěk, když pátrali po zmizelém týmu naftařů. „Tento muž byl nejspíš Borjinovým zaměstnancem.“

„Takže to není mnich?“

„Řekl bych, že to jeho základní povolání nebylo.“

„Ve skutečnosti řadu našich zvyků ani neznal,“ připustil láma. Pak se zkrabaceným obličejem dodal: „Zabití v klášteře, obávám se, může znamenat spoustu vážných problémů se státními úřady.“

„Jeho smrt ale byla ve skutečnosti nehoda. Nahlaste to tak.“

„Můžeme se obejít bez úředního vyšetřování,“ zamumlal Giordino.

„Ano,“ přitakal láma, „jestliže to je pravda, pak to nahlásím jako nehodu. Až odjedete.“ Láma pokynul oběma mnichům, aby zabalili tělo do pokrývky a odnesli ho do chrámu.

„Mrzí mě, že vaše životy byly vystaveny nebezpečí v době vašeho pobytu v naší enklávě,“ pravil.

„Nám je zase líto, že jsme do vašeho kláštera přivolali takové problémy,“ odvětil Pitt.

„Kéž by zbytek vašeho pobytu proběhl v míru,“ popřál jim láma a pak se odebral do chrámu, aby se krátce pomodlil za mrtvého vetřelce.

„To byl pěkný kus detektivní práce,“ pravil uznale Giordino, když zavřel dveře a opřel o ně poničené lehátko. „Jak jsi mohl vědět, že je tu nějaký falešný mnich?“

„To bylo jenom takové tušení. Zdálo se mi, že nevypadá tak asketicky jako ti ostatní zbožní mužové. A navíc se na nás u večeře díval, jako že ví, kdo jsme. Zdálo se docela pravděpodobné, že Borjin někoho vyšle, aby se po nás podíval, třeba přestrojeného za mnicha.“

„Jenom doufám, že si s sebou nepřivedl nějakého kamaráda. Počítám, že ti dlužím,“ pravil Giordino.

„Dlužíš za co?“

„Pro zbytek noci si beru službu u lopaty,“ oznámil, schoval už poněkud pomačkaný nástroj pod lehátko, načež se znovu zachumlal do pokrývek.

# # #

ZÁSOBOVACÍ NÁKLADĎÁK PŘIJEL následujícího rána pozdě a vyložil ve skladišti několik beden zeleniny a sypkého zboží. Poté, co pomohli nákladní auto vyložit, shromáždili se mniši v chrámu k meditacím. Láma se za nimi poněkud opozdil, protože si povídal s řidičem, zatímco Pitt s Giordinem se balili na cestu.

„Řidič bude rád, když s ním budete v kabině. Říká, že do Ulánbátaru pojedete asi pět hodin.“

„Přijměte náš veliký dík za vaši pohostinnost,“ pravil Pitt. Pohlédl směrem k chrámu, kde na lavici spočívalo tělo atentátníka zabalené do pokrývky. „Neobjevil se tu někdo, kdo by ho hledal?“

„Ne,“ zavrtěl láma hlavou. „Jeho tělo za čtyři dny spálíme, ale jeho popel tu nezůstane. Neměl v srdci Sakyamuniho ducha,“ dodal s narážkou na historického Buddhu. Starý láma se pak obrátil zpět k Pittovi a Giordinovi. „Srdce mi napovídá, že jste muži cti. Cestujte v moudrosti a síle ducha a naleznete to, co hledáte.“

Nato se láma hluboce uklonil. Pitt s Giordinem pozdrav opětovali a pak se už vyšplhali do kabiny náklaďáku. Řidič, starý Mongol bez několika předních zubů, se široce usmál, nastartoval a pomalu vyjel z areálu kláštera. Láma tam stál bez hnutí, s hlavou skloněnou, dokud náklaďák nezmizel z dohledu. Zvířený prach se pomalu usazoval i na oblečení a sandálech starého muže.

Pitt s Giordinem seděli potichu v kodrcajícím náklaďáku a oba se v duchu vraceli k lámovým slovům na rozloučenou. Jako by ten scvrklý stařec věděl, po čem pátrají, a dal jim k tomu zelenou.

„Budeme se muset vrátit,“ zamumlal Pitt.

„Do Xanadu?“ otázal se Giordino.

„Do Xanadu.“

33

MODŘE SKVRNITÝ KANIC upřel své ocelově šedé oči na velikou postavu, plovoucí směrem k němu. Na žraloka se pohybovala příliš pomalu a neonově modrá kůže byla příliš oslnivá, než aby to byl delfín. Navíc se to dralo kupředu pomocí podivného žlutého přívěsu v místě, kde by měl být ocas. Kanic se tedy rozhodl, že před ním není ani přítel, ani sok, proto se odklidil z cesty a zamířil k jiné části útesu, aby se tam poohlédl po něčem k snědku.

Summer Pittová jen podvědomě registrovala velkou rybu, která před ní klouzala do modravé hlubiny. Její pozornost se soustřeďovala na žlutou nylonovou šňůru nataženou na dně, kterou sledovala jako značenou stezku. Její mrštné tělo se elegantně pohybovalo stálou rychlostí, pouze několik desítek centimetrů nad deformovanými okraji korálového útesu. V ruce držela digitální fotokameru, kterou co chvíli pořídila záznam situace po obou stranách žluté šňůry.

Summer dokumentovala místní poměry jako součást projektu NUMA na zhodnocení zdraví korálového útesu na Havajských ostrovech. Usazování sedimentu i přemnožení řas v důsledku znečištění a globálního oteplování působily pomalé, ale stálé zhoršování stavu korálových útesů na celém světě. I když útesy na Havajských ostrovech byly dosud většinou ušetřeny vážnější pohromy, neexistovala žádná záruka, že v budoucnosti nepodlehnou masivní záhubě, jaká postihla útesy kolem Austrálie, Okinawy a v Mikronésii. Monitorováním zdravotního stavu útesů se může doložit vliv lidské činnosti a lze i zavést patřičná cílená opatření.

Metodologie průzkumu byla překvapivě jednoduchá. Videozáznamy zachycující zkoumaný útes byly porovnány se záznamy pořízenými ve stejné lokalitě o měsíce, či dokonce o léta

dříve. Počet ryb, nánosy na dně a živé organismy, to vše tvoří podklad pro vědecky podložené posouzení relativního zdraví útesu. Desítky útesů v okolí ostrovů se tak ocitly v hledáčku agentury NUMA v rámci projektu vyhodnocení vod v daném regionu. Summer lenivě kopala nohama v ploutvích podél navigačního lana, dokud nedosáhla konce písečného jazyka, označeného nerezovým kolíkem, zaraženým do dna. Ke hřebu byla připevněna plastová cedulka popsaná voskovkou. Summer po ní sáhla a otočila ji ke kameře. Videokamerou zabrala určenou trasu a popsanou značku, načež přístroj vypnula. Když upustila cedulku, zahlédla náhle cosi v jakési noře v písku. Několikrát krátce kopla žlutými ploutvemi a přesunula se ke skupině menších kamenů. Kolem nich právě klouzala nevelká chobotnice a střídavě zvětšovala a zmenšovala svůj objem podle toho, jak prohánělа vodu žábrami. Summer pozorovala inteligentního bezobratlého živočicha, jak mění barvu a stává se téměř průhledným, zahaluje se pláštěm a svíjí se směrem k útesu. Když se její pohled opět vrátil ke kupě kamení, všimla si drobného kulatého předmětu vyčnívajícího z písku. Na Summer jako by se usmál miniaturní obličej, z vděčnosti, že ho objevila. Summer mávnutím odplavila vrstvu lehčího písku, pak onen předmět zvedla a podržela před maskou.

Byla to drobná porcelánová figurka dívky oblečené do květovaných červených šatů, černé vlasy vyčesané vysoko do uzlu. Buclaté tváře měla nabarvené červeně jako tváře anděla, zatímco úzké oči měly nepochybně asijský původ. Umělecké dílko bylo trochu hrubé, neelegantní, a oblečení i póza byly poněkud archaické. Summer otočila sošku vzhůru nohama, aby se přesvědčila, že na jejím podstavci opravdu není nápis MADEIN HONG-KONG. Pak zabořila ruku do písku a několikrát ho prosela prsty, ale žádný jiný nález už neobjevila.

Její pozornost nyní upoutala šňůra stříbrných bublin pocházejících od dalšího potápěče. Muž klečel na okraji útesu a odebíral vzorek sedimentu. Summer se k němu přiblížila a pomalu se před ním vznášela. Pak mu ukázala nalezenou porcelánovou figurku.

Jasně zelené oči jejího bratra Dirka se zableskly zvědavostí, když si prohlížel sošku. Štíhlý a vytáhlý jako otec, s nímž rovněž sdílel

křestní jméno, zajistil Dirk odebraný vzorek sedimentu a uložil ho do síťové tašky. Pak si protáhl nohy a požádal gestem Summer, aby mu ukázala místo nálezu. Zavedla ho stranou od útesu a přes písčitý jazyk k okrsku kamenitého dna, kde narazila na usmívající se tvář. Dirk se posunul vedle ní a spolu pak plavali v širokém kruhu kolem písčiny, jen několik desítek centimetrů nade dnem. Pole jemně se pohybujícího písku náhle skončilo a přešlo v hrubou lávovou vyvřelinu, kterou obepluli a vydali se zpátky ke břehu. Když plavali směrem od pobřeží, minuli zlom, v němž dno náhle končilo a spadalo prudce dolů do hloubky pěti tisíc metrů. Uprostřed písčitého výběžku se objevil nevelký trs korálů. Dirk ho odplaval prozkoumat.

Koral se táhl v přímé lince asi tři metry a pak mizel pod pískem. Dirk si všiml, že písek je tady nad korálovým hřebenem tmavší až do míst, kde se setkával s lávovou stěnou. Summer se vydala k malému výběžku, vyčnívajícímu ze dna. Vzápětí mávla na Dirka, aby se na to šel podívat. Dirk se několika tempy přiblížil k velkému pravoúhlému kameni o průměru asi metr a tři čtvrtě. Potopil se poněkud hlouběji, rukou v rukavici osahal mořskými živočichy inkrustovanou hranu a pak se soustředil na povrch desky. Když prsty zatlačil uprostřed do hustého porostu mořských ježků, pevná skořápka povolila. Se zájmem pokýval hlavou. Summer se přiblížila s videokamerou a natočila několik záběrů zblízka. Pak oba potápěči opustili svůj objev a dokončili pátrání v kruhu, aniž by co dalšího nalezli. Naváděcího lana dosáhli téměř v místě svého startu a pak už vyplavali na rozčeřenou hladinu o deset metrů výše.

Jejich hlavy se vynořily nad hladinu safírově modré vody v rozlehlé jeskyni nedaleko zátoky Keliuli na jihozápadním pobřeží havajského Velkého ostrova. O pár set metrů dál narážel příboj do kamenitého břehu, jenž se příkře zvedal, aby nakonec obkroužil zátoku vysokými útesy z černé lávy. Nárazy vln do skal rozechvívaly s nebezpečným řevem strmé skály a zanechávaly na hladině kruh bílé pěny.

Dirk doplaval k malému nafukovacímu člunu, zakotvenému na poutacím laně, a po břiše se do něho překulil. Odložil nádrže a závaží, sáhl přes palubu a pomohl své sestře nastoupit. Summer vyplivla náustek regulátoru, sotva popadala dech.

„Co si myslíš o té korálové vyvýšenině uprostřed písčiny?“ zeptala se.

„Má to nápadně pravoúhlé kontury.“

„Taky mně to tak připadá. Ráda bych odkopala trochu písku od okrajů a podívala se, jestli tam nezůstalo něco, co ten koral nestačil pohltit.“

Summer vytáhla ze síťovky porcelánovou figurku a pečlivě si ji na světle prohlédla.

„Ty myslíš, že jsi v těch korálech objevila nějaký lodní vrak, viď?“ zaútočil na ni Dirk, uvolnil vázací lano a nastartoval malý přívěsný motor.

„Odněkud se to sem muselo dostat,“ odpověděla, stále s figurkou v ruce. „Jak je to podle tebe staré?“

„Nemám nejmenší ponětí,“ přiznal Dirk. „Podle mě je ten hranatý kámen zajímavější.“

„Máš nějakou teorii?“

„Mám,“ přiznal, „ale myslím, že nebudu vyhlašovat kdovíjaké bizarní závěry, dokud si pořádně neprohlédnu záznamy v počítačích naší výzkumné lodi.“

Dirk přidal plyn a malý člun začal klouzat po vlnách směrem k velké lodi kotvící opodál. Výzkumné plavidlo agentury NUMA mělo jasný tyrkysově modrý nátěr, a jak se k němu blížili zezadu, brzy uviděli na zádi černý nápis MARIANA EXPLORER. Dirk zavedl člun na levobok, pod malý jeřáb, z jehož ramene vyloženého nad vodu visela k hladině lana. Když Dirk se Summer připnuli konce lan na příslušná místa v člunu, vyklonil se z paluby přes zábradlí nějaký muž. Se svou svalnatou postavou, mohutným knírem a ocelově modrýma očima mohl představovat převtělení westernového hrdiny Wyatta Earpa, ovšem s texaským přízvukem.

„Zůstaňte sedět,“ houkl na ně a spustil hydraulický naviják. V okamžení měl Jack Dahlgren člun z vody venku a složený na palubě lodi. Jak pomáhal opláchnout a uložit potápěčskou výbavu, otázal se Summer: „Zpracovala jsi ten poslední útes? Kapitán chce vědět, jestli může zvednout kotvu a přesunout se do další oblasti výzkumu, na mys Leleiwi Point, na východní straně ostrova.“

„Odpověď zní ano a ne," odvětila Summer. „Dokončili jsme sběr dat, ale chtěla bych se na tom místě potopit ještě jednou."

Dirk zvedl porcelánovou figurku. „Summer si myslí, že objevila vrak s pokladem," ušklíbl se.

„Kulturní poklad bych ale uvítal stejně."

„Co svědčí o možném vraku?" chtěl vědět Dahlgren.

„Nic jednoznačného, ale Summer nalezla zajímavý kamenný předmět," odvětil Dirk. „Musíme se na to podívat na videu."

Dirk se Summer se osprchovali a převlékli. Pak se setkali s Dahlgrenem v jedné z laboratoří výzkumné lodi. Dahlgren zatím připojil videokameru na monitor a přehrával si její záběry na velkou obrazovku. Když se na displeji objevil ten hranatý kámen, Dirk se natáhl a stiskl tlačítko PAUSE.

„Už jsem kdysi viděl něco podobného," poznamenal, posadil se před další počítač a začal psát na klávesnici. „Bylo to na konferenci o podmořské archeologii, v přednášce o jednom vraku v Malajsii."

Po chvíli hledání našel webovou stránku, obsahující zmíněnou přednášku i s fotografiemi vykopávek. Dirk listoval obrázky, až se zarazil u podmořského záběru kamenné desky. Tvořil ji obdélníkový kus žuly, na jednom konci zkosený, se dvěma otvory uprostřed.

„Očistěte z toho všechnu vegetaci a dostanete výsledek podobný tomu Summeřinu kameni," prohlásil Dahlgren, když oba obrázky porovnal.

„Ano, má to nejenom stejný tvar, ale i relativně shodnou velikost," všiml si Dirk.

„Oukej, souhlasím," prohlásila Summer. „Co to je?"

„Kotva," odpověděl Dirk. „Nebo vlastně zátěž do dřevěné víceramenné kotvy. Před érou olova a železa bylo nejjednodušší vyrobit kotvu ze dřeva a z kamene."

„To mluvíš ale o hodně vzdálené minulosti," poznamenal Dahlgren.

Dirk přikývl. „Právě proto je to tolik zajímavé. Kotva, kterou objevila Summer, vypadá stejně jako ta na obrázku," konstatoval s poukazem na obrazovku.

„S tím všichni souhlasíme,“ řekla Summer. „Ale z čeho to je? Co za vrak vykopali v té Malajsii?“

„No,“ pravil Dirk a vyvolal na monitoru počítačovou kresbu čtyřstěžňové plachetnice. „Věřili byste, že to je čínská džunka ze třináctého století?“

34

VZDUCH NAD OSTROVEM byl hnědavě zamžený. Mastný kouř chrlený týden starou katastrofou v Ras Tanura stále ještě rdousil oblohu nad Perským zálivem. Dokonce i na ostrově Charg, vápencové výspě na íránské straně Zálivu, vzdálené téměř tři sta kilometrů od Ras Tanury, každé nadechnutí hustě znečištěného vzduchu zanechalo v ústech lepkavou příchuť petroleje.

Pokud šlo o ekologický pohled, jedovatý vzduch se dal přirovnat k vodám východně od ostrůvku, které trvale pokrývala souvislá vrstva ropy. Znečištění moře bylo nicméně domácí záležitostí, když ropa unikala z místních zařízení na transport této suroviny a rozlévala se kolem. Mohutné přístavní molo ve tvaru písmene T na východní straně ostrova poskytovalo prostor pro zakotvení deseti tankerů. Při západním pobřeží zase umělý ostrůvek dokázal plnit lačná břicha několika ultravelkých supertankerů, a to jen využitím gravitace, z řady zásobních nádrží vybudovaných na centrální vyvýšenině ostrova. Přestože tedy byl ostrov Charg pouze nepatrným kouskem souše, představoval největší zařízení pro přepravu ropy na světě.

Blížil se soumrak, když se omlácená černá vrtná loď s bafáním přesouvala podél flotily tankerů, řadících se u východního terminálu. Vrtná loď zahnula k severu a přiblížila se k ostrovu, kde zakotvila v blízkosti kolmých útesů na konci výběžku severního pobřeží. Iránský vojenský člun hlídkující v pobřežních vodách nevěnoval staré lodi plující pod indickou vlajkou žádnou pozornost.

Ani přístavní dělníci si jí příliš nevšímali, zejména po setmění. Právě tehdy se však stará loď ve vší tichosti probudila k životu. Pohybovala se zvolna tam a zpět a tápala v temných vodách, dokud nenalezla požadovanou polohu. Pak byly aktivovány přední, zadní i

boční trysky, jejichž výsledkem bylo znehybnění lodi na určeném místě, i přes působení větru a vodních proudů. V matném palubním osvětlení se pohybovali členové posádky v černém pracovním oblečení. Pod palubním jeřábem sestavili krátkou vrtnou soupravu, kterou pak spustili otvorem ve dnu lodi. Konec soupravy však netvořil obvyklý válečkový vrtací kužel, ale poněkud zvláštní trojice podlouhlých bubnů spojených dohromady do tvaru trojnožky.

Tato trojnožka byla spuštěna na mořské dno, načež se posádka v klidu rozešla a loď ztichla. Dvacet minut nato se z prostoru pod lodí ozval výbuch. Nad hladinou byla slyšet pouze poněkud hlasitá, i když tlumená rána, obtížně rozpoznatelná dokonce i na sousedních lodích či mezi přístavními dělníky. Avšak sedmnáct metrů pod lodí byla do dna zálivu vyslána vysokoenergetická zvuková vlna. Seizmický ráz, nasměrovaný kolmo dolů, se odrážel a lámal neškodným průchodem zemskou kůrou. Neškodným, až na jediný bod průsečíku os tří podlouhlých válců, jež soustředily zvukový signál v přesně stanovené hloubce a místě linie snížené odolnosti.

Po krátkém slyšitelném výbuchu následovala druhá exploze, a pak třetí. Soustředěné akustické poryvy bombardovaly podzemní linii zmenšené odolnosti vibrujícími seizmickými vlnami, až dosáhly bodu nevratného poškození. Podobně jako uměla Ella Fitzgeraldová svým hlasem roztříštit sklenici, drtivé akustické vibrace dokázaly zlomit linii porušené odolnosti, nacházející se tři čtvrtě kilometru pod povrchem.

Trhlina se projevila na povrchu silným otřesem. Americké seizmologické stanice zaznamenaly otřes o síle 7,2 Richterovy stupnice, tedy v každém případě potenciálně smrtící zemětřesení. Ztráty na životech však byly minimální, škody se soustředily hlavně do několika íránských vesnic, nacházejících se na pobřeží v blízkosti ostrova Charg. Jelikož jsou vody Perského zálivu příliš mělké na vznik tsunami, škody se projevily téměř výhradně v části íránského pobřeží nedaleko vrcholu zálivu. A na ostrově Charg.

Na malém ostrůvku s ropným čerpacím zařízením byl zato následek otřesů katastrofální. Celý ostrov se otřásl, jako by pod ním vybuchla jaderná bomba. Desítky skladovacích nádrží popraskaly jako balónky. Vyvalil se z nich černý obsah, který zaplavil řeky,

tekoucí z kopců do moře. Mohutný stabilní terminál u východního pobřeží se rozlomil do několika volně plovoucích kusů, jež narážely na boky zakotvených tankerů a probíjely je. Terminál pro supertankery u západního břehu ostrova Charg úplně zmizel.

Malá černá vrtná loď se nezdržovala, aby zhodnotila výsledný efekt akce, ale hned v časných ranních hodinách vyrazila na jih. Záplava helikoptér a záchranných lodí ženoucích se ke kamenitému ostrůvku si příliš nevšímala starého plavidla mířícího z oblasti zkázy. Přesto tato jediná vrtná loď dokázala zničit íránskou ropnou exportní kapacitu, znovu otřást globálním trhem ropy a uvrhnout celou Čínu do naprostého chaosu.

35

ROZKYMÁCENÝ ROPNÝ TRH s termíny, které bylo třeba dodržet, zasáhla zpráva o zničení ostrova Charg jako atomový výbuch, který odstartoval bezohlednou volnou soutěž založenou na strachu. Sílící obchodníci se vrhli na termínované ropné kontrakty a vyhnali cenu vzácné surové ropy až na závratných sto padesát dolarů za barel. Na Wall Streetu zato Dow Jonesův index směřoval přesně opačným směrem. Vrávorající burza musela předčasně přerušit obchodování, jelikož její neoficiální součásti ukončily činnost poté, co masivní výprodej umazal dvacet procent tržní ceny akcií během pouhého půl dne.

Po celých Spojených státech vyděšení motoristé v reakci na poslední novinky prováděli doslova nájezdy na benzinové stanice, aby naplnili nádrže aut levným benzinem. Masová panika rychle spotřebovala mírný přebytek pohonných hmot a v každém státě Unie rychle vyklíčil jejich nedostatek. V důsledku mizejících zásob na několika místech došlo i na násilnosti a celou zemi zachvátila panika.

V Bílém domě svolal prezident naléhavou schůzku vrcholných bezpečnostních a ekonomických poradců. Prezident, racionální populista z Montany, tiše naslouchal šéfovi ekonomických poradců, který chrlil celou litanii hrozivých důsledků vyplývajících z ropného šoku.

„Téměř zdvojnásobení ceny ropy během jediného měsíce vyvolá dosud nevídané inflační tlaky," líčil poradce, plešatějící muž s tlustými brýlemi. „Kromě zřejmých nesnází celého dopravního sektoru existuje nekonečná řada průmyslových a výrobních jednotek, jež užívají naftu jako surovinu. Plasty, chemikálie, barvy, textilie… sotva existuje nějaké odvětví, které by nebylo přímo dotčené cenovým nárůstem. Dramatický vzestup ceny ropy bude muset být

přenesen na spotřebitele, který je už tak šokován, kdykoliv teď přijede k benzinové pumpě. Předem se dá s určitostí očekávat okamžitá recese. Bojím se, že stojíme na pokraji propasti dlouhé a hluboké krize globálních proporcí.“

„Není ten cenový skok náhodou jenom takový automatický reflex?“ otázal se prezident. „Koneckonců, z Iránu přece nedovážíme ani kapku ropy.“

„Existuje tu výrazný prvek paniky, to je jisté. Avšak škody na ostrově Charg narušily globální trh s ropou, což ovlivňuje její cenu ve Spojených státech, přestože náš import zůstává v podstatě nedotčen. Samozřejmě jsou už kromě toho vidět výpadky v dovozu následkem poškození Ras Tanura, takže obchod se ocitl na hraně. Obavy jsou částečně živeny různými fámami, z nichž kupříkladu jedna tvrdí, že za poškozením obou zařízení v Perském zálivu jsou teroristické elementy.“

„Existuje nějaké potvrzení této teorie?“ obrátil se prezident na svého bezpečnostního poradce, snaživého muže s hubeným obličejem.

„Nic, co bychom dokázali zjistit,“ odpověděl tázaný klidným hlasem. „Dám pokyn Langley k dalšímu prověření situace, ale všechny detaily ukazují na přirozené zemětřesení. Skutečnost, že se dva takhle silné otřesy objeví relativně blízko sebe, se zdá být jenom hříčkou přírody.“

„Tak dobře, ale nesmíme riskovat, aby se toho zmocnili místní fanatici a snažili se na situaci vydělat prostřednictvím novinových titulků. Dennisi, rád bych, aby Vnitřní bezpečnost pozvedla úroveň opatření proti teroristickým hrozbám ve všech námořních přístavech. Ať si můžeme být jistí, že je dostatečně zesílená ostraha všech našich ropných terminálů, zejména těch v Perském zálivu.“

„Můžete se spolehnout, pane prezidente,“ slíbil ředitel Vnitřní bezpečnosti, sedící proti šéfovi exekutivy.

„Garnere, myslím, že rychlý způsob, jak potlačit všeobecnou hysterii, bude okamžité uvolnění určitého objemu ze strategických ropných rezerv.“ Tento návrh přišel od viceprezidenta Jamese Sandeckera, penzionovaného admirála a bývalé hlavy agentury NUMA. Byl to muž nevelké postavy, ale značně náruživý, s

planoucíma očima a ohnivou vandykeovskou bradkou. Jako starý přítel prezidenta ho jen velice zřídka tituloval formálně. „Ropné trhy by se měly časem uklidnit. Uvolnění části rezerv by mělo ztlumit bezprostřední obecné obavy z opravdového nedostatku ropy a dost možná ještě zvýšit důvěru v trh.“

Prezident přikývl. „Vypracujte prezidentský příkaz v tomto smyslu,“ vyštěkl na pobočníka.

„Veřejné prohlášení z nejvyšších míst by také nebylo špatné,“ dodal Sandecker s pohledem upřeným na portrét Teddyho Roosevelta, pověšený na stěně.

„Svou práci udělám,“ souhlasil prezident. „Spojte se s televizí a naplánujte mi proslov k národu na dnes večer,“ nařídil. „Navrhnu dobrovolné šetření benzinem po dobu příštích třiceti dní. To by mohlo pomoct rafineriím, aby srovnaly stávající manko. Nejdřív uklidníme občany a pak se pokusíme najít cestu z téhle šlamastyky.“

„Musíme zvážit některé možnosti,“ přemítal prezident. „Okamžitě by mělo dojít k dočasnému zmrazení cen a povinné úspoře pohonných hmot.“

„Mohlo by být moudré zviditelnit některá obecná úsporná opatření, zatímco soukromé subjekty budeme mačkat ke zdi,“ poznamenal Sandecker. „Možná dokážeme zlákat některé z našich zahraničních dodavatelů, aby zvýšili produkci. Třeba by mohli pomoct i naši domácí producenti, i když, pokud vím, ropovod z Aljašky už nyní pracuje na plný výkon.“

„Ano, arktické vrty již zvýšily produkci,“ potvrdil ekonomický poradce. „Jinak bychom teď měli daleko horší podmínky. To ale současně znamená, že další vylepšení má své limity. Dosud zmíněné postupy jsou v pořádku a prospěšné, ale na domácí poptávku budou mít jenom omezený vliv. Nejhorší je, že nebudou mít téměř žádný dopad na světové trhy. Je zapotřebí trvale zvýšit dodávky a Saudské Arábii i Íránu bude trvat celé měsíce, než toho dosáhnou. Obávám se to říct nahlas, ale v současnosti je toho jen málo, co můžeme udělat, aby se cena ropy vrátila do rozumných mezí.“

Žalostný odhad situace lidi v místnosti umlčel, takže zavládlo ticho. Nakonec promluvil prezident.

„Dobře, pánové, vyložme na stůl všechny karty. Chci se podívat na veškeré možnosti a každý pesimistický scénář. Navíc se obávám, že si musíme pospíšit. Při ceně nafty na dnešní úrovni, jak dlouho bude trvat, než se nám ekonomika kompletně zhroutí?“ otázal se a tmavýma očima se zavrtal do ekonoma.

„To je těžké říct přesně,“ odpověděl poradce nervózně. „Možná tak třicet dní, než uvidíme první větší zastavení výroby a s tím spojenou nezaměstnanost. Jakmile trh vstřebá prvotní šok, cenové tlaky asi ochabnou. Avšak abychom se vyhnuli významnější recesi, potřebovali bychom tak třicet až čtyřicet dolarů za barel. Problém je v tom, že trhy jsou velmi labilní. Stačil by ještě jeden takový šok a máme tu globální kalamitu.“

„Další šok,“ opakoval tiše prezident. „Bůh nás ochraňuj.“

36

PŮVODNĚ PRÁZDNÝ PÍSČITÝ KOUSEK DNA, kde Summer našla porcelánovou sošku, se přeměnil v podmořské staveniště. Hliníkové sítě a žlutá lana se rozbíhala po dně do všech směrů. Kromě nich tu byly do písku zabodnuté kolíky s oranžovými vlaječkami. Co začalo jako pokusná sonda v blízkosti skaliska na dně, skončilo jako plnohodnotný archeologický průzkum poté, co Dirk se Summer objevili velkou dřevěnou kostru lodě, ležící půl metru pod písečným dnem. Dodatečně provedené pokusné sondy prokázaly, že porcelánová figurka a kamenná kotva nebyly náhodnými předměty, jen tak vyhozenými přes palubu, ale že jsou součástí celého lodního vraku, pohřbeného mezi dvěma korálovými útesy.

Překrásně zdobené modré a bílé porcelánové talíře a misky, spolu s votivními předměty a vyřezávaným jantarem, to vše svědčilo o čínském původu ztroskotané lodi. Části lodního trupu rovněž odpovídaly konstrukci obří čínské džunky. K Summeřinu překvapení a současně i zklamání způsobil nález prastarého čínského plavidla v havajských vodách senzaci. Její objev jí však přinesl i řadu problémů. Zástupci médií z celého světa se na ni vrhli jako supi, jen aby ukořistili její příběh. Po záplavě opakovaných interview Summer vděčně oblékla potápěčské bomby a ploutve a unikla všemu tomu blázinci pod hladinu. Věděla, že supi od novin ztratí brzy zájem, takže archeologické práce bude možno brzy nerušené obnovit.

Summer proplula nad místem vykopávek a kolem dvou potápěčů, kteří proudem vody odstraňovali vrstvu písku z mohutného trámu, který mohl být záďovým nosníkem. O několik metrů dál odhalily ruční sondy další velkou dřevěnou plochu, možná kormidlo. Summer doplavala na okraj pracovního prostoru a pak podél

kotevního lana boje vyplula, s jednou rukou sevřenou v pěst nad hlavou, na hladinu.

Nad zkoumaným místem byla zakotvená hnědá bárka s ocelovým trupem a Summer se několika tempy přiblížila k žebříku spuštěnému na levoboku. Hodila ploutve na palubu a pak se tam vyšplhala sama. Loď měla otevřenou palubu a na jednom jejím konci stála plechová budka. Na boční stěně tohoto přístřešku visela police s potápěčským příslušenstvím, na palubě u zábradlí se nacházel generátor, vodní pumpa a několik kompresorů. Čistě pracovně vyhlížející scéně dodávala alespoň zdání lehkomyslnosti dvě surfařská prkna položená na střeše boudičky. Prkna patřila Dirkovi a Summer a představovala jejich standardní vybavení, kdykoliv pracovali na Havaji.

„Jaká je voda?“ zeptal se protáhle Jack Dahlgren. Právě se skláněl nad jedním kompresorem se šroubovákem v ruce, když Summer ukládala potápěčskou výbavu.

„Je to Havaj,“ usmála se. „Jako vždycky rozkoš.“ Froté osuškou si vytřela vlasy a pak přistoupila k Dahlgrenovi.

„Zvedneme brzo kotvu a vyrazíme odsud?“ zeptala se.

„Jenom čekám na poslední dodávku benzinu a zásoby z *Mariany*. Máme jeden kompresor na fungování podmořské odsávačky a jeden pro zásobení potápěčů vzduchem. Díky jim je potápění v těchhle vodách brnkačka.“

„Mnohem víc mě vzrušuje použití odsávačky na posledních pár zahrabaných sekcí.“

Odsávačka nebyla nic jiného než trubka s tlakovým přívodem vzduchu ve spodním konci. Jak stlačený vzduch postupoval trubicí, vytvářel vakuový efekt, používaný pro nasávání písku a volných trosek ze zkoumaného místa.

„*Mariana Explorer* pro *Brown Bess,*“ zapraskala přenosná vysílačka pověšená na zábradlí. Všichni přítomní okamžitě poznali Dirkův hlas.

„Tady je *Bess.* Ozvěte se,“ odpověděl Dahlgren.

„Jacku, máme pro tebe palivo a horké párky v rohlíku a jsme asi šestnáct kilometrů daleko. Kapitán říká, že přistane na tvém závětrném boku, aby vyložil pohonné hmoty.“

„Budeme čekat.“ Dahlgren se zadíval na obzor a zpozoroval tyrkysovou tečku směřující k bárce. Pak vysílačka znovu zapraskala.

„A pověz Summer, že tu má dalšího návštěvníka, který by si s ní rád promluvil o vraku. *Explorer* konec.“

„Snad ne další novinář,“ zaklela Summer a znechuceně obrátila oči v sloup.

„Summer říká, že bude šťastná jako škeble, když bude moct dát další interview. *Bess* konec,“ odpověděl Dahlgren do mikrofonu. Při pohledu na výmluvný výraz v dívčině obličeji se rozesmál.

Loď NUMA dorazila během hodiny a vyvázala se podle bárky. Zatímco Dahlgren dohlížel na naložení dvousetlitrového sudu s benzinem, Summer se vyšplhala na palubu *Mariana Exploreru* a vydala se do důstojnické jídelny. Tam nalezla Dirka, jak si dává kávu s Asiatem tmavší pleti, oblečeným do volných kalhot a modré sportovní košile.

„Summer, pojď se seznámit s doktorem Alfredem Tungem,“ zavolal ji Dirk a mávl na ni.

Tung se zvedl a uklonil, teprve pak potřásl nabízenou rukou.

Je mi potěšením, že vás poznávám, slečno Pittová,“ pravil s pohledem upřeným do šedých očí ženy, která ho vzrůstem převyšovala. Uvědomila si, že má silný stisk ruky a kůži podobnou její, jež také zažila spoustu slunce. Přinutila se nezírat na nápadnou jizvu na levé tváři a namísto toho se soustředila na horoucí oříškově hnědé oči a havraní vlasy.

„Díky bohu,“ vydechla Summer. „Já čekala dalšího televizního reportéra.“

„Doktor Tung je ředitelem Národního muzea Malajsie,“ vysvětloval Dirk.

„Ano,“ přitakal doktor Tung a pak přešel do poněkud kostrbaté angličtiny. „Byl jsem právě na semináři na Havajské univerzitě, když jsem se doslechl o vašem objevu. Kolega z univerzity mě zkontaktoval s místním zástupcem agentury NUMA. Váš kapitán a tady bratr byli tak laskaví, že mě pozvali, abych tu strávil den.“

„Problematika přesunů byla naštěstí dobře načasovaná,“ vysvětloval Dirk. *Mariana Explorer* byl náhodou právě v Hilo, kde

nakládala benzin a zásoby pro bárku, a dnes večer se bude tím směrem vracet.“

„Proč vás ten vrak zajímá?“ otázala se Summer.

„V muzeu máme docela slušnou sbírku artefaktů z jihovýchodní Asie, stejně jako rozsáhlou kolekci z jedné čínské lodi ze čtrnáctého století, která se potopila v Malackém průlivu. I když to není přímo oblast, v níž bych se dokonale vyznal, určité znalosti o keramice z období dynastie Yen a Ming mám. Zajímá mě, co jste našla, a myslel jsem, že bych vám pomohl při určování stáří lodě podle datování nalezu. Navíc, podobně jako spousta ostatních, se raduji z vašeho objevu královské čínské lodi v západním Pacifiku.“

„Určení stáří plavidla je klíčová otázka,“ odpověděla Summer. „Obávám se, že jsme nalezli pouze nevelký počet keramických artefaktů. Jejich vzorky jsme odeslali na expertizu na Kalifornskou univerzitu, ale velice ráda vám ukážu ty, které tu zůstaly.“

„Možná bude užitečný kontext nálezů těch předmětů. Mohla byste mě seznámit se stavem a s tvarem toho vraku?“

Dirk na stole rozbalil velikou roli papíru. „Právě než přišla Summer, jsem se chystal s vámi projít obrys vykopávek.“

Všichni se posadili ke stolu a zahloubali se do mapy. Bylo to počítačem dotvořené schéma jednoho boku vraku z ptačí perspektivy. Části dřevěných trámů a roztroušené artefakty ležely na území tvaru podkovy, těsně vedle pole vyvřelé lávy. Tung byl překvapen malým množstvím trosek a artefaktů dokumentovaných v kresbě, což na první pohled sotva svědčilo nějaké větší plachetnici.

„Pracovali jsme s archeology z Havajské univerzity a společně jsme odkryli všechny přístupné pozůstatky. Naneštěstí vidíme jen asi deset procent z celé lodi,“ dodal Dirk.

„Zbytek je pod korálem?“ dohadoval se Tung.

„Ne, vrak leží pod písčinou vlastně svisle mezi dvěma útesy, s přídí mířící k pobřeží,“ řekla Summer. Ukázala na mapu, kde byly na okrajích zkoumaného pole dva korálové útesy. „Písek ochránil existující artefakty před pohlcením korálem. Myslíme si, že tenhle písečný úsek možná býval před eony věků dnem přírodního kanálu. Tehdy byla hladina moře níž.“

Jestli ale koral tento vrak neuvěznil, proč tu není víc artefaktů?“

„Za to může jedním slovem láva.“ Summer ukázala na konec podkovy tvořené kamenitým dnem, vybíhající směrem ke břehu. „Když se podíváte z okna, uvidíte, že tento úsek pobřeží je tvořený jenom lávou.“

„To je pozoruhodné,“ pronesl Tung s povytaženým obočím. „Takže zbytek lodi a její náklad leží netknuté pod lávou?“

„Zbytek lodi je buď pod lávou, nebo ho ta láva sežehla. Jestli se loď potopila a zakryl ji písek, dřív než k ní láva dorazila, pak by mohla být pod lávovým jazykem dokonale chráněná. Trámy, které jsme našli v těsném sousedství, byly dobře pohřbeny pod vrstvou písku, což naznačuje, že zbytek lodi by skutečně mohl být pod ztuhlou lávou.“

„Výhodou by bylo, že podle stáří lávy bychom mohli datovat i potopení lodi,“ poznamenal Dirk. „Máme jednoho místního vulkanologa, který studuje historické záznamy vulkanické činnosti a výronů lávy v této části ostrova. Zatím víme s jistotou, že minimálně posledních dvě stě let, a možná dokonce ještě mnohem déle, tu nebyla sebemenší vulkanická aktivita. Cekáme, že během několika dní dostaneme definitivní informace.“

„Co se vám z této lodi podařilo identifikovat?“

„Jenom pár kousků, které se nejspíš pocházejí ze záďové sekce. Trámy jsou masivní, což naznačuje, že šlo o velkou loď, možná sedmdesát metrů dlouhou, nebo i víc. Pak je tu ten kotevní kámen, který odpovídá známému čínskému vzoru a rovněž svědčí o velkém plavidle.“

„Loď této velikosti a stáří byla určitě čínská,“ konstatoval Tung.

„Jistě,“ přitakal Dirk. „Tehdejší evropské lodě byly jen asi z poloviny tak velké. Dočetl jsem se, že existuje legenda o čínském admirálovi Ceng Che, který v roce 1405 údajně se svou mohutnou flotilou obeplul svět. Dnes neexistuje už žádný šestistěžník, sto sedmdesát metrů dlouhá obluda, jako ta, s níž prý cestoval Ceng Che.“

„Historie ráda přehání,“ poznamenal Tung. „Ale přeplout polovinu Pacifiku sto let před Ceng Cheovým údajným putováním by znamenalo ohromující výkon.“

„Nalezené keramické předměty představují velice zajímavý důkaz o stáří vraku,“ ozvala se opět Summer. „Při našem výzkumu jsme nalezli srovnatelné konstrukční vzory, podle nichž by ta loď mohla pocházet ze třináctého nebo čtrnáctého století. Mohl byste náš odhad potvrdit datováním keramiky?“

„Velice mě zajímá, co jste objevili.“

Summer je vedla dolů po schodech do jasně osvětlené laboratoře. Zadní přepážku lemovaly police s plastovými krabicemi, obsahujícími různé artefakty zachráněné z potopeného vraku a nyní ponořené do sladké vody.

„Většina vylovených kousků jsou úlomky vlastní lodi,“ vysvětlovala. „Nákladový prostor a ubytovací prostory musí být pod lávou, protože jsme našli jen malé množství osobních věcí. Nalezli jsme obyčejné nádobí na vaření a jeden velký hrnec,“ řekla a ukázala na konec řady nádob. „Vás ale bude nejspíš zajímat tohle.“

Vytáhla z jedné police dvě krabice a položila je na nerezový stůl. Uvnitř bylo několik talířů, miska a několik porcelánových úlomků. Většina artefaktů byla cukrově bílá, i když miska byla vyrobena z černého jílu. Tungovi zazářily oči, nasadil si brýle na čtení a začal úlomky prohlížet.

„Ano, velice krásné,“ mumlal, když se nejprve zběžně probíral artefakty.

„Co nám můžete povědět o jejich provedení?“ tázala se Summer.

„Tvary i materiál odpovídají produktům čínských pecí v Ting-te-čenu a Tiien-jangu. Celková kvalita se zdá méně dokonalá, ve srovnání s pozdějšími výrobky pocházejícími z dynastie Ming. Ten rybí emblém tady,“ vzal do ruky jeden talíř. „To jsem už viděl, a to na misce z období Juan. Souhlasil bych tedy s vaším odhadem. Tato keramika nese charakteristiku výrobků dynastie Sung a Juan z dvanáctého a třináctého století.“

Summeřina ústa se roztáhla do širokého úsměvu a celá šťastná mrkla na Dirka. Tung se natáhl a z kontejneru vzal poslední předmět. Byl to velký modrobílý talíř s chybějící částí ve tvaru kruhové výseče. Uprostřed pod glazurou si pyšně vykračoval páv, na okrajích talíře byl namalovaný gepard pronásledující stádo jelenů. Tung si

prohlížel talíř s novým zájmem a znovu a znovu se vracel ke zdobnému glazování a vyobrazení zvířat.

„Jeden z našich konzervátorů našel v počítači podobný vzor. Ten užívali členové královské rodiny dynastie Juan," ozval se Dirk.

„To je pravda," zamumlal Tung, odložil talíř do kontejneru a ustoupil. „Tedy, je to podobné, ale rozhodně to nebylo vyrobeno pro královskou rodinu. Nejspíš to byl vzor zavedený a používaný z obchodních důvodů," dodal. „Ale souhlasím, že pochází z dynastie Juan, jež, jak víte, trvala od roku 1264 do 1368. Tedy daleko dříve, než žil admirál Čeng."

„Tomu věříme, i když by bylo úžasné si myslet, že loď z té doby našla cestu až do havajských vod."

Otevřely se dveře laboratoře a dovnitř vešel kapitán *Mariana Exploreru.* Bili Stenseth byl mohutný chlap s vlasy barvy písku, který se těšil respektu celé lodi pro svou inteligenci, dobrosrdečnou povahu a smysl pro fair play.

„Dahlgren dokončil nakládání pohonných hmot a zásob do vašeho plovoucího hotelu. Jakmile tedy vy dva budete připraveni opustit loď, můžeme vyrazit."

„Už jsme skoro skončili, pane kapitáne. Dirk a já si jenom sebereme věci a připojíme se k Jackovi na bárce."

„Pořád na tom vraku pracujete?" zeptal se Tung.

„Máme ještě odkrýt poslední sekci trámoví, což by podle nás mohlo být okolí kormidla v zádové části lodi," vysvětlovala Summer. „Jestli máme pravdu, pak nám to poskytne lepší představu o skutečné velikosti plavidla. *Mariana Explorer* ale musí pokračovat v projektu průzkumu útesů na opačné straně ostrova, takže Dirk, Jack Dahlgren a já zůstaneme pár dní na bárce a dokončíme náš výzkum."

„Chápu," řekl Tung. „No, díky za to, že jste se se mnou podělili o vaše nálezy. Až se vrátím do Malajsie, prostuduji si záznamy našeho muzea. Možná vám budu schopen dodat ještě nějaké další informace o té keramice, kterou jsem dnes viděl."

„Děkujeme vám, že jste nás navštívil a řekl nám svůj názor. Jsme nadšení, že jste potvrdil náš počáteční odhad ohledně stáří lodě a její možné historie."

Dirk se Summer si rychle složili pár osobních věcí a přestoupili na bárku, kde Dahlgren už pilně uvolňoval poutači lana. *Mariana Explorer* krátce zahoukala, kapitán Stenseth s ní opatrně vycouval a zanedlouho tyrkysove natřená loď mířící na Hilo zmizela za linií rozeklaného pobřeží.

„Tak, copak jste zjistili o naší čínské lávové lodi?“ zeptal se Dahlgren, který právě ve velké chladničce lovil nějaké pití.

„Doktor Tung souhlasil, že stáří keramiky je zhruba rovno našemu počátečnímu odhadu, což znamená, že vrak je sedm až osm set let starý,“ odpověděla Summer.

„Ten dobrý doktor se mocně zajímal o talíř, o němž naši mládenci prohlásili, že nese známky vládnoucí rodiny. Nicméně se do návnady nezakousl,“ připojil se Dirk.

„Nejspíš profesionální žárlivost,“ usmála se Summer. „Určitě to je královská loď, prostě to vím.“

„Královská rodina,“ opakoval Dahlgren, jenž se s plechovkou piva svalil do plátěného křesla a položil si nohy na boční zábradlí. „To je bomba, co?“

37

OSM TISÍC KILOMETRŮ na východ od Havajských ostrovů vešli právě Pitt s Giordinem těžkým krokem do haly hotelu Continental v Ulánbátaru. Oba vypadali jako dvojice ošoupaných sedlových brašen. Jejich pomačkané obleky pokrývala vrstva prachu, stejně jako jejich vlasy, kůži i boty. Část obličeje jim hyzdily puchýře v místech, která nezakrýval jinak nepěstěný vous. K dokonalosti chybělo pouze hejno much bzučících kolem jejich hlav.

Ředitel hotelu opovržlivě zašilhal na ty dva pobudy, kteří s uslzenýma očima přistoupili k recepčnímu pultu.

„Nějaké vzkazy pro pokoje 424 a 425?“ otázal se Pitt a ukázal přitom bělostné zuby za opuchlými rty.

Recepční pozvedl obočí, když je konečně poznal, a nakrátko zmizel v malé kanceláři.

„Jedna zpráva a jeden balíček, pane.“ Podal Pittovi proužek papíru a malý balíček, celý pokrytý nálepkami svědčícími o noční přepravě.

Pitt si vzal vzkaz, balíček podal Giordinovi a spolu opustili recepční pult.

„Je to od Korzova,“ oznámil Giordinovi.

„Prosím tě! Copak nám sděluje náš oblíbený agent KGB?“

„Odvolali ho na konferenci ministerstva zahraničí do Irkutsku. Posílá pozdravy a doufá, že naše expedice byla úspěšná. Spojí se s námi za pár dní, jakmile se vrátí do města.“

„To je od něj milé,“ komentoval Giordino s náznakem sarkasmu. „Rád bych věděl, jestli se Tereze s Jimem dostane toho luxusu, že na něj budou čekat.“ Pak roztrhl obálku noční zásilky a objevil starou knihu vázanou v kůži a těžkou sklenici s vitaminy. Zevnitř vypadla vizitka, kterou Al zvedl a podal ji adresátovi.

„Od manželky?“
Pitt přikývl a potichu četl rukou psaný vzkaz.

Tvá oblíbená kniha spolu s extra vitaminy, abys zůstal zdravý. Prosím, užívej šetrně, má lásko.

Děti posílají pozdravy z Havaje. Tím svým objevem starého vraku vyvolaly docela pozdvižení. Washington je bez tebe nudný, takže spěchej domů.

Loren

„Kniha a vitaminy? To není od paní Pittové moc romantické,“ provokoval Giordino.

„Ale je to můj oblíbený román. Působí mi rozkoš, když ho vidím.“ Pitt ukázal Giordinovi kožený hřbet knihy.

„Melvillova Bílá velryba. To je dobrá volba,“ konstatoval Giordino, „i když pro mě jsou zrovna tak dobrá komiksová dobrodružství Archieho a Veroniky.“

Pitt otevřel knihu a listoval v ní, dokud se neobjevily stránky s vyříznutým středem. Uprostřed falešné knihy ležel kolt.45 automat.

„Vidím, že ti poslala harpunu, Achabe,“ zašeptal Giordino a potichu zapískal.

Pitt otevřel lahvičku s vitaminy a vysypal z ní přes deset nábojů do koltu.

„Nemohla by se kongresmanka náhodou dostat do problémů, že po světě posílá střelné zbraně?“ zeptal se Giordino.

„Jenom kdyby ji chytili,“ usmál se Pitt, zavřel lahvičku a zaklapl knihu.

„Na Korzova nemá cenu čekat,“ tvrdil Giordino.

Pitt pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že se jenom otočíme. Nebude tu teď bezpečno, jakmile se Borjin dozví, proč se tak dlouho neozývá ten jeho buddhistický pistolník.“

„Taková sprcha a pivo by k plánovacímu procesu rozhodně přispěly pozitivně.“

„Nejdřív pár faxů,“ pravil Pitt a vydal se do stísněného kancelářského centra v sousedství haly. Sáhl do kapsy, vytáhl stříbrný přívěsek, který vzal v Borjinově laboratoři, a položil ho do

kopírky. Na získanou fotokopii pak naškrábal několik slov, strčil ji do faxu a zpaměti vytočil číslo do vzdálených končin. Pak nakrmil fax stránkami z manuálu seizmografu a vytočil další číslo.

„To by mělo pěkných pár rukou udržet dál od lumpáren," řekl pro sebe cestou nahoru do svého pokoje.

# # #

BÝVALÝ PŘÍSTŘEŠEK PRO KOČÁRY V Georgetownu zvenku vypadal jako jakákoliv jiná nóbl rezidence ve snobské čtvrti Washingtonu D. C. Zvětralé cihlové zdi měly čerstvě natřené okapy, skleněná okna z devatenáctého století jiskřila čistotou a nevelký okolní trávník byl pečlivě sestříhán. Byl to obrovský kontrast proti interiéru domku, který připomínal skladiště knih newyorské veřejné knihovny. Prakticky všechny stěny uvnitř lemovaly knihovny z leštěného dřeva, každá až po okraj přecpaná historickými publikacemi o lodích a plavbě na moři. Další knihy se povalovaly na stole a kuchyňských pultech, nemluvě o kupičkách knih na strategických místech podlahy.

Excentrický vlastník domu, St. Julien Perlmutter, by si jiné uspořádání ani nepřál. Knihy představovaly velkou vášeň pro jednoho z prominentních celonárodních znalců námořní historie, kterému se podařilo shromáždit referenční sbírku, nad níž slintali snad všichni knihovníci i soukromí sběratelé. Byl však štědrý v poskytování údajů z archivu, rád sdílel znalosti a zdroje se všemi, kdo stejně jako on milovali moře.

Pípnutí a zavrčení faxu teď vzbudilo Perlmuttera v přecpaném koženém křesle, kde usnul při pročítání palubního deníku slavné lodi duchů *Mary Celeste.* Namáhavě zvedl z křesla svých téměř dvě stě kilo a odešel do pracovny, aby převzal fax. Když dočetl krátký vzkaz na úvodní stránce, podrbal se v husté šedivé bradce:

> St. Juliene, máš u mě láhev čerstvého kumysu, jestli to dokážeš identifikovat.
>
> Pitt

„Kumys? To je zatracené vydírání," zamumlal s úsměvem.

Perlmutter byl velkým gurmánem, milujícím drahá a exotická jídla, jak konečně dosvědčovalo jeho ohromné břicho. Pitt se teď dotkl jeho kulinárního nervu úplatkem v podobě mongolského zkvašeného kobylího mléka. Perlmutter pozorně prostudoval následujících šest faxových stránek, jež ukazovaly přední a zadní stranu stříbrného přívěsku.

„Dirku, já nejsem žádný klenotník, ale vím, kdo by to mohl poznat," řekl nahlas. Zvedl telefon, vytočil číslo a pak již čekal, až mu odpoví lidský hlas.

„Gordon? Tady je St. Julien. Povídám, já vím, že jsme měli na čtvrtek domluvený oběd, ale potřeboval bych tvou pomoc. Mohli bychom se sejít místo čtvrtka dnes? Fajn, fajn, postarám se o rezervaci a sejdeme se v poledne."

Perlmutter pověsil sluchátko a znovu se zadíval na obrázek přívěsku. Jelikož to pocházelo od Pitta, dalo se očekávat, že za tím stojí pěkně divoká historka. Divoká a nebezpečná.

# # #

KDYŽ PERLMUTTER VSTOUPIL do podniku Monocle v blízkosti Capitol Hillu, restaurace překypovala davy pracujících chtivých oběda. Byla to oblíbená skrýš washingtonských politiků. Také nyní zde byla spousta senátorů, lobbistů a zaměstnanců Kapitolu. Perlmutter rychle objevil svého přítele Gordona Eetena v jednom postranním boxu. Byl totiž jeden z mála, který neměl na sobě modrý oblek.

„St. Juliene, rád tě zase vidím, můj příteli," pozdravil ho Eeten. Sám byl velký chlap a jeho komické způsoby se mísily s pozorným okem detektiva.

„Koukám, že mám co dohánět," ušklíbl se Perlmutter s pohledem na téměř prázdnou sklenici martini na stole.

Perlmutter přivolal barmana, požádal ho o Sapphire Bombay Gibson a pak si oba muži objednali oběd. Když pak čekali na jídlo, Perlmutter podal Eetenovi Pittův fax.

„Nejdřív povinnost, pak teprve jídlo, obávám se," pravil Perlmutter. „Jeden přítel narazil v Mongolsku na tuto brož a rád by věděl, o co se jedná. Můžeš to trochu objasnit?"

Eeten studoval fotokopii s tváří hráče pokeru. Jakožto odhadce starožitností slavné aukční síně Sotheby's posuzoval už tisíce různých historických předmětů, dřív než byly dány do veřejné aukce. Byl Perlmutterovým přítelem z dětství a dost často upozorňoval tohoto námořního historika, když se na blížící se aukci měla dražit nějaká zajímavost spojená s mořem.

„Odhadnout kvalitu je dost těžké," předeslal Eeten. „Nerad bych cokoliv tvrdil jenom podle faxové kopie."

„Jak znám toho svého přítele, na ceně mu tolik nezáleží. Jsem přesvědčen, že ho zajímá hlavně stáří té věci a historické souvislosti."

„Proč jsi to neřekl hned?" odpověděl Eeten a viditelně si oddechl.

„Takže ty víš, co to je?"

„Jistě. Myslím, že vím. Viděl jsem cosi podobného v té hromadě, co jsme dražili před pár měsíci. Samozřejmě bych ale musel vidět ten předmět na vlastní oči, než bych ho mohl označit za pravý."

„Co mi o tom můžeš povědět?" otázal se Perlmutter s připraveným malým notýskem.

„Zdá se, že původně pochází od Seldžuků. Dvojhlavý orel, velice unikátní motiv, byl oblíbený symbol jejich dynastie."

„Jestli mi dobře slouží paměť, Seldžukové byli svazem tureckých muslimů, kteří krátce vládli celé velké části byzantské říše," poznamenal Perlmutter.

„Správně. Obsadili Persii kolem roku 1000, ale vrcholu jejich moc dosáhla asi o dvě stě let později, těsně před tím, než byli poraženi Chvarezmidovou říší pod vedením Ala ad-Din Muhammada. Seldžukové byli zruční umělci, zejména v řezání do kamene, ale byli i šikovní metalurgové. Dokonce jeden čas razili ze stříbra a mědi mince."

„Takže je možné, že tento přívěsek vyrobili oni."

„To rozhodně možné je. Ta drobná kaligrafie odpovídá seldžuckému zvyku z pozdějších let napsat na kovový výrobek islámskou modlitbu nebo věnování. Na Kolumbijské univerzitě je jeden profesor, který by ti ten nápis dokázal přeložit. Nejspíš je to

napsané v jazyku Kufic. Kdo ví, třeba je to osobní věnování sultánovi.“

„Myslíš, že to mělo vztah k sultánově rodině?“

„Ano. Víš, Seldžukové jen zřídka na své výrobky užívali stříbro nebo zlato. Tyto materiály považovali za luxus, což poněkud překračovalo islámský ideál prostoty. Tato pravidla samozřejmě neplatila pro sultány, z nichž někteří dokonce vzácné kovy hromadili. Takže jestli je ten přívěsek skutečně ze stříbra, jak se zdá, pak je velice pravděpodobné, že se to týká samotného sultána.“

„Takže hovoříme o Seldžucké manufaktuře z doby kolem roku 1100 až 1200 a snad i o sultánově rodu,“ shrnul Perlmutter a horečně dopisoval poznámku do zápisníku.

„Nejspíš to tak bude. Ty předměty, které jsme nedávno dražili, byly součástí pokladu šacha Malika, seldžuckého sultána, který zemřel roku 1092. Je zajímavé, že tvůj přítel našel tenhle předmět v Mongolsku. Jak jsem se už zmínil, Seldžuky vyhnal Al ad-Din Muhammad, kterého zase poté kolem roku 1200 porazil Čingischán. Toto mohlo být částí válečné kořisti, kterou přivezli domů Čingischánovi vojáci.“

Objevil se číšník a prostřel na stole jejich oběd – steak pro Eetena a porci telecích jater pro Perlmuttera.

„To je pozoruhodný rozhled, Gordone. Myslím si totiž, že se takové asijské artefakty z dvanáctého nebo třináctého století na trhu příliš často neobjevují.“

„To je legrační. Předměty z této oblasti a časové etapy vídáme opravdu jen zřídka. Jenže před nějakými osmi devíti lety se na nás obrátil jeden prostředník z Malajsie, který měl prodat nějaké věci a který nás od té doby nepřetržitě zásobuje trvalým proudem artefaktů. Vsadil bych se, že jsme tehdy prodali artefakty tohoto druhu za dobrých sto milionů dolarů. A navíc vím pozitivně, že podobné množství prodal i přes Christie’s.“

„Nepovídej. Máš nějakou představu o možném zdroji těch památek?“

„Můžu jenom spekulovat,“ prohlásil Eeten, zatímco přežvykoval svůj steak. „Ten malajský prostředník je veliký tajnůstkář a odmítá sdělit svůj zdroj. Nikdy jsem se s ním nesetkal osobně. Ale taky nám

nikdo nikdy neposlal žádný podvrh. Každá zásilka obsahovala jenom stoprocentně pravé věci.“

„Vypadá trochu zvláštně, že takovéto množství artefaktů pochází z Malajsie.“

„Pravda, ale zboží se sem mohlo dostat odkudkoliv. Ten člověk je pouhý prostředník. Dokonce ani jeho jméno, ani jméno firmy nezní malajsky.“

„Jak se jmenuje?“ položil Perlmutter otázku spolu s příborem.

„Má zvláštní jméno. Jmenuje se Burjatova obchodní společnost.“

38

TEREZA ZAŽILA MÍRNOU ÚLEVU, když se dveře do jejího pokoje otevřely a strážný jí pokynul, aby vyšla na chodbu. Jestli mě hodlají zabít, tak budiž, pomyslela si. Bylo by to nakonec lepší než nekonečné věznění v děsivém očekávání.

Od chvíle, kdy ji bez jediného slova vysvětlení zamkli do místnosti, neměla s nikým kontakt, jen občas jí někdo strčil do pokoje podnos s jídlem. I když o návštěvě čínské delegace nevěděla, slyšela přijíždět a odjíždět kolonu automobilů. Větší záhadou byla pro ni ozvěna střelby odněkud ze vzdálenější části areálu. Snažila se vyhlédnout malým okénkem v zadní části místnosti, ale kromě vířících oblaků prachu nic neviděla. Když příštího dne bezmyšlenkovitě znovu zírala oknem, zpozorovala klusající jezdce na koních, i když to vypadalo, že je jich méně.

Teď tedy vyšla ze dveří a s potěšením spatřila Wofforda, stojícího na chodbě a opírajícího se o hůl. Vřele se na ni usmál.

„Tak je po prázdninách," poznamenal. „Počítám, že nám zase začne práce."

Jeho slova se ukázala být prorocká, jelikož je oba eskortovali zpět do pracovny. U stolu tam seděl Borjin, čekal na ně a kouřil tlustý doutník. Zdál se být uvolněnější než posledně a doslova překypoval arogancí.

„Pojďte se posadit, přátelé," zval je gestem ke stolu. „Doufám, že jste si užili ten volný čas bez práce."

Jistě," odpověděl mu Wofford. „Zírání do čtyř stěn bylo velice uklidňující."

Borjin tento komentář přešel a ukázal na čerstvou kupu seizmologických hlášení.

„Vaše práce zde je téměř dokončená,“ řekl. „Je tu však určitá naléhavá záležitost ohledně správného umístění vrtů v této lokalitě.“ Rozložil topografickou mapu zachycující oblast o rozloze skoro pěti set čtverečných kilometrů. Tereza a Wofford podle značení poznali, že se jedná o část čínské pouště Gobi, jihovýchodně od mongolských hranic.

„Už jste nám poskytli data o řadě vrtů v této oblasti. Musím říct, že vaše hodnocení bylo pokaždé velice zasvěcené,“ řekl blahosklonně. Jak si můžete všimnout, místa, která jste už viděli, jsou na mapě vyznačená. Chci, abyste znovu zhodnotili ty vrty v relacích k celé oblasti a stanovili priority zřízení pokusných vrtů v této krajině za účelem maximálního zvýšení produkce.“

„Nejsou ta místa na čínském území?“ vznesl Wofford citlivý dotaz.

„Ano, jsou,“ odpověděl Borjin lhostejným tónem, ale další vysvětlení nenabídl.

„Vy víte, že případná ložiska budou dost hluboko?“ otázal se Wofford. „To je také nejspíš důvod, proč se o nich až dosud nevědělo.“

„Jistě. Máme příslušné vybavení, schopné vrtat do takové hloubky,“ odpověděl Borjin netrpělivě. „Potřebuju dvě stě maximálně produktivních vrtů do šesti měsíců. Najděte je.“

Borjinova arogance se konečně Wofforda dotkla. Tereza podle narůstajícího zrudnutí jeho obličeje viděla, že každou chvíli tomu Mongolovi řekne, aby se šel vycpat. Proto rychle zasáhla.

„To můžeme udělat,“ vyhrkla. „Bude nám to trvat tak čtyři až pět dní,“ dodala ve snaze získat nějaký čas navíc.

„Potřebuju to do zítřka. Odpoledne se s vámi setká můj provozní ředitel k podrobnému rozboru vaší analýzy.“

„Budeme moct odjet do Ulánbátaru, až to skončíme?“ zeptala se.

„Zařídím, aby vás následujícího rána čekal dopravní prostředek.“

„V tom případě bychom se do toho měli pustit,“ odpověděla Tereza, popadla složku a na stole rozložila jednotlivé záznamy. Borjin se zatvářil trochu nevěřícně, ale pak přikývl, vstal a opustil místnost. Když zmizel v chodbě, Wofford se obrátil na Terezu a zavrtěl hlavou.

„To byl ale zářný příklad spolupráce,“ zašeptal. „To ses tak polepšila?“

„Nejlepší je, když si myslí, že mu věříme,“ odpověděla a přitom si jednu zprávu přidržovala před ústy. „Navíc nechci, abys ho zranil, což by mělo vzápětí za následek naši smrt.“

Wofford se omluvně pousmál, protože si uvědomil, jak blízko pravdě Tereza byla.

Stále s ohledem na bezpečnostní kamery Tereza vytáhla ze složky mapu, nenuceně ji převrátila a rozložila kolem několik seizmologických záznamů. Na prázdnou zadní stranu napsala „Nápady na útěk“. Připojila několik poznámek a přesunula mapu k Woffordovi. Ten mapu zvedl a pozorně si přečetl Terezin vzkaz. Jak tak držel papír blízko před očima, Tereza si všimla, že kousek níž na rubové straně je další mapa – tentokrát Perského zálivu. Na různých místech mapy byly nakresleny červené zubaté čáry. Tereza zahlédla červené kolečko kolem dvou bodů na dvojici silných čar. Jedno kolečko bylo ve městě Ras Tanura, druhé kolem malého ostrůvku u pobřeží Iránu.

„Jime, podívej se na tohle místo,“ přerušila ho a převrátila mapu, aby na ni lépe viděl.

„To je mapa tektonických zlomů,“ prohlásil Wofford, když si mapu prohlédl. „Ukazuje hranici tektonických ploten, probíhající těsně vedle Perského zálivu, a z ní vycházející větší zlomové trhliny.“

Jelikož byli oba od chvíle zajetí zcela izolováni od světa, nemohli vědět nic o devastujícím zemětřesení, jež v nedávné minulosti zasáhlo Záliv. Zatímco Wofford dál studoval dva rudé kroužky, Tereza se prohrabávala zbytkem záznamů a nalezla dvě další podobné mapy. První z nich byla zvětšená mapa jezera Bajkal na Sibiři.

„No ne, podívej se na tohle,“ vyzvala svého společníka a podala mu mapu. Prstem ukázala na horní okraj modrého jezera. Těsně nad špičkou prstu se táhla přes severní břeh velká zlomová čára, červeně zakroužkovaná. Na mapě byl rovněž zakreslen nově zbudovaný ropovod, probíhající asi dva až tři kilometry severně od břehu.

„Nemyslíš si snad, že prováděli něco kolem tektonického zlomu, co by vyvolalo na jezeře obří vlnu?“ ujišťovala se Tereza.

„Kromě použití nukleární nálože nevím, jak by to dokázali,“ odpověděl Wofford, ačkoliv jeho hlas značně postrádal na přesvědčivosti. „Co je na té druhé mapě?“

Tereza ji položila na hromádku papírů. Oba v ní rázem poznali mapu aljašského pobřeží v úseku od Anchorage dolů k Britské Kolumbii. Žlutou fixou byl zvýrazněn aljašský ropovod, vedoucí do vnitrozemí od svého konečného bodu v přístavním městě Valdez.

Metr a čtvrt tlusté potrubí zde vede surovou ropu z bohatých polí v Prudhoe Bay na North Slope na Aljašce, vydávajících denně milion barelů pro americký domácí trh.

S rostoucími obavami ukázala Tereza na silnou čáru zlomu vyznačenou na mapě těsně podle břehu. Kolem jednoho bodu na této linii, přímo v sousedství přístavního města Valdez, byl nakreslený tmavočervený kroužek.

V tichých obavách teď oba zírali na tu rudou značku a v duchu přemítali, jakou hrůzu má asi Borjin připravenou v zásobě pro Aljašský ropovod.

39

HIRAM YAEGER ZHLTL SENDVIČ s grilovaným kuřetem, zapil ho zeleným čajem a pak se omluvil svým společníkům u stolu. Šéf počítačového výzkumného střediska agentury NUMA zřídkakdy opouštěl svůj drahocenný panel s hardwarem na delší dobu, takže i teď rychle zamířil do svého brlohu v desátém patře budovy washingtonského velitelství. Na cestě z jídelny se musel sám pro sebe usmát, když zaregistroval odsuzující pohled, jejž mu věnovala dvojice politiků, která tu byla na návštěvě. Vedle jejich modrých obleků vypadal padesátiletý člověk v tričku s Rolling Stones opravdu poněkud zvláštně.

Vyzáblý počítačový kouzelník dával okázale najevo svou nonkonformitu tím, že chodil v džínsech a kovbojských botách a nosil dlouhé vlasy svázané do ohonu. Jeho schopnosti však zcela zastiňovaly jeho zjev, o čemž svědčilo obsáhlé počítačové centrum, které vybudoval prakticky z ničeho. V jeho databázi se nalézal vyčerpávající soubor celosvětových výsledků výzkumu z oblasti oceánografie a podmořských studií, stejně jako aktuální mořské a povětrnostní podmínky, získávané ze stovek monitorovacích stanic po celém světě. Yaeger došel k závěru, že počítačové centrum je vlastně takový meč s oboustranným břitem. Jeho obrovská počítačová kapacita trvale podněcovala zástup výzkumníků NUMA, žádostivých uplatnit své schopnosti v nejnovějších projektech. Přesto Yaeger nikdy neodmítl ani žádost na využití počítače v rámci agentury.

Když se v desátém patře otevřely dveře výtahu, Yaeger vešel do rozlehlé počítačové laboratoře, v jejímž čele stál počítačový pult uspořádaný do podkovy. V jednom z houpacích křesel před tímto pultem seděl lehce plešatějící muž s přátelskou tváří.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ usmál se neznámý. „Zastihl jsem tě nepřítomného v tvém pelechu.“

„Na rozdíl od mých milovaných počítačů já musím občas jíst,“ odpověděl Yaeger. „Rád tě zase vidím, Phile,“ dodal, když mu potřásal rukou. „Jak jde život tam dole, v tom vašem kamenolomu?“

Doktor Phillíp McCammon se nad tímto názvem uchechtl. Jako šéf Oddělení námořní geologie NUMA pracoval McCammon jako stálý expert na mořský sediment. Jeho oddělení bylo zcela náhodou umístěno do podzemního patra budovy velitelství.

„Stále ještě roztloukáme šutry,“ pravil McCammon. „Nicméně bych ti byl vděčný, kdybys nám dovolil využít svou počítačovou techniku.“

„Mé království je ti zcela k dispozici,“ odpověděl Yaeger slovy i gestem ruky směrem k vybavení kolem sebe, které představovalo kapacitu zhruba šesti superpočítačů.

„Nebudu chtít obsadit tvůj zámek na dlouho. Dostal jsem neoficiální požadavek od jednoho kolegy z Langley, abych se podíval na některé seizmické údaje. Počítám, že CIA se zajímá o ta dvě poslední zemětřesení, která zdemolovala Perský záliv.“

„Je to velice zajímavá náhoda, že došlo ke dvěma velkým zemětřesením tak blízko sebe. Přitom obě způsobila závažný problém v zásobování naftou. Jestli dojde ještě k nějakému zvýšení ceny, tak do práce začnu jezdit na kole,“ remcal Yaeger.

„To nebudeš sám.“

„Čím ti tedy můžu pomoct?“

„Hoši z Langley už zařídili, aby Národní informační centrum pro zemětřesení v Goldenu, stát Colorado, poslalo kopie svých kompletních historických záznamů o globální seizmické aktivitě v posledních pěti letech,“ odpověděl McCammon a podal Yaegerovi papír s příslušnými kontaktními adresami. „Jeden z mých analytiků vytvořil počítačový program, který je schopný vyhodnotit specifické charakteristiky obou zemětřesení v Zálivu. Tyto parametry potom budou porovnány s globální seizmickou databází, aby se zjistilo, jestli nevykazují nějaké shodné rysy.“

„Myslíš, že by v tom mohlo něco být?“

„Ne, nedokážu si to představit. Pomůžeme však těm špionům od vedle a zodpovíme pár základních otázek.“

Yaeger přikývl. „To není problém. Dám pokyn Max, aby odpoledne nahrála data z Goldenu. Pošli mi svůj softwarový program a ráno tu budeš mít odpovědi.“

„Díky, Hirame. Hned ti ho sem pošlu.“

McCammon zamířil k výtahům, Yaeger se otočil ke klávesnici s monitorem a začal zadávat sekvenci příkazů. Když si povšiml několikastránkového faxu ležícího v košíku příchozí pošty, přestal psát. Zaúpěl, když si přečetl, že fax přichází z hotelu Continental v Ulánbátaru.

„Neštěstí nechodí nikdy samo,“ mumlal si pod vousy a probíral se faxem. Pak ho odložil a znovu se vrátil ke klávesnici.

V okamžiku se na opačném konci ovládacího pultu zjevila půvabná žena. Měla na sobě prostou bílou blůzu a skládanou vlněnou sukni, dosahující ke kolenům.

„Dobré odpoledne, Hirame. Přemýšlela jsem, jestli mi dnes zavoláš.“

„Ty přece víš, že to bez tebe nevydržím, Max,“ odpověděl Hiram. Max byla jakási fáta morgána, holografická představa vytvořená Yaegerem jako přátelský styčný článek s počítačovou sítí. Byla stvořena s podobou Yaegerovy manželky, avšak s neměnící se postavou dvacetileté ženy. Max se pro Yaegera stala velice reálnou, stejně jako pro další obyvatele velitelství agentury NUMA, kteří spoléhali na její umělou inteligenci a schopnost řešit složité problémy.

„Komplimenty ti pomůžou vždycky,“ zavrkala sladce. „Co to je dnes? Velký problém, nebo jen malý?“

„Od obojího trochu,“ odvětil. „Možná to pro tebe bude znamenat celonoční práci, Max.“

„Ty přece víš, že nikdy nespím,“ opáčila a vyhrnula si rukávy blůzy. „Kde začneme?“

„Myslím,“ pravil a přitáhl si fax před sebe, „že bychom měli začít nejdřív se šéfem.“

40

TROPICKÉ SLUNCE se pomalu šplhalo nad kopce s lávovým podložím a kokosovými palmami, až nakonec zakotvenou bárku zalilo svým zlatým světlem. Na palubě tohoto plavidla se z reproduktorů valily rytmické zvuky skupiny havajských kytar a maskovaly tak hučení přenosného generátoru.

Summer, Dirk a Dahlgren už vstali ze svých kójí nacházejících se v malém krytém přístřešku a začali se připravovat na dlouhý pracovní den pod vodou. Dirk pomocí kompresorů naplnil nádrže vzduchem, Summer mezitím dojedla snídani z čerstvých banánů a papaje, kterou zakončila sklenicí právě vymačkaného džusu z guavy.

„Kdo jde první?“ zeptala se s pohledem upřeným na klidnou ranní hladinu obklopující bárku.

„Myslím, že kapitán Jack už sestavil pracovní pořádek,“ odpověděl Dirk a kývl směrem k Dahlgrenovi.

Ten měl na sobě plavky, sandály a poněkud opranou havajskou košili. Právě se skláněl nad potápěčskou výbavou, kontroloval regulátory a dvě lehké potápěčské helmy. Přídomek kapitán měl původ v obnošené modré čepici, kterou nosil. Byla to klasická kapitánská čapka, oblíbená mezi bohatými jachtaři, se zkříženými zlatými kotvami vpředu. Nicméně Dahlgrenova čepice vypadala, jako by ji přejel tank M-l.

„Ano,“ vyštěkl Dahlgren vážným hlasem. „Dole budeme pracovat v devadesátiminutových směnách, vždy dva potápěči najednou, po přestávce se budou střídat. Dirk a já si vezmeme první směnu, pak se na druhou směnu můžeš ke mně připojit ty, zatímco Dirk bude mezitím pracovat na svém opálení,“ pronesl k Summer.

„To mi připomíná, že na palubě tohoto vraku jsem dosud neobjevil šejkr,“ upozornil zklamaně Dirk.

„Je mi moc líto, ale musím ohlásit, že poslední zásoba rumu stejně minulé noci jaksi zmizela. Samozřejmě, šlo o alkohol k lékařským účelům," dodal Dahlgren.

Dirkovi se v obličeji objevila panika, zatímco Summer obrátila oči k nebi, čímž nejspíš chtěla vyjádřit otázku „Proč já?".

„Dobře tedy, mí rekruti, dejme se do práce. Kdybychom měli štěstí a našli kormidlo, tak nás čeká spousta dřiny s jeho vyproštěním. Pak musíme ještě uvolnit ze dna značky, uložit je a taky bych rád měl nějakou časovou rezervu, než se vrátí *Mariana Explorer* k dalším průzkumům."

Dahlgren vstal, sundal kapitánskou čapku a hodil ji napříč palubou. Čepice opsala perfektní spirálu a narazila Summer do prsou. Ta zareagovala včas, takže pokrývku hlavy zachytila.

„Tak vidíš," utrousil Dahlgren, „ty bys na *Bounty* dokázala velet daleko líp než já."

Dirk se zasmál, Summer zrudla, ale pak odsekla: „Opatrně, nebo ti náhodou přeruším dodávku vzduchu, až budeš dole."

Dirk nastartoval dva kompresory, pak se připojil k Dahlgrenovi a navlékl si neopren do teplých vod. Budou se potápět najeden kompresor, který jim bude dodávat vzduch. Tím se zbavili nutnosti nosit na zádech nemotorné kyslíkové bomby, takže se jim bude snáz pracovat a navíc si prodlouží dobu pobytu v hloubce. Jelikož vrak byl v pouhých deseti metrech pod hladinou, mohli, teoreticky vzato, pracovat pod vodou třeba celý den, aniž by se museli obávat křečí.

Summer dala dohromady odsávačku a pod vodu strčila pořádný kus trubky z PVC. Ústí druhého kompresoru bylo připojeno na vývod odsávačky přes ovladatelný ventil. Summer zvolna ponořovala trubku na vzduchovodné hadici, až se dotkla dna a tah za hadici povolil.

Dirk si navlékl ploutve a pohlédl na hodinky. „Uvidíme se za devadesát minut," řekl Summer a nasadil si potápěčskou helmu.

„Nechám svítit," křikla Summer, aby ji bylo slyšet přes hukot kompresorů. Přešla k zábradlí a srovnala trojici vzduchových hadic, jež budou muset přesouváním sledovat postup podmořských prací. Dirk mávl na pozdrav a potom udělal z boku bárky krok do prostoru. Dahlgren ho následoval jen o pár vteřin později.

Řev kompresorů jako mávnutím kouzelného proutku zmizel, jakmile Dirk projel hladinou a ponořil se do tyrkysové hlubiny. Uvolnil si zalehlé uši, zamířil hlavou dolů a kopnutím ploutví se přiblížil ke vzduchové hadici. Popadl ji a vydal se za Dahlgrenem, který už plaval do hlubších vod. Zastavili se u dvou oranžových vlaječek, jež vykukovaly z písčitého dna. Dirk pozvedl odsávačku, postavil trubku kolmo, načež přepnul páčku ke vzduchové trubici. Do dolního konce trubice se začal hlasitě drát vzduch, pak probublával vzhůru, strhávaje s sebou písek a vodu. Dirk pohyboval základnou odsávačky sem a tam po dně, a jak odstraňoval písek v okolí značky, vyhloubil mělkou díru.

Dahlgren Dirka chvilku pozoroval a nakonec se postavil asi metr od něj. V rukou držel nerezovou násadu s křížovým držadlem na konci. Touto kovovou sondou začal vrtat do dna. Dostal se do hloubky přes půl metru, než narazil na něco pevného. Podle vibrace nástroje ve zkušených rukou odhadl, že narazil na dřevo. Vytáhl sondu z písku, posunul se o třicet centimetrů a proces opakoval. Po několika podobných sondážích mohl začít ohraničovat skrytý předmět malými oranžovými vlaječkami.

Jáma vyhloubená odsávačkou v Dirkových rukou rostla jen pomalu. Nejprve zamířil kolmo dolů, až narazil na plochý povrch, jenž byl silně obalen škeblemi. Když se podíval na obrysy vykreslené Dahlgrenovými značkami, uvědomil si, jak je onen zasypaný předmět veliký. Jestli to skutečně je kormidlo, pak si budou muset zásadně opravit odhad velikosti vraku.

Na palubě bárky Summer znovu zkontrolovala chod kompresorů a pak se posadila do plážového lehátka na opačné straně paluby, ale v dohledu hadic od kompresorů. Nad palubou vála svěží chladná bríza, ze které jí naskakovala husí kůže. Byla docela ráda, že ranní slunce palubu rychle ohřívá.

Šťastně do sebe nasávala kouzlo prostředí, s obdivem hleděla na rozeklané havajské pobřeží a opájela se úžasnou vůní exotické flory, kterou sem ze šťavnatě zeleného ostrova zanášel vítr. Když se zadívala na moře, zdálo se jí, jako by ty dlouhé vlny tichomořských vod s nadpozemskou intenzitou přinášely záři z modrých hlubin. Podvědomě zaregistrovala jakousi černou loď plující v dálce,

zhluboka se nadechla čerstvého mořského vzduchu a znovu se opřela v lehátku.

Je-li toto práce, pomyslela si pobaveně, pak nepotřebuju vůbec dovolenou.

41

PITT BYL UŽ VZHŮRU a oblečený, když na dveře jeho hotelového pokoje zaťukal jakýsi časný ranní návštěvník. Otevřel trochu rozechvěný, ale k jeho úlevě na chodbě stál Al Giordino a usmíval se.

„Našel jsem tohohle vagabunda, jak žebrá v hotelové hale," oznámil a trhl palcem přes rameno. „Napadlo mě, že třeba budeš vědět, co s ním."

Unavený a rozcuchaný Rudi Gunn vykukoval za Giordinovými širokými zády s výrazem úlevy v obličeji.

„Tak, můj dlouho ztracený zástupce ředitele," ušklíbl se Pitt. „My mysleli, že jsi objevil nějakou pěknou bábušku a přesídlil jsi do divočiny na Sibiř."

„Byl jsem naopak šťastný, že jsem se z té divočiny dostal. Nicméně bych tam nejspíš rád zůstal, kdybych věděl, že Mongolsko je asi tak dvakrát méně civilizované než Sibiř," prohlásil Gunn, vpadl do pokoje a složil se do křesla. „Nikdo mi neřekl, že v celé zemi není jediná dlážděná silnice. Jel jsem celou noc po něčem, o čem si nejsem ani jistý, že to byla cesta. Cítím se, jako bych na skákací tyči absolvoval trasu z New Yorku do Los Angeles."

Pitt mu podal šálek kávy z hotelového kávovaru. „Podařilo se ti sehnat naše pátrací zařízení a potápěčskou výbavu?" zjišťoval.

„Ano, naložil jsem to všechno na náklaďák, který mi laskavě buď zapůjčil, nebo případně prodal ústav, to si stále ještě nejsem jistý. Stálo mě to poslední ruble, kterými jsem uplatil ruského pohraničníka, aby mě pustil do Mongolska. Určitě mě považují za agenta CIA."

„Nemáš na to očička jako korálky," namítl Giordino.

„Myslím, že si nemůžu stěžovat,“ připustil Gunn s pohledem na Pitta. „Al mi vyprávěl o tom vašem courání po Gobi. Nepřipadalo mi to jako piknik.“

„To ne, zato je to nejlepší způsob, jak poznat zemi,“ usmál se Pitt.

„Ten šílenec v Xanadu… stále ještě zadržuje průzkumný tým?“

„Víme, že Roy je po smrti. O ostatních můžeme jen předpokládat, že jsou naživu a zdraví.“

Konverzaci přerušilo vyzvánění telefonu. Pitt zvedl sluchátko a krátce do něho promluvil, pak posunul aparát doprostřed stolu a zapnul reproduktor. Z něho se vyřinul pohodový hlas Hirama Yaegera.

„Pozdrav z Washingtonu, kde se místní byrokracie začíná divit, co se to stalo s jejich oblíbenými guru mořských hlubin,“ řekl.

„Kochají se objevováním kouzelných podmořských pokladů velkého Mongolska,“ napověděl Pitt.

„Přesně jak jsem čekal. Určitě jsi měl prsty v těch zarážejících zprávách, které přicházejí z vaší strany světa, viď?“

Tři muži v hotelovém pokoji na sebe nechápavě pohlédli.

„Měli jsme tu trochu napilno,“ pravil Pitt. „Jaké zprávy?“

„Čína dnes ráno vyhlásila, že postupuje celé teritorium Vnitřního Mongolska, které se připojí k Mongolské republice.“

„Všiml jsem si dole na náměstí davu lidí, kteří vypadají, že se chystají na nějakou oslavu,“ řekl Giordino. „Já myslel, že je to místní svátek.“

„Čína to pojala jako přátelské diplomatické gesto vůči starému sousedovi a při té příležitosti sezvali všechny možné významné členy západních vlád a OSN. Podzemní hnutí se přitom snažila celá léta o nezávislost pro Vnitřní Mongolsko nebo jeho připojení k vlastnímu Mongolsku. Tato otázka představovala dlouhé roky vysoce sporné téma při jednání s Čínou. Analytici v soukromí dodávali, že jde spíše o ekonomické důvody než politické. Někteří spekulovali, že dohody zahrnují výstavbu ropovodu a obchodní smlouvu o dodávkách ropy či jiných zdrojů nezbytných pro růst čínské ekonomiky. Přesto si jen menšina myslí, že Mongolsko disponuje dostatečně velkými zdroji ropy.“

„O tom to přesně je. Počítám, že můžeš prohlásit, že Al a já jsme byli skutečnou součástí vyjednávání,“ pronesl Pitt a potměšile pohlédl na Giordina.

„Já věděl, že s tím máte něco společného,“ smál se Yaeger.

„Daleko víc to má co společného se společností Avarga Oil a s Tolgojem Borjinem. Tady s Alem jsme viděli některé jeho zdroje. Podél hranice má už dokonce připravené skladovací kapacity.“

„Je pozoruhodné, jak rychle se dostal ke klíčům od zámku,“ uvažoval nahlas Giordino. „Musel mít zatraceně silnou vyjednávači pozici.“

„Nebo použil mylné údaje. Hirame, dokázal jsi vystopovat některé z informací, které jsem ti faxoval?“ otázal se Pitt.

„Max a já jsme tomu věnovali celou noc a snažili se vydolovat, co se dalo. Tenhle chlapík a jeho společnost však zůstávají jednou velkou hádankou. Mají bohaté zdroje, ale přitom fungují téměř utajeně.“

„Místní ruský kontakt potvrzuje podobné závěry,“ přidal se Giordino. „Co si myslíš o těch jeho ropných podnicích?“

„Neexistuje žádný záznam, že by Avarga Oil skutečně vyvážela z Mongolská ropu. Ono toho tady moc není, co by se dalo exportovat. Aktivně tady těží ropu jen skutečně pár vrtů.“

„Takže rozhodně nečerpají dostatečné množství na to, aby nějak podstatně uspokojili čínské požadavky nebo potřeby kohokoliv jiného?“

„O tom rozhodně neexistuje žádný důkaz. Legrační ale na tom všem je, že jsme objevili řadu uzavřených kontraktů se západními dodavateli těžebního zařízení. Při ceně ropy přes sto padesát dolarů za barel se dnes objevily nové tlaky na složitější výzkumy a zahájení vrtů. Dodavatelé těžebního zařízení mají velký objem nesplněných objednávek. Přesto se Avarga dostala do čela čekatelů. Je zřejmé, že v posledních třech letech zakoupili obrovský počet speciálního vrtného a skladovacího zařízení, aby to vše pak bylo předáno do Mongolska.“

„Něco z toho jsme našli i tady v Ulánbátaru.“

„Jediné zařízení, které jim, zdá se, chybí, je mechanismus na ražení tunelů. Nalezli jsme pouze jedinou zmínku o jednom exempláři, který byl vyvezen ze země do Malajsie.“

„My na jeden narazili také v Ulánbátaru.“

„Nefiguruje v tom třeba stínová společnost namísto naší Avarga Oil?“ nadhodil Pitt.

„Nejspíš ano. Ten model, který jste viděli, je určený pro mělké uložení potrubí. Jinými slovy je perfektní pro takové podloží, jako je třeba písek pouště Gobi. Co jsem ale nebyl schopen pochopit, jak jenom Borjin získal prostředky na všechny ty nákupy, když viditelně nemá žádné příjmy,“ pravil Yaeger.

„Účty platí Čingischán,“ poznamenal Pitt.

„Tomu vtipu nerozumím.“

„To není vtip,“ přidal se Giordino. „Čingis je zaparkovaný na Borjinově zadním dvorečku.“

Zatímco Giordino vyprávěl Gunnovi a Yaegerovi o existenci hrobky v Borjinově útočišti a o pozdějším objevu Huntova deníku v havarovaném třímotorovém letadle, Pitt vytáhl desetistránkový fax, který obdržel od Perlmuttera.

„St. Julien to potvrzuje,“ prohlásil Pitt. „Sotheby’s a další velké aukční síně jsou v posledních osmi letech nepřetržitě zásobovány uměleckými artefakty z dvanáctého a třináctého století z oblasti pevninské Asie.“

„Válečná kořist pochovaná spolu s Čingischánem?“ ujišťoval se Gunn.

„V ceně přes sto milionů dolarů. Perlmutter potvrdil, že ty artefakty pocházejí ze zeměpisných oblastí, jež Čingischán za svého života dobyl. Způsob odpovídá, stejně jako zdroj. Všechny věci byly odeslány stínovou malajskou firmou jménem Burjat Trading Company.“

Jenže to je stejná firma, která zakoupila stroj na ražení tunelů,“ zvolal Yaeger.

„Jak je ten svět malý. Hirame, až skončíme, možná byste se s Max mohli podívat na tu malajskou firmu trochu blíž.“

„Jasná věc. Počítám, že bychom si měli promluvit i o tom kousku německého štrúdlu, co jsi mi poslal.“

„Ach, ano. Ten dokument je psaný v němčině. Zjistili jste s Max něco?“

„Ne mnoho z dokumentu samého. Jak sis všiml, podobá se prvním stránkám nějakého technického manuálu. Nenašel jsi to poblíž nějakého velkého elektrického přístroje?“

„V místnosti plné počítačů napojených na jakési válcovité zařízení asi tři metry vysoké, stojící na třech nohách. Napadá tě, co by to mohlo být?“

„Nebylo tam dost údajů, aby se z toho dalo usoudit na přesnou funkci. Ty stránky jsou prostě operační instrukce pro akustický seizmický průzkum.“

„Mohl bys to zkusit ještě jednou, ale tentokrát srozumitelně?“ požádal Giordino.

„Většinou jde o záležitosti laboratorního experimentu. Von Wachter zjevně učinil v oblasti technologie pěkný skok kupředu.“

„Kdo je to von Wachter?“ zeptal se Pitt.

„Doktor Friedrich von Wachter. Význačný profesor elektroinženýrství na univerzitě v Heidelbergu. Známý pro svůj výzkum akustického seizmického záznamu. Max dokázala spojení mezi von Wachterem a dnes známým systémem akustického seizmického uspořádání. Jedna z jeho posledních publikací diskutuje teoretickou aplikaci parametrického uspořádání na podpovrchový záznam.“

Zatímco muži v hotelovém pokoji pozorně naslouchali Yaegerovu hlasu z reproduktoru, Gunn si nalil další kávu.

„I když jsou fakta poněkud nejasná, zdá se, že se doktoru von Wachterovi podařilo vyvinout fungující model seizmického záznamu,“ řekl. Jak víte, v oblasti průzkumu ropných ložisek seizmický záznam většinou využívá mechanických výbušnin, jako je dynamit, k vyslání šokové vlny do země. Odražené seizmické vlny jsou poté zaznamenány a vloženy do počítače, který z nich vytvoří obraz podpovrchových vrstev země.“

„Jistě. Námořní průzkumné lodě užívají vzduchové dělo, které produkuje otřesy,“ poznamenal Giordino.

„Von Wachter vyloučil z tohoto procesu výbušniny, namísto nich k vytvoření tlakové vlny využívá elektronické prostředky.

Akustickému znázornění, jestli tomu dobře rozumím, předchází zvukový vysokofrekvenční výbuch, který se pod povrchem změní v seizmické vlny.“

„Podle našich zkušeností pátrací vysokofrekvenční sonar není schopen dostatečného průniku, takže ‚nevidí’ příliš hluboko pod povrch země,“ konstatoval Giordino.

„To je pravda. Většina vln se odráží už blízko pod povrchem. Je zřejmé, že koncentrovaná exploze von Wachtera umožňuje masivnější bombardování akustickými vlnami, což zaručuje, že do hlubších vrstev země pronikne větší, tedy efektivní množství vln. Podle předběžných údajů v tom manuálu a vašeho přímého pozorování toho přístroje to vypadá, že von Wachter používá tři docela velké soustavy k vysílání zvukových vln.“

„Vsadil bych se, že právě tak našli Čingise,“ poznamenal Pitt. „Jeho hrobka měla být zahrabána na tajném místě v horách, spolu s hrobkami Kublajchána a dalších členů královské rodiny.“

„A oni to zřejmě používají k pátrání po ropných ložiscích,“ dodal Gunn.

„Takže to je velice cenná technologie, za kterou by každá olejářská firma ráda draze zaplatila. Doktor Wachter musí být bohatý muž,“ řekl Giordino.

„Obávám se, že je to mrtvý muž. On i jeho tým německých inženýrů zůstali před více než rokem pod lavinou v Mongolsku.“

„Proč jenom to zní podezřele?“ poznamenal Giordino.

„Musím ještě dodat, že v té době pracovali všichni pro Avarga Oil Company,“ řekl Yaeger.

„Další krev na Borjinových rukou,“ pronesl Pitt bez špetky překvapení. Bezohlednost společnosti Avarga Oil a jejího šéfa Tolgoje Borjina nebyla nic nového.

„Nic z toho nehraje,“ vzdychl si Giordino. „Jeden tým seizmického výzkumu povražděn, druhý unesen. Stroj na ražení tunelů, speciální vrtací zařízení, obrovské maskované skladovací prostory uprostřed pouště. Jedny z mnoha, alespoň podle slov našeho přítele Cengela – pastevce velbloudů. A to všechno spojené systémem podzemního potrubí, probíhajícího skrytě pustou pouští. Přesto však žádná známka těžby. Proč?“

Místnost na chvíli ztichla, ale horečně pracující mozky všech přítomných bylo téměř slyšet. Pak se po Pittově obličeji rozprostřel úsměv poznání.

„Protože," teď vyslovoval pomalu a zřetelně, „tam, kde se nalézá ropa, nemohli těžit."

„Borjin ale nejspíš uplatil každého, aby mohl postavit vrtné věže, kdekoliv v Mongolsku se mu zachce," oponoval Giordino.

„Co když ale ropa není v Mongolsku?"

„Samozřejmě," zareagoval Gunn, jemuž byla odpověď náhle zcela zřejmá. „Našel ropu v Číně, přesněji řečeno ve Vnitřním Mongolsku. Jak ale přesvědčil Cínu, aby se vzdala toho území, to je mi záhadou."

„Jsou na tom špatně," ozval se Yaeger. „Vzhledem k zemětřesení v Perském zálivu a požáru hlavního vývozního terminálu nedaleko Sanghaje ztratila Čína přes noc více než polovinu importovaného objemu ropy. Jsou v zoufalé situaci, a tudíž schopni reagovat i trochu iracionálně, jen aby nalezli co nejrychlejší řešení."

„To by vysvětlovalo ty skladovací prostory na hranicích. Třeba už teď mají ve Vnitřním Mongolsku nějaké tajné vrty, které postupně plní ty obří tanky," spekuloval Pitt. „Číňani uvidí jenom finální produkt, vyvážený z Mongolska, a nebudou mít ani tušení, že ropa se těží na jejich vlastním dvorečku."

„To bych chtěl radši být na téhle straně Velké zdi, až pochopí tenhle podfuk."

„Mohlo by to vysvětlovat, proč Borjin unesl ten průzkumný tým od jezera Bajkal," poznamenal Giordino. „Nejspíš potřebuje jejich odbornost k určení nejvhodnějšího místa k těžbě a dále k tomu, aby co nejrychleji dostal ropu ze země."

„Jenže podle mě by si tuto expertní činnost mohl klidně koupit na otevřeném trhu," namítl Yaeger.

„Možná. Nejspíš ale nechtěl riskovat prozrazení toho, kde se ta ložiska nacházejí."

„Možná je propustí, když teď uzavřel s Čínou dohodu," nechal se slyšet Gunn.

„To není moc pravděpodobné,“ namítl Pitt. „Už zavraždili Roye a pokusili se zabít i nás. Ne, obávám se, že ti lidé jsou prakticky mrtví, jen co se od nich Borjin dozví to, co chce vědět.“

„Už jste se spojili s americkou ambasádou? Musíme zaangažovat politické síly, aby je zachránily,“ vzplanul Gunn.

Pitt s Giordinem na sebe souhlasně pohlédli.

„V tomhle případě žádná diplomacie nefunguje, Rudi,“ promluvil Giordino. „Borjin je až příliš dobře chráněný. Naši ruští přátelé tuhle cestu zkoušeli, ale marně. A to v téhle části světa mají mnohem větší slovo než my.“

„Musíme ale přece něco udělat,“ nenechal se Gunn odbýt.

„Taky že děláme,“ řekl Pitt. „Jdeme po nich.“

„To nemůžete. Jít po nich jménem americké vlády by mohlo způsobit mezinárodní incident.“

„Ne, když o tom americká vláda neví. A, mimochodem, nezúčastníme se toho jen já a Giordino. Ty půjdeš s námi.“

Gunn náhle pocítil v krajině žaludku silně nepříjemný pocit a dále si uvědomil, jak mu mizí krev z tváří.

„Já věděl, že jsem měl zůstat na Sibiři,“ zamumlal.

42

DOKTOR McCAMMON vstoupil do počítačového centra agentury NUMA právě ve chvíli, kdy Yaeger skončil telefonát s Mongolskem. Na opačném konci ovládacího pultu se k němu obrátila Max a usmála se na něj.

„Dobrý večer, doktore McCammone," pozdravila ho. „Pracujete přesčas?"

„Och, dobrý večer," odpověděl McCammon, poněkud nejistý, zda si nemá připadat jako blázen, že hovoří s počítačovým obrazem. Nervózně se otočil a oslovil Yaegera.

„Ahoj, Hirame. Měl jsi dlouhý den?" otázal se. Všiml si, že Yaeger má na sobě stejné oblečení jako včera.

„Velice," odpověděl Hiram a potlačil zívnutí. „Včerejší pozdní požadavek šéfa nás docela zaměstnal. Čekali jsme tě už před několika hodinami."

„Větší část dne mi zabrala nějaká nečekaná schůze. Pochopil bych docela, kdyby se ti nepodařilo vytáhnout údaje z centra pro zemětřesení," konstatoval McCammon.

„Nesmysl," odpověděl Yaeger skoro dotčeně. „Max dokáže proniknout i tou nejlepší ochranou."

„Ano," opáčila Max, „a alespoň někteří z nás dokáží přitom ještě dodržovat způsoby."

„Natáhli jsme si ta data včera v noci," pokračoval Yaeger, jenž se rozhodl ignorovat komentáře, „a dnes brzy ráno jsme spustili váš program. Max," oslovil počítačovou repliku své ženy, „prosím, vytiskni doktoru McCammonovi kopii výsledků programu. A zatímco se to bude tisknout, mohla bys nám přednést slovní přehled tvých výsledků."

„Samozřejmě,“ zareagovala Max. Velká laserová tiskárna u boční stěny začala okamžitě hučet a chrlit vytištěné stránky, zatímco Max hledala vhodná slova.

„Údaje získané z Národního informačního centra zemětřesení pokrývají seizmickou aktivitu za posledních pět let, včetně těch dvou velkých otřesů, které nedávno zasáhly Perský záliv. Projela jsem váš program, analyzující obě zmíněná zemětřesení, pak jsem odfiltrovala klíčové společné rysy, vyskytující se v celé databázi. Kupodivu zůstalo několik charakteristik, jež se u těchto dvou zemětřesení vyskytovaly zcela unikátně.“

Max se pro větší efekt odmlčela, pak přistoupila blíž k Yaegerovi a McCammonovi a pokračovala ve svém výkladu.

„Obě události byly charakterizovány jako extrémně mělká zemětřesení s epicentry méně než tři kilometry pod zemským povrchem. Tímto se porovnávají s nejmělčími zemětřeseními, jejichž epicentrum se nachází v hloubce pěti až patnácti kilometrů.“

„To je ale významný rozdíl,“ poznamenal McCammon.

„Trochu méně důležitá je skutečnost, že obě zemětřesení byla tektonického, nikoliv tedy vulkanického původu. A jak víte, obě byla velká, tedy větší síly než 7 stupňů Richterovy stupnice.“

„Není to trochu zvláštní, dvě následná zemětřesení takové síly?“ ptal se Yaeger.

„Je to trochu neobvyklé, ale ne že by se to ještě nestalo,“ odpověděl McCammon. „Zemětřesení této velikosti třeba v takovém Los Angeles by přilákalo spoustu pozornosti médií, ale ve skutečnosti zemětřesení velikosti 7 a mohutnější se objeví někde ve světě v průměru každý měsíc. Jelikož se však obvykle odehrají v neobydlených oblastech nebo na dně mořském, většinou o nich ani neslyšíme.“

„Správně,“ pochválila ho Max. „I když fakt, že dvě takto silná zemětřesení udeřila tak blízko od sebe, představuje statisticky dost významnou anomálii.“

„Nějaké další podobnosti, Max?“ otázal se Yaeger.

„Ano. I když je obtížné odhadnout jejich sílu, zdá se, že napáchané škody nejsou úměrné velikosti otřesů. V obou místech se nalezly výrazné strukturální defekty, což přesahuje normu pro

zemětřesení této velikosti. Skutečná škoda odpovídala spíše zemětřesení síly 8.“

„Richterova stupnice není vždycky přesným změřením ničivé síly toho kterého zemětřesení,“ poznamenal McCammon. „To platí zejména pro epizody s nehlubokým ohniskem. V našem případě jsme měli dvě mělká zemětřesení, jež se ukázala být nesmírně ničivá. Intenzita na souši byla tedy několikrát větší, než by odpovídalo jejich stupni.“

Max se zamračila, jak se probírala databází, ale pak kývla směrem k McCammonovi.

„Máte naprosto pravdu, doktore. Primární seizmické vlny byly v obou případech mnohem menší intenzity ve srovnání s povrchovými vlnami.“

„Ještě něco, Max?“ otázal se McCammon, který se konečně dokázal s obrazem bavit uvolněně.

„Ano, poslední aspekt. Při obou zemětřeseních jsou na záznamu málo závažné vlny P, jež předcházejí vlastním seizmickým vlnám.“

„Předpokládám, že šlo o předběžné otřesy,“ konstatoval McCammon. „Nic neobvyklého.“

„Mohl by mi tady konečně někdo laskavě vysvětlit pojmy povrchových vln a P vln?“ otázal se unaveně Yaeger.

Max zavrtěla hlavou. „Copak tě musím učit všechno? To je přece elementární seizmologie. Klouzání desek při obvyklém tektonickém zemětřesení vyvolává tři typy uvolnění seizmické energie, neboli nárazové vlny, chceš-li. Počáteční vlna se nazývá primární, tedy P vlna. Má podobné vlastnosti jako zvuková vlna, je tedy schopná cestovat solidní skálou či dokonce i zemským jádrem. Poněkud pomalejší, a tudíž sekundární vlna se nazývá S vlna. Tyto vlny si dokáží razit cestu odsunutím skály stranou, a jakmile dosáhnou povrchu, vyvolávají vertikální i horizontální pohyby země. Navíc, jakmile se obě vlny přiblíží k povrchu, odrážejí se a vytvářejí dodatečné povrchové vlny, které jsou příčinou většiny chvění, pociťovaného na zemi.“

„Chápu,“ řekl Yaeger. „Takže z epicentra jsou v podstatě vysílány vlny o různých frekvencích.“

„Správně,“ přitakal McCammon.

„Je v těch místech, kde došlo ke dvěma zemětřesením, nějaká větší zlomová linie?“

„Perský záliv vlastně leží v blízkosti okrajů dvou tektonických ploten, jež se nazývají arabská a euroasijská. Téměř veškeré seizmické aktivity na celém světě se odehrávají v úzké zóně podél hranic ploten. Velká zemětřesení, jež jsme viděli historicky v Iránu, Afghánistánu a Pákistánu, nás vedou k závěru, že tyto dva poslední otřesy nebyly nic mimořádného, snad jen s výjimkou vzájemné blízkosti.“

„Počítám, že ten váš přítel v Langley toho nebude mít moc, čeho by se mohl chytit,“ poznamenal Yaeger.

„To nedokážu posoudit,“ odpověděl McCammon. „Ale díky tady Max bude mít k dispozici spoustu faktů, jež bude moct ověřovat.“

Doktor McCammon zamířil k tiskárně, aby si vyzvedl text, když Yaeger vychrlil na počítač ještě jednu otázku.

„Max, když jste spolu s Philem filtrovali ten program, porovnali jste s výslednými parametry ještě nějaké jiné zemětřesení?“

„No, ano. Snáz vám to ukážu graficky, takže, prosím, laskavě sledujte obrazovku a kochejte se.“

Velká tmavá obrazovka za Max se náhle rozsvítila a objevila se na ní barevná mapa světa. V Perském zálivu blikala dvě červená světýlka, připomínající dvojici posledních velkých zemětřesení. Po několika vteřinách se rozzářila záplava rudých teček v několika hroznech, soustředěných zejména v oblasti severovýchodní Asie. Následovala osamocená bílá pulzující tečka, poněkud severně od ostatních. McCammon odložil své zprávy a zvědavě přistoupil blíž.

„Podle údajů Národního informačního centra pro zemětřesení bylo identifikováno celkem třicet čtyři seizmických příhod, jež odpovídaly charakteristikami dvěma vzorovým zemětřesením. Poslední příhoda se odehrála před pouhým týdnem na Sibiři,“ pronesla Max s poukazem na osamocenou červenou tečku.

Yaegerovy únavou kalné oči se rozšířily úžasem. „Co umístění těch dalších?“ zeptal se.

„Primárně Mongolsko. Patnáct otřesů se odehrálo v horách východně od Ulánbátaru, deset v jižní mongolské provincii

Dornogov a dalších devět v oblasti těsně za čínskými hranicemi. Také na Sibiři se odehrálo jedno zemětřesení, u jezera Bajkal.“

„Mongolsko,“ mumlal si pro sebe Yaeger a nevěřícně kroutil hlavou. Pomalu se zvedl, mnul si červené oči a obrátil se na McCammona.

„Phile,“ oslovil ho, „myslím, že ty, já a Max potřebujeme nějaké kafe.“

43

SUMMER POSLOUCHALA na přenosné MP3 Nilse Lofgrena z jeho posledního CD, šťastně si pobrukovala líbivé melodie a přitom kontrolovala náplň vzduchových hadic, táhnoucích se přes bok bárky a mizejících pod hladinou. Začínala se nudit, takže se už těšila, až bude moct do vody a pracovat na druhém konci hadic. Stála, protahovala se, a jak tak zírala na moře, povšimla si černé lodě, kterou viděla už předtím, jak právě objíždí Kahakahakea Point. Něco v koutku mozku jí spustilo tichý alarm, když si uvědomila, že se cizí loď otáčí a nabírá kurz přímo na plavidlo NUMA.

„Jenom už žádné novináře, prosím tě, bože," pronesla vroucně nahlas v naději, že se nejedná o další várku lovců senzací. Prohlubující se podezření se však ozývalo stále hlasitěji. Když se podívala na cizí plavidlo pozorněji, konečně si uvědomila, co je zač.

Blížící se plavidlo byla vrtná loď. Podle všech standardů dost malá, dlouhá asi kolem osmdesáti metrů, přinejmenším třicet let stará a bylo na ní vidět, že pamatuje lepší časy. Z palubních odtoků se šířila rez, paluba a příďová nástavba byly pokryté špínou a mastnotou. Avšak celkový zjev lodi neděsil Summer tolik jako její určení. Co dělá vrtná loď v havajských vodách? Na havajských ostrovech nebyla žádná ropa, která by stála za řeč, a okolní oceán spadal velice prudce do hloubky více než tří tisíc metrů, takže jakékoliv vrty v moři by se velice prodražily.

Summer pozorovala starou loď, jak s bílou pěnou kolem otřískané přídě míří neustále přímo na ni. Loď byla teď už jen asi půldruhého kilometru vzdálená a nezdálo se, že by zpomalovala. Když se stále stejnou rychlostí přiblížila na půl kilometru, Summer střehla pohledem k provizornímu vlajkovému stožáru, vztyčenému na přístřešku, kde přespávali. Na stěžni se v ranní bríze třepotala

velká modrobílá vlajka s vykousnutým klínem hlásající přítomnost potápěčů, stejně jako vlajka s bílým diagonálním pruhem na žluté bójce.

„Mám ve vodě potápěče, ty idiote," zaklela mezi sevřenými zuby, když loď pokračovala v přímém směru na bárku. Loď byla už teď dost blízko, takže Summer zahlédla na jejím můstku dvě postavy. Rychle se přesunula k zábradlí na straně k vetřelci a rukou mávla k vlajce upozorňující na potápěče. Konečně se zdálo, že loď zpomaluje, ale stále se přibližovala naprosto bez jakékoliv opatrnosti. Teď už bylo jasné, že se chystá přirazit bokem k bárce.

Summer spěšně vklouzla do přístavku, kde na stěně visela vysílačka. Rychle naladila na VHF kanál 16 a promluvila do mikrofonu.

„Blížící se vrtné lodi, tady je výzkumná bárka agentury NUMA. Máme ve vodě potápěče. Opakuji, máme ve vodě potápěče. Držte se stranou, prosím. Přepínám."

Netrpělivě čekala na odpověď, ta ale nepřicházela. Opakovala svou výzvu s ještě větší naléhavostí v hlase. Opět bez odpovědi.

Tou dobou byla vrtná loď vzdálená už jen metry. Summer se vrátila k zábradlí, ječela na cizí loď a ukazovala na potápěčskou vlajku. Plavidlo se začalo otáčet, ale podle úhlu přiblížení bylo Summer jasné, že se připravuje přirazit bokem. Summer napůl očekávala, že uvidí opět hordu reportérů a kameramanů trpících mořskou nemocí, ale přesto se mačkajících podél lodního zábradlí. K jejímu překvapení však byla paluba na pravoboku a na zádi prázdná. Při pohledu na pustou palubu jí přeběhl mráz po zádech. Muži z příďové nástavby zůstávali skrytí na můstku.

Vrtná loď, vedená rukou zkušeného kormidelníka, vklouzla po bok bárky, až se zábradlí na pravoboku přesunulo nad její nižší zábradlí. Pomocí manévrovacích vrtulí nyní vrtná loď znehybněla, jako by byla k bárce mechanicky připojená.

Zdánlivě opuštěná loď zůstala minutu zcela bez života. Summer pozorovala vetřelce se směsí zvědavosti a obav. Pak se z nitra lodi ozval tlumený křik a ze dveří v lodní přepážce se vyřítilo šest mužů. Summer se jen jednou podívala na tu hordu už od pohledu tvrdých

Asiatů a zachvěla se strachem. Když šplhali na lodní zábradlí, odkud seskakovali na palubu bárky,

Summer se obrátila a tryskem dosáhla přístřešku. Cítila, že ji někdo pronásleduje, ale neotáčela se. Jakmile vtrhla dovnitř, strhla ze stěny vysílačku.

„Mayday, mayday, tady je…“

Její hlas se vytratil do ztracena, protože do přístřešku se natáhl pár mozolnatých rukou, strhl vysílačku ze zdi a vyškubl mikrofon, který Summer držela v rukou. S perverzním úšklebkem na tváři udělal cizí muž krok a celou vysílačku hodil přes palubu do moře. Spokojeně sledoval, jak se potápí. Když se otočil zpět čelem k Summer, s úsměvem, jenž odhaloval špinavé žluté zuby, byl na řadě on, aby zažil šok: Summer o krok postoupila a mohutně ho kopla do rozkroku.

„Ty hnusnej úchyle,“ proklela muže, jenž v bolestech padl na koleno. Oči mu lezly z důlků a bylo vidět, že kolísá závratí. Summer rychle ustoupila a rozmáchla se nohou k dalšímu kopu, kterým naplno zasáhla útočníkovu hlavu. Muž se složil na palubu, kde se v bolestech začal převalovat.

Další dva členové invazní skupiny viděli, jak skončil jejich druh. Proto se rychle na Summer vrhli a popadli ji za paže, aby ji zkrotili. Ta se přesto snažila osvobodit, dokud jeden z mužů nevytáhl nůž, nepřitiskl jí ho ke krku a nezavrčel jí do ucha páchnoucím dechem. Druhý z dvojice mezitím našel kus provazu, kterým jí spěšně svázali lokty a ruce před tělem.

Svázaná doslova i strachem a neschopná jednat, Summer si opatrně, leč pečlivě začala útočníky prohlížet. Byli bez výjimky menších, ale statných postav. Všichni to byli zjevně Asiaté, ale vysoké lícní kosti a kulaté oči ukazovaly na jiný než typicky čínský profil. Na sobě měli černé roláky a pracovní kalhoty a všichni vypadali, že jsou zvyklí na těžkou práci. Podle Summeřina názoru šlo o indonéské piráty, ale co si chtěli počít s takovou bárkou, to bylo nad její chápání.

Když se podívala na opačný konec plavidla, ucítila náhle obrovský kámen v žaludku. Zahlédla totiž dva útočníky, jak se rozmachují přinesenými sekerami, aby uvolnili kotevní lana.

Několika ranami lana skutečně přeťali a přesunuli se s týmž úmyslem na příď. Třetí muž je sledoval, obrácen zády k Summer. Jeho profil připadal Summer povědomý, ale teprve když se k ní obrátil čelem a ona uviděla dlouhou jizvu na jeho levé tváři, poznala v něm doktora Tunga. Pomalu k ní kráčel a cestou si prohlížel potápěčské vybavení na palubě. Muži se sekerami se zatím přemístili na příď. Když se Tung přiblížil, zavolala na něj.

„Tady žádné artefakty nejsou, Tungu," sdělila mu v přesvědčení, že žádný doktor není, jen zloděj starožitností.

Tung ji ignoroval, jen s nechutí sledoval běžící kompresory. Obrátil se a vyštěkl na muže, kterého Summer přivítala kopancem a jenž nyní kulhal po palubě a snažil se Summeřin zásah rozchodit. Na Tungův pokyn teď přistoupil k přístřešku, kde hučel přenosný generátor. Pak, podobně jako to předtím provedl s vysílačkou, zvedl generátor do vzduchu a hodil ho do vody. Za hlasitého bublání se přístroj ponořil pod hladinu a umlčel tak malý spalovací motor. Muž pak přesunul pohled na dva kompresory. Přikulhal k bližšímu z nich a začal pátrat po hlavním vypínači.

„Ne!" vykřikla Summer na protest.

Jakmile muž našel knoflík STOP, obrátil se se zlým úsměvem k Summer a palcem tlačítko zmáčkl. Kompresor se okamžitě se zasípáním zastavil.

„Na konci těch hadic jsou lidé," žadonila Summer.

Tung ji však nadále ignoroval. Namísto nějaké reakce jenom na svého pochopa kývl. Ten s bolestivými poskoky přešel k druhému kompresoru a s dalším úsměvem adresovaným Summer stiskl opět tlačítko STOP. Když hluk zařízení konečně utichl, Tung se přiblížil k Summer a naklonil se k ní.

„Doufám, že váš bratr je dobrý plavec," sykl.

V Summeřině nitru se zvedla vlna zuřivosti, která vytlačila dosavadní strach. Nahlas však neřekla nic. Muž, držící jí na krku nůž, přitlačil a pak v nějakém cizím jazyce oslovil Tunga.

„Mám ji zabít?"

Tung si mlsně prohlédl Summeřino opálené vytrénované tělo. „Ne," odpověděl, „vezmi ji na palubu."

Dvojice mužů dokončila svůj úkol na příďové kotvě a se sekyrami na ramenou přistoupila k Tungovi. Bárka nyní volně splouvala a proud ji hnal na volné moře. Na palubě vrtné lodě kormidelník ručně zapínal manévrovací vrtule, takže s lodí couval, aby udržel svou relativní pozici. S chybějícím pevným cílem se vrtné plavidlo muselo neustále houpat a kličkovat, aby nedošlo ke kontaktu s volně plující bárkou. Několikrát se obě lodě otřely boky. Bárka pokaždé šťouchla do větší vrtné lodi s hlasitým zazvoněním.

„Vy – zneškodněte gumový člun," vyštěkl Tung na jednoho muže se sekerou. „Všichni ostatní, vrátit se na loď."

Malý gumový zodiak byl uvázaný u přídě bárky pro případ, že by členové týmu NUMA potřebovali vyrazit na břeh. Muž se sekerou přešel na příď a několika švihy gumový člun uvolnil. Pak od pasu vytáhl nůž a na několika místech jím bodl do nafouknutého pontonu. Ucházející vzduch hlasitě syčel. Pro jistotu ještě člun zvedl do svislé polohy a překlopil ho přes zábradlí. Splasklý člun se chvíli pohupoval na hladině, až ho větší vlna zalila a poslala ke dnu.

Summer však z tohoto ničení viděla jen málo, protože ji už ten hrdlořez hrubě strkal k zábradlí. Myslí jí proudilo tisíce myšlenek. Má riskovat a pokusit se bojovat, když jí doslova drží nůž pod krkem? Jak by mohla pomoct Dirkovi a Jackovi? Bude k něčemu dobré, když vstoupí na palubu vrtné lodi? Každá otázka však přinášela jen čím dál horší odpověď. Nakonec došla k závěru, že má jen jednu šanci, a to ve vodě. Dokonce i se svázanýma rukama si troufala těm gangsterům uplavat. Kdyby se jí podařilo skočit do vody, mohla snadno podplavat bárku na opačnou stranu. Třeba by to pro ně znamenalo dostatečnou nepříjemnost, aby ji nechali být. A možná by pak byla schopná Dirkovi a Jackovi pomoct dostat se nějak na palubu a podstatně tak posílit vlastní obranu. Tedy, v případě, že jsou v pořádku.

Summer předstírala nedostatek odporu a následovala ostatní nejprve na vršek zábradlí a odtud na palubu větší lodi. Muž s nožem ji zespodu povysadil. Když se postavila na zábradlí, držel ji za loket. Z paluby se k ní vztahovaly ruce dalšího muže, které slibovaly, že jí pomůžou na palubu. Summer se natáhla, ale dřív než se dotkla mužovy ruky, úspěšně předstírala, že uklouzla. Pak kopla pravou

nohou za sebe a zasáhla svého strážného podpatkem do nosu. Podle tlumeného zapraštění věděla, že mu zlomila nos, ale neohlížela se, aby se přesvědčila, že se mu z obou nosních dírek valí krev. Namísto toho sklonila hlavu a vrhla se do úzké mezery, kde byl mezi trupy obou lodí vidět kousek mořské hladiny.

Zlomek vteřiny se vznášela ve vzduchu a očekávala šplouchnutí chladné vody. Jenže nic takového se nestalo.

Jako by se náhle zhmotnily z čirého vzduchu, nad zábradlím vystřelily dvě ruce, které ji popadly za košili na zádech a za pásek šortek, takže namísto vertikálního pádu cítila, jak se pohybuje na stranu, drsně naráží na zábradlí a pak tvrdě dopadá na palbu bárky. Sotva však dopadla, stejný pár rukou ji trhnutím postavil na nohy. Ty ruce patřily Tungovi, jenž prokázal pozoruhodnou sílu na muže skoro o třicet centimetrů menšího než ona.

„Teď půjdete na palubu," vyštěkl.

Úder přišel z levé strany a Summer byla o zlomek vteřiny pomalejší, než aby se stačila krýt. Tungova pěst ji zasáhla do čelisti a ona se zhroutila. Před očima se jí roztančily hvězdičky, ale nakonec neomdlela. Ve stavu omámeného polovědomí ji odtáhli na palubu velké lodi a pak dál na můstek, kde ji zamkli do malého skladiště za kormidelnou.

Ležela na velké roli lana a zdálo se jí, že se celý svět kolem ní točí. Náhle se jí zvedl žaludek, ani se nebránila a vyzvracela se do zrezavělého kbelíku v koutě. Okamžitě se cítila líp a přitáhla se k malému lodnímu okénku. Lačně nasávala čerstvý vzduch, takže po chvíli se její vidění postupně vyjasnilo. Pak uviděla, že vrtná loď stojí v zátoce na stejném místě, kde byla prve zakotvená bárka.

Bárka. Natahovala krk, až nakonec uviděla hnědou loďku, jak míří na moře. V této chvíli byla od nich už skoro dva kilometry. Zašilhala, aby lépe viděla a aby zahlédla alespoň nějakou stopu po Dirkovi a Jackovi na palubě. Ta však byla stále zoufale prázdná a odplouvala na volné moře evidentně opuštěná.

44

DIRKOVI PŘIPADALO, že se mu paže mění ve špagety. Odsávačka musela být totiž pořád namáhavě přidržována na požadovaném místě, odkud se ji neviditelný tlak vody neustále snažil odsunout. I když ho Dahlgren několikrát vystřídal, přesto manipuloval s tlakovou trubicí jistě více než hodinu. Práce vyčerpávala čím dál víc, jak při nastávajícím odlivu mačkal narůstající tlak vody povrchní vrstvy směrem od pobřeží na volné moře rychlostí téměř dvou uzlů. Proud byl mnohem slabší u dna, ale muž snažící se udržet kolísající odsávačku nad výkopovou zónou, byl na tom jako vlajkový stožár balancující na špendlíkové hlavičce.

Dirk nejprve namáhavě vrátil sací zařízení o několik centimetrů zpátky a pak pohlédl na potápěčské hodinky. Už jen patnáct minut do konce směny a pak ho čeká oddech od téhle monotónní práce. Postup byl pomalejší, než původně doufal, ale přece jen se mu podařilo odkrýt zhruba plochu čtverce o hraně téměř dvou metrů. Inkrustované dřevo bylo silné, ale ploché a tvarem odpovídalo lodnímu kormidlu. Pouze jeho velikost byla poněkud překvapivá. Dahlgrenovy sondy ohraničovaly předmět téměř sedm metrů dlouhý, což byl rozměr na kormidlo plachetnice značně obrovský.

Dirk sledoval stříbrnou šňůru vzduchových bublin stoupajících k hladině, až se jeho pohled zarazil na dnu nějaké velké černé lodi, zdržující se těsně vedle jejich bárky. Spolu s Dahlgrenem již chvíli slyšeli dunění blížících se motorů, šířící se pod vodou, a zvědavě sledovali, jak se jakýsi temný stín bezostyšně blíží k boku bárky. Viděli, jak se zapínají manévrovací vrtule, a cítili alespoň mírné uspokojení, že na ně nově příchozí snad nespustí nečekaně kotvu. Další skvěle finančně zajištěná skupina dokumentaristů, pomyslel si

Dirk. Zanedlouho k nim zaručeně začnou sestupovat podmořští fotografové. Hurá, pomyslel si sarkasticky.

Setřásl ze sebe rozmrzelost a soustředil se na přesun odsávačky nad jemný písek. Přiblížil ústí přístroje k malé kupičce a zjistil, že nesaje. Současně si uvědomil, že necítí vibrace a neslyší syčivý zvuk stlačeného vzduchu. Summer musela vypnout kompresor, čímž jim dává najevo, že se z nějakého důvodu mají vrátit na bárku. Nebo došel benzin. Chvíli tedy zůstal sedět, rozhodnut s vynořením minutu či dvě počkat, jestli Summer mezitím nenastartuje motor.

Několik metrů od něho zatloukal Dahlgren do písečného dna své sondy. Koutkem oka ho Dirk zahlédl, jak se narovnává. Něco v jeho pohybech se Dirkovi nezdálo, a tak se ohlédl, aby se přesvědčil o správnosti svých instinktů. Vtom Dahlgren upustil značku a oběma rukama chytil masku a přívodnou hadici. Nohy mu volně visely ke dnu. Někdo s ním škubl a teď s ním zachází jako s loutkou na niti, uvědomil si Dirk.

Neměl čas nějak reagovat, jelikož jen okamžik nato mu nějaká síla vytrhla odsávačku z rukou. Ta se vydala směrem k Dahlgrenovi. Dirk pohlédl vzhůru a uviděl, jak se ve vodě nad ním jeho vlastní lano napíná a posléze ho rovněž táhne vzhůru.

„Co ksakru…," začal hubovat, ale slova mu zamrzla v ústech, když se pokusil nadechnout. Vdechl jen malé množství vzduchu a pak už nic. Kompresor dodávající do hadic vzduch byl právě odpojen. Podobně jako Dahlgren sáhl nejprve po vzduchové hadici, aby se nevytrhla z obličejové masky. Vedle něj se divoce kývala odsávačka, jako nějaké kyvadlo, jež se vymklo kontrole. Velká plastová trubka se otočila proti němu, udeřila ho do nohy, pak se odrazila a zamířila opět jinam. Bez dodávky vzduchu, vytržený ze svého místa jako hadrová panenka a mlácený zdivočelou odsávačkou, to všechno dohromady představovalo dostatečné množství negativních faktorů, aby Dirk propadl panice. Odtud by pak byl jen malý krok k utonutí.

Dirk však neztratil hlavu. Značnou část svého života strávil potápěním. Technické problémy, se kterými bylo možno se pod vodou setkat, pro něj nebyly ničím novým. Mnohokrát se mu v mělkých vodách stalo, že beze zbytku vypotřeboval zásobu vzduchu

z nádrže. Uvědomoval si, že klíč k možnému přežití stavu nouze pod vodou či kdekoliv jinde spočívá v umění zůstat klidný a uvažovat logicky.

První nezbytností byl vzduch. Přirozenou reakcí by bylo okamžitě se vynořit na hladinu. Nebylo to však nezbytné. Při práci s dodávkou vzduchu z hladiny nosil každý potápěč u sebe malou nouzovou bombu se vzduchem. Byla jen nepatrně větší než termoska, měla obsah třicet litrů, říkalo se jí „ponny tank“ a obsahovala vzduch asi na deset minut. Dirk tedy jednou rukou uvolnil vzduchovou hadici a sáhl do levého podpaží, kde byla nádržka připevněna ke kompenzátoru vztlaku. Pootočil kohoutkem na lahvi a okamžitě se přes regulátor nadechl. Po několika hlubokých vdechnutích ucítil, že se mu srdce opět vrací do obvyklého rytmu.

Pomyslel na Dahlgrena, který byl napojený na stejný zdroj vzduchu. Asi deset metrů před sebou však uviděl trs vzduchových bublin stoupajících z Dahlgrenovy masky, což svědčilo o tom, že i jeho přítel dýchá z nouzového zásobníku. Zavěšená odsávačka se zhoupla k Dahlgrenovi a začala rotovat. Pružná výtoková část upevněná na bárce táhla za sebou vzduchovou hadici, což způsobovalo její elastické napružení, jako by byla z gumy. Hadice se pod tahem trubice naplněné vodou napjala, pak se rychle zkrátila a šlehla trubkou odsávačky. Dirk pozoroval, jak se závěs trubky napíná těsně za Dahlgrenem, proto na něj začal vzrušeně gestikulovat. Texasan se však tou dobou soustředil na šplhání po vzduchovodné hadici, takže Dirkovo varování nezaregistroval. O vteřinu později se již maximálně natažený závěs smrštil a vrhl odsávačku přímo na Dahlgrena. K Dirkově hrůze sací trubice vyrazila jako šíp a zasáhla přítele do zátylku těsně pod okrajem potápěčské helmy. Když odsávačka zmizela, Dahlgrenovo tělo celé zvláčnělo.

Dirk v duchu zaklel a srdce mu opět zrychlilo. Zaregistroval, že se jim mořské dno vzdálilo a že jsou stále silněji vláčeni vodou směrem na volné moře. Na hladině se totiž spojila bríza vanoucí od břehu se silou ostrovních proudů, takže společně hnaly podsaditou bárku rychlostí čtyř uzlů na moře. Těsně pod úrovní vln se Dirk podivoval, proč ta zatracená bárka splouvá a kde je Summer. Pak se

obrátil na Dahlgrena. Vynoření zatím nepřicházelo v úvahu. Musel nejprve Dahlgrena dostihnout a přesvědčit se, že stále dýchá.

Se zuřivou rozhodností začal ručkovat po vzduchové hadici, aby se přiblížil k Dahlgrenovi. Unavené paže ho s každým záběrem zabolely, což ještě zhoršoval opasek s osmnácti kilogramy zátěže. Odhodit tuto zátěž se však ještě neodvážil, jelikož musel udržovat stejnou hloubku jako jeho přítel.

Šplhal po hadici jako horolezec po laně, až se dostal na tři metry od Dahlgrena. Vtom se znovu objevila bohyně pomsty. Tančící odsávačka zamířila zase jednou jeho směrem a prosvištěla kolem něj prakticky na dosah ruky.

Velká trubice pak pokračovala k Dahlgrenovi, prohnula se a změnila opět směr. Tentokrát po ní Dirk sáhl, a když ho míjela, pevně ji uchopil. Těžká hmota trubky naplněné vodou ho málem vyzula z ploutví, když ji obemkl nohama a jako v sedle se s ní řítil vodou. Zacházel s ní jako se vzpínajícím se divokým koněm. Opatrně se posunul až k jejímu konci, kde byla připojena tlustá gumová vzduchová hadice. Z pouzdra na lýtku vytáhl potápěčský nůž a začal hadici řezat. Celou tu dobu sebou hadice divoce zmítala, dokud práci nedokončil. Když naposledy řízl, plastová trubka se odtrhla a zamířila do hlubin. Dirk z ní sklouzl a na rozloučenou do ní kopl.

Jakmile se konečně zbavil útočícího beranidla, obrátil Dirk pozornost zpět k Dahlgrenovi. Dirkův souboj s odsávačkou ho připravil o pozici na vzduchové hadici, takže nyní byl od Dahlgrena vzdálený opět asi deset metrů. Jeho přítel vypadal jako vlhký mop a nechával se vléct hadicí končící u jeho krku. Přestože ho unavené paže již notně bolely, Dirk se opět začal po hadici přitahovat, získával metr po metru, až se nakonec dostal na Dahlgrenovu úroveň. Uvázal si vlastní vzduchovou hadici dračí smyčkou kolem pasu a pak se vydal k příteli. Natáhl k němu ruku a pohlédl do jeho obličejové masky.

Dahlgren byl v bezvědomí, oči zavřené. Povrchně dýchal, o čemž svědčil tenký proud vydechovaných vzduchových bublin, v pravidelných intervalech unikajících z regulátoru vzhůru k hladině. Dirk jednou rukou uchopil Dahlgrena, pak si rozepnul pás se zátěží a

nakonec otevřel ventil kompenzátoru vztlaku. To málo vzduchu, co ještě zbývalo v jeho pohotovostní nádržce, zpola naplnilo plovací vestu a tím byla zásoba stlačeného vzduchu vyčerpaná. I tak však stačila k tomu, aby Dirka i s jeho kolegou vyzvedl na hladinu. Dirk navíc intenzivním kopáním jejich výstup urychloval.

Ještě se ani nevynořili, když byli opět staženi pod vodu, jako vodní lyžaři, kteří se po pádu zapomněli pustit. Příští vteřinu byli zase chviličku nad vodou, pak se opět ponořili. Jak tak střídavě vyplouvali a potápěli se, Dirk uvolnil Dahlgrenovi pás se zátěží a pak se mu podařilo vykroutit se z potápěčské helmy. Když se zase jednou ocitli nad hladinou, popadl nafukovací hadičku od Dahlgrenovy plovací vesty. Ještě než je to opět stáhlo pod hladinu, otevřel ventil a vydechl do ní. Po několikanásobném opakování měl Dahlgren vestu plně nafouknutou, což vzápětí zkrátilo dobu, po kterou byli ponořeni.

V obavách, že tahem za vzduchovou hadici by mohl poranit přítelovu hlavu či krk, přitáhl Dirk hadici o několik centimetrů, prostrčil ji kroužkem na Dahlgrenově vestě a zavázal na uzel. Dokud se hadice nepřetrhne, byl tah bezpečně přenášen přímo přes záchrannou vestu.

Když se jeho partner více méně vznášel na hladině, Dirk se ho pustil a věnoval se vlastní vzduchové hadici. Musel se dostat na palubu bárky, takže se začal přitahovat střídavě oběma rukama k plovoucí platformě. Měl před sebou skoro patnáct metrů a z pobytu ve vodě byl už teď dost unavený. Se slábnoucími silami postupoval jen po centimetrech.

Opakovaně se musel přinutit, aby potlačil bolest i palčivé nutkání pustit se a vzdát to. Přesto však neustále váhavě a neochotně přehmatával jednu ruku nad druhou a přitahoval se. Celý proces opakoval pořád dokola, ale nikdy nezastavoval.

Konečně poprvé vzhlédl k bárce, protože si přál, aby u zábradlí stála Summer. Na otevřené palubě však nebylo po Summer, a vlastně po nikom, ani stopy. Dirk věděl, že jeho sestra by je nikdy o vlastní vůli neopustila. Něco se stalo, když ta černá loď přirazila k jejich bárce, a Dirk se bál toho, co ho čeká. Znovu pocítil naléhavost okamžiku smíšenou s hněvem, takže posledních několik metrů překonal se vzteklou posedlostí.

Když konečně dosáhl boku bárky, vymrštil se z vody, protáhl pod zábradlím a složil se na palubu. Přesto si povolil jen několikavteřinový odpočinek, ale záhy už ze sebe strhával potápěčské vybavení a za stálého vyvolávání Summeřina jména se rozhlížel po palubě. Odpovědí mu bylo pouze ticho. Popadl Dahlgrenovu vzduchovou hadici a začal ji navíjet a skládat na palubu. Texasan na jejím konci zmizel na několik vteřin pod hladinou, pak se ale znovu objevil. Převalila se přes něj větší vlna z nitra oceánu. Probudil se z bezvědomí a pomalu kopal nohama a mával rukama v dosud většinou marných pokusech o posun kupředu. Pažemi obolavělými až na kritickou mez ho Dirk přiblížil k boku bárky a uvázal jeho hadici k zábradlí. Pak se natáhl k hladině, popadl Dahlgrena za límec a vytáhl ho na palubu.

Dahlgren se nejprve na palubě překulil, pak si vrávoravě sedl. Poněkud nešikovně svlékl potápěčskou helmu a zíral na Dirka prázdným pohledem. Jednou rukou si hladil zátylek, když prsty přejel bouli velikosti tenisového míčku, cukl bolestí.

„Co se to, kruci, tam dole stalo?“ zeptal se svého přítele trochu rozmazaným hlasem.

„Před nebo poté, co si odsávačka vybrala tvoji lebku jako tréninkový cíl?“ odpověděl Dirk otázkou.

„Tak to byl ten krám, co mě zasáhl. Pamatuju se, jak mě cosi vytrhlo ze dna, a hned potom přestal proudit vzduch. Otevřel jsem bombu a chystal se vynořit, když zhasla světla.“

Ještě štěstí, že jsi stačil otevřít nádržku se vzduchem. Mně docela trvalo, než jsem se zbavil odsávačky a dostal tě uprostřed odlivu na hladinu.“

„Díky, že jsi mě nehodil zpátky,“ usmál se Dahlgren, jemuž pomalu začínaly fungovat smysly. „Kde je Summer? A proč jsme pětatřicet kilometrů od břehu?“ zeptal se, když si všiml, jak rozeklané pobřeží Havaje mizí v dálce.

„Nemám tušení,“ řekl trochu nasupeně Dirk.

Zatímco Dahlgren šel odpočívat, Dirk prohledal přístřešek na palubě i zbytek bárky a pátral po zmizelé Summer. Po chvíli se vrátil a Dahlgren už podle výrazu jeho obličeje viděl, že nebyl úspěšný.

„Vysílačka je pryč, zodiak zmizel. Generátor chybí. A všechna kotevní lana byla uříznuta na úrovni paluby.“

„Snáší nás to do Číny? Piráti na Havaji?“

„Nebo si hledači pokladů myslí, že jsme měli loď plnou zlata.“ Dirk se podíval dlouze na ostrovy. Už nerozeznával zátoku, ze které toho dne vypluli, ale černá loď tam byla stále.

„To je ta loď, kterou jsme slyšeli přijíždět?“ otázal se Dahlgren, příliš znavený, než aby se podíval sám.

„Ano.“

„Takže Summer musí být na její palubě.“

Dirk mlčky přikývl. Jestli je Summer na lodi, pak je ještě naděje, že může být v pořádku. Bylo to alespoň něco, v co stálo za to doufat. Tato naděje však slábla, jak se minutu po minutě vzdalovali od pobřeží. Musí si nejdřív pomoct sami, a teprve pak mohli pomýšlet na záchranu Summer. Splouvat napříč Tichým oceánem na bezmocné bárce znamenalo, že také mohou cestovat celé týdny, než se setkají s nějakou lodí. Naděje, pomyslel si rezignovaně Dirk, když pozoroval, jak se ostrov zmenšuje, je dobrá tak pro suchozemce.

45

POSLEDNÍ MÍSTO NA SVĚTĚ, kde by chtěl Rudi Gunn být, byla korba malého ruského náklaďáku, poskakujícího po hrbolaté prašné cestě. Nicméně to bylo právě ono místo, kde se ocitl. Celá záda, zadek i nohy ho bolely z neustálého natřásání. S každou dírou v cestě, s každou vyjetou kolejí mu neustále cvakaly zuby a on byl víc a víc přesvědčený, že výrobce náklaďáku zapomněl do auta instalovat tlumiče a brzdové destičky.

„Pérování do tohohle auta musel navrhovat markýz de Sade," ušklíbl se, když najeli na zvlášť velký hrbol.

„Klídek," zakřenil se Giordino zpoza volantu. „Tohle je ta hladká část dálnice."

Gunn poněkud zezelenal, když si uvědomil, že dálnici do Borjinova areálu Xanadu tvoří dvojice zvětralých kolejí v prachu, obklopená stepní travou. Museli se spoléhat na Pittovu a Giordinovu společnou paměť, že najdou správnou trasu. Přesto několikrát jen hádali, která z milionu cest před nimi vede přes zvlněné kopce. Známé orientační body však potvrzovaly, že jedou správně. Přibývalo jich, jak se blížili k nevysokému horskému hřebenu na jihovýchodě, který, jak už věděli, hostí hledané sídlo.

„Ještě dvě hodiny, Rudi," oznámil Pitt, odhaduje vzdálenost, „a budeš mít po problémech."

Gunn tiše potřásl hlavou. Měl takový pocit, že problémy teprve začínají. Telefon od Hirama Yaegera, který se ozval těsně před jejich odjezdem z Ulánbátaru, ještě přidal jejich misi na naléhavosti a závažnosti. Skutečnost, že se v Mongolsku odehrála podivná série zemětřesení, nebylo možné přehlédnout.

„Zatím se, pokud jde o vzájemné souvislosti těch zemětřesení, pohybujeme sotva na povrchu problému, ale tohle už víme," pronesl

Yaeger unaveným hlasem. „Série otřesů se objevila v několika oblastech severního a centrálního Mongolská, stejně jako v řídce osídlené oblasti v okolí jižní hranice Číny. Tato zemětřesení byla unikátní co do svého epicentra, které se pokaždé nacházelo relativně blízko povrchu země. Většinou se jednalo o mírná zemětřesení, měřeno podle Richterovy stupnice, přesto však vyvolávala mohutné povrchové vlny, které se dokázaly chovat velice ničivě. Doktor McCammon si všiml, že předběžné vlny, předcházející každé zemětřesení, byly intenzitou prakticky vždy totožné, což by v případě přirozených zemětřesení bylo naprosto nemožné."

„Takže si myslíš, že zemětřesení vyvolala lidská ruka?" ujišťoval se Pitt.

„Jakkoliv to zní nepravděpodobně, seizmologické záznamy to naznačují."

„Vím, že naftové vrty občas můžou vyvolat zemětřesení, stejně jako podzemní nukleární výbuchy. Vzpomínám si, že když starý Rocky Flats Arsenal[1] začal vstřikovat kontaminovanou vodu do hlubokých vrstev země, okolní oblasti se otřásaly zemětřesením. Zkontrolovali jste si, jestli tam v okolí neprobíhají nějaké větší vrty? Nebo snad nukleární testy prováděné jižním sousedem Mongolská?"

„Z toho, co jsme mohli vydedukovat, byla epicentra na severu země lokalizována v hornaté oblasti východně od Ulánbátaru, odlehlé a drsné krajině. A zemětřesení vyvolaná prováděním vrtů by podle Max neměla tak dokonale totožnou preseizmickou aktivitu. Pokud jde o zemětřesení v jižní oblasti, seizmický záznam odpovídal profilům získaným při pokusných nukleárních výbuších."

„Takže si dovolím hádat, že nás to přivádí k zesnulému doktoru von Wachterovi."

„Dejte tomu muži cukrátko," pravil Yaeger. „Když nám Max sdělila, že doktor Wachter zahynul pod lavinou v Chentijských horách východně od Ulánbátaru, rozsvítilo se nám. Shoda okolností byla až příliš velká. Došli jsme k závěru, že jeho akustická seizmická

[1] Rocky Flats Arsenal – založen západně od Denveru v Coloradu začátkem 60. let minulého století. Až do konce století se zde vyráběly nukleární zbraně, teprve v posledních letech výroba zrušena a komplex opuštěn (pozn. překladatele)

sestava nebo náhodný vedlejší produkt této technologie mají určitě s těmi zemětřeseními něco společného.“

„To snad není možné,“ promluvil Gunn. „K odstartování zemětřesení by bylo zapotřebí obrovského otřesu.“

„To skutečně je všeobecné mínění,“ odpověděl Yaeger. „Avšak doktor McCammon, ve spolupráci s Max a několika dalšími seizmology, vypracoval na to teorii. Mluvili jsme s kolegou von Wachtera, který byl informován o doktorově úspěchu v oblasti podrobného odrazového znázornění. Tajemství jeho detailního zobrazování leží v umění kondenzovat a sbalit do svazku zvukové vlny vysílané do země. Normálním způsobem vyslané zvukové vlny se chovají stejně jako koncentrické vlnění šířící se do krajů po oblázku vhozeném do rybníka. Von Wachter vymyslel způsob, jak svázat vlny dohromady tak, aby zůstaly koncentrované do úzkého svazku, ve kterém proniknou do země. Výsledné vlny, odražené zpět k povrchu, evidentně poskytují ostrý podrobný obraz, nesrovnatelně dokonalejší než jakákoliv dosavadní technologie. Nebo tak to alespoň ten jeho kolega tvrdil.“

„Takže, jak se ale dostaneš od seizmického záznamu k zemětřesení?“ trval na svém Gunn.

„Za dvou předpokladů. Zaprvé, že von Wachterův systém poskytuje detailní obraz, který zřetelně identifikuje aktivní podzemní zlomy a oslabené linie. Výsledek je tedy podobný jako u povrchových vad, které dokážou odhalit již existující technologie.“

„Oukej, takže von Wachterova seizmická sestava dokáže přesně lokalizovat aktivní podzemní oslabené linie,“ připustil Gunn. „Stejně ale potřebuješ nějakým způsobem tyto tlakové body aktivovat, aby praskly a vyvolaly následné zemětřesení.“

„To je náš druhý předpoklad. Máš pravdu, ta geologická vada potřebuje podráždit, aby se spustilo zemětřesení. Ale seizmická vlna je seizmická vlna a oslabená linie reaguje stejně, ať ten impuls přichází od exploze…“

„… nebo z akustického náporu,“ dodal Pitt. „To dává smysl. Pak tedy ten zavěšený tripod představuje systém sady měničů, vyrábějících akustický nápor. Podle velikosti těch měničů se mi zdá, že jsou schopny vyrobit sonickou rázovou vlnu.“

Jestliže je takový akustický impuls nasměrován na oslabenou linii, pak výsledné vibrace vniklé ze seizmických vln mohou vyvolat zlom, načež může následovat zemětřesení. Je to pořád jenom teorie, ale McCammon i Max souhlasí s tím, že by ten systém mohl být funkční. Wachterova zobrazovací technologie sama vůbec nebyla cílem výzkumu, ale objevila se jako vedlejší nechtěný efekt.“

„V každém případě se teď nachází v rukou Borjina. Musíme předpokládat, že vlastní technologii, a také ví, jak ji použít,“ pronesl Pitt.

„Ty jsi už výsledek jejího použití vlastně viděl, a pěkně zblízka. Jedno zemětřesení, které mělo odpovídající profil, prošlo těsně vedle jezera Bajkal. Možná jenom náhodou spustilo podvodní lavinu, která vyvolala na hladině jezera vlnu, jež tě málem zabila. Nyní se domníváme, že jejich skutečným cílem byl ropovod u severního výběžku jezera. Také se jim podařilo ten ropovod poškodit.“

„To vysvětluje, proč chtěli potopit *Vereščagina* a zničit naše počítače. Pověděli jsme totiž Borjinově sestře Taťáně o našich seizmických studiích na jezeře. Musela si uvědomit, že naše vybavení je schopné zachytit umělé signály, jež předcházely zemětřesení,“ podotkl Giordino.

„Signály, které bychom mohli vystopovat až k lodi na jezeře… jménem *Primorskij,*“ dodal Pitt.

„Takže už použili tu technologii k ničení,“ řekl Gunn.

„Je to ještě horší, než myslíš. Neznáme totiž motiv nebo účel těch zemětřesení v Mongolsku a v Číně. Nicméně jejich charakteristiky naprosto souhlasí s oněmi dvěma zemětřeseními v Perském zálivu z poslední doby, která následně na dlouhou dobu zabránila vývozu ropy z celé oblasti.“

Muži v hotelovém pokoji byli šokovaní. Dost překvapivá byla už zpráva, že existuje technologie schopná vyvolat zemětřesení. Ještě neuvěřitelnější však bylo zjištění, že tato technologie byla použita k vyvolání téměř globálního hospodářského kolapsu. Všechny stopy ukazovaly na záhadného magnáta, žijícího v mongolské divočině.

Pitt začínal rozumět Borjinově hře plné podvodů a násilí. Kromě zřejmě nesporných nálezů ropných ložisek ve Vnitřním Mongolsku

se navíc ještě hodlá stát skutečným naftovým králem východní Asie. Pitt navíc pochyboval, že tím jeho ambice skončí.

„Hovořilo se o tom?“ chtěl vědět Pitt.

„Byl jsem v kontaktu s viceprezidentem Sandeckerem a absolvoval s ním instruktáž. Ten starý perfekcionista chce vidět něco konkrétního. Slíbil, že přiměje prezidenta, aby svolal mimořádnou schůzi Národního bezpečnostního výboru, jestliže si fakta budou vyžadovat okamžitou akci. Pověděl jsem mu, že jsi do toho zapletený, a on ti vzkazuje, že máš opatřit důkazy o tom, že za to všechno je zodpovědný Borjin.“ Admirál James Sandecker, nyní viceprezident Sandecker, býval Pittovým šéfem v agentuře NUMA a dosud udržoval blízké vztahy s Pittem i dalším personálem námořní agentury.

„Příslušný důkaz,“ řekl Pitt, „je v laboratoři v Borjinově areálu. Má tam celé seizmické zařízení, i když pochybuju, že by to bylo to samé, které použil na Bajkale.“

„Možná převezli bajkalské zařízení letecky do Perského zálivu. Musíme předpokládat, že existují nejméně dvě takové sestavy,“ pravil Yaeger.

„Spíš bych řekl, že jsou tři,“ poznamenal Pitt. „Myslím, že jsi na Bajkale i v Zálivu dokázal, že zemětřesení může vyvolat zařízení umístěné na lodi.“

„Jistě. Epicentra obou zemětřesení v Perském zálivu byla lokalizována na moři.“

„Lodě mohou být spojovací článek,“ pokračoval Pitt. „Ta loď na Bajkale měla otvírací dno a na záďové palubě jeřáb. Mohl bys zahájit pátrání po podobně vybavených užitkových nebo výzkumných lodích v Perském zálivu.“

„To je docela děsivé, představit si, že jsou schopni iniciovat zemětřesení kdekoliv na zeměkouli,“ odpověděl Yaeger. „Buďte opatrní, mládenci. Nejsem si moc jistý, co pro vás v Mongolsku dokáže udělat třeba i sám viceprezident.“

„Díky, Hirame. Pokus se prostě vystopovat ty lodě a my se postaráme o Borjina.“

# # #

PITT NEČEKAL, až uslyší výsledky Yaegerova brífinku se Sandeckerem. Věděl, že v tak krátké době se toho mnoho udělat nedalo. Ačkoliv se mezi Mongolském a Spojenými státy vyvíjely velice silné ekonomické vazby, bude trvat dny, možná i týdny, než se mongolská vláda odhodlá k intervenci. A navíc, veškeré důkazy proti Borjinovi byly pouze nepřímé.

Jelikož byly v sázce životy Terezy a Wofforda, Pitt vypracoval plán na proniknutí do nepřátelského areálu s Giordinem a Gunnem a pak společně vyrazili směr Xanadu. S trochou utajení a pořádným kusem štěstí by mohli Terezu a Wofforda osvobodit a uniknout i s usvědčujícími důkazy proti Borjinovi.

Náklaďák pokrytý zaschlou špínou se vyšplhal do nepříliš prudkého svahu, a když se přiblížili vedlejší cestě, Giordino zabrzdil. Hladce uježděný pás za nevelkými vraty představoval vstup k Borjinovu sídlu.

„Šťastná cesta do Xanadu," konstatoval Giordino.

„Doufejme, že provoz v protisměru je dnes řídký," ušklíbl se Pitt.

Blížil se soumrak a bylo tedy nepravděpodobné, že by někdo odjížděl z areálu tak pozdě odpoledne, když to do Ulánbátaru byly dobré čtyři hodiny jízdy. Stále tu však bylo riziko, že narazí na nějakou Borjinovu jezdeckou hlídku za vraty areálu. S tím se však nedalo nic dělat.

Giordino zabočil na postranní cestu a držel se jí až do doby, kdy se začala vinout a směřovat do srdce horského hřebenu. Když zdolali příkrý kopec, Giordino zpomalil. Vedle cesty teď tekla řeka. Na vrcholcích hor právě udeřil neobvykle silný letní liják, takže řeka se vztekle vzdouvala. Po nekonečných dnech plných suchého prachu Giordina překvapilo bláto jako důsledek nedávných dešťů.

„Jestli mi slouží paměť, ten areál je zhruba tři kilometry od místa, kde se poprvé objevuje řeka," konstatoval Giordino.

„Musíme se dívat po akvaduktu," odpověděl Pitt.

Giordino teď pokračoval zvolna a všichni pátrali po akvaduktu a po jízdních hlídkách. Pitt konečně objevil velikou trubku vystupující z řeky a vedoucí do betonového koryta akvaduktu. To bylo znamení,

které hledali, jelikož jim napovídalo, že se nacházejí už jen asi tři čtvrtě kilometru od vlastního areálu.

Giordino nalezl odbočku, po které zajel do borovicového hájku, a tam vypnul motor. Zaprášený a blátem pocákaný náklaďák dobře splýval s okolím, takže je z cesty mohla zpozorovat jen velice všímavá osoba.

Gunn pohlédl nervózně na hodinky a zjistil, že je krátce před osmou hodinou.

„Co teď?“ otázal se.

Pitt vytáhl termosku a všem nalil šálek kávy.

„Odpočineme si a počkáme, až se setmí,“ odpověděl a usrkával vroucí směs, „dokud nenastane čas bubáků.“

46

STÁLÁ TROPICKÁ BRÍZA se zčerstva opírala do bárky, když ze sebe Dirk s Dahlgrenem svlékli neopren, setřásli únavu a začali přemýšlet, jak se dostanou zpátky na břeh.

„Tenhle škopek je příliš neohrabaný, než abychom se s ním pokoušeli plachtit, i kdybychom měli stěžeň a plachtu," pravil Dahlgren.

„Což nemáme," poznamenal Dirk. „Nejdřív tedy to nejdůležitější. Pojďme se pokusit alespoň zpomalit naše splouvání."

„Vodní kotvou?"

„To přesně jsem měl na mysli," přitakal Dirk a přešel k jednomu z kompresorů.

„Trochu drahá vodní kotva," poznamenal Dahlgren, který mezitím dával dohromady kotevní lana.

Použili deset metrů hadice od kompresoru, přičemž opačný konec pevně přivázali k záďovému pacholeti. Společnými silami pak odvlekli kompresor k bočnímu zábradlí a nakonec ho svrhli přes palubu. Kompresor se bude vznášet pod hladinou jako provizorní vodní kotva a alespoň částečně omezí snos větrem.

„Navíc jedno kousnutí do tohohle děťátka zaručeně zaplaší i žraloky," žertoval Dahlgren.

„To je ten nejmenší problém," zareagoval Dirk. Přehlédl horizont, pátraje po nějakém plavidle, které by mohli přivolat. Avšak moře kolem vzdáleného jihozápadního konce řetězce havajských ostrovů bylo naprosto prázdné.

„Vypadá to, že jsme v tom sami."

Oba obrátili svou pozornost k vybavení na palubě bárky. Gumový nafukovací člun byl pryč, čímž zmizela jediná možnost

opustit bárku a vydat se ke břehu. Na palubě zůstal jeden kompresor a vodní pumpa, hromada potápěčské výbavy a nějaké jídlo a ošacení.

Dahlgren zaklepal kotníky na stěnu palubního přístřešku. „Z toho bychom mohli postavit vor," oznámil. „Máme nějaké nástroje a spoustu lan."

Dirk zvažoval tento nápad bez většího nadšení. „Zabralo by nám to přinejmenším den, než bychom ho postavili, a pak bychom se pěkně nadřeli, kdybychom se probíjeli proti větru a proudu. Nejlepší bude tu zůstat a čekat na nějakou projíždějící loď."

Jenom jsem hledal cestu, jak se dostat k Summer."

Dirkovi se neustále vracela táž myšlenka. Jejich přežití byla prakticky jistá věc. Na palubě měli spoustu vody a dost jídla. Jakmile se *Mariana Explorer* vrátí do zátoky a zjistí, že tam bárka není, zaručeně okamžitě zahájí všeobecnou pátrací a záchrannou akci. Nejdéle do týdne je určitě najdou, tím si byl jist. Avšak kolik času má Summer?

Při tomto pomyšlení se mu hrůzou dělalo špatně. Dohadoval se, co to asi je za lidi, kteří ji unesli. Proklínal vlastní nepříjemnou situaci, protože museli bezmocně sedět, zatímco se každým okamžikem vzdalovali od pobřeží. Když tak nervózně přecházel po palubě, náhle zahlédl na střeše přístěnku Summeřino surfovací prkno a pocítil další osten bezmoci. Musí tu být přece něco, co by mohli dělat!

Pak se mu náhle rozsvítilo. Měl to přímo před sebou. Nebo možná právě Summer mu vnukla odpověď.

S vědoucím úsměvem se obrátil na Dahlgrena.

„Žádný vor, Jacku," pronesl se sebevědomým výrazem ve tváři. „Ale katamaran."

# # #

ŠEDOBÍLÝ RACEK STŘÍBŘITÝ se zvedl z vody se zamáváním křídel a hlasitým zaskřehotáním, protože ho právě málem přejela loď. Zakroužil nad ní a obezřetně obhlédl tu otravnou vodní příšeru klouzající po hladině. Poté se opět snesl dolů a sledoval kýlovou brázdu té věci. Pták ještě nikdy neviděl něco takového plout. Popravdě řečeno, mnoho lidí rovněž ne. Dirka napadlo postavit

katamarán ze Summeřina a svého surfovacího prkna a spolu s Dahlgrenem vytvořili z tohoto bláznivého nápadu použitelnou konstrukci. Plovoucí prkna ze sklolaminátu představovala perfektní pontony. Dahlgren pak přišel s nápadem použít jejich polní lůžka jako příčníky. Hliníkové rámy zbavili látkového potahu a připevnili je napříč k prknům pomocí provazových smyček. Nakonec spoje ještě pro jistotu obalili instalatérskou páskou.

„Kdybychom dokázali vyvrtat nebo prorazit uprostřed prken malý otvor, mohli bychom tudy protáhnout zajišťovací lanko, aby příčníky nezačaly tancovat hned po první větší vlně," navrhl Dahlgren.

„Zbláznil ses? Tohle jsou značková prkna Greg Noll. Summer by nás oba zabila, kdybychom to její takhle zničili."

Třetí polní lůžko posloužilo jako stěžeň, který upevnili několika lany. Spolu s potahy z prvních dvou lůžek vyrobili ze světlemodrého materiálu plachtu. Za necelé dvě hodiny měli miniaturní parafrázi katamaránu hotovou.

„Na takový jachetní závod Sydney – Hobart bych ji nevzal, ale věřím, že zpátky na Velký ostrov nás doveze," prohlásil Dirk, jenž obdivně hleděl na konečný produkt.

Jo," zavrčel Dahlgren. „Ošklivá jako hřích, a přesto plně funkční. Člověk ji musí milovat."

Oba muži si znovu navlékli neopreny a ke stěžni připevnili brašnu s jídlem a vodou. Pak originální plavidlo spustili přes zábradlí na hladinu. Opatrně se na ně přemístili, posoudili míru stability a nakonec Dahlgren uvolnil poutací lano. Bárka se začala rychle vzdalovat. Kopáním ploutvemi obrátili oba muži katamarán po větru. Dirk vypjal provizorní plachtu a uvázal ji k zadnímu příčníku. Vzápětí se k Dirkovu překvapení jejich drobné plavidlo pod čtvercovou modrou plachtou téměř skokem vrhlo proti vlnám.

Každý ležel na jednom prkně, dokud nenabyli jistoty, že kovové rámy lehátek nepovolí. Jejich práce s lany byla efektivní, takže obě prkna útočila na vlny jako jeden trup a příčníky se přitom téměř ani nehnuly. Avšak, i když se následně posadili, velké vlny je zalévaly.

„Připadám si, jako bych lyžoval v zahradním křesle," ušklíbl se Dahlgren, když se zase přes ně převalila větší vlna.

Malý katamarán se výborně držel a rychle klouzal po vlnách. Kurz udržovali pomocí pádla, které Dirk upevnil na zadní příčník jako kormidlo. Kormidlování bylo nicméně limitované, takže udržovali jeden směr vždy asi dvě hodiny a pak změnili kurz. K tomu Dirk pokaždé stáhl plachtu, spolu s Dahlgrenem kopáním otočili katamarán o devadesát stupňů a nechali se hnát brízou z opačné strany.

„Možná si ještě rozmyslíš ten závod Sydney – Hobart, starouši. Pluje jako sen," liboval si Dahlgren.

„To máš pravdu. I když si myslím, že na ten závod bych si vzal suché oblečení."

Oba byli v podstatě nadšení primitivní účinností plodu vlastní práce. Netrvalo dlouho a bárka jim zmizela z dohledu, zatímco Velký ostrov na horizontu viditelně rostl. Jakmile zahájili zpáteční cestu, Dirkovy myšlenky se vrátily k Summer. Jakožto dvojčata sdíleli obapolně velice těsné pouto, jaké většina ostatních sourozenců nikdy nepozná. Téměř cítil její přítomnost a věděl najisto, že je stále živá. Jenom vydrž, vnucoval jí svou vůli. Pomoc je už na cestě.

Když se přiblížili k jihozápadnímu pobřeží Havaje, temné srázy Mauna Loa pokryté lávou se v zapadajícím slunci rudě třpytily. Zubatý drsný úsek pobřeží byl téměř neobydlený, lávové útesy z moře nepřístupné, jen výjimečně se mezi skalami objevila krátká pláž s černým pískem. Dahlgren ukázal na skalnatou formaci asi dva až tři kilometry jižně od nich, vyčnívající z linie pobřeží do Pacifiku jako zaťatá pěst.

„Není to Humuhumu Point?"

„Rozhodně to tak vypadá," souhlasil Dirk, jak se snažil v pohasínajícím světle provést přesnější identifikaci. „Což znamená, že Keliuli Bay je na opačné straně nedaleko odsud. Málem jsme dorazili na místo, odkud jsme vyjeli."

„Zářný příklad slušné surfové navigace," připustil Dahlgren. Pak pohlédl na pobřeží v opačném směru. „Z toho plyne, že nejbližší místo k přistání a uvědomění úřadů by bylo nejspíš Milolii."

„Což je odsud zhruba deset kilometrů."

„Zdravá projížďka. Pokud se ovšem člověk nerozhodne obrátit se na opačnou stranu a navštívit ty mládence, co nás poslali na zábavnou jízdu.“

Dahlgren znal odpověď už podle zářivého pohledu v Dirkových očích. Vzápětí tedy beze slova zamířili s katamaránem na jihovýchod směrem ke Keliuli Bay.

47

ZAVŘENÁ V TĚSNÉM SKLADU Summer čím dál víc trpěla, jak se odpoledne táhlo slimáčím tempem. Poté, co pročesala své vězení, pátrajíc neúspěšně po nějakém nářadí či předmětech, jež by jí pomohly k útěku, nemohla nic moc dělat, jen sedět a přemítat o osudu Dirka a Jacka. Nakonec přisunula prázdnou bednu pod lodní okénko a ze stočeného lana vyrobila primitivní křeslo. Výsledkem byla možnost hledět v určitém komfortu na moře a současně si nechat ovívat tvář mořskou brízou.

Ze svého brlohu pozorovala jakousi chvatnou činnost na záďové palubě. Přes zábradlí tam spouštěli na vodu gumový člun a pak několik potápěčů zkoumalo místo potopeného vraku. Summer pocítila alespoň nějaké uspokojení z vědomí, že v obnažené části vraku žádný artefakt nenajdou. Celou tuto sekci podrobně prohlédli a vyčistili již v době prvních průzkumů.

Když se potápěči vrátili na loď, viděla i cítila, jak se vrtná loď přemisťuje. Když zapadlo slunce, aktivita opět vzrostla. Ze spodní paluby se začaly ozývat výkřiky a do toho vrčení motoru jeřábu. Vtom ji vylekalo prudké otevření dveří jejího vězení. Když se otočila, stál v nich hrdlořez s býčí šíjí a zkaženými zuby. Na jeho pokyn ho následovala na můstek a k mapovému stolu, kde pod jasným otočným světlem Tung studoval nějaké schéma. Když se přiblížila, zvedl hlavu a vrhl na ni shovívavý pohled.

„Slečno Pittová. Mí potápěči potvrdili, že vaše výkopové práce byly opravdu pečlivé. A že jste nelhala. Většina lodi je překryta lávou. V současnosti pracujeme na konečné představě o tom, jak skutečně vypadala.“

Odmlčel se a čekal na odpověď, avšak Summer mu věnovala jen chladný pohled. Pak pozvedla ruce, stále svázané v zápěstí.

„Och, ano. Dobře, předpokládám, že už nemáte kam utéct.“ Pokynul Býčí šíji. Ten vytáhl nůž a rychlým švihem pouta přeřízl. Summer si mnula zápěstí a rozhlížela se po můstku. U předního okna stál osamělý kormidelník a zíral na obrazovku radaru. Zbytek můstku byl prázdný, až na dva nejbližší společníky. Tung jí pokynul, aby se posadila vedle něj, což s váháním učinila.

„Ano,“ promluvila Summer potichu. „Jak jsme vám říkali už na palubě *Mariana Exploreru,* který se mimochodem každou chvíli objeví, z části vraku, kterou nezalila láva, jsme vyzvedli veškeré artefakty, kterých mimochodem bylo velice málo.“

Tung se na Summer usmál, pak se předklonil a položil jí ruku na koleno. Summer mu chtěla dát políček a utéct od stolu, ale nic z toho neudělala. Namísto toho mu věnovala ledový pohled. Ze všech sil musela bojovat, aby nedala najevo svůj strach a odpor.

„Má drahá, *Mariana Explorer* jsme minuli před Hilo,“ odpověděl se škodolibým pohledem. „Měl by teď být v blízkosti svého cíle Leleiwi Point na opačné straně ostrova,“ zasmál se s ošklivým výrazem v obličeji.

„Proč je ten vrak pro vás tak důležitý?“ otázala se v naději, že odvede jeho pozornost.

„Vy to opravdu netušíte?“ zeptal se nevěřícně. Sundal ruku z jejího kolena a obrátil se zpět k mapě na stole. Byl to sonarový záznam mořského dna, znázorňující místo odkryté části vraku a sousední lávové pole. Uprostřed lávového jazyka byl na mapě nakreslen křížek.

„Pronikli jste během výkopových prací vrstvou lávy?“ otázal se.

„Ne, samozřejmě že ne. Já nevím, po čem jdete, doktore Tungu. Všechny volné artefakty byly z vraku vyzvednuty a zbytek je zapečetěn pod tou lávou. S tím vy ani kdokoliv jiný nic neuděláte.“

„Ale uděláme, má drahá. Však uvidíte.“

Summer zírala na Tunga se strachem a zvědavostí. Přemítala, co vytáhnou tito profesionální plenitelé z rukávu.

Tung nechal Summer pod dohledem strážného a sám odkráčel na otevřené křídlo můstku a po schůdkách dolů. Pak zamířil k zádi, otevřel boční průlez a vešel do prázdné lodní ošetřovny. Stěny vroubily police s počítači a elektronickým zařízením ve stejném

počtu jako ve zkušebně rodinného sídla v Mongolsku. U velkého stolu s řadou barevných monitorů stál drobný muž s ocelovým pohledem, upřeným přes rameno na obrazovku hlavního operátora. Byl to tentýž muž, který vedl neúspěšné pátrání v Chentijských horách po zlikvidování ruského týmu seizmologů. Přicházejícího Tunga pozdravil kývnutím.

„Nalezli jsme malý zlom a právě zaměřujeme jeho koordináty," pravil chraplavým hlasem. „Je dost blízko, ale nelze vyloučit, že nevyvolá takovou trhlinu v lávě, jakou bychom si přáli. Váš požadavek je, obávám se, nesplnitelný. Podle mne bychom tu neměli mařit čas a raději bychom měli zamířit na Aljašku, jak požadoval váš bratr."

Tung nepřipustil, aby se ho tato potupa dotkla. „Za jeden či dva dny zdržení to stojí. Když budeme úspěšní a ukáže se, že jde opravdu o královskou loď rodiny Juan, pak cesta na Aljašku bude proti tomu jen drobná maličkost."

Drobný muž poněkud odměřeně přikývl. „Doporučil jsem provést čtyři nebo pět dodatkových detonací a pak poslat dolů znovu tým potápěčů, aby posoudili výsledek. To by nám mělo napovědět, jestli máme nějakou šanci tu vrstvu lávy roztrhnout."

„Výborně, pokračujte s těmi akustickými rázy. Budeme pracovat přes noc. Jestli se nám to nepovede, pak ráno opustíme toto místo a vyrazíme na Aljašku."

Tung ustoupil a nechal techniky, aby se ujali svých úkolů. Podobně jako v Perském zálivu byla středem lodi spuštěna pod vodu seizmická akustická sestava a ponořena až k vrstvě ztuhlé lávy, kde na dně stál zarámovaný a řádně zatížený přístroj. Blízký podpovrchový zlom byl řádně označen a zaměřen a poté byl aktivován počítačový procesor a zesilovač signálu. Počítač vydal kliknutí a přes trojici měničů v desetimetrové hloubce vystřelil první masivní elektrický impuls. O vteřinu později se ozvala tlumená akustická vlna, která se odrazila směrem k lodi a lehce ji rozvibrovala.

Tung stál a sledoval účinek impulsu, tvářil se vyčkávavě a doufal, že tato expedice mu přinese dva úspěchy.

# # #

PŮLDRUHÉHO KILOMETRU OD NICH právě veplul pod závojem noční tmy miniaturní katamaran do zátoky. Dirk s Dahlgrenem zaujali na prknech opět polohu vleže a pádlovali podél vysokých pobřežních skal. Na jednom místě zpozorovali mělkou lavici těsně nad hladinou. Najeli se svým plavidlem na břeh pod prakticky kolmou lávovou stěnou. Dirk se vztyčil a zahleděl se na jasně osvětlenou vrtnou loď, která stála na kotvě nedaleko nich. Nakonec z katamaranu sejmuli stožár s plachtou, aby byli co nejméně nápadní.

Oba muži pak dlouho seděli, pozorovali loď a hlavně odpočívali po celodenním pobytu ve vodě. Byli dost blízko cizí lodi, takže viděli deset nebo dvanáct mužů, pobíhajících kolem jeřábu na osvětlené zadní palubě. Sledovali, jak se vysoký přístroj na trojnožce, zavěšený na jeřábu, noří do otvoru ve dnu lodi a mizí ve vodě.

„Myslíš, že se doopravdy pokusí provrtat skrz lávu, aby se dostali k tomu vraku?“ zeptal se Dahlgren žádostivě.

„Nedokážu si představit, co očekávají, že takhle najdou.“

Pak se oba najedli a napili a protáhli unavené končetiny. Poněkud osvěženi začali spřádat plán útoku, když se odněkud z blízkosti lodi ozvalo hluboké zahřmění. Byl to tlumený hluk, který jako by vycházel z nitra plavidla nebo z vody pod ním.

„Co to sakra bylo?“ zamručel Dahlgren.

„Podmořská exploze?“ zamumlal Dirk, který pozoroval hladinu v okolí lodě. Očekával gejzír vody nebo alespoň únik bublin, ale nic z toho se nestalo. Voda v zálivu se sotva zvlnila.

„To je zvláštní, že se to nijak neprojevilo na hladině. Muselo to přijít z nitra lodi,“ řekl.

„Nezdá se, že by to na palubě vyvolalo nějaké vzrušení,“ přidal se Dahlgren, který si všiml, že posádka většinou už zmizela z paluby a celá loď se zdála být v klidu. „Co kdybychom se podívali zblízka?“

Právě stahovali katamarán zpátky na vodu, když se ozval druhý tlumený výbuch. Podobně jako první ani tento vody v zálivu nijak nerozčeřil. Oba muži ještě uvažovali o té podivné detonaci, když se jim pod nohama ozvala další, ještě mohutnější. Hluk zesiloval, jak se

země začala divoce třást, až málem ztratili rovnováhu. Z kolmého útesu nad jejich hlavami začaly pršet úlomky lávy.

„Pozor!“ vykřikl Dirk, který si povšiml, jak se nedaleko od nich uvolnil obrovský balvan a začal klouzat směrem k nim. Sotva stačili uhnout z cesty, takže kámen je těsně minul. Než však spadl do vody, překulil se nakonec přes roh katamaranu.

Země se ještě několik vteřin chvěla a pak se zklidnila. Pár zpěněných vln vyvolaných zemětřesením divoce plesklo do útesu, aby se poté hladina zase zklidnila.

„Já myslel, že na nás spadne celá kamenná stěna,“ přiznal se Dahlgren.

„To ještě může,“ podotkl Dirk s ostražitým pohledem upřeným na tyčící se útes. „Nemuseli bychom se tu ale zdržovat, abychom se to dozvěděli najisto.“

Dahlgren zatím pozoroval vrtnou loď. „Oni vyvolali zemětřesení,“ pronesl nevzrušeně. „Spustili ho tou detonací.“

„Doufejme, že to byla náhoda. Určitě se pokoušejí roztrhat vrstvu lávy, aby se dostali k vraku.“

„Ať si poslouží. Pojďme najít Summer a vypadnout odsud dřív, než se nám celý ostrov sesype na hlavu.“

Rychle postrčili katamarán na vodu a vklouzli na palubu. Tiše pádlovali směrem od skal a opatrně se blížili k vrtné lodi. Dahlgren pohlédl na prkno před sebou a povšiml si, že jeho špice je zploštělá zhruba do tloušťky lívance.

Neměl však to srdce, aby Dirkovi teď oznamoval, že jeho prkno rozdrtil padající kámen.

48

SUMMER SEDĚLA u mapového stolu v kormidelně a zvažovala možné cesty úniku, když byla aktivována první akustická exploze. Tlumená rána zněla, jako by přicházela z vody přímo pod lodí, a ona se stejně jako Dirk domnívala, že je to nějaký výbuch. Ti zločinci se určitě pokoušejí odstranit vrstvu lávy z vraku, pomyslela si.

Býčí šíje na ni hleděl přes stůl nenávistně, ale zmatek a hněv v její tváři u něj přece jen vyvolaly náznak úsměvu. Tabákem zbarvené zuby odhalil ještě o něco víc poté, když o několik minut později můstkem otřásla druhá exploze.

Jakkoliv se Summer únosci hnusili, jejich aktivity v ní vzbudily zájem. Když se uchýlili až k vraždě a byli rozhodnuti bezohledně zničit místo nálezu vraku, pak muselo jít o něco velice cenného, co ta stará loď skrývala. Summer si vzpomněla na Tungův zájem o porcelánový talíř a o to, že nese znaky královské rodiny. Když však byl ochoten pokusit se dokonce i proniknout lávou, zajímalo ho jistě něco jiného než jen nádobí. Došla k závěru, že jejich cílem musí být zlato nebo drahé kameny.

Jakmile druhá exploze roztřásla můstek vibracemi, vrátila se v myšlenkách k útěku. Prvním úkolem, měla-li mít nějakou šanci na přežití, bylo uniknout z lodi. Summer byla zdatnou plavkyní. Kdyby se jí podařilo dostat do vody, dokázala by snadno doplavat ke skalnatému pobřeží zálivu. Přesun do vnitrozemí nebo podél pobřeží by vzhledem k rozeklaným strmým útesům nebyl žádnou procházkou růžovým sadem, ale třeba by se mohla skrýt ve skalách do doby, než sem dorazí *Mariana Explorer*. Ať už by ji čekaly sebevětší potíže, bylo by to stále lepší než pokračovat v plavbě na této lodi plné hrdlořezů.

Dokud byla na můstku sama, s výjimkou kormidelníka a brutálního strážce, mohla mít největší naději. Kormidelník se nezdál být příliš nebezpečný. Byl to stále ještě chlapec drobné postavy a činil dojem podřízenosti. Navíc po Summer neustále pokukoval a na sto osmdesát centimetrů vysokou ženu civěl jako na Afroditu.

Obrátila tedy pozornost k Býčí šíji, nacházející se na protější straně stolu. To byl největší problém. Tomuto tupému hrubci se zkaženými zuby nebylo násilí zaručeně ničím cizím. Zdálo se dokonce, že mu surové zacházení s pohlednými ženami činí potěšení. Při této myšlence se zachvěla. S ním bude muset bojovat podle jeho pravidel, ale na své straně měla alespoň případný moment překvapení.

Násilím zklidnila své nervy a řekla si, že teď nebo nikdy. Pomalu vstala od stolu, nenucené udělala několik kroků k přední části můstku, jako by si protahovala nohy a obdivovala černý svět před oknem. Býčí šíje okamžitě kopíroval její pohyby a stanul asi metr za ní.

Summer chvilku otálela, zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a nakonec zamířila k venkovnímu křídlu můstku na levoboku. Dlouhým krokem se rychle přesunula k otevřeným dveřím, jako by chtěla stihnout výtah. Strážný na ni okamžitě vyštěkl, aby zůstala stát, ten rozkaz ale ignorovala. Několika kroky málem prošla dveřmi. Překvapený hrdlořez se za ní vrhl a chytil ji pevnou rukou za rameno, aby ji zastavil. Rychlost její reakce překvapila dokonce i ji samotnou.

Jeho útok plně předvídala, takže teď jen zvedla paže a oběma rukama ho uchopila za zápěstí. Okamžitě se otočila stranou, přičemž mu trhla zápěstím vzhůru a opřela se do jeho ruky tak, že blokovala otevřenou dlaň zatlačením dozadu a směrem k zemi. Summer pak couvla o krok k nepříteli a klesla na jedno koleno. Hrdlořez předvídal pokus o džudistický přehoz, proto uskočil stranou. Summer ho však držela v bolestivém zámku, v němž mu jediným pohybem ruky mohla zlomit zápěstí. Rozezlený muž mával volnou levou rukou, jak se snažil Summer udeřit, ale jeho zásahy neměly žádný efekt, pouze jí lehce sklouzávaly po zádech. V odpověď na jeho snahy Summer opět povstala a dalším zkroucením ruky zatlačila mnohem těžšího muže dozadu. Muž zalapal v agónii po dechu a znovu se marně

pokusil Summer zasáhnout levou rukou. Avšak prudká bolest byla i na něj nakonec příliš, takže zavrávoral dozadu. Nejprve narazil do řídicího pultu v přední části můstku nedaleko kormidla, pak se svezl na kolena. Dokud bude Summer držet svůj úchop, bude i nadále zcela neschopen jakékoliv protiakce.

Na řídicím pultu se rozblikala červená signální žárovka ve chvíli, kdy se celý můstek mírně otřásl další explozí. Býčí šíje při kolizi s řídicím pultem spadl na vypínač automatického ovládání trysek, čímž se tyto dostaly pod manuální kontrolu. Mladý kormidelník, šokovaný fyzickou nadvládou ženy nad daleko větším mužem, uskočil od kormidla, zato ale nepřestával chrlit vzrušenou litanii v mongolštině a ukazoval na blikající světlo. Summer i z tohoto krátkého zápasu tlouklo srdce nevídaným tempem. Zhluboka se nadechla a přistoupila k ovládacímu pultu.

Kontrolní prvky byly popsány v mandarínské čínštině, ale pod tovární označení kdosi nalepil plastické štítky s anglickým překladem. Summer pohlédla na blikající světlo a přečetla si anglický popisek, který konstatoval „Manuální ovládání trysek“. V hlavě se jí zrodil nápad.

„Mírná změna plánu,“ zamumlala k nechápajícímu kormidelníkovi. „Nejdříve si vyrazíme na malou vyjížďku.“

Summer přehlédla sousední vypínače, až našla dva knoflíky s nápisy: BOČNÍ TRYSKA NA LEVOBOKU VPŘEDU a BOČNÍ TRYSKA NA LEVOBOKU VZADU. Volnou rukou stáhla oba regulační knoflíky na nulu. Téměř současně se po spuštění akustické sestavy pod nimi ozvala třetí exploze. Tento výbuch byl dobře načasovaný, protože úplně zakryl zvukové zakolísání při změně činnosti trysek, pomyslela si Summer. S trochou štěstí si nikdo z posádky nemusí všimnout, že loď se teď pohybuje bokem přes zátoku. Zbývalo jen několik minut, než se loď dostane do kolize se skalnatým břehem. Nastalý zmatek by jí měl poskytnout dostatečnou příležitost k útěku.

„Zpátky,“ vyštěkla na nervózního kormidelníka, který se přikradl k ovládacímu panelu. Mladík odskočil od kormidla s vystrašeným pohledem na bolestí znetvořený obličej Býčí šíje.

Vrtná loď se tiše a hladce pohybovala napříč zálivem, poháněná oběma bočními tryskami na pravoboku. Summer se zdálo, že uslyšela tiché žbluňknutí odněkud od úrovně vodolinky, ale loď pokračovala bočním posunem temnou, černou nocí, v níž prakticky nebylo nic vidět. Jen kdybych ještě chvíli dokázala vydržet, pomyslela si, když cítila, jak její stisk na hrdlořezově zápěstí pomalu umdlévá.

Nervózně počítala vteřiny v očekávání zvuku dření kýlu o lávové dno.

Srdce jí však pokleslo, jakmile zaslechla z otevřených dveří úplně jiný zvuk. Byl to zvuk mužského hlasu.

„Co to má znamenat?“ zabručel ten hlas.

S obavami se ohlédla a uviděla, že ve dveřích stojí Tung. V ruce držel automatickou pistoli, kterou mířil Summer na srdce.

49

KOPÁNÍM PLOUTVEMI a pádlováním dopravili katamarán zbavený stěžně asi na sto metrů od vrtné lodě. Zamířili obloukem z levoboku k přídi, aby se vyhnuli světlu reflektorů na zádi. Přehlíželi palubu a pátrali po nějakém členovi posádky nebo po hlídce. Dahlgren se náhle naklonil k Dirkovi a zašeptal.

„Podívej se na můstek. Rychle.“

Dirk vzhlédl k příďové nástavbě. Otevřenými dveřmi vedoucími z nekrytého křídla můstku letmo zahlédl pohybující se postavu. Byla vysoká, s rusými vlasy, které jí spadaly až pod ramena.

„Summer.“

„Jsem si jistý, že to je ona,“ přitakal Dahlgren.

Dirk pocítil vlnu úlevy, že vidí svou sestru naživu. S novým elánem tedy poháněl kopáním katamarán blíže k lodi. „Půjdeme na palubu a zjistíme, co se tam děje.“

Lépe se to řekne než udělá. Nejnižší lodní paluba byla stále ještě dobré tři metry nad nimi. A vzhledem k tomu, že loď udržovala stálou polohu pomocí bočních trysek, nevedla do vody ani žádná kotevní lana. Dirk doufal, že na zádi by loď mohla mít pevný ocelový žebřík, což zejména u pracovních lodí nebylo tak zcela vzácné.

Nyní dosáhli přídě a potichu pádlovali směrem k zádi, když se pod nimi ozvala třetí detonace. Ucítili lehkou vibraci lodi a na hladině se objevily drobné vlnky, ale žádné mohutné vzedmutí, jak by se při podvodní explozi dalo čekat. Světla kolem otvoru ve dně lodi osvětlovala tuto šachtu, takže byly dobře patrné kabely připojené k zařízení na trojnožce, stojící vzpřímeně na dně.

Přesunuli se ještě několik metrů podél boku lodi, když si Dirk uvědomil, že hučení boční trysky utichlo. Než si stačil novou situaci

srovnat v hlavě, lodní bok s hlasitým třesknutím narazil do katamaránu a pak ho odstrčil na tvořící se vlnu. Celá loď se pohybovala bokem proti nim a zrychlovala. Dirk seděl na straně katamaránu, kterou náraz a vlna vyzdvihly vzhůru, a jako první si uvědomil, že jejich plavidlo se převrhne. Druhé surfovací prkno bylo tlačeno dolů a bylo jen otázkou času, kdy pohybující se loď pod sebe jejich plavidlo nasaje.

„Seskoč," křikl Dirk na Dahlgrena.

Sám se rovněž chystal sklouznout do vody, když zahlédl nad hlavou nějaké lano. Bylo to neužívané úvazníkové lano, jehož smyčka sklouzla z paluby a zůstala viset několik metrů pod její úrovní. Prudkým výpadem se Dirk odrazil od potápějícího se katamaránu a levou rukou se mu podařilo lano zachytit. Přitáhl se a uchopil lano oběma rukama. To se pod jeho vahou napjalo, takže skončilo sotva metr nad hladinou.

Dirk se ohlédl, právě když se katamarán ve vodě obracel dnem vzhůru a sklouzával pod kýl pohybující se lodi. Dahlgren byl o kus dál, na vrcholu zpěněné vlny plaval jako šílený.

„Tady. Mám lano," naléhal Dirk tlumeným hlasem, aby na sebe neupoutal nežádoucí pozornost.

Přesto to bylo dost hlasité, aby ho Dahlgren zaslechl. Pustil se k Dirkovi horečným tempem, o němž oba muži věděli, že ho dlouho neudrží. Zdálo se, jako by voda před plochým bokem lodi vířila najednou všemi směry a táhla Dahlgrena každou chvíli jinam. Když se konečně probojoval na dosah, Dirk natáhl ruku, uchopil promočenou látku a vší silou škubl. Vytáhl Dahlgrena natolik z vody, že se mohl zaháknout za lano. Asi minutu tam zůstal bezvládně viset a naprosto vyčerpaný lapal po dechu.

„To bylo vzrušující," zamumlal.

„A také to bylo podruhé v jednom dni, kdy jsem tě lovil z vody," odpověděl Dirk. „Jestli to bude takhle pokračovat, pak musím trvat na tom, abys zahájil dietu."

„Vezmu to v úvahu," vydechl Dahlgren.

Na chvíli si odpočinuli a pak začali šplhat vzhůru, každý na jednom konci lanové smyčky, takže na loď se dostali pár metrů od sebe. Ačkoliv podle slabé ozvěny hlasů mohli soudit, že někteří

členové posádky jsou na zadní palubě, podařilo se jim uprostřed levoboku nepozorovaně vklouznout na palubu. Dirk rychle pohlédl na vysokou lávovou stěnu, která se nezadržitelně blížila z temnoty. V kormidelně muselo dojít k nějakému pochybení, jelikož loď mířila přímo proti skále a nikdo si to zřejmě neuvědomoval.

„Pojďme," zašeptal Dirk. „Mám pocit, že na téhle lodi nezůstaneme moc dlouho."

Když vyrazili, ozvalo se z dálky další hluboké zahřmění. Tentokrát však zvuk přicházel ze břehu.

# # #

OSM TISÍC KILOMETRŮ ODTUD se právě otevřely dveře výtahu v desátém patře budovy velitelství NUMA a Hiram Yaeger s ospalýma očima zvolna zamířil do svého počítačového království, v náručí termosku sumaterské kávy. Oči se mu překvapením rozšířily, když uviděl doktora McCammona, jak s úzkostným výrazem ve tváři sedí za počítačovým pultem.

„Přišel ses opět ke mně připojit, Phile?" otázal se Yaeger.

„Omlouvám se, že tě přepadám tak časně. Ale právě jsem dostal cosi z Národního informačního centra pro zemětřesení a zdá se to být důležité."

Rozložil na stole seizmogram a Yaeger vklouzl do sousedního otáčecího křesla.

„Před momentem udeřilo na Velký ostrov na Havaji velké zemětřesení," pokračoval McCammon. „O něco silnější než sedm stupňů. A bylo to mělké zemětřesení. Jeho epicentrum je asi půldruhého kilometru od pobřeží, v místě jménem Keliuli Bay."

Jak vypadaly předběžné otřesy?"

McCammon svraštil obočí. „Byly velice podobné těm, které jsme už viděli. Vypadaly jako uměle vyvolané. Právě jsem těmi údaji nakrmil Max, aby je zhodnotila. Doufám, že ti nevadí, že za tvé nepřítomnosti využívám jejího talentu," dodal.

Max stála s rukama založenýma na prsou, jakoby ponořená v myšlenkách. Nyní se otočila a usmála na McCammona.

„Doktore McCammone, je pro mě potěšením vám pomáhat. Je totiž radost spolupracovat s džentlmenem,“ dodala a lehce ohrnula nos směrem k Yaegerovi.

„Dobré jitro i tobě, Max,“ řekl Yaeger. „Dokončila jsi ty analýzy pro doktora McCammona?“

„Ano,“ přikývla Max. „Jak ti může doktor McCammon ukázat, před vlastním zemětřesením byly zaznamenány dva předběžné otřesy. Oba měly prakticky totožnou seizmickou charakteristiku, i když ten druhý byl poněkud silnější. A obě vlny měly epicentrum jen kousek pod povrchem.“

„Jak to vypadá při srovnání s předběžnými otřesy zaznamenanými před dvěma zemětřeseními v Perském zálivu?“ zeptal se Yaeger.

„Nynější předběžné otřesy vykazují prakticky identickou charakteristiku s těmi z Ras Tanura a ostrova Charg. Jejich epicentrum bylo rovněž jen kousek pod povrchem.“

Yaeger a McCammon se na sebe neradostně podívali.

„Havaj,“ pronesl Yaeger nakonec. „Proč zrovna Havaj?“

Zavrtěl hlavou a dodal: „Myslím, že je na čase, abychom zkontaktovali Bílý dům.“

50

SUMMER NEUVOLNILA STISK kolem zápěstí Býčí šíje ani teď, když se dívala přímo do hlavně automatické pistole glock. Tung stál bez hnutí ve dveřích a pokoušel se zhodnotit situaci. Za ním se přes vodu nesl hluboký hřmot. Tung ho ignoroval, protože jen tiše obdivoval Summeřinu obratnost, s jakou dokázala zkrotit jednoho z jeho ostrých hochů.

Na opačném konci můstku nalezl kormidelník konečně řeč a také se v bezpečné vzdálenosti od Summer osmělil.

„Boční trysky na levoboku jsou vyřazené," zakřičel na Tunga. „Narazíme na skály." Živou gestikulací ukázal směrem k lávovým útesům, jež se nyní na levoboku vynořovaly ze tmy.

Tung ho slyšel, ale plně nechápal smysl slov. Teprve po chvíli uposlechl kormidelníkova naléhání a vyhlédl z křídla můstku. Ve chvíli, když se otáčel, zjevily se však ze tmy dvě silné paže navlečené do černého neoprenu a sevřely Tunga kolem trupu. Mongol instinktivně stiskl kohoutek pistole, ale střela jen neškodně prolétla střechou můstku. Tung se poté obrátil a začal se bránit útočníkovi tím, že kolem sebe mlátil pistolí jako klackem. Tato obrana však přišla příliš pozdě. Jeho sok už stačil udělat krok vpřed, Tung ztratil rovnováhu a ve snaze zůstat stát zavrávoral dopředu, takže jen znásobil energii útočníka. Ten využil pohybovou energii ke spirálovému zdvihu, čímž Tunga definitivně smetl. Se zavrávoráním vyrazil kupředu, zvedl Tunga nad boční zábradlí a pak ho pustil. Vyděšený Mongol se zaječením zmizel přes palubu. Jeho křik ukončilo až hlasité šplouchnutí.

Na křídle můstku se bývalý honák Jack Dahlgren obrátil čelem ke kormidelně a rychle na Summer mrkl a usmál se. Vzápětí se

kolem něj mihl Dirk, který vtrhl na můstek, mávaje lodním hákem, který sebral na dolní palubě.

„Tak vy jste v pořádku," vyhrkla Summer, když uviděla oba muže.

„Živí, ale promočení," usmál se Dirk.

Radostné shledání ukončilo zaskřípání a rána, která všem podrazila nohy. Vrtná loď o výtlaku čtyř tisíc tun, poháněná nezmenšenou silou stranových trysek, narazila bokem do břehu zátoky. Od hladiny se rozléhaly drásavé zvuky lávy drhnoucí o ocel trupu. Ostré lávové hroty však snadno pronikaly pláty trupu, čímž otevřely stěny dolního nákladového prostoru přinejmenším na deseti místech. Jako sítem se tudy dovnitř nahrnula mořská voda, díky níž se loď rychle naklonila na levobok. Kdesi v temných vodách se zmítalo Tungovo mrtvé tělo, které se ke své smůle ocitlo v zóně mezi trupem lodi a pobřežními skalisky.

Mladý kormidelník se vzpamatoval jako první. Stiskl knoflík poplachových zvonků a pak hned zmizel dveřmi z můstku na pravoboku. Summer konečně pustila zápěstí Býčí šíje, avšak gangster neměl chuť pouštět se do dalšího boje, zvláště když mu Dirk přitlačil špici háku mezi žebra a povzbudil ho tak k cestě ven z levého křídla můstku. Odtud na můstek doléhaly výkřiky, jež co do hlasitosti soutěžily s neustávajícím rachotem.

„Proč mám jenom takový pocit, že jsi měla prsty v řízení té lodi?" otázal se sestry Dirk s úsměvem.

„To bylo takové zoufalé východisko z nouze," opáčila Summer.

„Už se k nám žene delegace," oznámil Dahlgren, který vykukoval z křídla můstku. O dvě patra níž se po schůdkách hnala na můstek skupina ozbrojených mužů.

„Zvládneš to doplavat?" zeptal se Dirk a jako první se vydal vzhůru po nakloněné palubě ke křídlu můstku na pravoboku.

„V pohodě," odpověděla Summer. „Než jste se objevili, zvažovala jsem, že do té vody skočím."

Trojice se rychle přesunula z můstku na spodní palubu, kde členové posádky svými výkřiky a voláním kořenily noční vzduch. Na přídi se několik z nich pokoušelo spustit záchranný člun, i když voda se již přelévala přes okraj levoboku. Na protější straně paluby

Summer nemámila čas nějakými dalšími střety s posádkou, ale přelezla zábradlí a sklouzla po nakloněném lodním boku až do vody. Dirk s Dahlgrenem ji následovali a pak se všichni začali rozhodně a svěžím tempem vzdalovat od potápějící se lodi.

Hromový rachot z pobřeží dále sílil, až nakonec krajinou otřáslo další zemětřesení. Bylo silnější než to předchozí, takže se při něm z lávových útesů začaly uvolňovat nestabilní balvany. Podél celé zátoky se oddělovaly kamenné bloky, valily se po svahu a padaly do vody, doprovázeny hlasitými erupcemi zpěněné vody.

Útes tyčící se nad vrtnou lodí patřil rovněž k těm nestabilním. Zemětřesení z něho odlouplo obrovský kus vulkanické skály. Mohutný balvan se jednou převalil, uvolnil se od hlavního masivu a spadl přímo na loď. Špičatá věž projela zadní částí můstku a zbortila palubu na počítačové centrum přímo pod ní. Základna balvanu dopadla na levobok uprostřed trupu, čímž značnou část lodi zploštila. Zpanikaření členové posádky houfně skákali do vody, aby se vyhnuli nejhoršímu masakru. Teprve teď se podařilo uvolnit osamělý záchranný člun z přídě.

Rachot zemětřesení konečně ustal a s ním i dunění uvolňovaných kamenů. Noční vzduch se chvěl klokotavými zvuky umírající lodi, do nichž se občas zabodl výkřik některého člena posádky. Ve stometrové vzdálenosti Dirk, Summer a Dahlgren šlapali vodu a sledovali poslední chvíle staré lodi.

„Dosedne na pořádné bradlo," všiml si Dahlgren, když se plavidlo ještě víc naklonilo. Za okamžik se vrtná loď pomalu překlopila na bok, sklouzla ze skalisek, zmizela pod hladinou a zamířila ke dvacet metrů vzdálenému dnu. Pouze její zádový jeřáb, při převalování lodi vytržený z paluby, zůstal opřený proti stěně útesu a označoval místo jejího posledního odpočinku.

„Co to jenom chtěli z toho vraku získat?" nadhodil Dirk.

„To se mi nepodařilo zjistit," přiznala Summer. „Byli ale ochotni zajít až do takové krajnosti, jako je roztržení vrstvy lávy, jen aby se dostali k vraku."

„Přičemž vyvolali několik zemětřesení," dodal Dahlgren. „Rád bych věděl, jakou záhadnou technologii k tomu použili."

„Já bych zase ráda věděla, co jsou zač," řekla Summer.

Od pobřeží se ozvalo vrčení letadla, které vzápětí nad zátokou opsalo široký oblouk. Byl to nízko letící turbovrtulový HC-130 Hercules Pobřežní hlídky, s přistávacími světly jasně se odrážejícími od mořské hladiny. Letadlo začalo kroužit nad jejich hlavami, nalétávalo střídavě na jeřáb a na záchranný člun a teprve poté rozšiřovalo své pátrání na trosečníky ve vodě. Po několika minutách se objevily letouny F-15 Národní gardy Hawaii Air z letiště Hickham Field na Oahu, s ječením se přehnaly nízko nad hladinou a pak začaly lenivě kroužit jako letecká podpora hercula. Příslušníci NUMA nacházející se ve vodě nevěděli, že Hiram Yaeger přesvědčil viceprezidenta, aby nařídil vyšetřování na místě, jakmile se objevilo druhé zemětřesení. Proto byla do oblasti epicentra okamžitě zorganizována vojenská operace.

„To je nádherný pohled pro bolavé oči," poznamenala Summer, když hercules vytrvale kroužil nad zátokou. „Nevím sice, proč tady jsou, ale zatraceně ráda je vidím."

„Vsadil bych se, že na cestě je už i kutr a nějaká ta helikoptéra," dodal Dirk.

„Hrome, my přece nepotřebujeme žádný kutr, aby nás lovil z vody," ozval se Dahlgren a uchechtl se. „Máme přece vlastní záchranné plavidlo."

Několika tempy se přiblížil k jakémusi předmětu plovoucímu nedaleko a vzápětí se vrátil. Za sebou táhl pomlácený, ale stále funkční katamarán.

„Katamarán. A žije," pravil Dirk s údivem.

Summer pohlédla na konstrukci a pak se zamračením dodala: „Moje surfovací prkno. Co tady dělá?"

Hleděla zmateně na pokroucený hliníkový rám, který byl provazy přichycen k Dirkovu prknu, jež bylo na několika místech pořádně pomlácené.

„A co se to stalo s tvým prknem?"

„To je na dlouhé povídám, sestřičko," odvětil Dirk a pokrčil rameny.

51

RUČIČKY HODINEK SE ZASTAVILY. Nebo to tak alespoň Tereze připadalo. Uvědomovala si, že neustálé zírání na zdobené hodiny na stěně Borjinovy pracovny pouze zpomaluje jejich chod. Vědomí blížícího se pokusu o útěk ji znervózňovalo, až si konečně poručila přestat sledovat hodiny a namísto toho alespoň předstírat, že studuje geologické zprávy na stole před sebou.

Byl to již druhý celý den, kdy pracovali do samého večera, jen s krátkými přestávkami na jídlo. Aniž by to jejich věznitelé věděli, Tereza s Woffordem dokončili analýzy pokusných vrtů již před několika hodinami. Předstírali však práci i poté v naději, že večerní stráž bude pouze jednočlenná, jak tomu bylo včera. Jeden z dvojice hlídačů u jejich dveří po večeři odtud zmizel, čímž se zvýšila naděje na úspěšný útěk.

Tereza pohlédla na Wofforda, který třídil seizmické záznamy s téměř šťastným výrazem v obličeji. Žasl nad detailním zobrazením, jaké poskytovala von Wachterova technologie, a hladově hltal schémata jednotlivých profilů jako vlk Karkulku. Tereza si potichu přála, aby dokázala potlačit strach stejně snadno, jako to navenek předváděl Wofford.

Hodinové ručičky se přeplížily přes devítku, když do pracovny vešla Taťána, oblečená do černých kalhot a svetru z tenké vlny, který s nimi ladil. Dlouhé vlasy měla upravené a na krku se jí třpytil zlatý amulet. Ani její atraktivní zjev, pomyslel si Wofford, nedokáže zakrýt studenou, bezcitnou osobnost uvnitř té slupky.

„Už jste dokonali tu analýzu?“ otázala se neomaleně.

„Ne,“ odpověděl Wofford. „Tyto dodatečné profily ovlivňují naše dřívější předpoklady. Musíme provést ještě pár úprav, abychom optimalizovali vyhlídky vrtů.“

„Jak dlouho vám to bude trvat?“

Wofford zhluboka zívl, aby udělal dojem. „Za tři nebo čtyři hodiny bychom se mohli podstatně přiblížit závěrečnému výsledku.“

Taťána pohlédla na hodiny. „Můžete pokračovat ráno. Očekávám, že kompletně dokončíte analýzu a zítra v poledne budete informovat mého bratra.“

„Pak nás odvezete do Ulánbátaru?“ otázala se Tereza.

„Ale samozřejmě,“ odvětila Taťána s náznakem úsměvu, z něhož odkapávala faleš.

Otočila se k nim zády, krátce promluvila se strážným u dveří a pak zmizela v chodbě. Tereza a Wofford okatě skládali listy analýz a uklízeli stůl, snažili se získat co nejvíce času. Jejich největší šance, možná jediná, se jim nabídne za podmínky, že zůstanou sami se strážným, nikým nepozorováni.

Po zdržení dlouhém natolik, aby nebylo nápadné, se zvedli a vykročili ke dveřím. Wofford shrábl několik protokolů, že si je vezme s sebou, ale strážný ukázal na složku v jeho rukou a zavrtěl hlavou. Wofford tedy papíry odložil na stůl, popadl hůl a s Terezou po boku vykulhal ze dveří. Strážný jim šel v patách.

Když kráčeli dlouhou chodbou, Tereze vzrušeně bušilo srdce. Dům byl tichý, světla ztlumená, vše vypovídalo o tom, že Borjin i Taťána se uložili k odpočinku do soukromých pokojů v jižním křídle. Prázdnotu narušil až drobný dveřník, který se vyloupl z jedné postranní místnosti s lahví vodky v ruce. Povýšeně se na zajatce podíval a pak se cupitavě rozběhl ke schodišti a po něm dolů do ubytovacích prostor služebnictva.

Wofford přehnaně kulhal, aby tak potvrdil dojem bezbranného invalidy. Když došel na konec hlavní chodby, zvolnil a rychlým pohledem se přesvědčil, že v postranních chodbách nejsou žádní strážní ani sloužící. Prošli foyerem, a teprve když dorazili do blízkosti svých pokojů v severní chodbě, začal jednat.

Navenek to vypadalo jako čirá nepozornost. Šťouchl holí šikmo kupředu, takže se hůl opřela těsně před Terezinou pravou nohou.

Jakmile udělala krok, klopýtla a zapotácela se kupředu. Její pád byl hodný hollywoodského kaskadéra. Wofford následoval jejího příkladu a rovněž klopýtl tak, že skončil vkleče na zdravém koleně. Pohlédl na Terezu, která se rozplácla na podlaze jak široká tak dlouhá a zůstala téměř nehybná. Teď všechno záleželo na jejich doprovodu.

Jak Wofford předpokládal, mongolský strážný byl více džentlmen než barbar, a proto se instinktivně sehnul, aby Tereze pomohl. Wofford počkal, až strážný oběma rukama uchopí Terezinu paži, a pak vyskočil jako kočka. Odrazil se ze své zdravé nohy, vrhl se na strážného a rozmáchl se holí jako kyvadlem. Zahnutou rukojetí zasáhl strážného těsně pod bradu takovou silou, že mu hlava odskočila dozadu. Síla nárazu zlomila též hůl, odštípla rukojeť zarachotila po mramorové podlaze. Wofford sledoval strážného, jak mu zeskelnatěl pohled a pozadu se zhroutil na zem.

Tereza s Woffordem zůstali bez hnutí v tichém domě, nervózně očekávající, že se každou chvíli do chodby vyhrnou další strážci. Všude však i nadále vládlo ticho a klid. Jediný zvuk, který Tereza slyšela, byly hlasité údery srdce v jejím hrudníku.

„Jsi v pořádku?“ otázal se šeptem Wofford, když se nad ní sklonil, aby jí pomohl vstát.

„Jsem v pořádku. Není mrtvý?“ zeptala se a nejistým prstem ukázala na ležícího strážného.

„Ne, jenom odpočívá.“ Wofford pak vytáhl šňůru od záclon, kterou odcizil ve svém pokoji, a svázal strážnému ruce i nohy. Pak s Terezinou pomocí přetáhl tělo po naleštěné podlaze k nejbližší místnosti a přes práh dovnitř. Z povlaku na polštář utrhl kus látky a ucpal strážci pusu roubíkem. Nakonec zavřeli dveře a zamkli je.

„Jsi připravená zasloužit si titul pyromanky?“ otázal se Terezy.

Ta nervózně přitakala a pak se spolu odplížili do hlavního foyeru.

„Hodně štěstí,“ zašeptal a vklouzl za jeden z bočních sloupů, aby zde počkal na Terezu. Trvala na tom, že se do pracovny vrátí sama. Má to logiku, přesvědčovala Wofforda. Ten se díky chromé noze pohyboval pomaleji a hlasitěji, což by je oba jenom vystavovalo většímu nebezpečí.

Přidržovala se jedné stěny a cupitala chodbou tak rychle, jak se jen odvážila. Po kamenné podlaze našlapovala jen velice zlehka. Chodba byla stále ještě prázdná a až na tikání starých pendlovek i naprosto tichá. Tereza se rychle dostala k pracovně a vklouzla dovnitř. V duchu děkovala strážnému, že při odchodu zhasl světlo. Temná místnost jí poskytla přece jen větší krytí, na rozdíl od jasně osvětlené chodby, takže si zde dovolila zhluboka nadechnout, aby poněkud utlumila strach.

Po hmatu se pohybovala známou místností až ke knihovně u zadní stěny. Popadla namátkou několik svazků, poklekla na podlahu, začala vytrhávat stránky a mačkala je. Když získala kupičku na podpal, postavila kolem ní pyramidu z otevřených knih, jimž zlámala hřbety. Když byla konečně se svou prací spokojená, vstala a pohmatem nalezla v zadní části místnosti malý rohový stolek. Na jeho desce seděla skříňka na doutníky a křišťálová karafa s koňakem. Tereza popadla karafu a rozlila její obsah po místnosti. Poslední čtvrtinou polila papírovou pyramidu. Pak se vrátila ke stolku, otevřela zvlhčovač a zašátrala po krabičce zápalek, kterou tam předtím objevil Wofford. Pevně svírala zápalky a po špičkách se přesunula ke dveřím. Opatrně z nich vykoukla, chodba byla stále prázdná a tichá.

Odplížila se k hranici knížek, naklonila se nad ní, škrtla zápalkou a hodila ji na papír prosáklý koňakem. Žádná exploze ohnivého inferna nenásledovala, jen malý modrý plamen, jenž cestoval jako řeka po koňakem nasáklém koberci.

„Hoř,“ řekla Tereza nahlas. „A spal celé tohle zatracené vězení.“

52

VYPADALI JAKO BUBÁCI, příšery s černou gumovou kůží, pohybující se jako duchové mezi stromy. Tři temné postavy těžkopádným krokem, ale v naprosté tichosti, přešly cestu a pak po centimetrech šplhaly na akvadukt. Jen o několik metrů dál divoce uháněly po prudkém svahu vody horské řeky. Jedna postava strčila do akvaduktu ruku a pak blikla malou kapesní svítilnou. Čistá voda zde plynula mírným proudem, tak rozdílným od nedalekého koryta divoké řeky. Pitt zhasl světlo a obrátil se ke svým společníkům.

Předtím čekali hodinu po západu slunce, dokud nebyl zalesněný kopec černý jako uhel. Měsíc měl vyjít pozdě, takže měli zaručenou přinejmenším jednu či dvě hodiny dostatečné tmy. Když se Pitt spolu s Giordinem a Gunnem vyšplhal na korbu náklaďáku, zjistil, že jejich výstroj je složená do tří kupiček.

„Jak je akvadukt hluboký?“ otázal se Gunn, když si navlékal černý neoprenový oblek.

„Ne víc než sto osmdesát centimetrů,“ odvětil Pitt. „Pravděpodobně by nám stačily šnorchly, ale radši budeme používat dýchací přístroje, kdybychom museli zůstat déle pod vodou.“

Pitt si už zapnul svůj neopren a na záda navlékl Dragerův dýchací přístroj. Ten vážil zhruba patnáct kilogramů a umožňoval potápěči dýchat čištěný vzduch, cirkulující přes pohlcovač kysličníku uhličitého. Tento přístroj nahradil velké kovové nádrže malými nádržkami a navíc prakticky eliminoval možnost odhalení potápěče podle viditelných bublin vydechovaného vzduchu. Pitt si pak připnul pás se zátěží a k němu připevnil vodotěsný potápěčský vak. Dovnitř uložil boty, dvě přenosné vysílačky a svůj kolt.45. Když slézal z náklaďáku, přehlédl rychle celý horizont a pak se otočil na kolegy.

„Jste připraveni na půlnoční plavbu, pánové?“ otázal se.

Já jsem připravený tak na horkou lázeň a sklenici bourbonu,“ opáčil Gunn.

„Všechno je hotovo, jen co si sbalím své lupičské náčiní,“ odpověděl Giordino. Prohrabal bedničku s nářadím, až našel pilku na železo, francouzský klíč, páčidlo a baterku pro svícení pod vodou, kterou si připnul k opasku, a seskočil z náklaďáku. Gunn ho následoval, s vážným výrazem v obličeji.

Muži pochodovali k akvaduktu v černých potápěčských neoprenech, v ruce každý pár lehkých ploutví. Na pokraji kanálu o průřezu tvaru V se Pitt naposledy rozhlédl. Měsíc stále ještě nevyšel a viditelnost pod částečně zamračenou oblohou nebyla větší než deset metrů. V akvaduktu budou prakticky neviditelní.

„Snažte se brzdit rychlost. Vylezeme pod úzkou lávkou těsně za zdí areálu,“ instruoval je Pitt. Zkontroloval regulátor, pak si nasadil masku a jemně se ponořil do akvaduktu. Gunn sebou plácl do vody jen o několik vteřin později, nakonec vklouzl do vody i Giordino, který měl zaujímat koncovou pozici.

Ledově studená voda by nechráněného plavce dokázala změnit v ledový špalek v několika minutách, ale v neoprenu Pittovi voda připadala jen jako chladný vánek. Cestou k akvaduktu se skoro přehřál, takže nyní byl za osvěžení vděčný, i když okolo úst a masky byl účinek vody vskutku mrazivý.

Voda v akvaduktu tekla samospádem rychleji, než předpokládal, takže se teď obrátil nohama napřed a vleže na zádech kopal ploutvemi tak, že zpomalil svůj postup do rychlosti chůze. Akvadukt kopíroval trasu klikatící se cesty a Pitt cítil, jak ho proud díky odstředivé síle vynáší tu na jednu, tu na druhou stranu. Betonové koryto bylo pokryté tenkou vrstvou řas, takže Pitt i přes občasný náraz snadno klouzal stále dolů.

Je to vlastně téměř rekreační jízda, pomyslel si, když hleděl na oblohu nad hlavou a na koruny silných borovic, lemujících trasu. Pak stromy postupně zřídly a akvadukt se vyrovnal, jako by protékal přes volné prostranství paseky. Vpředu svítilo tlumené světlo a Pitt už rozeznával v dálce týčící se vrchol zdi kolem areálu.

Byla tam vlastně dvě světla, jedno upevněné na vrcholu zdi, druhé zářící z domku strážnice. Uvnitř seděli dva strážní ve službě a povídali si před velkou obrazovkou. Na ní běželo živé video asi z deseti kamer, instalovaných po obvodu pozemku, včetně jedné přímo nad akvaduktem. Zrnitý zelený noční obraz zachytil občas nějakého vlka nebo gazelu, ale jinak z pozadí téměř nic. Svědomití strážní si nedovolili krátit čas hrou v karty nebo spánkem. Věděli, že Borjin má nulovou toleranci k nedbalému chování.

Jakmile Pitt zahlédl hranici areálu, vypustil ze svého neoprenu trochu vzduchu a ponořil se několik centimetrů pod hladinu. Těsně předtím ještě natáhl krk a zahlédl temný obrys Gunna, plujícího jen několik metrů za ním. Doufal, že Gunn pochopí a potopí se rovněž.

Voda byla dostatečně čistá, aby Pitt snadno rozeznal zářící světlo nad vchodem a hrozivou masu hraniční zdi. Když doklouzal do její blízkosti, pokrčil nohy s ploutvemi k bradě pro případ eventuálního nárazu. Tento předpoklad ho nezklamal. Když prosvištěl kolem světel po pravé ruce, nohy v ploutvích se zarazily o kovovou mříž, jež měla za úkol zachycovat různé úlomky a vetřelce, aby nepronikli akvaduktem do areálu. Pitt se rychle přesunul na jednu stranu, pak klesl na kolena a pohlédl proti proudu nad sebe. Vzápětí se před ním vynořil temný předmět. Pitt natáhl ruku a uchopil tmavou postavu Rudiho Gunna vteřinu před tím, než narazil do mříže. Brzy za ním se objevil konečně i Giordino, jenž přistál nohama na mříži stejným způsobem jako Pitt.

Uvnitř strážnice zatím seděli dva strážní a ani jeden si nebyl vědom tří vetřelců v akvaduktu, jen pár metrů od nich. Kdyby sledovali záběry kamer pozorněji, mohli si všimnout několika tmavých předmětů a jít je prozkoumat. Kdyby jen vyšli z teplé strážnice a pozorně naslouchali, mohli uslyšet tlumený zvuk broušení, vycházející z vody. Strážci však nic z toho neudělali.

Mříž se nakonec dala překonat snáz, než si původně mysleli. Namísto hustě vypleteného pole, kterým by se museli namáhavě prostříhat, zábranu tvořilo pouze několik svislých kovových tyčí, vzdálených od sebe patnáct centimetrů. Giordino vyhmatal středovou tyč a po ní se svezl na dno, kde nasadil pilku. Tyč byla dost zrezivělá, takže povolila po pár desítkách tahů pilkou. Pak se

soustředil na vedlejší tyč, která odolávala prakticky stejně krátce. Opřel se nohama o dno koryta, uchopil tyče těsně nad přerušením a zabral. Zejména díky jeho statným stehnům se oba železné pruty ohnuly, čímž vytvořily úzký průchod těsně nade dnem akvaduktu.

Gunn odpočíval vkleče na jednom koleně, když ho Giordino uchopil za paži a směroval ho k průchodu. Gunn se rychle hmatem zorientoval a kopnutím vyrazil do otvoru, kterým proplul na boku. Pak se obrátil a zabíral nohama proti proudu, dokud otvorem neproklouzl Pittův a Giordinův stín. Teprve potom se uvolnil a nechal se unášet vodou. Trojice mužů byla poháněna betonovou trubkou pod zdí, klouzali v naprosté temnotě, až se konečně objevili opět v otevřeném akvaduktu na vnitřní straně hranice areálu. Gunn se lenivě vynořil právě včas, aby se mu nad hlavou mihla lávka. Pak se jakoby odnikud vynořila ruka a přitáhla ho ke kraji.

„Konečná stanice, Rudi," uslyšel Pittův tichý hlas.

Strmé a kluzké boky betonového koryta poněkud znesnadňovaly výstup z akvaduktu, ale muži si pomohli zachycením za podpěry lávky. Ve stínu můstku ze sebe svlékli neopreny a nacpali je pod patu konstrukce. Rychlé přehlédnutí okolí je ujistilo, že všude je klid a že v bezprostřední blízkosti není žádná jízdní hlídka.

Gunn rozepjal potápěčskou kabelu a vytáhl odtud brýle, boty a malý digitální fotoaparát. Vedle něj Pitt vylovil pětačtyřicítku a dvě přenosné vysílačky. Ujistil se, že hlasitost je stažená na minimum, a pak si jednu připnul k opasku a druhou podal Gunnovi.

„Lituju, ale nemáme dost zbraní, aby zbylo na každého. Kdyby ses dostal do problémů, zavolej nás," řekl Pitt.

„Věřte mi, že budu uvnitř a zase venku dřív, než dokážete mrknout."

Gunn měl za úkol proklouznout do laboratoře, pořídit snímek seizmického zařízení a sebrat tolik dokumentace, kolik jen dokáže. Kdyby tam byli technici, Pitt mu nakázal, aby se o nic nepokoušel a počkal na ostatní u mostku. Pitt s Giordinem měli těžší úkol – vstoupit do hlavní budovy a najít Terezu s Woffordem.

„Pokusíme se sejít tady, pokud to všichni absolvujeme hladce. Pak zamíříme do garáže pro jedno z Borjinových vozidel."

„Vezmi si tohle, Rudi,“ pravil Giordino a nabídl mu své páčidlo. „Pro případ, že by byly dveře zamčené… nebo kdyby ti nějaká nadměrně zvědavá krysa dělala potíže.“

Gunn s neradostným úsměvem přikývl, popadl páčidlo a zmizel k laboratořím. Chtěl Pitta a Giordina proklít za to, že ho sem vzali, ale uvědomoval si, že jeho přítomnost je prospěšná. Museli se pokusit vysvobodit Terezu a Wofforda a současné získání dokumentů seizmického charakteru vyžadovalo ještě třetí osobu. Sakra, na celou akci byla zapotřebí spíš stovka mužů než tři. Pohlédl k nebi v naději, že se zázračně objeví oddíl speciálnich operací a snese se na padácích do areálu. Nebesa však nabídla jen několik rozptýlených hvězd, snažících se proniknout svým světlem skrz lehký opar mraků.

Gunn se oprostil od zbožných přání a rychle se vydal přes otevřený prostor. Přemisťoval se od jednoho keře ke druhému, jelikož ty jediné nabízely jakýs takýs úkryt. Zpomalil, jenom když křižoval příjezdovou cestu. Plazil se přes ni šnečím tempem, aby mu kamínky neskřípaly pod nohama. Postupoval podle Pittových instrukcí, takže minul otevřenou, dobře osvětlenou garáž. Cinkavý zvuk nářadí mu prozradil, že alespoň jeden člověk je vzhůru a plní své pracovní povinnosti mechanika.

Pak se přesunul k sousední laboratoři, když ho zmrazilo náhlé koňské zaržání. Ve svém okolí však nezaregistroval žádný pohyb, takže se nakonec rozhodl, že zvuk přišel ze stájí, nalézajících se na konci budovy. Poté se soustředil na vlastní laboratoř. S úlevou zaregistroval, že v přízemí je rozsvíceno jen několik tlumených světel. Pár jasnějších světel zářilo z oken v poschodí. Navíc uslyšel nějakou hudbu přicházející shora. Pokoje pro vědce pracující v laboratoři byly zřejmě v prvním patře.

Znovu se přesvědčil, že poblíž není žádná jízdní hlídka, přikradl se ke skleněným vchodovým dveřím a strčil do nich. K jeho překvapení nebyly zamčené a vedly do zkušebny. Rychle vešel dovnitř a zavřel za sebou. Sál byl osvícen několika stolními lampami a hučel nejméně deseti osciloskopy. Jinak tu nikdo nebyl. Gunn si všiml věšáku s bílými plášti, jeden si vybral a přehodil ho přes tmavé

sako. Mohl tak dobře předstírat, že sem patří. Říkal si, že někoho, kdo by sem jen nahlédl zvenčí, by to mohlo splést.

Zamířil do hlavní chodby, která se táhla po celé délce budovy, a povšiml si, že se v některých kancelářích svítí. Obával se, že by ho mohli na volném prostranství překvapit, takže okamžik zaváhal, ale pak vyrazil. Kráčel, co mohl nejrychleji, aniž by běžel, pohled upřený před sebe, obličej skloněný k zemi. Pro tři zbývající výzkumníky, kteří stále ještě v tuto pozdní hodinu pracovali, byl jen nejasnou šmouhou, jež se mihla za oknem. Mohli říct jedině to, že se jedná o někoho v bílém plášti, nějakého jejich kolegu, nejspíš na cestě z umývárny.

Gunn rychle dorazil na konec chodby. Popadal dech a srdce mu prudce bušilo, když zdvihl závoru a zatlačil do masivních dveří. Ty se pohybovaly lehce a otevřely tak vchod do zvukově izolované komory. Uprostřed místnosti se pod kruhem jasných stropních světel tyčilo von Wachterovo akustické seizmické zařízení, jak je popsali Pitt s Giordinem.

Gunn byl vděčný, že je místnost liduprázdná. Prošel tedy dveřmi a vyšplhal se na spojovací můstek.

„Už jsme napůl doma," zamumlal, když vytahoval digitální aparát. Přitom si všiml vysílačky na opasku a v duchu ho napadlo, jak na tom asi jsou Pitt s Giordinem.

53

„KDYŽ TAM VPŘEDU UPOUTÁŠ JEJICH POZORNOST, pak bych měl být schopen proplazit se kolem a překvapit je z boku,“ zašeptal Pitt, pohled upřený na dva strážné, stojící nehybně jako sochy po obou stranách dveří do hlavní rezidence.

„Božský dotek mého malého francouzáku by se o ně měl postarat,“ odpověděl Giordino a poklepal na těžký rudý trubkový nástroj, visící mu od boku.

Pitt sklonil hlavu a pak uvolnil bezpečnostní pojistku na svém koltu. Bylo jasné, že bude nutné přemoct ty dva strážné u dveří, aby se dostali dovnitř. Žádoucí ale bude, aby se přitom nepoužívaly střelné zbraně, protože jediný výstřel by přilákal celou armádu bezpečnostních sil, jež si tu Borjin vydržuje.

Oba muži se pohybovali potichu podle jednoho kanálu, v němž se zrcadlila voda tekoucí k budově, v krátkých úsecích přebíhali kupředu, až se nakonec vrhli na zem a vplížili se do záhonu růží, který obkružoval přístup do domu. Když vyhlíželi mezi keříčky slonovinově žlutých damašských růží, byli v přímém zorném poli strážců.

Ti se opírali o zdi rezidence, uvolnění, zvyklí na bezproblémové, monotónní noční směny. S výjimkou večerních procházek nebo pozdních návratů z Ulánbátaru nebyli Borjin a jeho sestra po desáté večer téměř vidět.

Pitt pokynul Giordinovi, aby zůstal na místě, a dal mu pět minut k přesunu na novou pozici. Zatímco tedy Giordino přikývl a dřepl si v záhonu,

Pitt se vydal obloukem ke vzdálenější straně vchodu. Sledoval okraj záhonu až k příjezdové cestě, kde, podobně jako Gunn, se

dostal velice opatrně přes kamenitý podklad. Od cesty až k domu byl terén zcela otevřený a Pitt se přes tento úsek pohyboval v podřepu a velice rychle. Přední stranu rezidence oživovala řada keřů. Na chvíli se skryl za jalovcem a odtud vykoukl směrem k zápraží. Strážní se nepohnuli, zřejmě ani netušili pohyb ve tmě pouhých pár desítek metrů od nich.

Pitt se plížil kupředu od jednoho keře ke druhému, až dosáhl rohu krytého portika. Tam klesl na kolena, v rukou stiskl svou pětačtyřicítku a čekal, až Giordino spustí svou show.

Jelikož ze strany strážných nebyla patrná žádná podezřelá aktivita, Giordino dal Pittovi ještě minutu navíc, než se pohnul z růžového záhonu. Všiml si, že sloupy podpírající střechu portika za sebou vytvářejí optický stín, kudy se lze k zápraží přiblížit. Po kouskách se přesunul na jednu stranu, kde ho jeden ze sloupů skryl před očima strážných, a pak vyšel ze záhonu.

Uvažoval logicky; když on nevidí strážné, pak oni nemůžou vidět jeho. Proto mířil na zadní část sloupu. Přední dveře byly sotva sedm metrů daleko a ze svého místa měl oba strážné na bezpečný dostřel. Beze slova, aniž by udělal sebemenší hluk, zamířil na jednoho z dvojice, zaklonil se a vrhl po něm francouzský klíč jako tomahavk.

Oba strážní sporého Itala okamžitě spatřili, ale byli příliš překvapení, než aby zareagovali. Pouze nevěřícně zírali, jak se k nim vzduchem blíží jakýsi červený objekt, naráží jednomu z nich do prsou, láme žebra a vyráží dech. Zasažený strážný padl na kolena a sténal bolestí a strachem. Jeho kolega mu instinktivně přispěchal na pomoc. Ale jakmile se přesvědčil, že zranění není těžké, narovnal se, aby na Giordina zaútočil. Ten však už na původním místě nebyl, protože se skryl za sloup. Strážný udělal několik klopýtavých kroků směrem ke sloupu, ale vtom uslyšel za sebou jakýsi šramot. Zastavil se a otočil právě včas, aby zahlédl, jak mu pažba Pittovy pětačtyřicítky dopadá na spánek těsně pod helmou.

Když ztratil vědomí, Pitt ho ještě stačil uchopit pod paží a zachytit ho, dřív než se složil na zem. Giordino se vynořil zpoza sloupu a blížil se, zatímco Pitt táhl bezvědomého strážného do

nejbližšího křoví. Pitt zaregistroval náhlý záblesk v Giordinových očích okamžik předtím, než vykřikl: „K zemi!“

Zatímco Giordino udělal ještě dva kroky, Pitt sehnul hlavu a skočil přímo proti němu. Giordino se narovnal a vznesl se přes Pitta a nad ním proti prvnímu strážnému, stojícímu za jeho přítelem.

Zraněný muž se oklepal po zásahu francouzským klíčem a trochu namáhavě se zvedl na nohy. V ruce držel krátký nůž, který se chystal zapíchnout Pittovi do zad. Giordino mávl levou rukou před sebe, čímž srazil nůž stranou, a vzápětí do útočníka udeřil tělem. Společně těžce dopadli na zem. Giordino se snažil soustředit svou váhu na mužův hrudník. Tlak na zlomená žebra byl nesnesitelný a strážný svíjející se bolestí zalapal po dechu. Giordino zasáhl pěstí muže do krku a ten ztichl ještě dřív, než stačil vyslovit další hlásku.

„To bylo dost těsné,“ vyrazil ze sebe Giordino.

„Díky za ten skok,“ řekl Pitt. Sebral se ze země a zkontroloval celkovou situaci. Jak pozemek, tak dům se zdály zcela tiché. Jestli strážní spustili alarm, pak to nebylo znát.

„Pojďme ty mládence uklidit z dohledu,“ navrhl Pitt, chopil se znovu své oběti a táhl ji do křoví. Giordino ho napodobil, popadl druhého strážného za límec a také ho odtáhl.

„Jenom doufám, že příští směna nepřijde příliš brzo,“ hudroval.

Když Pitt uložil bezvládné tělo mezi keře, obrátil se k Giordinovi s výmluvným mrknutím.

„Myslím, že se tu objeví dřív, než si myslíš,“ pravil a vědoucně mrkl.

54

TEREZA POZOROVALA, jak dosud ojedinělé plameny polykají vytržené stránky knih, pomalu dosahují výš a výš, přeskakují na knihy a jsou stále jasnější. Když už bylo jisté, že se oheň udrží, Tereza rychle přešla ke dveřím studovny. Cestou popadla záznamy, které chtěl Wofford odnést. Mezi nimi byly vzorky von Wachterových detailních vyobrazení, spolu se seizmickými mapami tektonických zlomů opatřených znepokojivými červenými značkami, včetně mapy Aljašky. Tereza se ještě naposledy ohlédla na žlutou záři, rozlévající se na druhém konci místnosti, otočila se a vyrazila po chodbě.

Pohybovala se jakýmsi šouravým během co možná nejrychleji, aniž by však její kroky byly na mramorové podlaze slyšet. Nervozita jí pumpovala do cév adrenalin, spěchala, nicméně naděje na útěk začínala konečně vypadat reálně. Plán měli docela jednoduchý. Skryjí se ve foyeru, dokud oheň nepřiláká pozornost strážných od předního vchodu. Pak vyklouznou ven a v nastalém zmatku se pokusí získat nějaké vozidlo, s nímž projedou hlavní branou. Oheň byl už založený a Tereza pocítila záchvěv víry v úspěšný výsledek jejich prostého plánu.

Když se přiblížila k foyeru, zpomalila a začala se rozhlížet po Woffordovi. Nakonec stál tam, kde ho opustila, těsně vedle mohutného vroubkovaného sloupu. Když ji spatřil, vrhl na ni pohled plný hrůzy. Tereza se na oplátku usmála a kývnutím mu dala najevo, že byla úspěšná. Obvykle žoviální Wofford stál nepohnutě, tvář staženou do šklebu.

Pak z jeho stínu vystoupila Taťána s malou automatickou pistolí mířící Woffordovi do zad. S výhružným úsměvem sykla směrem k Tereze: „Krásný večer na procházku, že?“

Tereza zalapala po dechu a po zádech jí přeběhl mráz jako Polární expres. Když pak ale uviděla zlý úsměv na Taťánině obličeji, namísto strachuji popadl vztek. Jestli tohle měl být její konec, pak ho rozhodně nehodlala přijmout pokorně.

„Nemohla jsem spát," snažila se blufovat. „Jsme tak blízko dokončení analýzy. Přesvědčila jsem tedy strážného, aby nás nechal vyzvednout si některé papíry, abychom mohli dál pracovat v našich pokojích," pokračovala a na potvrzení svých slov ukázala na složky dokumentů pod paží.

Byl to odvážný pokus, ale podle výrazu v Taťánině obličeji bylo jasné, že marný.

„A kde je strážný?"

„Zamyká pracovnu."

S přesným načasováním se ze vzdálené části chodby ozvalo padání knih, jak nejspíš prohořely spodní police. Taťána se zatvářila zvědavě a udělala krok do středu foyeru, aby viděla do chodby. Pistoli držela stále namířenou na Wofforda. Ten pohlédl na Terezu, která v odpověď nepatrně pokynula hlavou.

Jako v nacvičeném gagu vrhla Tereza složku papírů Taťáně do obličeje a Wofford jí vyrazil po pravé ruce, v níž držela pistoli. S hadí mrštností, jež oba překvapila, však udělala Taťána půlobrat, kterým se dostala z Woffordova dosahu, a současně se kupa hozených papírů neškodně svezla po jejím zátylku. Pak opět přiskočila k Tereze a vtiskla jí hlaveň pistole do tváře, zatímco volné papíry se ještě snášely k zemi.

„Za tohle bych tě měla zabít," sykla Tereze do ucha a druhou rukou mávla na Wofforda, aby ustoupil. „Podíváme se, jaké další triky máš v rukávu."

Postrkovala Terezu hlavní makarova PM přes foyer k předním dveřím. Taťána je volnou rukou otevřela a vyštěkla: „Stráže! Pojďte mi pomoct."

Dva strážní na prahu hlavního vchodu vtrhli na tento pokyn dovnitř a rychle obhlédli situaci. Měli na sobě mongolské válečnické oblečení, na hlavě plechové helmy stažené do obličeje.

První strážný přistoupil k Woffordovi a pozvedl pistoli, kterou zabořil geofyzikovi do žeber. Druhý strážný, menší chlapík, přistoupil k Tereze a popadl ji pevně za paži.

„Vezměte si ji," nařídila Taťána a konečně stáhla pistoli. Strážný uposlechl a drsně Terezu odtrhl. V jejím obličeji se objevil výraz beznaděje a k Woffordovi vyslala zoufalý pohled. Z jeho tváře však poněkud nepochopitelně zmizel smutek a na Terezu hleděl plný naděje. Vtom ocelové sevření kolem její paže povolilo. Nečekaným pohybem ji strážný pustil a namísto toho uchopil za zápěstí Taťánu. Trhnutím jí zkroutil zápěstí, zatímco ruku jako by stiskl do kleští. Z ruky jí vypadla zbraň ještě dřív, než si pořádně uvědomila, co se děje. Pistole s hlasitým klapáním klouzala po mramorové podlaze. Strážný jí poté znovu trhl zápěstím a strčil ji, až upadla s bolestným výkřikem na zem.

„Co to proboha děláte?" vykřikla a vyškrabala se na nohy, chráníc si zraněné zápěstí. Poprvé se pečlivěji podívala na strážného a teprve teď si všimla, že mu kolem rukou plandají rukávy od košile přinejmenším o dvě čísla větší. Smál se na ni poněkud povědomým úsměvem, který jako by mu ani nepatřil. Otočila se ke druhému muži a zjistila, že jemu je uniforma naopak těsná. Zbraní, kterou třímal, teď mířil přímo na ni. Zalapala po dechu, když pohlédla do jeho obličeje, do pronikavých zelených očí, jež se na ni upíraly s morbidním potěšením.

„Vy!" zaskřehotala. Sokem úplně ztratila hlas.

„Vy jste čekala Hurvínka?" odpověděl Pitt a tiskl jí svou pětačtyřicítku na žaludek.

„Vždyť jste přece zemřel v poušti," zajíkla se.

„Ne, to ten váš falešný mnich," odpověděl Giordino a zvedl ze země makarova. Taťána se při těchto slovech viditelně scvrkla.

„Ale, ty ses vrátil," vydechla Tereza, která se nad náhlou změnou situace málem rozplakala. Giordino jí stiskl ruku.

„Omlouvám se za to hrubé zacházení na začátku," řekl. Tereza chápavě přikývla a stiskla mu na oplátku ruku.

„Jsme doopravdy rádi, že vás opět vidíme, pane Pitte," pravil Wofford. „Moc nadějí, že se odsud dostaneme živí, jsme neměli."

„Viděli jsme, co udělali Royovi,“ prohlásil Pitt s ledovým pohledem na Taťánu. „Tohle místo doopravdy není žádný dívčí skautský tábor. Stejně vám ale musíme poděkovat, že jste nám usnadnili práci a my vás nemusíme hledat v celém tom rozlehlém paláci.“

„Myslím, že je nejvyšší čas odsud vypadnout, dřív než se tu ukážou opravdoví palácoví strážci,“ dodal Giordino a vedl Terezu ke dveřím.

„Počkej,“ řekla. „Seizmické zprávy. Objevili jsme důkazy, že se mohou pokusit narušit zónové tektonické zlomy v Perském zálivu a na Aljašce.“

„To je absurdní,“ ozvala se Taťána.

„S vámi nikdo nemluví, dámo,“ umlčel ji rázně Giordino a namířil na ni makarovem.

„Je to pravda,“ přidal se Wofford a začal spolu s Terezou sbírat rozházené papíry. „Jejich úkolem bylo poškodit ropovod u severního konce jezera Bajkal, čímž nějak vyvolali stojaté vlnění. Dále se zaměřili na specifické zlomy v Perském zálivu a jeden v blízkosti aljašského ropovodu.“

„Záliv už poškodit stačili, obávám se,“ poznamenal Pitt.

„Tyto údaje by měly doplnit fotografie, které právě teď dělá Rudi,“ dodal Giordino.

Pitt zahlédl na tvářích Terezy a Wofforda zvědavý výraz.

„Akustické seizmické zařízení sedí tamhle v laboratoři. Jsme přesvědčeni, že vyvolávalo zemětřesení, které již nadělalo spoustu škody v přístavních zařízeních pro přepravu ropy v Perském zálivu. Vaše dokumenty jenom toto tvrzení potvrdí. Pouze jsme nevěděli, že Aljaška je v jejich seznamu hned na dalším místě.“

Tereza se narovnala s plnou náručí dokumentů a právě tehdy se rozezněl pronikavý jekot. Narůstající oheň v pracovně konečně spustil detektor kouře před touto místností a celým objektem se rozezněl poplach.

„Zapálili jsme studovnu,“ vysvětlovala Tereza. „Chtěli jsme tak odlákat pozornost, abychom mohli s Jimem utéct.“

„Možná se nám to pořád hodí,“ poznamenal Pitt, „to ale nesmíme čekat, až sem dorazí hasiči.“

Rychle prošel otevřenými dveřmi a Tereza s Woffordem ho následovali. Taťána se přitiskla k zadní stěně ve snaze využít masového odchodu a zmizet. Giordino se jejímu pokusu usmál, přistoupil k ní a popadl ji za svetr.

„Obávám se, že půjdeš s námi, drahoušku. Chceš radši jít nebo letět?“ zeptal se jí a nemilosrdně ji postrčil ke dveřím. Taťána se otočila, zavrčela na něj, ale pak, i když viditelně nerada, také prošla dveřmi.

Venku Pitt rychle zavedl skupinu přes portiko k zevní řadě opěrných sloupů a tam se zastavil.

Zvuk cválajících kopyt odkudsi zprava mu napověděl, že hlídka u severního konce rezidence uslyšela alarm a vyrazila ke vchodu. Vpředu a vlevo se začaly ozývat výkřiky a rozruch od stájí a ubytoven strážných. Pitt zahlédl lucerny a baterky, jak se v rukou strážných, jež alarm vzbudil, blíží k rezidenci.

Pitt potichu zaklel, Tereza neměla zakládat ten oheň. Kdyby byli jen o pár minut rychlejší a dostali se z rezidence dřív, celý tento zmatek by jim hrál do ruky. Avšak nyní byly kompletní bezpečnostní síly na nohou a hnaly se k nim. Jedinou jejich nadějí bylo skrýt se a doufat, že je stráže minou.

Pitt ukázal k růžovým keřům za kamennými sloupy. „Všichni si lehněte a přitiskněte se k zemi. Počkáme, až vstoupí do domu, a pak se hneme,“ pronesl potichu.

Tereza a Wofford se rychle sehnuli a vklouzli za řadu ostnatých květin. Giordino strčil Taťánu za rašící keř, pak jí rukou zakryl pusu a napomenul ji: „Pšt.“

Pitt si klekl a vysílačku, kterou měl pověšenou na opasku, přiložil těsně ke rtům.

„Rudi, slyšíš mě? Přepínám.“

„Jsem jedno ucho,“ ozvala se stejně tichá odpověď.

„Jsme na cestě ven, ale začíná se tu motat moc lidí. Budeme se muset setkat za pochodu, asi tak za pět nebo deset minut.“

„Sbalím se a půjdu ke garážím. Konec.“

Pitt se natáhl na zem, protože se k němu blížila trojice strážných ze stájí. Proběhli jen pár metrů od něj, aniž by si všimli, že úplně chybí stráž u vchodu do rezidence. V blízkosti dveří svítilo jen

několik tlumených světel, takže Pitt a jeho skupina zůstávali skryti ve tmě.

Jízdní hlídka byla stále ještě padesát metrů daleko. Pitt původně zvažoval, že by vyklouzli u záhonu růží a vydali se do areálu ještě dřív, než jezdci dorazí blíž, ale pak si to rozmyslel. Jízdní hlídka nebude zaručeně nikoho čekat před vchodem do budovy. S trochou štěstí se Terezin oheň rozhoří dostatečně prudce, aby se všichni přítomní museli zapojit do hašení.

Jízdní hlídka čítající osm mužů cválala rychle ke vchodu do rezidence. V okamžiku, kdy koně projeli příjezdovou cestou pokrytou kamínky, však jejich vedoucí tvrdě zatáhl za otěže. Pitta se zmocnil nepříjemný pocit, když viděl, jak se jezdci rozestupují do vějíře, tvoří velký polokruh na okraji portika a pak zastavují úplně. Dva koně neklidně frkali, ale jejich jezdci je zklidnili. Uvnitř rezidence poplachové zvonky náhle umlkly. Z opačné strany se přiblížili další čtyři strážní, tentokrát pěší, kteří zůstali stát u příjezdové cesty. Oheň se buď vymkl kontrole, nebo, čehož se Pitt bál, byl lokalizován, dřív než se mohl pořádně rozšířit.

Odpověď se dostavila s oslepující bílou září. Jediným cvaknutím vypínače se rozsvítil tucet reflektorů instalovaných na trámech portika. Světlo z halogenových žárovek se rozlilo po okolním terénu. Dokonale osvětlilo i Pitta a jeho lidi, natažené na zemi za keříky růží.

Pitt pevněji stiskl svou pětačtyřicítku a nedbale zamířil na nejbližšího jezdce. Pěší strážní byli od něho dál a navíc se zdálo, že nejsou ozbrojeni. S jezdci to bylo něco jiného. S politováním si všiml, že kromě tradičních smrtelně nebezpečných luků a šípů mají všichni ještě pušky, nyní namířené jejich směrem. I když viděl, ze Giordino také svým makarovem míří na jednoho jezdce na koni, jejich vyhlídky nebyly vůbec vábné.

Přestřelka se stala sporným východiskem v okamžiku, kdy z foyeru s mramorovou podlahou zaduněla ozvěna kroků a na zápraží se vyhrnuly čtyři postavy. Tři strážní, kteří prve utíkali přes areál, nyní udělali několik kroků stranou, tam se zastavili a zůstali zírat na Pitta a ostatní vetřelce. Jasně oranžové pláště jim sice začernil kouř a popel, ale v očích neměli ani stopy po nějaké panice. Pitta nicméně poněkud více zajímaly útočné pušky AK-74, jež nyní drželi v rukou.

Kolem jednoho pistolníka se přehnal čtvrtý muž, který si to vykračoval středem příjezdové cesty, jako by mu to tady patřilo. A to byla pravda. Borjin byl oblečen do modrého hedvábného županu, což kontrastovalo s jeho ruměnou, jako řepa červenou tváří, plnou vzteku. Hleděl do keřů po straně, kde leželi svlečení strážní v bezvědomí, dobře patrní v jasné záři reflektorů. Borjin se obrátil k Pittovi a jeho druhům se vzteklým výrazem. Pak odměřeným hlasem zavrčel: „Za tohle mi zaplatíte.“

55

STRACH, KTERÝ ZACHVÁTIL GUNNA, když vstoupil do zvukotěsné místnosti, vystřídala zvědavost. Různé zvukotěsné zkušební kabiny viděl už dřív, ale žádná z nich neobsahovala tolik elektronických přístrojů, směstnaných do tohoto prostoru s mimořádně vysokým stropem. Po obvodu stály řady počítačů, které mu připomněly podobnou koncentraci elektronického zařízení na palubě ponorky třídy Trident. Poněkud větší zájem v něm vzbudilo podivné příslušenství uprostřed prostoru, sestávající ze tří vzájemně spojených téměř třímetrových trubic. Gunn zíral na akustické měniče a po zádech mu běhal mráz, když si vybavil Yaegerovo ujištění, že toto zařízení je schopné vyvolat zemětřesení.

Mrazení rychle přešlo v pot, jelikož teplota uvnitř komory dosahovala téměř čtyřiceti stupňů. Ke svému překvapení zjistil, že zařízení v komoře je zapnuté a běží zřejmě podle nějakého zadaného programu. Teplo produkované řadou energetických zdrojů, zásobujících proudem elektroniku, změnilo komoru v suchou saunu. Gunn si nejprve svlékl vypůjčený laboratorní plášť a černou větrovku do špatného počasí, pak vytáhl digitální fotoaparát a vyšplhal se na ústřední pódium. Počínaje na vzdáleném konci, rychle dělal záběry každého kusu zařízení. Jelikož se i tak hodně potil, přešel ke dveřím a otevřel je. Dovnitř zavanul chladnější vzduch. Aby mohl lépe slyšet blížící se kroky a eventuální volání vysílačkou, nechal dveře otevřené a vrátil se k fotografické dokumentaci zařízení.

Zarazil se, až když došel k velkému ovládacímu pultu, před kterým stálo luxusní kožené křeslo. Bylo to místo operátora řídicího stanoviště seizmického zařízení. Gunn vklouzl do křesla a zahleděl se na jasně barevné ploché monitory před sebou. Uprostřed jedné obrazovky blikal nápis PROBÍHÁ TEST v němčině. Gunn měl

základní znalost tohoto jazyka díky několika měsícům stráveným společně s německým výzkumným týmem při průzkumu parníku *Wilhelm Gustloff*, potopeného za druhé světové války, takže probíhající softwarový test rozluštil. Klikl na rámeček s nápisem PŘERUŠIT a na obrazovku vyskočila živá abstraktní kompozice.

Monitor ukazoval trojrozměrný obraz vrstev sedimentu, každou zbarvenou jiným odstínem žlutozlaté barvy. Měřítko po straně uvádělo pět set metrů a Gunn docela správně usoudil, že jde o stratigrafické znázornění sedimentu přímo pod laboratoří. Natáhl se po myši a přitáhl si ji k sobě. Když se na obrazovce pohnul kurzor, z vysokého měniče, stojícího jen pár desítek centimetrů od něj, se ozvalo hlasité tikání. Tento zvuk však brzy odumřel, to když se monitor přizpůsobil novému podpovrchovému obrazu. Gunn zaregistroval, že měřítko na okraji nyní ukazuje pět set padesát metrů.

Von Wachter skutečně systém seizmického znázornění pozoruhodně zdokonalil. Gunn pojížděl s myší sem a tam a jen obdivoval krystalicky čisté zobrazení vrstev sedimentu stovky metrů pod sebou. Vedle něj odtikávalo akustické zařízení, jak elektromotor rotoval celým mechanismem a měnil úhel penetrace. Jako dítě s novou počítačovou hrou se Gunn dočasně úplně ponořil do obrazů poskytovaných zařízením a s rozkoší objevoval různé nepravidelnosti zemských vrstev. Málem si ani nevšiml, že ho Pitt volá vysílačkou. Nicméně vyrazil k otevřeným dveřím, aby uvnitř dokonale stíněné komory neztratil signál.

Když ukončil hovor, letmo se podíval do chodby. Nezahlédl ani známku života, takže se rozběhl zpět na platformu a dokončil fotografování seizmického zařízení a pomocného vybavení. Vklouzl do saka a chystal se k odchodu, pak se ale vrátil a prohrábl dokumenty a různé papíry ležící na ovládacím pultu. Nalezl cosi, co vypadalo jako uživatelský manuál, tlustou brožurku, připevněnou k miniaturní psací podložce z nerezu. Úvodní stránky chyběly, zřejmě díky Pittovi, který je při své poslední návštěvě vytrhl. Gunn nacpal manuál i s podložkou do náprsní kapsy bundy, zapnul ji a zamířil ke dveřím. Právě z nich vycházel, když se z vysílačky ozval hlas.

Srdce se mu zastavilo, jakmile si uvědomil, že ten hlas nepatří Pittovi. Což znamenalo, že všechno je ztraceno.

56

PITT SE POMALU ZVEDL. Kolt držel podle nohy hlavní dolů, aby nevyprovokoval některého horlivého střelce z Borjinových samopalníků. Počkal, než Giordino trhnutím postavil Taťánu na nohy a obrátil ji čelem k bratrovi, s makarovem přitisknutým k jejímu uchu. Taťána se zuřivě snažila uvolnit z jeho sevření, ale marně.

„Pusť mě, ty hajzle. Všichni jste mrtví," sykla.

Giordino se prostě jen usmál, chytil ji za chomáč vlasů a zabořil ústí hlavně makarova ještě hlouběji do ucha. Taťána sebou bolestí škubla a pak svůj boj vzdala.

S pohledem upřeným na Taťánu Pitt pomalu pozvedl kolt, až mířil přímo na Borjina.

Levou rukou nepozorovaně přejel přes knoflík vysílačky ZAPNUTO v naději, že Gunn nějak rozřeší jejich kritickou situaci.

Borjin hleděl na sestřino utrpení s mírným nezájmem. Když si však zblízka prohlížel Pitta a Giordina, oči mu náhle zaplály poznáním.

„Vy," vykřikl, ale pak znovu získal duševní rovnováhu. „Přežili jste putování pouští, abyste se vrátili a znovu se vloupali na můj pozemek? Proč takhle šíleně riskujete? Jenom pro životy svých přátel?" Kývl na Terezu s Woffordem, kteří se moudře přesunuli za Taťánu.

„Přišli jsme skoncovat s vašimi zemětřeseními i divokým vražděním kvůli ropě," odpověděl Pitt. „Přišli jsme si pro naše přátele. A přišli jsme si také pro Čingischána."

Pittova zmínka o zemětřesení sotva vzbudila nějakou reakci, zato pouhé jméno mongolského válečníka Borjina přímo rozechvělo.

Kolem očí se mu objevily hluboké vrásky, v obličeji zrudl a Pitt skoro očekával, že mu ze rtů vyšlehnou plameny.

„To vás dřív políbí smrt," vyhrkl nenávistně a pokynul strážím kolem sebe.

„Možná. Ale ty a tvá sestra mě na té cestě doprovodíte."

Borjin se tvrdě podíval na toho drsného muže, který mu tak troufale vyhrožuje. Podle ocelové rozhodnosti v Pittových očích mohl soudit, že tento muž se za svůj život díval smrti do tváře již mnohokrát. Podobně jako jeho idol Čingischán, ani on nedával v boji najevo sebemenší strach. Avšak předpokládal, že Pitt má jistou slabost, které by on mohl využít, aby se ho zbavil jednou provždy.

„Moji muži vás během okamžiku rozstřílí," pohrozil mu. „Já ale nechci vidět svou sestru umírat. Pusťte Taťánu a vaši přátelé můžou jít."

„Ne," protestovala Tereza, která si stoupla před Giordina. „Musíte nás propustit všechny." Potom dodala šeptem k Giordinovi: „Nedovolíme, abyste tu zůstali a byli zavražděni."

„Nejste v takové situaci, abyste si mohli klást podmínky," odpověděl Borjin. Začal předstírat, že přemýšlí, a přitom přecházel sem a tam, ale Pitt pochopil, že se snaží dostat z palebného pole. Pitt pevněji sevřel svou pětačtyřicítku, když Borjin vklouzl za jednoho strážného a zastavil se.

Vtom se ozvalo zahřmění jako úder kladiva na železný kotel, navíc s výbušnou ozvěnou. Tato exploze však nepocházela z žádné zbraně v okolí vchodu. Dunění se neslo přes prostranství směrem od laboratoří. Uplynulo dvacet vteřin, během nichž byli všichni na místě přimraženi a zcela zmatení, když se ozvalo druhé zahřmění, stejné jako to předcházející. Taťána poznala ten zvuk jako první. V zlověstných obavách křikla na bratra.

„To je von Wachterův přístroj. Někdo ho aktivoval."

Vtom zaznělo třetí zahřmění, podobné kostelnímu zvonu, které přehlušilo její slova.

# # #

GUNN POD NESMÍRNÝM TLAKEM prokázal pozoruhodnou chladnokrevnost. Věděl, že si Pitt přál, aby provedl podrobnou

fotodokumentaci a pak z areálu zmizel, spojil se s úřady a předal Borjina soudu světového veřejného mínění. On však nemohl prostě jen tak odejít a nechat své přátele zemřít. Nebyl ozbrojen, kromě páčidla neměl k dispozici prakticky nic, takže si uvědomoval, že jediným výsledkem toho, že se připojí ke svým přátelům, bude i jeho smrt. Ale možná, opravdu jen možná, dokáže obrátit Borjinova démona proti jeho pánovi.

Gunn se vrátil do zvukotěsné kabiny, přitáhl za sebou dveře a rychle přistoupil k řídicímu pultu. Byl velice vděčný, že jsou počítače zapnuté a že před chvílí zkusil nanečisto jejich ovládání. Skočil na sedadlo operátora, popadl myš a rychle s ní sjížděl dolů, pátraje po schématu, jež prve viděl. Přístroj na trojnožce tikal a hučel, jak plnil Gunnovy pokyny. Ten divoce prohánět kurzor po obrazovce. Konečně nalezl místo, které hledal. Byl tu zvláštní schod, oddělující zřetelně dvě vrstvy sedimentu. Kolem této nerovnosti byl asi tucet okrouhlých skvrn, představujících vlastně praskliny ve skalách. Neměl ponětí, jestli se jedná o skutečný zlom a jestli jsou v daném místě nějaké tlaky. Možná že díky pomoci akustického seizmického zařízení na tom ani nezáleží. Gunn neměl vědecky podložené odpovědi, ale logicky usoudil, že toto je za stávající situace nejlepší alternativa.

Zajel kurzorem na vrcholek zlomu sedimentu a klikl. Přes určené místo se rozběhly rozsvícené souřadnice a přístroj na trojnožce začal pípat. Gunn vyjel kurzorem nahoru a rychle prolistoval několik menu. Z čela se mu řinul pot, jak se v horké místnosti činil. Každý nový povel byl v němčině, což bylo logické, protože software vytvořil von Wachter se svým týmem. Gunn zoufale prohledával všechny kouty své mysli, aby se rozpomněl na zapomenutá slovíčka a fráze. Vybavil si Yaegerovu zprávu, že von Wachter používá k zobrazování koncentrovaný svazek vysokofrekvenčních vln, takže navolil nejvyšší možnou frekvenci. Došel k závěru, že WEITE znamená amplitudu, vybral nejvyšší intenzitu a nakonec se rozhodl pro intervaly opakování cyklů v délce dvaceti vteřin. Na obrazovce se ukázala červená blikající schránka s nápisem AKTIVIEREN velkými písmeny. Gunn si v duchu popřál štěstí a stiskl klávesu.

Zprvu se nic nedělo. Teprve následně se vysokou rychlostí začal odvíjet příslušný software. Mohlo to být v důsledku Gunnových zostřených smyslů, ale zesilovače a počítače v místnosti jako by ožily a začaly vydávat hluboké hučivé zvuky. Gunn si neustále otíral obočí. Teplota v místnosti zaručeně stoupla o deset stupňů Celsia. Zaznamenal, že trojnožka začala znovu tikat, avšak tentokrát vyšším a čím dál silnějším tónem. Pak zablikalo světlo a z konců troj nožky se ozvala ohlušující exploze. Skoro to vypadalo, jako by blesk udeřil jen několik centimetrů daleko. Akustický výron otřásl budovou a málem Gunna shodil z křesla. Gunn klopýtal ke dveřím a zvonilo mu v uších. Po několika krocích se zastavil a rozhlédl se s hrůzou po místnosti.

Zvukotěsná komora byla navržena, aby pohlcovala všechny zvukové vlny. Dokonce i koncentrované výbuchy vydávané akustickou aparaturou by měly být významně oslabeny obklady podlahy absorbujícími zvuk. Jeho snaha aktivovat systém byla tedy na nic.

Gunn seskočil z lávky na pěnovou podlahu a přenesl se k základně trojnožky. Protože očekával druhý výbuch, zakryl si uši rukama, právě když byla z trubicových měničů odpálena následující exploze, doprovázená ohlušující ránou.

Hromové zadunění srazilo Gunna na kolena. Brzy se však vzpamatoval a odplížil se k základně trojnožky. Horečně se jal vytrhávat pěnové obklady podlahy pod přístrojem a v očekávání dalšího výbuchu hlasitě počítal do dvaceti. Měl štěstí, protože pěnové panely nebyly k podlaze ukotveny napevno a daly se loupat po velkých kusech. Pod pěnou se zdály být dlaždice, ale Gunn podle matně stříbrného povrchu poznal, že obklady jsou vyrobené z olova, materiálu velice tlumícího zvuk. Gunn už došel k číslu jedenáct, když se vrhl k řídicímu pultu a popadl páčidlo, které předtím odložil na stůl. Zasekl ho do jedné spáry, rychle vypáčil těžkou dlaždici a odsunul ji stranou. Přestože došel již k číslu osmnáct, rychle se sehnul a odtrhl další tři olověné desky, jež spolu s první tvořily čtverec pod pracovním koncem akustického zařízení.

Gunn zaplavený adrenalinem počítal poněkud rychleji, ale zpět ustoupil přesně v okamžiku, kdy se ozval třetí výbuch. Zakryl si uši

dlaněmi a jen se díval, jak přístroj nyní pálí přes tenkou vrstvu betonu, tvořícího základy budovy.

„S tím nic nenadělám," zamumlal, když výbuch dozněl. S těmi slovy zamířil ke dveřím.

Jak namáhavě otvíral těžké dveře, napůl čekal, že ho za nimi uvítá celý zástup strážných. Avšak všichni strážní zmizeli k rezidenci, přinejmenším tedy dočasně. Namísto toho uviděl malou skupinku vědců, některé v pyžamech, rojící se na opačném konci chodby. Když vyšel ze dveří komory, uvítal ho výkřik jednoho z nich, jenž vyzýval rozhněvaný dav, aby zaútočil. Gunn měl za sebou jen několik metrů prostoru, takže se rozběhl do nejbližší kanceláře, kterou měl po své pravé ruce, a vklouzl dovnitř.

Jako většina kanceláří v budově laboratoří byla i tato vybavená velice skrovně. Uprostřed stál šedivý kovový stůl a stranou od něho laboratorní stůl plný elektroniky. Gunna ale nic ze zařízení nezajímalo. Jedinou důležitou součástí místnosti bylo malé okno obrácené na volné prostranství. Když k němu přistoupil, poděkoval v duchu Giordinovi za páčidlo, které držel pevně v ruce. Jeho tupým koncem silně udeřil do rohu výplně a rozbil sklo. Smetl z parapetu střepy, vyklonil se z okna a nakonec se jím protáhl. Sotva dopadl na zem, akustické zařízení vydalo čtvrtou a poslední explozi, jejíž účinek byl na Gunna teď, když už byl venku z budovy, daleko mírnější.

Rozbitým oknem se ozývaly rozčilené výkřiky. Vědci ignorovali Gunna a vrhli se do zvukotěsné komory. Gunn věděl, že přístroj deaktivují dřív, než dojde k další explozi. Jeho zbrklý odhad, že vyvolá zemětřesení, tedy nevyšel. Stejně, pomyslel si smutně, jako nevyšla jeho příležitost zachránit Giordinovi a Pittovi život.

57

KDYŽ SE AREÁLEM ROZLEHL DRUHÝ VÝBUCH, Borjin nařídil dvěma jezdcům, aby to šli vyšetřit. Ti okamžitě tiše odcválali přes setmělý areál. Z dálky sem ozvěnou doléhalo slabé hřmění. Třetí seizmická exploze je však přehlušila, stejně jako zvuk úderů kopyt.

„To jste si s sebou přivedl i nějaké přátele?“ zeptal se Borjin pohrdavě.

„Dost na to, abychom vám to tady nadobro zavřeli.“

„V tom případě zemřou s vámi.“

Z laboratoří se ozval cinkot rozbitého skla, následovaný čtvrtou detonací akustického seizmického zařízení. Pak všechno ztichlo.

„Zdá se, že vaši přátelé byli právě představeni mým strážným,“ usmál se Borjin.

V obličeji mu stále seděl posměšný úšklebek, když se od vzdálených hor ozval dunivý zvuk, připomínající blížící se hrom. Tentokrát však hřmění pokračovalo a narůstalo do intenzity blížící se laviny. Za zdmi areálu smutně vyla smečka vlků. Koně uvnitř ohrazeného pozemku se záhy připojili a začali hlasitě řehtat v nervózním očekávání hrozící katastrofy, kterou jejich lidské protějšky předvídat nedokázaly.

V hloubce tisíc metrů pod zemským povrchem se trojice soustředěných zvukových vln vyslaných ze tří měničů spojila na hraně trhliny, kam je Gunn zacílil. Tato trhlina v sedimentu představovala vlastně starý šikmý zlom. První dva zvukové útoky ze seizmického zařízení, ještě zeslabené zvukovou izolací komory, zasáhly zlom jen slabými rázy. Nicméně třetí salva ho udeřila naplno soustředěnými rázovými vlnami. I když sediment držel pohromadě, vibrující seizmické vlny zatřásly cílovými vrstvami tak, že rozrušily

linii zlomu. Když pak dorazila čtvrtá salva, bylo to poslední stéblo, jež zlomilo velbloudovi hřbet.

Zlomová linie je vlastně trhlina ve skále, od přírody náchylná k pohybu. Většina zemětřesení je výsledkem uvolnění energie díky posunu v oblasti trhliny. Nejprve postupně narůstá tlak v místě trhliny důsledkem tektonických pohybů, až do chvíle, kdy náhlý posun, sklouznutí, tlaky vyrovná. Toto sklouznutí se promítá na povrch, vysílá sem různé rázové vlny a nakonec vyvolá zemětřesení.

Na linii lomu pod mongolským pohořím zapůsobila čtvrtá a poslední baráž akustickými vlnami jako torpédo. Seizmické vibrace udeřily na štěrbinu a způsobily její posun jak vertikálně, tak horizontálně. Prohnutí nebylo velké, jenom pár centimetrů na čtyřech stech metrech rozsedliny, avšak protože se tento děj odehrál v blízkosti kůry, byl výsledek velmi dramatický.

Šokové vlny se prodíraly zemskou kůrou ve zmatku vertikálních a horizontálních otřesů. Měřeno podle Richterovy stupnice, momentálně dosahovaly síly 7,5. Avšak tabulka nedokáže zachytit skutečnou intenzitu zemětřesení na povrchu, kde jsou otřesy desetkrát silnější ve srovnání s vjemy člověka stojícího na zemi.

Pitt a jeho kolegové věděli, že pohybu zemské kůry předcházelo hluboké hřmění, které sílilo, až nakonec připomínalo ženoucí se nákladní vlak. Nato zemský povrch zasáhly zvukové vlny a země pod nohama se jim rozhoupala. Nejprve se zem zachvěla vlnami postupujícími z jedné strany na druhou. Pak se však otřesy rozšířily naplno všemi směry, přičemž neustále získávaly na síle.

Pitt a strážní si vzájemně ostražitě hleděli do očí, když se země poprvé zachvěla, ale divoké otřesy brzy každého smetly. Pitt pozoroval, jak jeden strážný na venkovních schodech padl naznak a jeho automat se ocitl na dosah ruky. Pitt se nesnažil zůstat na nohou, namísto toho se aktivně vrhl k zemi, s rukama a koltem.45 předsunutými vpřed. Menší a lehčí zbraň byla teď pro něj výhodou, takže snadno zamířil na nejbližšího strážného, který ještě stál na nohou, a stiskl spoušť. I přes neustávající vibrace zasáhl cíl a muž se skácel pozadu na zem. Pitt rychle přenesl náměr na druhého strážného, který se snažil získat stabilitu vkleče na jednom kolenu. Pitt vypálil celkem třikrát v rychlém sledu, zatímco hlídač vystřelil v

odpověď dávku z AK-74. Dvě z Pittových střel zasáhly cíl a na místě muže zabily, zatímco zbloudilá salva strážného jen pokropila půdu vlevo od ležícího Pitta.

Pitt okamžitě zamířil na prvního strážného, za nímž se skrýval Borjin. Mongolský magnát se vrhl po schodech nahoru již v okamžiku prvních výstřelů a vklouzl za dveře, jakmile se Pitt obrátil jeho směrem. Strážný se hrnul za Borjinem a právě dosáhl prahu, když Pitt jednou vypálil. Za ním se ozval další výstřel, tentokrát ze zbraně Giordina, který předtím povalil Taťánu na zem. Zemské otřesy dosahovaly vrcholu, takže neumožňovaly nikomu pořádně zamířit. Strážnému, který následoval Borjina, se podařilo vrávoravým skokem dostat do rezidence, aniž by byl zjevně zraněn.

Na opačném konci příjezdové cesty byli členové jízdní hlídky, kteří se zatím v podstatě drželi mimo hru. Vyděšení koně frkali a řehtali, protože neměli nejmenší ponětí, proč se jim pod kopyty chvěje země. Tři se opakovaně vzepjali na zadní, takže jejich jezdci se museli držet opratí jako o život. Čtvrtý kůň vyrazil divoce přes příjezdovou cestu, přitom šlapal po tělech mrtvých strážných a řítil se jako šílený k ohradě pro koně.

Divoké vzedmutí země trvalo asi minutu, během níž se ležícím pozorovatelům zdálo, jako by jejich těla byla opakovaně vyhazována do vzduchu. Uvnitř Borjinovy rezidence nastal chaos, rozbíjelo se sklo, praskala instalace a světla s blikáním zhasínala. Na opačné straně areálu mdle kvílel osamělý alarm z nitra budovy laboratoří.

A pak to všechno skončilo. Hřmění zesláblo, otřesy postupně odezněly a nad areálem se rozprostřelo tajemné ticho. Světla v okolí portika nesvítila, takže Pitta a jeho kolegy pohltila milosrdná tma. Přesto však věděli, že přestřelka není zdaleka u konce. Pitt se ohlédl po ostatních a zjistil, že Tereza a Wofford zraněni nejsou, zato Giordinovi se po levé noze táhne krvavá šmouha. Giordino si prohlížel ránu jako nějakou menší nepříjemnost.

„Omlouvám se, šéfe. Chytil jsem odraženou kulku od Kellyho zvaného Samopal. Kost to nechytilo."

Pitt přikývl a pak se obrátil k jezdcům na koních, kteří se začínali zklidňovat.

„Skryj se za těmi sloupy. Rychle,“ radil Pitt. Sotva to dořekl, od jednoho jezdce vyšla rána z pušky.

S lehkým kulháním zatáhl Giordino Taťánu k základně jednoho sloupu, zatímco Tereza s Woffordem si dřepli u druhého. Pitt vypálil zastrašovací dávku zhruba do míst, odkud vycházela střelba, a pak se vrhl za třetí sloup. Narovnaní za sloupy byli alespoň dočasně kryti před střelbou z rezidence i z řad jízdních hlídek.

Poté, co se jejich koně uklidnili, pět zbývajících jízdních strážců spustilo naplno střelbu. Soustředili se na tři sloupy. Avšak zatímco jejich cíle byly skryté, oni sami se nacházeli zcela nechráněni. Giordino se tedy poněkud vyklonil zpoza sloupu a rychle dvakrát po sobě vypálil, načež se opět stáhl, jeden z jezdců byl zasažen do ramene a do nohy. Jeho kamarádi okamžitě spustili palbu a kulky odštípávaly kousky kamene ze sloupu, za kterým se Giordino skrýval. Zraněný jezdec upustil pušku a spěšně se stáhl k nějakým keřům za cestou. Jelikož Giordino teď na sebe vázal střelbu, Pitt se vyklonil a dvakrát vystřelil. Podařilo se mu zasáhnout jednoho útočníka do paže. Velitel hlídky pak vyštěkl nějaký rozkaz a zbývající jezdci se bleskově stáhli do křoví.

Giordino se otočil směrem k Pittovi. „Za chvíli jsou zpátky. Vsadím dolar, že sesednou a pokusí se o pěší protiútok.“

„Nejspíš nás už teď obklíčují,“ odpověděl Pitt. Pomyslel na Gunna a sáhl si k pasu pro vysílačku. Jenže tam nebyla. Musel ji ztratit během zemětřesení a teď leží někde ve tmě.

„Ztratil jsem vysílačku,“ pravil a zaklel.

„Pochybuju, že by nám mohl Rudi nějak pomoct. Zbylo mi posledních pět nábojů,“ přidal se Giordino.

Také Pittovi zůstalo jen pár střel. S kulhajícím Woffordem a zraněným Alem se nemohli pohybovat příliš rychle. Strážní zajisté už teď vytvářejí smyčku, kterou zanedlouho začnou ze tří stran stahovat. Pitt pohlédl k otevřeným předním dveřím a rozhodl se, že nejlepší obrannou pozici představuje rezidence. Byla až podivně tichá. Možná s Giordinem zasáhli strážné a uvnitř se skrývá pouze Borjin.

Pitt se zvedl na koleno a chystal se vyrazit směrem ke dveřím, když se v jejich blízkosti mihl nějaký stín. Ve slabém světle Pitt

rozeznal něco, co by mohlo být hlavní trčící ven. Náhlé zašustění v růžových keřích za ním mu vzápětí napovědělo, že na všechno je už pozdě. Past byla nastražena tak, že nebylo úniku. Měli méně zbraní, méně mužů a nebylo se kam skrýt, takže se budou naposledy bránit tam, kde právě stojí.

Vtom se však od kopců ozvalo hluboké dunění. Bylo podobné, i když podivně jiné ve srovnání s hlukem, předcházejícím zemětřesení. A s ním přicházela nová, nečekaná zkáza.

58

PITT SE POZORNĚ ZAPOSLOUCHAL a všiml si, že to dunění nevychází ze země, ale odněkud z hor. Byl to bouřlivý hluk, který se odmítal ztišit a naopak každou vteřinu sílil. Zvuk se přibližoval a s tím se měnil i tón od dunění spíše ke svištění. Všichni lidé v areálu hleděli v očekávání k hlavním vratům, kam, jak se zdálo, onen zvuk směřoval. Zvuk neuvěřitelně sílil, až připomínal jekot tuctu Boeingů 747, řvoucích vedle sebe na startovací dráze.

Nad vším tím rámusem se jasně ozvalo několik vyděšených výkřiků od vrat do areálu. Dva strážní předního vchodu spěchali otevřít masivní železná vrata. Jejich výkřiky a snaha utéct v okamžiku zmizely pod valící se ničivou vlnou.

Půl kilometru proti proudu otevřelo zemětřesení hlubokou rokli, kolmo na koryto řeky. Divoká voda se zde stáčela do zmateného víru, jak na ni zapůsobila zemská přitažlivost v novém směru. Nedaleko ústí akvaduktu se celá řeka vlastně posunula do strany a vydala se novým směrem podél poněkud zvýšené přístupové prašné cesty.

Řeka se hnala směrem k Borjinovu komplexu, pak však začala zalévat rozsáhlou kotlinu. Vysoká lavice, vybudovaná mezi cestou a akvaduktem, která sloužila jako přístupová silnice k dopravě proviantu, nyní nechtěně vytvořila kousek od areálu hráz.

Ženoucí se voda vyplnila terénní proláklinu a přeměnila ji v obrovskou nádrž. Poté začala přetékat přes vrchol překážky. Tento proud však zanedlouho vytvořil trhlinu v hliněné stěně, která se rychle rozšířila až na její základnu. V tom okamžiku se celá stěna zbortila a uvolnila cestu dmoucí se vodní mase.

Nashromážděný objem ledové černé vody vyrazil na Borjinův areál v třímetrové vlně. Přední strážné, kteří až do poslední chvíle

netušili, co se děje, voda rozdrtila, když zaútočila na vrata a začala se přelévat přes zdi celého sídla. Vodní proud ztratil trochu energie, než vyrval hlavní vrata a prorazil velký otvor do zdi přímo nad akvaduktem. Tyto dva proudy se uvnitř areálu spojily a jako dvoumetrová vlna se valily na rezidenci.

Pitt hleděl na blížící se pohromu s vědomím, že jí není možné uniknout, zejména ne s Giordinem a Woffordem. Pátravě se rozhlédl a napadlo ho řešení, jež jim poskytovalo alespoň nějakou šanci.

„Chyťte se sloupů a držte se," vykřikl.

Dórské mramorové sloupy, podpírající portiko, měly hluboké žlábkování, takže umožňovaly pevný úchyt za vertikální hrany. Tereza s Woffordem objali sloup a spojili ruce. Giordino objal sám jednou silnou paží svůj sloup a makarova držel pevně v druhé ruce. Taťána překonala svůj strach z toho, že ji zastřelí, a objala Giordina kolem pasu, plná úzkosti z očekávaného vodního náporu. Pitt měl nakonec sotva čas položit se na zem, popadnout sloup a zadržet dech, když je potopa dostihla.

Jako první k nim však dorazil jekot několika mužů. Zátopa nepozorovaně obklíčila příjezdovou cestu, a strážní tak byli vysokou vodou zaskočeni. Přílivová vlna je smetla a na své cestě k rezidenci kompletně pohltila. Pitt slyšel výkřiky agónie jednoho strážného, pouhých několik metrů od něj, jak jej voda unášela směrem k domu.

Vlna sledovala cestu nejmenšího odporu, takže se převalila přes severní část areálu a téměř se vyhnula laboratořím a garážím. S hlubokým hučením udeřila zátopová vlna naplno do budovy rezidence. Jak Pitt doufal, mramorové sloupy náporu vody odolaly, ale vlna mu podrazila nohy a táhla ho k domu. Jakmile přešel první nápor, chytil se ještě pevněji sloupu, avšak síla vody postupně slábla. Počáteční obavy, aby ho záplavová vlna neumlátila a nestrhla s sebou, pomalu zmizely, namísto nich se dostavil šok z ledové vody. Krutě studená voda sála z jeho plic vzduch a bodala ho po celém těle jako tisíce malých jehel. Chytil se sloupu a s pomocí opory se zvedl na nohy. Ukázalo se, že voda už stačila opadnout zhruba do půlky stehen. U sousedního sloupu uviděl Giordina, jak tahá na nohy Taťánu, která prskala a vykašlávala vodu. O vteřinu později se u dalšího sloupu vynořili Tereza a Wofford, oba celí zmrzlí.

Vodní stěna narazila do domu na cestě ze svahu, jak hledala nové řečiště na svahu hory. Ačkoliv v kráteru, jenž býval hlavními vraty, bylo přes půl metru vody, masivní stavba většinu záplavy odrazila. Rozbouřené vody se pak konečně vydaly kolem severního rohu rezidence a nakonec mizely jako vodopád přes hranu zadního útesu. Nad burácením řeky se ozývaly slabé výkřiky těch strážných, kteří sice přežili první náraz vodní masy, ale následně byli smeteni do divokých vln a odnášeni pryč. Zanedlouho se ozvalo hlasité plácnutí, jak se severní roh rezidence pod prudkým náporem běsnícího živlu zhroutil.

Vzedmutí i rychlost proudu se zmenšily, když voda dospěla před dům, takže Pitt se celkem bezpečně mohl přebrodit k Giordinovu sloupu, kde se shromáždili ostatní. Ponuře zaregistroval několik mrtvol strážců, unášených vodou v místech nad příjezdovou cestou. Když dorazil ke sloupu, Tereza na něj pohlédla lesklýma očima. Celá se neovladatelně třásla zimou. Dokonce i Giordino, odolný jako skála, byl nějak otupělý, jak ho následek střelného zranění v kombinaci s ledovou koupelí poslal na nejlepší cestu k šoku. Pitt si byl vědom, že všichni se záhy ocitnou ve stavu podchlazení, jestliže okamžitě neuniknou ledové vodě.

„Musíme se dostat na suchou zem. Tudy," řekl a ukázal směrem k budově laboratoří, jež stála na mírné vyvýšenině. Wofford pomáhal vést Terezu, zatímco Pitt se postaral, aby se Giordinovi nezatoulala Taťána. Nemusel se však bát, protože po ledové lázni byla Borjinova sestra docela povolná.

Odkloněná řeka nyní protékala přes areál dvěma hlavními trasami. První větev se valila od hlavních vrat k severnímu okraji rezidence, kde se neustále zakusovala do rozpadajících se stěn. Druhá větev mířila nejprve k laboratořím, ale pak se stočila zpět k portiku rezidence. Menší říčka protékala přímo domem, zatímco většina vody plynula podél zevního obvodu domu, kde se připojovala k hlavnímu proudu.

Byla to právě druhá větev, která je obklopila. Pitt rychle vyvedl skupinu z nejhlubší oblasti, ale i pak stáli po kotníky v ledové vodě, která pokrývala celé okolí. Kolem nich se nyní ozýval křik a volání vědců, snažících se zabránit vniknutí vody do laboratoří. Také

zevnitř garáže bylo slyšet nějaký hlas a kromě toho startování auta. Další zmatek následoval venku před budovou. Během zemětřesení utekli z ohrady koně jízdních hlídek a teď vystrašené stádo pobíhalo nervózně po areálu.

Pitt měl však vlastní problémy, se kterými se musel vyrovnat. Pozoroval, jak Tereza klesá na kolena, a proto přispěchal Woffordovi na pomoc.

„Ona nám odchází," zašeptal Pittovi.

Pitt jí pohlédl do očí a uviděl v nich prázdný výraz. Nekontrolovatelný třes neustával a její kůže byla chladná a lepkavá. Nacházela se na samém pokraji podchlazení.

„Potřebujeme ji dostat do sucha a do tepla, a to rychle," pravil Wofford.

Uprostřed zatopeného areálu jim ale příliš možností nezbývalo. Šance se ještě ztenčily, když se z vrat garáže vyřítil terénní vůz s naplno rozsvícenými světly.

V okolí garáže stálo přes čtvrt metru vody, ale vozidlo jí hladce projelo, skoro jako tank. Pitt s obavami sledoval, jak se vozidlo otáčí jejich směrem a míří ke vchodu do rezidence. Řidič zapnul dálková světla a pak začal kličkovat zprava doleva jak opilý had. Za necelou minutu jasné paprsky osvítily Pittovu skupinu, řidič náhle přestal točit volantem a vyrazil přímo k nim.

Zmrzlá skupina zůstala stát ve volném terénu. Nikde v dosahu nebylo kam se schovat. Černá voda omývající jim kotníky bránila v rychlém útěku, i kdyby tu v blízkosti nějaký úkryt byl. Pitt chladně pozoroval blížící se vozidlo, a pak se obrátil na Wofforda.

„Podrž na chvilku Terezu," pravil a sejmul její paži ze svých ramenou. Pak pozvedl svou pětačtyřicítku a namířil na přední sklo automobilu a neviditelného řidiče za volantem.

Držel zbraň nehnutě, jen prst na spoušti se pomalu pohyboval. Řidič ignoroval nebezpečí a hnal se stále kupředu. Od předních nárazníků stříkaly mohutné fontány. Když auto přijelo blíž, postupně se stočilo k jedné straně a začalo zpomalovat. Pitt se zarazil, když auto, černý range rover s přeplňovaným spalovacím motorem, opsalo široký oblouk a pak s cákáním pár metrů před ním zastavilo. Pitt

poopravil náměr do řidičova postranního okénka, které bylo nyní přímo před ním, a pokročil kupředu s namířeným koltem v natažené paži.

Auto chvilku stálo nehybně a ticho přerušovalo pouze syčení a bublání páry, jež pocházela z horkého podvozku. Pak černě zbarvené okénko řidiče neslyšně sjelo dolů. Z temného interiéru kabiny se do okénka vyloupl známý obrýlený obličej.

„Někdo si tu volal taxi?“ otázal se Rudi Gunn s úšklebkem.

59

PITT USADIL TEREZU na zadní sedadlo range roveru, Giordino nastrkal dovnitř Taťánu a pak se posadil vedle Terezy. Wofford se usadil na sedadle spolujezdce vpředu. Gunn zapnul naplno topení a zakrátko přeměnil kabinu ve žhavou pec. Giordino Tereze zul mokré boty a svlékl vrchní oblečení. Konečně se i on sám přestal klepat zimou. Teplý vzduch je všechny oživil, a dokonce i Tereza je po chvíli překvapila, když se posadila a pomáhala převázat Giordinovu nohu.

„To tobě vděčíme za to třesení Borjinovým příbytkem?“ otázal se Pitt Gunna a nakláněl se do postranního okénka řidiče.

„Vlastně spíš doktoru von Wachterovi. Jeho seizmický přístroj doopravdy existuje a docela snadno se ovládá. Já to risknul, stiskl jsem jeden knoflík a bác ho – okamžitě se dostavilo zemětřesení.“

„V tu ránu,“ dodal.

„Krásné otřesy, Rudi,“ zabručel Giordino ze zadního sedadla, „ale nejspíš bychom se docela dobře obešli bez lázně v ledové vodě.“

„Já skutečně nemůžu přebírat zodpovědnost za takové prémiové bonusy jako požáry a záplavy,“ odpověděl Gunn s hranou skromností.

Pitt se ohlédl na laboratorní budovu a vůbec poprvé si všiml, že z oken druhého podlaží se valí oblaka kouře a plameny. Někde uvnitř se vzňalo přerušené plynové vedení a vytvořilo ohnivou kouli. Neuspořádaná skupina vědců horečně vynášela různé vybavení, výzkumný materiál a osobní věci, než se celá budova ocitne úplně v plamenech.

Konečně zbavená pocitu zimy díky teplu v kabině začala být Taťána opět neomalená.

„Vypadněte,“ zasyčela náhle. „Tohle je auto mého bratra.“

„Mně se taky líbí,“ odpověděl Gunn. „Připomeň mi, abych mu poděkoval, že nechává klíčky v zapalování.“

Gunn otevřel dvířka a začal se soukat ven. „Nechceš řídit?“ otázal se Pitta. „Já si vlezu dozadu s tou divokou kočkou.“

„Ne,“ opáčil Pitt s pohledem upřeným na rezidenci. Já chci Borjina.“

Jenom běž,“ zaklela Taťána, „ať tě může zabít.“

Na Giordina toho už bylo opravdu moc. Rychlým švihem zasáhl Taťáninu čelist. Vyjekla a složila se na sedadle v bezvědomí.

„Tohle jsem chtěl udělat už dlouho,“ řekl téměř omluvně. Pak se obrátil na Pitta. „Budeš potřebovat parťáka.“

„Ale ne takového chromajzla,“ odpověděl a ukázal na Giordinovu zavázanou nohu. „Ne, radši pomoz Rudimu dostat naše lidi odsud, než začnou opět nějaké problémy. Já se chci jenom ujistit, že náš hostitel nezmizel.“

„V tak ledové vodě dlouho nevydržíš,“ konstatoval Gunn, když viděl, jak se Pitt chvěje. „Vezmi si alespoň můj plášť,“ nabídl mu a vyklouzl z bundy. „Ne že bys měl nějak zakrývat to směšné oblečení.“ Ušklíbl se na křiklavě oranžovou *del*, kterou měl Pitt na sobě. Pitt svlékl promočený oděv a vděčně si zapnul ke krku Gunnovu suchou bundu.

„Dík, Rudi. Snažte se odsud vypadnout, dřív než to všechno tady sklouzne z hory. Jestli vás do hodiny nenajdu, vyrazte do Ulánbátaru beze mě.“

„Počkáme na tebe.“

Gunn naskočil zpět do range rovem, zařadil rychlost a začal se brodit k vjezdu do areálu. Záplava pokácela původní vrata a asi sedmimetrový úsek zdi a rozesela úlomky a kusy betonu po celém okolí. Pitt sledoval Gunna, jak vede rover k největší mezeře ve zdi, pak s tímto vozem s náhonem na čtyři kola překonává rozházené zdivo a jeho koncová světla mizí v dálce. Když se Pitt vracel k temné, zaplavené budově rezidence, cítil se náhle osamocen. Byla mu zima a přemítal, co by asi Borjin mohl mít na něj přichystaného.

60

I KDYŽ JIŽ NEJHORŠÍ ZÁPLAVA USTOUPILA, v přízemí rezidence stálo asi patnáct centimetrů vody. Pitt vyšel po předních schodech a zastavil se před otevřenými dveřmi. Tam narazil na tělo otočené obličejem do vody, nohy zaklíněné za velkým květináčem. Pitt se přiblížil a prohlédl si mrtvého. Nebyl to žádný z pistolníků, na které Pitt předtím střílel, ale zjevně šlo o dalšího strážného, jenž se utopil ve velké vodě. Pitt si povšiml, že muž v jedné ruce stále drží kopí, s prsty sevřenými v ocelovém stisku. Pitt se nad ním sklonil, strhl z mrtvoly oranžový háv a z levé ruky jí vypáčil kopí. To prostrčil průramky tuniky, kterou nechal viset jako na věšáku. Dost pitomá návnada, pomyslel si, ale bylo to to jediné, s čím se mohl postavit protivníkům uvnitř rezidence.

Skrčil se ve dveřích, rychle vklouzl do rezidence a ústím pětačtyřicítky opsal kruh po foyeru. Okolí vstupu bylo prázdné a celý dům tonul v tichu, až na šplouchání vody stékající po vzdáleném schodišti. Elektřina již nefungovala, jen hrstka nouzových červených světel lemovala strop chodby. Potřebný proud dodával vzdálený agregát. Tato světla poskytovala však jen velice bídné osvětlení, převážně šlo o karmínové ostrůvky v prázdné chodbě.

Pitt nahlédl do tří samostatných chodeb. Uviděl otevřený konec severního koridoru, kam valící se řeka neustále odplavovala další a další kusy tohoto křídla. Tudy Borjin utéct nemohl, ledaže by měl kajak a sebevražedné úmysly, napadlo ho. Pitt si připomněl Terezinu informaci, že pracovna je na hlavní chodbě, takže se pomalu vydal tím směrem.

Přitiskl se ke stěně, kolt držel před sebou v pravé ruce. Dále nesl kopí, které si zastrčil pod loket, špicí kupředu, a v této poloze je přidržoval levou rukou. Odtržený oranžový háv tvořil Pittův předvoj,

pohybující se pár metrů před ním a postupující klátivě prostředkem chodby.

Pitt postupoval pomalu, šoupal nohama, aby necákal a neprozradil svůj příchod. Upřímně řečeno, neměl příliš na výběr, protože od ledové vody měl nohy úplně necitlivé a připadalo mu, že kráčí po pahýlech. Nikdo od něj nemohl očekávat běh a honičku, když měl co dělat, aby udržel rovnováhu.

Šel rozvážně, minul několik místností po straně chodby, ale dovnitř nevstoupil. U každých dveří se zastavil a několik minut vyčkával, aby se přesvědčil, že se za ním nikdo neplíží. Cestu mu blokovala povalená skříňka a několik sošek, takže se musel na chvíli přesunout doprostřed chodby. Když se přiblížil ke kuchyni, vrátil se zpět ke stěně a uprostřed nechal pohybovat jen oranžový háv na oštěpu.

Přestože byl ledovou vodou celý otupělý, snažil se Pitt maximálně soustředit na vnímání zrakových a sluchových podnětů. Když uši zaregistrovaly jakýsi slabý svištivý zvuk, na místě zkameněl a pokusil se určit, zda ten zvuk nebyl jen produktem jeho představivosti. I když sám stál nehnutě, dřevěným kopím přesto jemně pohyboval dopředu a dozadu.

Salva přišla z kuchyně jako ohlušující exploze z automatické zbraně, odrážející se od stěn. V matném červeném světle Pitt viděl, jak to oranžovou tuniku doslova rve na kusy a jak kulky pokračují dál a končí ve stěně jen několik metrů před ním. Klidně pootočil hlaveň své pětačtyřicítky k otevřeným kuchyňským dveřím, zacílil na záblesky z hlavně a třikrát vypálil.

Když ozvěna výstřelu koltu v chodbě dozněla, Pitt uslyšel z kuchyně slabé klokotavé zakvílení. Po něm následoval kovový úder samopalu o nerezové nádobí a pak silné šplouchnutí, jak se mrtvý strážný složil k zemi.

„Barsijare?“ vykřikl Borjin odněkud z chodby.

Pitt se ušklíbl a nechal tento dotaz nezodpovězený. Měl silný pocit, že mezi Borjinem a jím už žádný pistolník není. Upustil kopí a energicky se pohnul směrem, odkud zaznívalBorjinův hlas. Zdálo se mu, jako by měl na otupělých nohou pověšené olověné závaží. Teď vodou téměř poskakoval. Volnou rukou se dotýkal stěny, aby udržel

rovnováhu. Před sebou slyšel, jak Borjinovy kroky doprovázené šplícháním na konci chodby náhle utichly.

Z postranních partií domu se ozvalo ostré zapraskání, to jak se severní část rezidence sesypala pod náporem vody. Celá budova se otřásala díky tak rychlé erozi, jež nezadržitelně postupovala z okrajových částí domu do jeho středu. Jelikož bylo sídlo prakticky přilepené na boční stěně útesu, Pitt si uvědomoval reálné nebezpečí, že celá budova sklouzne po svahu. Vzápětí však potlačil nutkání otočit se a zamířit k východu. Borjina měl teď na dosah ruky a mohl ho zajmout živého.

Pitt se rychle přesunul podle několika prázdných místností, pak se ale zarazil před pracovnou zčernalou ohněm. Ovládl chvění vyvolané zimou a mokrem a přinutil se soustředit spíše na bezprostřední okolí než na vlastní nepohodlí. Trvalé bublání tekoucí vody bylo tím hlasitější, čím více se blížil severnímu konci chodby. V matném světle nouzových lamp teď rozpoznal, že zvuk vydává voda stékající po schodišti, nacházejícím se kousek za pracovnou. Pár vlhkých stop, i když velice nenápadných, vedlo do suché konferenční místnosti na konci chodby.

Pitt pomalu minul schodiště a vymanil se z odtékající vody. Byl vděčný, že může konečně z té lednice vytáhnout nohy. Opatrně se přiblížil k zárubním konferenční místnosti a nahlédl dovnitř. Opožděný měsíc se zatím stačil vyšplhat nad horizont a nyní vrhal stříbrné paprsky do vysokých skleněných oken konferenční místnosti. Pitt se snažil zachytit v rozsáhlém prostoru Borjinovu přítomnost, ale všude byl klid. Tiše tedy vstoupil dovnitř, ústí koltu poslušně sledující jeho pátravé pohledy.

Borjinovo načasování bylo dokonalé. Mongol se vynořil zpoza konferenčního stolu právě ve chvíli, kdy byl Pitt tváří obrácený do opačného rohu místnosti. Příliš pozdě zareagoval na jakýsi pohyb ve tmě, který provázelo hlasité brnknutí. Jak se otáčel na necitlivých nohou, ztratil poněkud rovnováhu a vypálil. Jediný výstřel Borjina minul a kulka jen roztříštila sklo ve vysokém okně za ním. Ukázalo se, že Borjin má přesnější mušku.

Pitt zahlédl pouze letmé mihnutí opeřeného šípu a pak ho už s temným bouchnutím zasáhl do prsou, těsně pod srdce. Zásah byl

veden takovou silou, že ho povalil. Jak padal na záda, Pitt zahlédl nezaměnitelný obraz Borjina, svírajícího v náručí kuši. Měsíční světlo se odráželo od jeho ostrých zubů, vyceněných ve spokojeném vražedném úšklebku.

61

KDYŽ SE GUNN PRODRAL s terénním vozem mezi roztroušenými zbytky vstupní brány a okolní zdi, zamířil k malé vyvýšenině před areálem a vyškrabal se až na její vršek. Tam vozidlo otočil, pak vypnul světla. Z vyvýšeného stanoviště mohli perfektně sledovat postupný rozpad komplexu pod nimi. Masa odtékající vody bušila do zbytků přední zdi a vlnila se kolem budovy hlavní rezidence, zatímco z laboratoří na opačné straně areálu se stále výš valil oheň a kouř.

„Budu spokojený, až z toho místa nezůstane ani popel," poznamenal Wofford, jenž s uspokojením sledoval totální destrukci.

„Když si člověk uvědomí, že jsme dvě stě padesát kilometrů od nejbližší požární stanice, pak se tento výsledek docela nabízí," odpověděl Gunn. Celý zpocený od naplno puštěného topení, které sušilo a rozehřívalo jeho kolegy, se vyškrábal z auta. Giordino se vybelhal za ním, s očima upřenýma na tu spoušť a zkázu pod nimi. Odněkud z nitra rezidence se ozvala střelba a pak, o pár minut později, zazněl ojedinělý výstřel.

„Neměl se tam vracet sám," poznamenal Giordino, proklínaje nepřítele.

„Nikdo ho přece nemohl zarazit," uklidňoval ho Gunn. „Bude v pořádku."

Podivný pocit v žaludku mu ale napovídal něco jiného.

# # #

BORJIN POLOŽIL STŘEDOVĚKOU KUSÍ zpátky mezi sbírku historických zbraní, pak přistoupil k rozbitému oknu a rychle vyhlédl ven. Za domem se valily mohutné proudy, které se na skalní římse

spojovaly a pak jako široký vodopád mizely po stěně útesu. Borjina však více zajímalo rostoucí jezero, jež se pomalu blížilo ke svatyni. S úzkostí hleděl na kamennou stavbu. Hlavní budova byla stále ještě netknutá, ale klenutý vchod se během zemětřesení rozpadl na kusy.

Pittova těla, ležícího na zádech v opačném koutu místnosti, si už nevšímal, vyběhl z konferenční místnosti a brouzdal se po nedalekém schodišti dolů. Proud vody mu narážel zezadu do lýtek, takže se musel pevně přidržovat zábradlí. Zastavil se jen na malý okamžik, to aby se podíval na tmavý portrét visící nad odpočívadlem a kývnutím pozdravil velkého chána. Stoupající voda v přízemí mu dosahovala téměř k pasu, dokud neotevřel postranní dveře a neumožnil ledové vodě zmizet na dvůr. Klopýtal jako opilý námořník, potácel se přes zaplavený dvůr k pobořenému vchodu do svatyně. Překročil kupu kamenů, vstoupil do chodby osvětlené pochodněmi a s uspokojením si všiml, že po zvýšené podlaze protéká jen pár centimetrů hluboký potok.

Když se přesvědčil, že hrobky zůstaly neporušené, zkontroloval stěny a klenutý strop. Přes něj se rozběhlo několik trhlin, připomínajících jakousi gigantickou pavučinu. Stará stavba se vlivem zemětřesení ocitla zjevně na pokraji zhroucení. Borjin nervózně těkal pohledem mezi stropem a ústřední hrobkou a zvažoval, jak nejlépe ochránit svůj nejcennější majetek. Stínu, jenž se mihl u jedné pochodně, si ani nevšiml.

„Váš svět se rozpadá, Borjine. A vy s ním.“

Mongol se prudce otočil a zkameněl, jako by uviděl strašidlo. Obraz Pitta stojícího v opačném rohu místnosti s šípem trčícím z hrudníku nepatřil do tohoto světa. Pouze kolt.45 v jeho ruce, pevně mířící na Borjinův hrudník, rozptyloval podezření na nadpřirozené zmrtvýchvstání. Borjin dokázal pouze nevěřícně zírat.

Pitt se přesunul k jedné mramorové hrobce po straně pohřební krypty a ukázal pistolí. „To je od vás pěkné, jak si držíte příbuzné nablízku. Váš otec?“ zeptal se.

Borjin tiše přikývl. Pokoušel se znovu získat duševní rovnováhu tváří v tvář mluvící mrtvole.

„Byl to váš otec, kdo ukradl mapu Čingischánova hrobu onomu britskému archeologovi,“ konstatoval Pitt. „Ale stále to nebylo dost na jeho přesnou lokalizaci.“

Borjin na Pittův komentář pozvedl obočí. „Můj otec získal dost všeobecnou informaci ohledně hrobu. Dále to vyžadovalo použití dokonalejší technologie, jež by mohla přesně určit místo.“

„Von Wachterovo akustické seizmické zařízení.“

„Jistě. Jeho prototyp objevil hledaný hrob. I další vylepšení tohoto zařízení se ukázalo být velice pozoruhodné, jak jste sami viděli.“ Z jeho slov odkapávala ironie, zatímco Borjin horečně pátral očima po nějakém obranném prostředku.

Pitt se zvolna přesunul doprostřed místnosti a položil volnou ruku na žulový náhrobek na kamenném podstavci. „Čingischán,“ řekl. Jakkoliv byl unavený a zmrzlý, přesto v přítomnosti dávného válečníka pociťoval zvláštní úctu. „Předpokládám, že mongolský národ nebude příliš nadšený, až se dozví, že jste ho schovával na svém dvorečku.“

„Mongolský lid se bude radovat z nového úsvitu výbojů,“ odpověděl Borjin hlasem, který stoupal až do pronikavého jekotu. „Ve jménu Temudžinově, povstaneme znovu proti bláznům tohoto světa a zaujmeme své místo v pantheonu globální nadvlády.“

Sotva dokončil své fantazírování, když se podlahou začalo šířit hluboké dunění. Rachocení narůstalo několik vteřin, až skončilo hlasitým prasknutím. To se celé severní křídlo rezidence, nebo spíše to, co z něho dosud zůstalo, odtrhlo od základů a sklouzlo po srázu dolů.

Výsledný náraz roztřásl zem v celém areálu a narušil dosud stojící zbytky budov rezidence i svatyně. Podlaha mauzolea se pod Pittovýma a Borjinovýma nohama viditelně rozechvěla, až oba ztratili rovnováhu. Celý nejistý a vyčerpaný z chladu se Pitt zachytil okraje hrobky, aby udržel Borjina na mušce.

Borjin nejprve padl na koleno, a jakmile se otřesy a hřmění uklidnily, znovu se postavil. Oči se mu rozšířily, když odněkud shora uslyšel zapraskání. Vzhlédl a vtom spatřil, jak se na ně řítí velká část stropu.

Pitt se přitiskl těsně ke stěně hrobky, když se zadní část svatyně zřítila. Na podlahu dopadla palba kamenů a malty a vzápětí se vznesl vzhůru oslepující mrak prachu. Pitt cítil, jak na povrch hrobky těsně vedle něho dopadají kusy stropu, ale přímo jeho nezasáhl žádný kámen. Počkal několik vteřin, než se rozptýlí prach, protože na kůži cítil jemný dotyk chladného nočního vzduchu. Z temných zbytků svatyně bylo vidět, že polovina stropu a celá zadní stěna se díky otřesům země zřítily. Přes hromady kamení viděl jasně do ohrady pro koně, kde stál nějaký starý automobil.

Nějakou chvíli mu trvalo, než uprostřed trosek zpozoroval Borjina. Nad kupou kamení byla vidět jen jeho hlava a hrudník. Pitt k němu přistoupil. Borjinovy oči se s mrkáním otevřely, nechápavé a netečné. Z úst mu vytékal pramínek krve a Pitt si všiml, že Mongol má nepřirozeně zkroucený krk. Postupně zaostřil pohled na Pitta a v očích se mu blýskl vztek.

„Proč… proč nezemřete?“ vykoktal Borjin.

Odpověď však už nikdy neslyšel. Z hrdla mu uniklo tlumené zakuckání a pak mu zeskelnatěl pohled. S tělem rozdrceným památníkem vlastních výbojů Tolgoj Borjin zemřel rychle ve stínu Čingischána.

Pitt hleděl na polámané tělo bez sebemenší lítosti, pak pomalu sklonil kolt, který stále ještě držel v ruce. Rozepnul velkou kapsu na přední části saka a v měsíčním světle nakoukl dovnitř. Silný operační manuál seizmického zařízení s kovovou podložkou byl stále tam, kam ho Gunn umístil. Jenom teď byla kniha proděravělá šípem, který pronikl všemi stránkami a dokonce zazvonil o kovovou psací podložku. Ta ochránila Pittovo srdce.

Pitt přistoupil k Borjinovi a pohlédl na mrtvolu.

„Někdy mám prostě štěstí,“ řekl nahlas v odpověď na Borjinovu poslední otázku.

Kolaps severního křídla rezidence přivedl do dvora ještě větší množství vody. Kolem svatyně se teď šířila prudká záplava a hrozila každou chvíli vtrhnout do rozpadající se budovy. Bylo jen otázkou času, kdy voda oslabí základy svatyně a smete ji po svahu hory do údolí. Hrobka Čingischána bude při tomto masakru zničena, kosti bojovníka definitivně ztraceny.

Pitt se obrátil na útěk, dříve než se zřítí další stěny budovy, ale zaváhal, když pohlédl otvorem v zadní stěně do ohrady. Znovu se obrátil a zadíval na Čingischánovu hrobku, jež zatím téměř zázrakem neporušená přetrvala rozpad svatyně. Na okamžik ho napadlo, jestli nebude posledním žijícím člověkem, který viděl místo posledního odpočinku velkého vojevůdce. Pak dostal nápad. Byla to bláznivá myšlenka, přiznával, ale i přes krutou zimu se usmál.

„Dobře, starouši," zamumlal směrem k hrobce. „Podíváme se, jestli v sobě máš ještě na jedno vítězství."

62

JAKMILE SE VYHRABAL Z TROSEK SVATYNĚ a dostal se do ohrady, začal se Pittovi do nohou vracet cit, i když za cenu bolestivého bodáni. Klopýtavě přistoupil k dřevěnému plotu, z něhož vytrhl pár planěk, aby otevřel průchod. Pak odházel stranou několik krabic a beden a postupně vyčistil širokou cestu mezi troskami a odpadky až k zaprášenému starému automobilu.

Byl to rolls-royce Silver Ghost z roku 1921, kabriolet, s karosérií vyrobenou na zakázku anglickým karosářem Parkem Wardem. Celá desetiletí prachu a špíny téměř zakryla původní unikátní lilkově purpurovou barvu. Tento odstín, dávno již vybledlý, ladil s lesklou přední hliníkovou kapotou a poklicemi kol. Takovýto luxusní vůz by se dal daleko spíš očekávat v ulicích Londýna, ale jak se mohl ocitnout v Mongolsku, to byla záhada. Pak si však vzpomněl na T. E. Lawrence, který si pořídil obrněný rolls-royce, postavený na podvozku typu Silver Ghost z roku 1914. Toto vozidlo pak využil při pouštním tažení proti Turkům v Arábii. Pitta napadlo, jestli se pověst o trvanlivosti tohoto automobilu v pouštních podmínkách nerozšířila v minulých letech i na Gobi. Nebo možná toto auto vyrobené ještě před mongolskou revolucí bylo jediným projevem bohatství, který komunistická strana dovolila Borjinově rodině vlastnit.

Nic z toho však nyní Pitta nezajímalo. Daleko důležitější bylo, že rolls měl stříbrnou kliku, která nápadně čněla z čumáku. Klika sloužila jako záložní startovací zařízení pro tehdy nové elektrické startéry a dávala Pittovi naději, že by mohl nahodit motor i s léta vybitou baterií. Samozřejmě za předpokladu, že z motoru není blok rzi.

Pitt otevřel dvířka u řidiče na pravé straně vozu, zařadil neutrál a pak se vrátil před auto. Popadl kliku do obou rukou a vší silou za ni

zatáhl. Klika držela pevně, ale když Pitt zabral podruhé, přece jen se asi o centimetr pohnula. Chvilku si odpočinul a pak se do toho pustil znovu. Zatlačil a klika se tentokrát pootočila a začala volně pohybovat všemi šesti písty ve válcích.

Jako majitel menší sbírky starých aut doma ve Washingtonu byl Pitt dobře obeznámen se složitostmi startování starých automobilů. Nyní se tedy vyšplhal na sedadlo řidiče, nastavil plyn a seřídil zapalování a ovládání motoru pomocí páček, umístěných na sloupku volantu. Pak otevřel přední kapotu a ruční páčkou naplnil drobnou palivovou pumpu na mosazné nádrži. Jen doufal, že uvnitř je nějaký benzin. Pak se vrátil ke klice a pokračoval v protáčení motoru.

Každé pootočení kliky bylo následováno sérií skřípání, jak se motor snažil nasát vzduch a benzin. S tělem zpustošeným chladem Pittovi při takové námaze rychle ubývaly síly. Přesto se snažil vytrvat v pokusech i přes neefektivní vzdychání motoru. Pak ale na desáté zatočení klikou motor zakašlal. Několik dalších záběrů vyvolalo už prskání. Se zmrzlýma nohama, ale s krůpějemi potu na obočí, Pitt znovu trhl klikou. Kliková hřídel se otočila, směs benzinu se vzduchem se zažehla a motor se s pravidelným bafáním probudil k životu.

Než se starý automobil zahřál, Pitt si chvilku odpočinul. Ze zrezivělého výfuku se přitom valil hustý oblak černého kouře. Po chvilce hledání v ohradě nalezl menší barel naplněný řetězy, který hodil na zadní sedadlo. Usadil se za volantem, zařadil rychlost, otupělou levou nohou uvolnil spojku a nejistě vyjel s rollsem z ohrady.

63

„UŽ TO JE DOBŘE HODINA,“ poznamenal Gunn a zachmuřeně pohlédl na hodinky.

Stáli s Giordinem na vyvýšenině a shlíželi na obraz zkázy pod sebou. Oheň v části s laboratořemi plál se vší zuřivostí a nenasytně polykal celou budovu laboratoří i s přilehlou garáží. Černý kouř a plameny stoupaly vysoko k nebi a barvily žlutě celý areál. Na opačném konci pozemku chyběl už pořádný kus z budovy rezidence a na místě, kde původně stálo severní křídlo, proudila voda.

„Pojeďme se mrknout dolů,“ navrhl Giordino. „Třeba je raněný a nemůže chodit.“

Gunn přikývl. Od okamžiku, kdy slyšeli zevnitř střelbu z automatu, uplynula téměř hodina. Pitt se měl objevit již před drahnou chvílí.

Vydali se k autu, když se zezdola ozvalo hluboké rachocení. Tentokrát se nejednalo o žádné zemětřesení, to věděli najisto. To příval vody teď podemílal všechno, co se mu postavilo do cesty. Zarazili se a zírali, plni obav z toho, co musí následovat. Z jejich pohledu to připomínalo zborcení domku z karet. Severní křídlo budovy se začalo skládat k zemi jako kostky domina.

Rozpad stavby jako by se stále zrychloval a postupoval po celé budově rezidence ve vlnách. Centrální část se za mohutného skřípění složila k zemi a úplně zmizela pod hladinou. Vysoká bílá věžička nad vchodem jako by roztála, v záplavových vodách se rozpadla na tisíc kousků. Gunn s Giordinem viděli pouze části trosek vyčnívajících z vody, protože větší část rezidence sklouzla po svahu útesu. Během několika vteřin bylo po všem. Přežila jenom malá část jižního křídla, která se stále ještě tyčila těsně vedle dravého vodního proudu v místech, kde původně stála celá budova rezidence.

S rozpadem budovy definitivně zmizela jakákoliv naděje, že by mohli nalézt Pitta živého. Gunn i Giordino dobře věděli, že nikdo v domě nebo v jeho okolí nemohl přežít. Ani jeden nepromluvil, nikdo se ani nepohnul. Jen tam vážně stáli a upírali zraky na změněnou řeku, klouzající přes základy domu a pak s hučením mizející přes okraj útesu do údolí. Zvuk divoké vody soutěžil jen s praskáním ohně v budově laboratoří, ozývajícím se do jinak tiché noci. Vtom Gunnovo ucho zachytilo jiný zvuk.

„Co to je?“ zeptal se nechápavě. Ukázal prstem na nevelký blok jižního křídla budovy, který stál na suchém kousku země a doposud přežíval celkovou devastaci. Ze svahu za tímto místem se ozývalo rachocení motoru ve vysokých obrátkách. Motor občas zakašlal, ale jinak se zdálo, že pracuje naplno. Burácení ještě zesílilo a nakonec se objevila i záře ze dvou reflektorů, jež zvolna šplhaly do svahu.

V kouři a plamenech hořících laboratoří se náhle zjevil jakýsi předmět jako nějaký obrovský pravěký brouk vylézající z díry v zemi. Dvě okrouhlé, ale jen slabě svítící lampy pátraly nocí jako dvojice velkých žlutých očí. Za nimi následoval blýskavý kovový povrch, pokrytý blátem a prachem, zvířeným zadními koly toho stvoření. Živé monstrum dokonce vydechovalo páru a z hlavy mu stoupal bílý kouř.

Příšera, námahou se kymácející, se konečně dovlekla na vrcholek. Zdálky to vypadalo, jako by musela bojovat o každý krok. Ostrý závan větru náhle odfoukl kouř a prach stranou a ve světle plamenů Gunn s Giordinem zjistili, že se nejedná o přerostlý hmyz, ale že je to starodávný rolls-royce z ohrady.

„Znám jen jednoho člověka, který by v tuhle chvíli byl schopný řídit tuhle starou bednu,“ vykřikl Giordino a zavýskl.

Gunn skočil do range roveru a vyrazil dolů a do areálu. Zamířil reflektory na rolls, který se stále snažil kolébat kupředu. Od zadního nárazníku se táhl napnutý řetěz, jako by se ta stará bestie pokoušela vytáhnout cosi na kopec.

Z kabiny rollsu zamával Pitt svůj dík blížícímu se range roveru, ale potom se okamžitě opět snažil udržet staré auto v pohybu vpřed. Necitlivou nohou mačkal pedál plynu až k podlaze, zařazený měl stále první rychlostní stupeň. Zadní kola se protáčela a hloubila

koleje, jak se ojeté splasklé pneumatiky marně pokoušely zachytit. Váha vlečeného nákladu však byla příliš veliká, takže se zdálo, že auto prohrává. Přetěžovaný velký motor pod kapotou začal protestovat hlasitými ranami. Ta trocha vody, která byla v chladiči a bloku motoru, se již prakticky vyvařila a Pitt věděl, že nebude trvat dlouho a motor vezme za své.

Náhle překvapeně spatřil Giordina, jak přiskočil a s mrknutím a usměvavou tváří se chopil sloupku dveří. Přes zavázanou nohu se plnou vahou opřel do auta. Vzápětí se objevil Gunn, Wofford a dokonce i Tereza, kteří se rozestoupili kolem auta a všichni pomáhali tlačit, co jim jen síly stačily.

Tato lidská síla byla právě to, co auto potřebovalo k překonání posledního úseku. Zabralo a poskočilo kupředu. Deset metrů za ním balancoval na hraně útesu veliký blok žuly. Jakmile se vůz pohnul kupředu, balvan bezpečně sklouzl vpřed. Auto ještě několikrát zabafalo, než s ním Pitt zajel na bezpečné suché místo, načež motor v oblacích syčící bílé páry zhasl.

Když se mrak rozptýlil, Pitt kolem sebe spatřil asi tucet vědců a techniků, spolu s jedním či dvěma strážnými, kteří vzdali boj s ohněm, aby si mohli Pitta prohlédnout zblízka. Ten nyní opatrně vystoupil z auta a přešel dozadu. Giordino a ostatní se tam již shlukli, aby se ujistili, že řetězem připojený předmět v pořádku přežil Pittův vlečný manévr.

V obavách o vlastní bezpečí Pitt sevřel v ruce kolt.45, když se k němu dav zvědavců začínal stahovat. Nemusel však mít žádné obavy.

Jakmile uviděli, že sarkofág s Čingischánem byl zachráněn před potopou, strážci i vědci propukli v jásot a potlesk.

ČÁST DRUHÁ

CESTA DO RÁJE

64

KŘIŽNÍK AMERICKÉHO NÁMOŘNICTVA *Anzio* zamířil na sever ze svého stanoviště poblíž Spojených arabských emirátů, sto osmdesát kilometrů uvnitř Hormuzské úžiny, a vydal se napříč Perským zálivem. I když tento křižník třídy Aegis zdaleka nebyl největším plavidlem v Zálivu, rozhodně byl tím nejnebezpečnějším. Díky své soustavě fázových radarových antén umístěných v hranaté nástavbě mohla loď zachytit a zaměřit nepřátelský cíl na zemi, na moři i ve vzduchu až do vzdálenosti tří set padesáti kilometrů. Pouhým stisknutím tlačítka pak bylo možné vypustit některou ze sto jedenadvaceti střel Tomahawk nebo Standard z vertikálního odpalovacího zařízení umístěného v podpalubí. Během několika vteřin poté byl nebezpečný objekt zlikvidován.

O technicky velice složitý arzenál se staralo Bojové informační centrum, tmavá kontrolní místnost hluboko v útrobách lodi. Pod tlumeným modrým stropním světlem studoval kapitán Robert Buns obraz na jednom z velkých nástěnných monitorů. Okolí zálivu zde bylo zobrazeno v několika barvách a doplněno geometrickými symboly, které se volně pohybovaly přes obrazovku. Každý takový symbol představoval radarem sledovanou loď či letadlo. Jedna značka, zvýrazněná rudá koule, se pomalu posunovala směrem k Hormuzské úžině zleva doprava napříč trasou křižníku.

„Dvanáct mil do střetnutí, pane," oznámil nedaleko stojící námořník, jeden z několika elektronických expertů, posedávajících nepřetržitě v blízkosti počítačů.

„Držet kurz i rychlost," odpověděl Buns. Tento svědomitý a duchaplný důstojník, obdivovaný posádkou, si užíval současnou misi v rámci strážní služby v Zálivu. Až na to, že zde postrádal manželku

a své dvě děti, byla služba v Zálivu povzbuzující výzvou, oživenou občasným nebezpečím.

„Po třech mílích vstoupíme do íránských vod," upozornil mladistvý důstojník taktických operací, který stál vedle. „Evidentně kvůli bezpečí sledují co nejtěsněji íránské pobřeží."

„Po té záležitosti na ostrově Charg si nemyslím, že by Íránci byli ochotní tyhle mládence nechat přistát," opáčil Buns. „Pate, myslím, že se na tu show podívám z můstku. Předávám velení."

„Provedu, kapitáne. Pro všechny případy budeme v telefonním spojení."

Buns opustil temnou velitelskou místnost a zamířil vzhůru na můstek zalitý slunečním světlem, odrážejícím se od vod Zálivu. Vedle kormidla stál tmavovlasý důstojník a dalekohledem přitisknutým k očím sledoval černé plavidlo na hladině před sebou.

„To je náš cíl, fregatní kapitáne?"

Velitel Bred Knight, hlavní zpravodajský důstojník *Anzia*, v odpověď přikývl.

„Ano, pane. Je to ta vrtná loď. Letecký průzkum potvrdil, že jde o *Bayan Star* z Kuala Lumpuru. Stejnou loď, kterou naše satelity identifikovaly u Ras Tanura a ostrova Charg těsně před zemětřeseními."

Knight pohlédl dolů na přední palubu křižníku, kde se shromáždil vyzbrojený přepadový oddíl námořní pěchoty a právě si připravoval dva gumové nafukovací čluny Zodiak.

„Vyloďovací oddíl se zdá být v pořádku, pane."

„No tak se podíváme, jestli *Bayan Star* bude spolupracovat."

Buns přikročil k sedícímu spojovacímu důstojníkovi a vydal rozkaz. Vzápětí začal křižník oslovovat vrtnou loď, nejprve v angličtině, pak arabsky, a požadoval, aby plavidlo zastavilo a vyčkalo, až se na jeho palubu nalodí inspekční tým. Vrtná loď ignorovala pokyn v obou jazycích.

„Žádná změna rychlosti," hlásila obsluha radaru.

„Nemůžu uvěřit, že by ty hornety neupoutaly jejich pozornost," prohlásil nevěřícně Knight. Dvojice strojů F/A 18 z letadlové lodi *Ronald Reagan* sledovala už totiž celou hodinu vrtnou loď a nízkým letem je varovala.

„Počítám, že to budeme muset udělat postaru a vystřelit jim před příď," prohlásil Buns. Křižník měl dvě pětipalcová děla, která byla schopná splnit takový úkol, a ještě mnohem víc.

Křižník se přiblížil na dvě míle od vrtné lodi, když radarová obsluha vyštěkla: „Zpomalují."

Buns se předklonil a pozoroval chvíli radarovou obrazovku. Na ní se vrtná loď přestala pohybovat ve svém dosud jihozápadním kurzu.

„Zaveďte nás k jejímu boku. Ať se připraví přepadový oddíl."

Elegantní šedivý křižník změnil kurz na severovýchod a zastavil se na úrovni vrtné lodi, obě plavidla oddělovalo asi půl míle vodní hladiny. Příslušníci námořní pěchoty rychle nastoupili do zodiaků a čluny byly spuštěny na hladinu. Když naskočily jejich motory, Knight náhle hlásil Bunsovi: „Kapitáne, vidím dva čluny na hladině za zádí nepřítele. Myslím, že posádka opouští loď."

Buns popadl dalekohled a zadíval se na vrtnou loď. Dva čluny plné lidí oblečených v černém pracovním oděvu se vzdalovaly od lodi. Buns zamířil dalekohled na zchátralé plavidlo právě včas, aby si všiml, jak ze spodních palub vystupuje několik obláčků bílého kouře.

„Oni ji chtějí potopit," řekl nevěřícně. „Zavolejte zpátky náš přepadový oddíl."

Posádka *Anzia* překvapeně pozorovala, jak se vrtná loď rychle noří hlouběji do vln. Během pouhých několika minut se jí začaly slané vlny Perského zálivu převalovat přes příď. Když se příď potopila ještě hloub, zvedla se záď do vzduchu a nakonec celé zaplavené plavidlo sklouzlo s hlasitým sykotem ke dnu.

Knight zavrtěl hlavou, když pozoroval, jak nad hrobem lodi vystupují z hlubin vzduchové bubliny a pěna.

„Tohle se Pentagonu líbit nebude. Moc jim záleželo na tom, abychom ji zajali nepoškozenou. Měla mít na palubě nějakou obrovskou kuriozitu z oblasti špionáže."

„Pořád máme její posádku," pravil Buns s gestem směrem ke dvěma záchranným člunům, jež se cíleně blížily ke křižníku. „A Pentagon může pořád tu jejich loď získat, jestli bude chtít. Je jenom sto metrů pod hladinou íránských vod," dodal s úsměvem.

65

SVĚŽÍ VÁNEK SE PROHÁNĚL PO DOLNÍCH SVAZÍCH Burchan Chaldunu a napínal záplavu modročervených státních vlajek Mongolská, třepetajících se vysoko nad hlavami přítomných. Největší, mamutí prapor, sedmnáct metrů široký, vlál nad obrovským žulovým mauzoleem, jehož vyřezávanou fasádu dokončili místní kameníci jen před několika dny. Prázdné mauzoleum bylo obklopeno hustým davem hodnostářů, různých VIP a novinářů, kteří se mezi sebou tiše bavili, zatímco čekali na příjezd budoucího obyvatele.

Davem proběhla vlna vzrušeného šepotu, pak ale vše ztichlo a jen zvuk pochodujících vojáků se ozýval stále blíž. Mezi borovicemi se objevila rota mongolské armády, pomalým, slavnostním krokem stoupající do mírného svahu k čekajícímu shromáždění. Tito vojáci byli prvními v dlouhé řadě vojenských čestných stráží, doprovázejících pozůstatky Čingischána na místo jeho posledního odpočinku.

Čingis se zúčastnil obléhání nedaleko Jin-čchnanu v severozápadní Číně, když tu náhle spadl z koně a o několik dní později na svá zranění zemřel. Tajný pohřební průvod přenesl jeho tělo zpět do Mongolska na Burchan Chaldun, na jehož svahu byl roku 1227 pohřben. Historie nicméně žádné podrobnosti neuvádí.

Ve snaze udržet jeho smrt před nepřáteli v tajnosti, a dále se záměrem trvale utajit místo jeho hrobu, jeho soudruzi ve zbrani nejspíš svěřili rakev nenápadnému, možná dokonce maskovanému konvoji, jenž ho převezl a pochoval v nějaké neoznačené lokalitě. O osm století později se o nějakém utajení při opakovaném ukládání do hrobu nedalo ani mluvit.

Tělo mongolského válečníka leželo, obklopeno nádherou, týden v Ulánbátaru a za tu dobu přilákalo přes dva miliony návštěvníků. Šlo o neuvěřitelné dvě třetiny všeho obyvatelstva. Poutí z nejzapadlejších koutů státu se zúčastnily tisíce lidí, jen aby mohli na vlastní oči vidět jeho rakev. Třídenní pohřební průvod k hrobu v Chentijských horách přilákal podobný počet návštěvníků, jež lemovali cestu, v rukou vlajky či podobizny velkého vojevůdce. Zeny a děti plakaly a mávaly, když je míjela kára s rakví, jako by v ní ležel nějaký právě zesnulý hodně oblíbený příbuzný. Tuto třetí fázi pohřebních obřadů doprovázelo vyhlášení dne smutku a do budoucna vzpomínkových dnů. Dnes karavana vyšplhala po provizorní cestě k poklidnému místu nedaleko úpatí hory Burchan Chaldun, kde se měl slavný válečník údajně narodit.

Pitt, Giordino a Gunn, s Terezou a Woffordem po boku, seděli v předních řadách mezi hodnostáři, jen několik míst za mongolským prezidentem a představiteli parlamentu. Když se smuteční procesí přiblížilo, Pitt se otočil a zamrkal na mladíka sedícího za ním. Noyon a jeho rodiče, Pittovi čestní hosté, se rozhlíželi kolem sebe s bázní a úctou. Zvláště chlapci se rozšířily oči údivem, když se konečně objevil povoz s Čingischánem.

V lesku, jaký příslušel největšímu dobyvateli, jakého kdy svět poznal, se chánovo tělo vezlo na mamutím dřevěném dvoukoláku, žlutě natřeném. Pohřební vůz táhlo velkolepé spřežení osmi běloskvoucích hřebců, kteří dokonce snad i stejně kráčeli. Na plošině pohřebního vozu ležela žulová hrobka, kterou Pitt zachránil z povodně, nyní celá pokrytá lotosovými květy.

Společnost starých lámů, oděných do jasně červených rób a prohnutých žlutých klobouků, tiše zaujala místo před hrobkou. Po stráni troubili dva mniši na *radongy*, ohromné teleskopické trubky, vydávající hluboký tón, nesoucí se po celém údolí. Když vítr odvál dunivé zvuky, lámové se ponořili do dlouhé pohřební modlitby, k čemuž se připojily bubínky, tamburíny a hořící kadidlo. Po skončení tohoto obřadu se lámové v tichosti stáhli stranou a na jejich místo nastoupil šaman. Čingischánova doba byla plná mysticismu a šaman hrál tehdy v nomádském způsobu života důležitou roli. Šedovlasý muž s bohatým plnovousem oblečený do sobí kůže tančil a

monotónně prozpěvoval kolem velkého ohně, v němž hořely ovčí kosti. S ječivým kvílením pak žehnal Čingischánovým ostatkům, jež takto přenesl ze země s věčně modrou oblohou do posmrtného života dobývajícího nebesa.

Po skončení ceremonie přesunuli žulový sarkofág do mauzolea a pak ho za pomoci jeřábu zapečetili šestitunovým víkem z leštěného kamene. Všichni přítomní diváci později přísahali, že v této chvíli uslyšeli vzdálené zahřmění, i když na obloze nebyl jediný mráček. Čingischán konečně znovu nalezl klid, a to ve svých milovaných horách. Jeho hrobka tu zůstane věčně jako kulturní mekka turistů, historiků a všech obyvatel Mongolská.

Když se davy začaly rozcházet, objevili se Ivan Korzov a Alexander Sargov, kteří seděli s ruským vyslancem o několik řad vzadu.

„Jak vidím, dokážete vyčmuchat naše historická bohatství jak na souši, tak i ve vodě," smál se Sargov a sevřel Pitta i Giordina do přátelského medvědího objetí.

„To byl jenom takový bonus ke zjištění, proč někdo chtěl potopit *Vereščagina,*" opáčil Pitt.

„Podívejme. Mimochodem, stále ještě musíme dokončit ten náš společný výzkumný projekt na jezeře Bajkal. *Vereščagin* bude opravený a připravený vyplout už příští sezónu. Doufám, že se k nám oba připojíte."

„Budeme tam, Alexandře."

„Jen aby nebylo žádné stojaté vlnění," dodal Giordino.

Přitočil se k nim Korzov se svým typickým širokým úsměvem.

„Byla to působivá ukázka špionážní činnosti, přátelé," prohlásil. „Měli byste vstoupit do naší federální bezpečnostní služby. Tam muže s vaším talentem potřebují."

„Myslím, že k tomu by měl co říct předně můj šéf," zasmál se Pitt.

Vtom se k nim přiblížil mongolský prezident s malým doprovodem. Sargov se bryskně rozloučil. Pitt si všiml, jak také Korzov mizí ve vzrušeném davu. Menší, upravený, asi pětačtyřicetiletý muž, prezident země, promluvil téměř perfektní angličtinou.

„Pane Pitte, jménem mongolského lidu bych vám a vašemu týmu NUMA rád poděkoval za záchranu Čingischána pro veškeré potomstvo.“

„Gigant historie si zasluhuje, aby žil věčně,“ odpověděl Pitt s poukazem na mauzoleum. „I když je hanba, že veškeré bohatství jeho hrobky je ztraceno.“

„Ano, je to tragédie, že se Čingisovy poklady rozutekly k jednotlivým sběratelům po celém světě jenom proto, aby si Borjin a jeho sourozenci nacpali kapsy. Naše země bude snad schopná odkoupit zpátky alespoň některé starožitnosti za peníze z nově objevených ropných polí. Archeologové samozřejmě do jednoho věří, že ještě větší poklad leží u Kublajchána, jehož hrob Borjin naštěstí nenalezl. Přinejmenším tedy Kublaj se svými poklady stále zůstává nevyrušen někde v Mongolsku, pochovaný kdesi pod těmito horami.“

„Kublajchán,“ zamumlal Pitt s pohledem upřeným na Čingisovo mauzoleum. Na jeho žulovém povrchu si povšiml vytesané postavy osamělého vlka, jehož obrys byl modře ob tažen.

„Ano, existuje taková legenda. Pane Pitte, chci vám poděkovat i osobně za odhalení nečistých aktivit rodiny Borjinů a za pomoc při skoncování s jejich nezákonnostmi. Inicioval jsem vyšetřování přímo ve své vládě, abych odhalil rozsah vlivu, působícího k jejich prospěchu. Veškeré jejich zbývající činnosti budou obráceny v popel a prach, spolu s Borjinovým tělem, to vám slibuju.“

„Doufám, že Taťána jako svědek dobře spolupracuje.“

„Určitě,“ odpověděl prezident s kradmým úsměvem. Jak věděl, Taťána byla zadržována v jednom poněkud méně pohodlném bezpečnostním zařízení. „S její pomocí a za trvající spoluúčasti vašich ropných společností,“ dodal a kývl k Tereze a Woffordovi, „budeme schopni využít objevené ropné rezervy pro dobro nového Mongolska.“

„Čína tedy nebude trvat na anexi Vnitřního Mongolska?“ otázal se Gunn.

„Bylo by to pro ně politicky moc nebezpečné, a to jak na mezinárodní scéně, tak i uvnitř Vnitřního Mongolska samého, kde obyvatelé všeobecně preferují oddělení od Číny. Ne, Číňané budou

docela spokojení, když slíbíme, že jim budeme prodávat ropu za rozumnou cenu. Tedy, jakmile bude dokončen náš ropovod do ruského přístavu Nachodka.“ Prezident se usmál a pokynul ruskému velvyslanci, stojícímu opodál, který hovořil se Sargovem.

Jenom, prosím, zajistěte, aby výnosy šly k lidem, kteří ty peníze nejvíce potřebují,“ dodal Pitt.

„Ano, jistě. Vzali jsme si příklad z vašeho státu Aljaška. Část výnosů bude rozdělena přímo těm, kteří žijí v této zemi. Zbytek peněz půjde na podporu rozšiřování péče státu v oblasti zdravotnictví, školství a infrastruktury. Borjin nás tolik naučil, že ani desetník z těch peněz neskončí v rukou nějakého pochybného individua. O tom vás můžu ujistit.“

„To rád slyším. Pane prezidente, chtěl bych vás požádat o jednu laskavost. Na poušti Gobi jsme objevili jedno havarované letadlo.“

„Můj ředitel péče o památky mě již informoval. Vyšleme brzy výzkumný tým z Národní univerzity Mongolská, aby to letadlo vykopali. Těla, která na palubě najdou, budou vrácena do domovských zemí k řádnému pohřbu.“

„Zaslouží si to.“

„Bylo mi potěšením, pane Pitte,“ pravil prezident, když ho pobočník zatahal za rukáv. Obrátil se k odchodu, ale pak se ještě zarazil.

„Málem jsem zapomněl,“ řekl Pittovi. „Dar lidu Mongolská pro vás. Dozvěděl jsem se, že máte pro tyhle věci smysl.“

Ukázal po svahu dolů k velkému nákladnímu autu s otevřenou ložnou plochou, které diskrétně následovalo smuteční procesí až sem do hor. Na nákladní ploše stál nějaký předmět zahalený plachtou. Pitt s ostatními zvědavě sledovali, jak dva dělníci šplhají na naklaďák a stahují plachtu. Pod ní se objevil zaprášený rolls-royce z Borjinova areálu.

„Mohl by znamenat pořádný objem restaurátorských prací na řadu víkendů,“ poznamenal Wofford s pohledem na zchátralý vůz.

„Má žena Loren bude nadšená,“ odpověděl Pitt s ďábelským úšklebkem.

„Hrozně ráda bych se s ní někdy setkala,“ ozvala se Tereza.

Jakmile přijedeš zase do Washingtonu. I když mi bylo řečeno, že ještě nějaký čas budeš pracovat v Mongolsku.“

„Naše společnost nám dala tři týdny na zotavenou po tom všem trápení. Oba hodláme zaskočit domů odpočinout si a trochu se vzpamatovat a pak se s Jimem vrátíme sem.“

Podle pohledu, který vrhla na Giordina, a podle tónu hlasu však bylo jasné, že ono „my“ se netýkalo Wofforda.

„Ty bys po tu dobu asi na sebe nevzala břímě ošetřování takového vzteklého mořského vlka, jako je tady Al, viď?“ nabídl Pitt.

„Já s tím vlastně počítala,“ řekla ostýchavě.

Giordino, opřený o berle, s jednou nohou mohutně zavázanou, se široce usmál.

„Díky, šéfe. Vždycky jsem si moc přál vidět Zuider Zee.“

Když se přátelé odloučili od společnosti, Pitt se vydal po svahu k náklaďáku. Když přistoupil ke starému rolls-royci, připojil se k němu Gunn.

„Mongolský ministr energetiky mi dnes sdělil, že cena ropy opět o deset dolarů klesla,“ řekl. „Konečně, zdá se, všichni akceptují zprávu, že společnost Avarga Oil natrvalo ukončila svou činnost a že ničivá zemětřesení jsou již historií. Ve spojení se zprávami o ropných ložiscích ve Vnitřním Mongolsku se ekonomičtí prognostici domnívají, že cena nafty brzy klesne pod úroveň, jaká tu panovala před zničením zařízení v Perském zálivu.“

„Takže panika kolem ropy se zklidnila, globální recese se nedostavila. Rozhodné ekonomické síly se možná konečně poučily a začnou se vážně zabývat obnovitelnými zdroji energie.“

„Nezačnou, dokud nebudou doopravdy muset,“ poznamenal Gunn. „Jen tak mimochodem, dozvěděl jsem se, že Pentagon není vůbec šťastný, protože všechny tři von Wachterovy seizmické přístroje byly kompletně zničeny. Poslední známý přístroj se potopil v Perském zálivu.“

„NUMA ale v této věci necítí žádnou zodpovědnost.“

„To je pravda. Byla to jenom šťastná náhoda, že Summer s Dirkem potkali na Havaji Borjinova bratra s druhým přístrojem. Nebo spíš že on zakopl o ně. Kdyby loď plula dál k Valdezu a

poškodila aljašský ropovod, jak bylo plánováno, pak by nastalo opravdové peklo.“

„Byl to vrak, co Summer objevila. Z nějakého důvodu je mocně přitahoval,“ říkal Pitt.

Obličejem se mu mihl nepřítomný výraz, to když v duchu pátral po nějakém vodítku. Pak se však v zelených očích zablýsklo poznáním.

Gunna podobné záhady nezajímaly a namísto toho se soustředil na aktuální požadavky své vlády.

„Nejenže byly zničeny všechny tři exempláře von Wachterova přístroje, ale rovněž tak vzal za své i celý jeho výzkumný materiál. Borjin měl veškeré profesorovy písemnosti v budově laboratoří, z níž zůstala jenom hromada popela. Nezůstalo tedy nic pro nikoho, kdo by chtěl von Wachterovu technologii vzkřísit.“

„A to je špatné?“

„Nejspíš ne. I když bych se cítil líp, kdybychom jeho znalosti měli v rukou my, a ne takoví, jako byl Borjin.“

„Jenom mezi tebou, mnou a naším autem,“ poznamenal Pitt, „docela náhodou vím, že ten manuál, který jsi vzal z laboratoře, přežil jak oheň, tak záplavu.“

„Tak manuál přežil? To by každému, kdo by se chtěl tímhle problémem zabývat, ohromně pomohlo. Jenom doufám, že je v bezpečí.“

„Už si našel stálý a bezpečný domov.“

„Jseš si tím jistý?“ uklidňoval se Gunn.

Pitt přešel k zadní části rollse, kde byl na střešní zahrádce připevněný velký kožený kufr. Když ho otevřel, v zatuchlém interiéru se objevil manuál obsluhy seizmického zařízení, z něhož stále ještě trčel kus šípu.

Gunn potichu hvízdl, pak si rukama zakryl oči a odvrátil se.

„Nikdy jsem to neviděl,“ prohlásil.

Pitt s cvaknutím zavřel kufr a pak si pečlivě prohlédl zbytek auta. Na obloze se od západu začaly rychle přesouvat temně šedé mraky. Zbývající smuteční hosté, kteří se dosud pohybovali kolem hrobky, se rychle rozeběhli ke svým vozům, zaparkovaným pod svahem, aby utekli před hrozícím lijákem.

„Počítám, že bychom měli vyrazit,“ pravil Gunn a kormidloval Pitta k jejich vypůjčenému džípu pod kopcem. „Takže, zpátky do Washingtonu?“

Pitt se zastavil a ještě naposledy se zadíval na Čingischánovo mauzoleum. Pak zavrtěl hlavou.

„Ne, Rudi, ty můžeš jet. Já tě doženu za pár dnů.“

„Ještě chvíli tu zůstáváš?“

„Ne,“ zareagoval Pitt se zasněným výrazem v očích. „Vydám se na lov vlka.“

66

TROPICKÉ SLUNCE SVÝMI ŽHAVÝMI PAPRSKY bombardovalo palubu lodi *Mariana Explorer*, která právě obeplouvala kamenný lávový výběžek Kahakahakea Point. Kapitán tohoto plavidla NUMA Bili Stenseth zpomalil, když vjížděli do ústí nyní již důvěrně známé zátoky Keliuli Bay. Nalevo vpředu zaregistroval červenou bóji, pohupující se na hladině. Dvacet metrů pod ní ležel na dně zmrzačený vrak vrtné lodi společnosti Avarga Oil, zčásti pokrytý hromadou úlomků lávy. Jelikož dno rychle stoupalo, Stenseth se rozhodl dále se k pobřeží nepřibližovat, nechal zastavit motory a spustit kotvu.

„Keliuli Bay," oznámil a obrátil se k zadní části můstku.

U mahagonového mapového stolu seděl Pitt a lupou studoval pobřežní mapu Havaje. Vedle mapy ležela na stole rozvinutá gepardi kůže, kterou nalezl na poušti Gobi ve fokkeru, s nímž tam havaroval Leigh Hunt. Vedle stolu stály Pittovy děti, Dirk a Summer, a zvědavě hleděly tátovi přes rameno.

„Tak toto je místo činu," pravil Pitt starší, zvedl se od stolu a zahleděl se oknem ven. Protáhl si ruce a zívl. Po posledním letu z Ulánbátaru do Honolulu, přes Irkutsk a Tokio, byl docela unavený. Teplý vlhký vzduch byl na kůži osvěžující, zvláště po studeném počasí pozdního mongolského léta s příslibem sněžení ve vzduchu, jaké panovalo při jeho odletu ze země.

Pittův návrat na Havaj s sebou přinášel i určitou melancholii, která se ještě prohloubila při zastávce v Honolulu. Během tříhodinového čekání na místní linku do Hilo si vypůjčil auto a přejel přes Koolau Mountains až na východní pobřeží Oahu. Vedle jedné vedlejší cesty nedaleko pláže Kailua Beach zašel na malý hřbitůvek hledící na oceán. Byl to nepatrný, ale dobře udržovaný ostrůvek

zeleně uprostřed bujného listoví. Pitt metodicky procházel mezi hroby a pečlivě pročítal nejrůznější nápisy na náhrobních kamenech. Konečně pod stínícími větvemi kvetoucího stromu plumerie nalezl hrob Summer Moranové.

Jeho první a největší láska, matka obou jeho dětí, Summer Moranová zemřela teprve před nedávném. Pitt nevěděl, že žije v ústraní po úrazu, který ji znetvořil. Měl za to, že zemřela již před desítkami let. Celé roky se snažil vypudit vzpomínky na ni z mysli i ze srdce, až se jednoho dne objevily na jeho prahu dvě dospělé děti. S nimi se vrátila i záplava emocí; bolestivě si představoval, jak by byl život zcela jiný, vědět, že je naživu a vychovává jejich dvojčata. Podařilo se mu nyní vytvořit s dětmi pevné pouto a navíc měl lásku své ženy Loren. Přesto však v něm zůstával pocit hořkosti, poněkud smíšený s hněvem, že ztratil tolik času, který mohl strávit s ní.

S tíhou na prsou nasbíral hrst vonících květů plumerie a jemně je roztrousil po jejím hrobě. Dlouhou chvíli pak stál zasněný vedle hrobu a hleděl na oceán. Něžně kolébající se vlny jeho druhé lásky, moře, pomáhaly odplavit bolest, kterou cítil. Nakonec vyšel ze hřbitova unavený a vyčerpaný, ale s novou nadějí.

Ted stál spolu se svými dětmi na můstku a uvědomoval si hřejivý pocit ze skutečnosti, že část Summer stále žije. Nicméně brzy znovu převládla jeho dobrodružná povaha a Pitt soustředil myšlenky na záhadu čínského vraku.

„Návěstní boje označuje místo nálezu.“ Dirk se usmál a ukázal oknem. „Ten čínský vrak je téměř přesně uprostřed zátoky,“ konstatoval a rukou opsal široký oblouk doprava.

„Ukazovaly veškeré artefakty minimálně na třináctě století?“ ujišťoval se Pitt.

„Všechno to naznačovalo,“ odpověděla Summer. „Vyzdvižené keramické kousky se datují od pozdní dynastie Sung do časné dynastie Juan. Vzorky dřeva jsou z jilmu a pocházejí přibližně z roku 1280. Slavné čínské dokařství v Longjiangu používalo ke stavbě lodí právě jilm a další druhy dřeva, což představuje další nepřímý důkaz.“

„Ani místní geologické záznamy náš předpoklad nezpochybňují,“ pokračoval Dirk. „Jelikož byl vrak zčásti pohlcen lávou, zkoumali jsme vulkanické aktivity na Velkém ostrově.

I když Kilauea je nejznámější a nejaktivnější sopka, i takové Hualalai nebo Mauna Loa vykazují nedávnou sopečnou činnost. Nejbližší tomuto místu je Mauna Loa, která v posledních sto padesáti letech chrlila lávu celkem šestatřicetkrát. A v předcházejících stoletích k tomu došlo nepočítané. Místní geologové radiokarbonovou metodou datovali vzorky dřevěného uhlí, získaného zpod vrstev lávy. Jeden vzorek, pocházející ze sousední zátoky Pohue Bay, je podle této metody osm set let starý. Nevíme, jestli láva, která vtekla do naší zátoky a pohřbila tuto loď, pocházela ze stejné erupce, ale vsadil bych se, že ano. Je-li to pravda, pak sem naše loď nepřiprala později než kolem roku 1300.“

„Odpovídá to něčemu z té tvé záhadné gepardi kůže?“ chtěla vědět Summer.

„Není možné to přesně datovat, ale tady zachycená cesta vykazuje zajímavé podobnosti,“ odpověděl Pitt. „Vedoucí lodí byla obrovská čtyřstěžňová džunka, velikostí zhruba odpovídající tvému vraku, alespoň podle toho kormidla, které objevili Dirk s Jackem. Naneštěstí tu chybí doprovodný příběh. Na kůži lze rozluštit jen pár slov, které je možné přeložit jako ‚Večná cesta do ráje‘.“

Pitt se posadil a znovu se soustředil na dvojrozměrný obraz na zvířecí kůži. Série kreseb jasně zobrazovala čtyřstěžňovou džunku s rozvinutými plachtami a vedle ní dvě doprovodné lodě. Několik polí znázorňovalo dlouhou plavbu po oceánu a pak jak lodě připluly ke skupině ostrovů. I když byly zakresleny jen velice hrubě, přesto jejich vzájemná poloha odpovídala osmi největším havajským ostrovům. Další obrázek ukazoval, jak velká džunka kotví u největšího ostrova, před nějakou jeskyní u úpatí jednoho vysokého útesu. Poslední nakreslené pole však mátlo Pitta nejvíc. Znázorňovalo loď, zakotvenou v blízkosti nějakých beden u úpatí útesu. Celou loď i přilehlý břeh zachvátily plameny a oblaka kouře. Zvlášť pozorně studoval Pitt hořící vlajku na stěžni.

„Dokonale to odpovídá výbuchu sopky,“ prohlásil. „Vypadá to jako plameny v křovinách, ale v tom je právě ono tajemství. Nebyl to oheň, ale výbuch sopky.“

„Ty bedny,“ ozvala se Summer. „Určitě obsahují nějaký poklad nebo jiné cennosti. Tung, nebo podle tebe správněji Borjin, o lodním

nákladu něco věděl. Proto se pokoušeli otevřít lávové pole směrovaným zemětřesením.“

„Podle mne jsou k smíchu,“ prohodil Dirk. „Poklad, nebo co to bylo, se vůbec na lodi nenacházel. Jestliže je ta kresba správná, pak byl náklad vyložen na břeh a zničila ho tekoucí láva.“

„Opravdu ho zničila?“ zeptal se Pitt s prohnaným výrazem.

„Jak by mohlo něco odolat proudící lávě?“ zeptala se Summer. Vzala si lupu a zahleděla se do posledního nákresu. Poněkud pozvedla obočí, když se soustředila na bedny obklopené černými kameny. Na bednách ani kolem nich nebyly namalované žádné plameny.

„Na obrázku tu na nich oheň doopravdy není. Ty si myslíš, že mohly skutečně přežít?“

„Řekl bych, že to stojí za podívání. Pojďme se namočit a kouknout se sami.“

„Nebudou ale přikryté lávou?“ protestoval Dirk.

„Měj trochu důvěry ve stařík a,“ usmíval se Pitt a zamířil pryč z můstku.

Dirk a Summer se značnou skepsí následovali svého otce na záď, aby zde zkompletovali výstroj pro tři potápěče. Nastoupili do zodiaku a Jack Dahlgren je spustil na hladinu.

„Kdo první najde vázu z období dynastie Ming, má u mě láhev tequily,“ žertoval, když odrážel gumový člun od lodních boků.

„Nezapomeň na sůl a citron,“ odpovědělo mu Summeřino zvolání.

Pitt zamířil se člunem ke břehu, zabočil k jedné straně zátoky a pak pár metrů před příbojovou linií vypnul motor. Dirk vyhodil kotvu, aby člun stabilizoval, a pak se všichni tři navlékli do potápěčské výstroje.

„Poplaveme rovnoběžně s břehem, tak blízko příbojové linii, jak jen to půjde,“ instruoval je Pitt. „Jenom dejte pozor na příbojovou vlnu.“

„A co přesně hledáme?“ zeptal se Dirk.

„Schody do nebe.“ Otec se zatvářil tajemně a stáhl si masku na obličej. Vsedě na boku člunu se zaklonil, skulil se do vody a zmizel

pod nevelkou vlnou. Dirk se Summer si rychle upravili masky a regulátory vzduchu a následovali ho.

Sešli se opět na dně, nějakých sedm metrů pod hladinou, v temné a kalné vodě. Narážející příboj neustále vířil pěnu a drobný písek, takže viditelnost byla pouze pár metrů. Summer viděla, jak na ni otec kývá, pak se obrací a míří do tmy. Rychle ho následovala, jsouc si jistá, že Dirk poplave hned za ní.

Povrch dna byl pokrytý rozeklanými černými lávovými kameny, které dosahovaly ostrými výběžky až k jejím nohám. Dno po její levé ruce se poměrně rychle zvedalo. Přestože byla pod vodou, cítila značný tlak z boku působený přicházejícími vlnami, které ji často otočily čelem k moři, takže musela tvrdě kopat ploutvemi, aby nebylo její tělo vrženo proti lávovým kamenům.

Sledovala otcovy ploutve a proud vzduchových bublin asi dvacet minut, až jí nakonec zcela zmizely v temnotě před ní. Odhadovala, že může být tak v polovině obvodu zátoky. Budu plavat ještě deset minut, rozhodla se, pak se vynořím a zjistím, kde přesně se nalézám.

Stále zhruba sledovala příbojovou linii, když náhle ucítila, jak je nějakou velkou vlnou silně tlačena ke břehu. Vlna ji rychle přemohla a přitiskla ji zády k lávovému skalisku, takže ocelovou nádržkou drhla o kámen.

Nebyla sice zraněná, ale stejně zůstala jako přišpendlená na místě, dokud vlna neopadla. Právě se začala odpoutávat od lávového skaliska, když na skále nad hlavou zpozorovala tmavé místo. Přitáhla se k němu blíž a nahlédla do černého kanálu, jenž se táhl poněkud nahoru a směrem ke břehu. V kalných vodách nebyla s to říct, jestli se nejedná o prostý otvor ve skále, vytáhla tedy baterku a natáhla ruku dovnitř. Světelný paprsek ve vodě rychle slábl, takže nedohlédla ani na protější stěnu. Otvor evidentně dosahoval poněkud dál.

Srdce jí vynechalo, když si uvědomila, že právě to zřejmě její otec hledá. Zapřela se na místě, jelikož právě dorazila další velká vlna, a pak se natáhla a baterkou několikrát udeřila do potápěčské bomby. Vodou se rozlehlo kovové řinčení.

Dirk se objevil prakticky vzápětí, zvídavě na ni pohlédl, a když mu ukázala na otvor ve skále, zatvářil se překvapeně. O minutu později se objevil i jejich otec, a jakmile spatřil tunel, laškovně

poklepal Summer po hlavě. Rozsvítil si baterku a vplul do skalní průrvy, děti v řadě za ním.

Pitt v otvoru ve skále okamžitě rozpoznal takzvaný lávový komín. Válcovité stěny byly téměř dokonale hladké a plynule zakřivené, skoro jako by je vytvořil stroj. Nicméně ve skutečnosti byly výsledkem stálého toku žhavé lávy, na povrchu chladnoucí a vytvářející tak zevní skořápku. Tekutý vnitřek se pak nakonec vyvalil ven a zanechal za sebou prázdný tunel. Lávové komíny mohou být až sedmnáct metrů široké a některé se táhnou i několik kilometrů. Summeřin nález byl relativně malý, v průměru necelé dva metry.

Pitt sledoval podzemní kanál asi deset metrů a podle hloubkoměru neustále stoupal. Tunel se náhle rozšířil a Pitt uviděl odraz světla z baterky, ještě než se hlavou vynořil v klidném jezírku. Vznášel se na hladině a svítil kolem sebe. Na třech stranách spadaly příkré černé lávové stěny kolmo do vody. Na čtvrté straně se otevírala široká kamenitá průrva. Pitt lenivě plaval k tomuto břehu. Ve světle baterek zářících pod hladinou se po jeho boku vynořila Summer s Dirkem. Společně pak doplavali k okraji vody a teprve pak odložili regulátory a promluvili.

„To je nádherné," řekla Summer. „Podzemní jeskyně napájená zatopeným lávovým komínem. I když by to sneslo slabou klimatizaci." Vzduch v jeskyni byl zatuchlý a plesnivý, Summer dokonce uvažovala, že si nebude svlékat bombu a vypínat regulátor.

„Ta jeskyně byla nejspíš mnohem hlubší, ale zatopila se lávou, která se sem dostala z úbočí hory," poznamenal Pitt. „Byla to náhoda, že se tady vytvořil lávový komín."

Dirk odložil kyslíkovou láhev a opasek se zátěží, pak si posvítil baterkou do průrvy. Upoutalo ho cosi mezi kameny.

„Summer, za tebou."

Obrátila se a zajíkla při pohledu na muže stojícího jen pár metrů za ní. Okamžitě si uvědomila, že nejde o skutečného člověka, takže dokázala svůj výkřik ztlumit.

„Hliněný bojovník?" zeptal se Dirk.

Summer posvítila baterkou a všimla si, že nedaleko stojí další postava. Oba muži byli v životní velikosti, měli pomalovanou

uniformu a vytesané meče. Summer se přiblížila k sochám, aby si lépe prohlédla detaily. Oba vojáci měli spletené vlasy a tenké licousy sahající až pod mandlové oči.

„To je terakotový bojovník ze Xianu císaře Čchina?“ otázal se Pitt. „Nebo možná jeho faksimile ze třináctého století?“

Summer se překvapeně podívala na otce. „Třináctého století? Co ale potom dělají tady?“

Pitt přistoupil k oběma postavám a rozeznal mezi nimi úzkou cestičku v lávě.

„Myslím, že nás vedou k odpovědi na naše otázky,“ řekl. Pak se vydal po pěšině mezi oběma bojovníky, Dirk a Summer poslušně za ním. Neupravená cesta se proplétala kolem několika lávových stěn, až nakonec vyústila v široký prostor.

Pitt stál na jeho prahu spolu se svými dětmi a ve světle baterek hleděli před sebe v posvátné hrůze. Obrovská jeskyně byla zaplněna armádou hliněných postav, rozestavěných podél stěn. Každá měla těžký zlatý náhrdelník nebo amulet vykládaný drahokamy. Uvnitř davu terakotových bojovníků se nacházel další kruh soch, většinou zvířat v životní velikosti. Některá byla vyřezaná z nefritu či z kamene, jiná pozlacená. Jelen se zde bezstarostně pásl vedle velkých sokolů. Uprostřed místnosti se vzpínaly dvě kobyly.

Mezi sochařskými výtvory byly roztroušeny desítky malých lakovaných skříněk a stolků pokrytých prachem. Na velkém týkovém stole si Summer povšimla slavnostního prostření, které ve světle její elektrické svítilny celé zářilo. Talíře, příbory a sklenice, všechny pokryté zlatem, byly rozmístěné na hedvábném ubruse. Vedle stolu byla spousta stříbrných a zlatých dekorací, většinou ozdobených arabským písmem či uspořádanými čínskými nápisy. Na dalších stolech ležela zrcadla, krabičky a různé umělecké předměty, vykládané třpytícími se drahokamy. Summer se opatrně přiblížila k nevelké skříňce, pokryté bitevními scénami vyvedenými v jasných barvách, a otevřela zásuvku. Uvnitř na hedvábí ležely hromádky jantaru, safírů a rubínů.

Sošky ani šperky Pitta nezajímaly. Přes všechny tyto artefakty upíral zrak doprostřed komory. Na vyvýšené kamenné plošině tam stála dlouhá dřevěná bedna. Byla natřená jasně žlutou barvou a

všechny její stěny byly pokryty jemnými řezbami. Pitt přistoupil blíž a posvítil na víko bedny. Ze tmy se vynořil vycpaný gepard, zuby vyceněné, tlapu s drápy zvednutou, jako by na Pitta syčel. Ten sklouzl paprskem svítilny na vlastní víko a usmál se. Celou horní plochu bedny zdobil velký modrý vlk.

„Dovolte, abych vám představil zesnulého císaře říše Juan, Kublajchána," oznámil.

„Kublajchán," zašeptala Summer v hluboké úctě, s očima doširoka otevřenýma. „To není možné."

„Já myslel, že bude pochovaný někde blízko Čingise," poznamenal Dirk.

„Tak pravila známá legenda. Ta se však nezdá odpovídat skutečnosti. Borjin dokázal nalézt Čingischánův hrob díky seizmickému zařízení, ale Kublaje nikdy nenašel. Měli být údajně pohřbeni zhruba ve stejné oblasti. Pak se tu objeví ten váš doktor Tung a přeruší svou misi na poškození aljašského ropovodu, jen aby mohl navštívit lodní vrak. V tom bylo něco většího, něco, co dokázal ocenit jenom Borjin. Předpokládám, že našli prázdnou hrobku Kublajchána v Mongolsku, nebo že objevili nějaký klíč prozrazující, že byl pohřben jinde."

„Já ale stále ještě nechápu, co nás zavedlo sem," přiznala se Summer.

„Pokyny jsou na gepardi kůži. Byla objevena v Šang-tu, měla tedy originální spojitost s Kublajem. O císařovi se vědělo, že má ochočené gepardy, které používá k lovu. Ta kůže může dokonce pocházet z jeho miláčků. Ještě významnějším faktem byla skutečnost, že gepardi kůže byla vykopána spolu s hedvábnou mapou, jež vědomě prozrazovala místo, kde byl pochován Čingischán. Borjinův otec získal hedvábnou mapu, která mu i podle Borjinových slov pomohla nalézt hrobku. Důležitost kreseb na gepardi kůži byla při prvním objevu z nějakého důvodu přehlédnuta. Pro mě se spouštěcím momentem stal modrý vlk."

„Jaký modrý vlk?" chtěla vědět Summer.

„Modrý vlk," pravil s poukazem na obraz namalovaný na vyvýšené dřevěné rakvi, „byl hlavním motivem celého plánu. „Byl to známý emblém císařských chánů, který poprvé zavedl Čingischán.

Jestliže se dobře podíváte na gepardi kůži, pak na posledním obrázku uvidíte na stožáru hořící lodi vlajku s modrým vlkem. Tato vlajka by nevlála, kdyby chán nebyl přítomen na palubě. Tvůj vrak, který odpovídá zobrazení královské džunky, jak odjíždí z Číny, se datuje asi padesát let po smrti Čingischána. To je dost pozdě, aby se té cesty zúčastnil on. Nikoliv, to datum souhlasí s obdobím, kdy vládl Kublajchán. A kdy zemřel. Tajemství gepardí kůže tkví v tom, že ilustruje Kublajchánovu poslední cestu.“

„Proč ho ale přivezli na Havaj?“ chtěla vědět Summer, která střídavě osvětlovala celý sarkofág. Na okamžik spočinula paprskem na dřevěném zkrouceném služebníkovi, opřeném o jeden konec hrobky. Překvapilo ji, že v pěsti drží náhrdelník ze žralocích zubů.

„Jeho poslední léta nebyla jednoduchá. Možná že ta jeho ‚cesta do ráje’ obsahovala plán, jak strávit věčnost na vzdálených březích.“

„Tati, jak jsi ale věděl, že tahle hrobka přežila sopečný výbuch a že ji najdeme?“ chtěl vědět Dirk.

„Ať už namaloval ty obrázky na gepardi kůži kdokoliv, rozhodně osobně viděl hrobku a její poklady a věděl, že přežily výron lávy, jinak by totiž byly rovněž ztraceny v plamenech. Na vchod do jeskyně jsem si jenom tak tipnul. Mořská hladina je výš, než byla před osmi sty lety, takže mě napadlo, že vchod by mohl být pod dnešní hladinou.“

„Ty poklady určitě představují nejbohatší kolekci nashromážděnou za jeho života,“ poznamenal Dirk, celý zaražený množstvím drahocenností kolem sebe. „Možná že některé věci byly nahromaděné už i za Čingischánova života. Musí mít závratnou cenu.“

„Mongolský lid byl ohledně Čingischánova pokladu obelháván. Bude tedy jenom spravedlivé, když se mu dostane bohatství Kublajchána. Věřím, že pak naleznou vhodnější místo k vybudování hrobky, kde bude Kublajchán moct spočinout v klidu už na věky.“

Zázrak ukryté hrobky působil na všechny přítomné, takže celá trojice jen šeptala, když procházela podzemní prostory. Osvětlený jen matnými paprsky jejich svítilen, polotemný prostor doslova překypoval záhadami a aurou středověku. Jak paprsky klouzaly po

lesknoucích se stěnách, Pitt si připomněl opravdové Xanadu a vybavil si nezapomenutelnou báseň Samuela Coleridge.

„Stín chrámu rozkoše plovoucí uprostřed vln,“ recitoval potichu, *„kde je slyšet zmatený takt z fontán a jeskyň.“*

Summer přistoupila k otci a stiskla mu ruku. „Maminka vždycky tvrdila, že jsi beznadějný romantik,“ usmála se na něj.

Jelikož světla již pomalu dohasínala, Pitt se Summer se odebrali zpět do chodby. Dirk se k nim přidal, když se ještě naposledy ohlédl po síni plné pokladů.

„Nejdřív zachráníš hrobku Čingischána, teď objevíš hrobku Kublajchána a poklady jeho impéria,“ pronesl málem s posvátnou úctou. „To se povede jednou za celé věky.“

Summer souhlasně přikývla. „Tati, někdy jsi prostě ohromný.“

Pitt roztáhl ruce a obě děti láskyplně objal.

„Kdepak,“ odvětil s obličejem roztaženým do širokého úsměvu. „Někdy mám prostě jenom štěstí.“